

У И Л Б Ъ Р С М И Т



СЕДМИЯТ ПАШИРУС

ТОМ I

УИЛБЪР СМИТ СЕДМИЯТ ПАПИРУС ТОМ 1

Превод: Борис Тодоров

chitanka.info

Убит е известен египтолог, открил неотдавна, в ограбената преди векове гробница на царица Лострис, съпругата на фараон Мамос, 10 папируса. Оцеляла като по чудо, вдовицата е наясно, че смъртта на съпруга ѝ е свързана с един от папирусите — седмия, на който са записани сведения за местонахождението на пищното погребение на фараона-изгнаник. Тя трябва да разкрие тайната на папируса, преди да стане следващата жертва на безжалостния убиец. Само един човек може да ѝ помогне — богатият английския археолог — любител и авантюрист Никълъс Куентън-Харпър.

Търсенето на съкровището на фараона започва.

*За кой ли път посвещавам книга на скъпата ми Даниел.
Макар и прекарал с нея дълги години в любов и щастие, всеки
ден се събуждам с чувството, че всичко тепърва започва.
Толкова много неща ни чакат по пътя.*

Здрачът падаше откъм пустинята и обгръщаше дюните в пурпурната си сянка. Като с кадифено наметало вечерта поглъщаше звуците наоколо, животът застиваше в тишина и покой.

Двамата бяха застанали на върха на една от пясъчните дюни и наблюдаваха от високо оазиса и няколкото селца, израснали сред благотворната му зеленина. Всички постройки бяха еднакви със своите белосани стени и плоски покриви. Над палмите се издигаха единствено джамията и коптската църква, обърнали се предизвикателно една срещу друга на двата бряга на езерото.

И водите на езерото вече потъмняваха. В далечината дива патица се стрелна към тръстиките по брега и се гмурна под повърхността, образувайки малко бяло петънце от пяна.

Мъжът и жената бяха твърде различни един от друг. Той беше висок, леко прегърбен, а последните лъчи на слънцето издайнически огряваха сребристите му коси. Спътницата му бе все още млада, едва прехвърлила тридесетте, радваше се на тънка, гъвкава снага. Главата ѝ се губеше под водопад от къдрици, който тя едва бе обуздавала с лентата, вързана на тила ѝ.

— Време е да слизаме. Алия ни чака — усмихна се мило мъжът. Жената беше втората му съпруга. Когато първата си беше отишла от този свят, той си бе рекъл, че и слънцето завинаги е угаснало за него. Не се беше надявал в самия край на живота си да познае отново щастието. Но сега имаше нея, имаше и своята работа. Можеше да се счита за галеник на съдбата.

Изведнъж тя се отскубна от него и с един замах свали лентата от тила си. Отърси глава, черните ѝ коси се спуснаха над раменете ѝ и тя победоносно се засмя. Да я слушаш как се смее бе същинско удоволствие. Преди още той да се е усетил, тя се спусна надолу по пясъчната дюна и краката ѝ — женствени и потъмнели от слънцето —

се разкриха в цялата си прелест изпод развелите се поли. Успя да запази равновесие докъм средата на склона, но по силата на земното привличане се претърколи в пясъците.

От върха мъжът я наблюдаваше със снизхождение на влюбен. Понякога тя се превръщаше в истинско дете. Друг път стряскаше със сериозността и типично дамското си чувство за благоприличие. Той така и не можеше да определи в коя роля му харесваше повече, но със сигурност и в двата случая я обичаше с все същата жар. Едва в подножието на дюната жената успя да спре и да се надигне наполовина от земята. Затръска глава, за да се изсипе пясъкът от косата ѝ и отново се засмя.

— Твой ред е! — извика тя.

Той я последва с невъзмутима крачка, опитвайки се да не се претърколи като нея, неспособен да прикрие умората от напредналата възраст. Щом слезе при жена си, ѝ помогна да се изправи, но колкото и да се изкушаваше да я целуне, не го стори. Сред арабите не беше прието да даваш воля на чувствата си пред хората, та дори срещу теб да е любимата ти съпруга.

Жената поотупа дрехите си, намести ги и отново върза косата си, преди да тръгнат обратно към близкото село. Пътят им минаваше покрай тръстиките и на няколко пъти прекосяваше по дървени мостчета напоителните канали. Щом минеа покрай някой селянин, той неизменно надигаше глава от работата си и почтително ги поздравяваше.

— Салам алейкум, Доктари! — обръщаха се всички към мъжа, който отдавна бе спечелил уважението им не само с образоваността си, но и с доброто отношение към тях и семействата им. Много от селяните в оазиса бяха работили навремето за баща му. Затова никой не се сещаше, че те са мюсюлмани, а той християнин.

Когато двамата влюбени стигнаха къщата си, на прага ги чакаше възрастната прислужничка Алия, която не пропусна случая да ги сгълчи:

— Пак закъснявате. Винаги закъснявате. Защо не гледате часовниците си като почтените люде? Ние сме хора с положение. Не можем всичко да си позволяваме.

— Както винаги си права, стара майко — отвърна ѝ закачливо мъжът. — Какво щяхме да правим без теб? Кой щеше да се грижи за

нас?

И я отпрати все тъй намусена, нежелаетца да даде израз на обичта си към него.

Вечерята им беше повече от скромна, но затова пък както винаги си направиха удоволствието да я изядат на терасата. Цялото меню се състоеше от фурми, маслини, неквасен хляб и козе сирене. Когато привършиха, нощта бе дошла и от небето ги гледаха ярките като запалени свещички звезди на пустинята.

— Роян, цвете мое — протегна той ръка през масата и я хвана за китката. — Време е да се захващаме за работа. — Мъжът се надигна от стола и влезе в кабинета си, отворен към терасата.

Роян Ал Сима го последва, насочи се право към високия стоманен сейф, опрян до отсрещната стена на стаята и бързо набра шифъра. Подобно съоръжение представляваше същинска аномалия сред вехтите книги и папируси, изпълващи цялото помещение, сред античните статуетки и предмети на бита, които домакинът на къщата бе събирал цял живот.

Тежката врата на касата се отвори и Роян застина в благоговение пред нея. Това чувство я спохождаше неизменно всеки път, щом очите ѝ се спираха на старинния документ, нищо че само допреди броени часове той бе стоял в ръцете ѝ.

— Седмият свитък — повтаряше си за сетен път тя и с известно колебание посягаше към него.

Папирусът беше на почти четири хиляди години; написаното върху него бе дело на някакъв гений, превърнал се още преди четиридесет века на прах, но към когото Роян таеше не по-малко уважение и симпатия, отколкото към собствения си съпруг. Словата на умрелия бяха вечни, дори през прага на гробницата те говореха ясно и разбираемо, сякаш искаха хората да чуят посланието на великата троица — Озирис, Изиди и Хор, потънали навеки в недостижимия рай, в които покойникът безпределно бе вярвал до смъртта си. Също тъй безпределно, както и тя самата вярваше в християнската Света Троица.

Роян извади свитъка от сейфа и го занесе на дългата маса, където мъжът ѝ Дураид вече се бе заловил за работа. Виждайки папируса пред себе си, Дураид надигна глава от работата си и обгърна жена си със същия тайнствен поглед, с който преди години бе привлякъл за пръв път вниманието ѝ. Той винаги държеше папирусът да стои пред него на

масата, дори когато нямаше намерение да се занимава с разчитането му. Пък и снимките и микрофилмът можеха да му свършат същата работа. Имаше нужда да усеща край себе си присъствието на древния автор, чието творение толкова време се бе опитвал да разгадае.

Но мистиката не беше толкова присъща на учения и той скоро си върна маската на безучастен изследовател.

— Твоите очи виждат по-добре, цвете мое — рече той. — Какво ще кажеш за този знак?

Тя се наведе над рамото му и внимателно се вгледа в йероглифа на снимката пред себе си. За известно време остана в недоумение, после пое лупата от ръката на съпруга си и отново се вгледа.

— Изглежда Таита е вмъкнал още някоя криптограма, чийто смисъл знае единствено той. Сякаш малко главоболия ни е причинил досега.

Роян говореше за древния автор като за скъп приятел, от чиито шеги често ѝ е идвало до гуша. Все едно Таита беше още жив и ги наблюдаваше от някой ъгъл на стаята, доволен, че отново ги е затруднил.

— Значи не ни остава нищо друго, освен да се опитаме да я разчетем — каза Дураид, на когото подобни задачи доставяха голямо удоволствие. Играта на древните го привличаше. Целият му живот бе минал в разгадаване на безконечните ѝ правила.

Заеха се с работа и неусетно потънаха в спасителния хлад на пустинната нощ. Тази част от денонощието се оказваше най-благоприятна за делото им. Помежду си говореха на арабски и на английски; дори не си даваха сметка, че прескачат от единия език на другия — и двата им бяха еднакво близки. По-рядко използваха френски — третия език, който говореха добре. И двамата бяха получили образованието си в университети в Англия и Съединените щати, отдалечени на хиляди километри от „техния Египет“. Роян много обичаше израза „нашия Египет“, който Таита често използваше в ръкописа си.

За нея древният египтянин имаше огромно значение по няколко причини. Не на последно място, защото тя самата можеше да се счита за негова наследница. В крайна сметка тя произхождаше от коптитехристияни, не от арабите, които бяха завоювали Египет преди някакви си четиринадесет столетия. В Египет арабите винаги щяха да си

останат просто пришълци, докато нейният род следваше по пряка линия древните египтяни от времето на фараоните и огромните пирамиди.

В десет часа Роян направи кафе за двамата, сварявайки водата на нагорещената печка, която Алиа беше наблъскала с въглища и запалила малко преди да се върне в дома си. Пиеха сладката, тръпчива на вкус течност от глинени чашки с тънки стени, но с толкова дебели дъна, че изглеждаха два пъти по-дълбоки, отколкото бяха всъщност. И докато отпиваха от кафето, си говореха като стари приятели.

За Роян това бяха действителните им отношения — на стари приятели. Познаваше Дураид от деня, в който се бе завърнала от Англия, въоръжена с докторската си степен по археология и с назначението си в Отдела по древна история, където той беше директор.

По време на разкопките на гробницата на царица Лострис в Долината на Царете, Роян беше негова асистентка. Гробницата се оказа от около 1780 г. пр. Хр.

Когато Дураид откри, че още в древността крадци са се погрижили всичко по-ценно да бъде изнесено от гробницата, пак Роян първа сподели огромното му разочарование. Това, което оставаше като компенсация за двамата, бяха прекрасните фрески по стените и таваните.

Именно Роян се бе заела с проучването на задната страна на постаментата, където някога беше стоял саркофагът на покойната. Докато щателно фотографираше всеки отрязък от стенописите, от стената се бе откъртило парче мазилка и зад него се бе показала ниша, побираща десет алабастрови делви. В тях откриха поставен по един свитък папирус. Всеки един от тези ръкописи бе излязъл изпод ръката на Таита, верният роб на царицата, който ги бе скрил в гробницата ѝ.

Оттогава животът на двамата с Дураид се бе завъртял с такава скорост около тези папируси, че им беше невъзможно да се отлепят дори за миг от тях. Макар тук-там да бяха пострадали от времето, ръкописите бяха преживели последните четири хилядолетия като някакви си месеци, да речем години, и можеха спокойно да се нарекат непокътнати.

Върху тях беше записана забележителната история на цял народ, нападнат от могъщи врагове, яхнали конни колесници, напълно

непознати дотогава на египтяните. Смазан от бойната машина на хиксосите, народът по бреговете на Нил се бе впуснал в отчаяно бягство. Водени от своята царица — същата тази Лострис, чиято гробница току-що бе открита — египтяните бяха поели нагоре по течението на великата река, за да стигнат почти до нейните извори сред самотните камънаци на Етиопия. В сърцето на тези злокобни планини Лострис погребала мумията на съпруга си фараон Мамос, загинал в бой срещу хиксосите.

Доста години по-късно тя повела народа си обратно на север, където ги чакал техният Египет. Въоръжени на свой ред с бойни колесници, които сами били изковали сред африканската пустош, египтяните се появили иззад нилските прагове, за да предизвикат отново нашествениците хиксози на сражение. Този път те победили и двойната корона на Горен и Долен Египет отново минала във владение на законните ѝ наследници.

Цялата тази история искрено вълнуваше Роян, която я четеше със затаен дъх и с тяло, потрепващо от приятна възбуда. Всеки нов йероглиф, който разгадаваха, беше извор на божествена наслада за нея.

Бяха изминали години на безсънни нощи във вилата на Дураид, в този откъснат от света оазис, където се спасяваха от рутинната работа в музея в Кайро. Най-накрая десетте свитъка бяха разчетени — с изключение на седмия. Той сякаш беше създаден, за да остане енигма за своите читатели. Авторът бе забулил целия текст в гъст пласт от неразгадаеми йероглифи, криещи в себе си цели изречения от намеци и препратки, толкова бегли и неясни, че от дистанцията на четири хиляди години се превръщаха в практически неразбираеми. Някои от символите, които Таита бе използвал в съчинението си, двамата изследователи срещаха за пръв път в цялата си кариера на специалисти по йероглифно писмо. Повече от ясно бе, че Таита е писал седмия свитък с мисълта негов единствен читател да бъде любимата му царица. Заедно с останалите девет, той беше неговият прощален подарък, с който я изпращаше по дългия ѝ път в задгробния живот.

Роян и Дураид трябваше да използват цялото си познание, въображение и находчивост, за да се преборят с непосилната задача. И все пак, приближаваше времето, когато щяха да надвият тайнствения египтянин. На много места в превода личаха съществени празноти, другаде търсачите се чувстваха по-скоро неуверени дали са разгадали

истинския смисъл на текста, но така или иначе бяха сглобили нещо като скелет, върху който се облягаше всичко останало в документа. Пред очите им се бяха показали смътните очертания на творението, което се опитваха да извадят на бял свят.

Дураид сръбна от горещото кафе и поклати глава, както беше правил много пъти преди.

— Всичко това ме плаши — рече той. — Цялата тази отговорност. За какви цели може да бъде използвано натрупаното знание, което ние върнахме към живот. Ами ако попадне в грешни ръце... — Той отново отпи от чашата си и продължи да говори. — Дори ако потропаме на правилната врата, кой ще повярва на един папирус, изписан преди четиридесет века?

— Защо изобщо ни трябва да търсим помощта на други? — вечните съмнения на съпруга ѝ довеждаха Роян до отчаяние. — Защо не свършим сами всичко, което трябва да бъде свършено?

В моменти като този ясно проличаваше огромната разлика във възрастта им. Ако той подхождаше с предпазливостта на изпятилия, тя винаги разсъждаваше с присъщата на младежта нетърпеливост.

— Ти не разбираш — отсече Дураид.

Винаги я дразнеше тази реплика. Тя ѝ напомняше за света, в който всичко зависи от мъжа, а жените нямат право на избор. Роян обаче дълго време бе живяла в общество, където се зачиташе правото ѝ на равнопоставеност; и досега не можеше да се спаси от чувството, че е разкъсана между два свята — западния и арабския.

Майката на Роян беше англичанка, попаднала на работа в британското посолство в Кайро по време на смутните времена след Втората световна война. Там се запознала с бащата на Роян, за когото се омъжила. Тогава той бил младши египетски офицер, прикрепен към щаба на полковник Насър. Връзката им била твърде случайна, за да продължи дълго и двамата се бяха развели много преди Роян да навлезе в пубертета.

Майката бе настояла да се върне в родния си град Йорк, където да роди детето. Така то щеше да получи британско поданство. По-късно, когато родителите ѝ се разделиха окончателно, Роян — отново по настояване на майка си — се върна обратно в Англия, където ходеше на училище. Всяка ваканция обаче прекарваше заедно с баща си в Кайро. Баща ѝ направи забележителна кариера и в крайна сметка

се добра до министерски пост в правителството на Мубарак. Заради силната си обич към него, дъщеря му започна да се счита много повече египтянка, отколкото англичанка.

Именно баща ѝ уреди брака ѝ с Дураид Ал Сима. Това беше последното, което успя да стори за нея, преди да умре. Роян си даваше сметка, че смъртта му наближава и дори не се бе опитала да му се противопостави. Образованието и годините, прекарани в модерното, европейско общество, я караха да гледа с неприязън на мисълта, че други решават съдбата ѝ, но коптската традиция така повеляваше, а тя нямаше силата и желанието да се опълчи на рода и на църквата, към които принадлежеше, затова бе дала съгласието си.

Но бракът ѝ с Дураид в никакъв случай не можеше да се нарече непоносим. Дори би ѝ се сторил повече от щастлив, ако в студентските си години не бе познала романтичната любов. Когато учеше в университета, Роян бе попаднала в мрежите на Дейвид, който ѝ бе показал що е страст и любов и най-накрая — какво значи разбито сърце; защото и той бе послушал родителите си, оженвайки се за някаква нелюбима блондинка, която повече подходдала на положението му.

Роян харесваше и уважаваше Дураид, но често ѝ се беше случвало нощем да помечтае тялото, което я докосва, да бъде здраво и младо като нейното.

Най-накрая тя се сепна, забелязвайки, че е престанала да слуша мъжа си и отново насочи цялото си внимание към него.

— Пак говорих с министъра, но не мисля, че ми вярва. Предполагам, Нахут отдавна го е убедил, че съм се побъркал — горчиво се усмихна Дураид. Нахут Гудаби беше неговият амбициозен помощник, който се ползваше с доста връзки във висшите кръгове. — Във всеки случай министърът твърди, че държавата не разполага с нужните пари и затова трябвало да търся другаде подкрепа. Прехвърлих отново целия списък на възможните спонсори и успях да сведа броя им до четирима. Най-напред стои естествено музеят Гети, но никога не ме е привличала идеята да работя с такава голяма институция, където всеки се крие зад другите. Предпочитам да си сътруднича с частни лица, по възможност с един човек. Така се взимат по-лесно решения.

Роян беше чувала това поне няколко пъти, но и сега послушно се опитваше да следва мисълта му.

— Следващият е хер Фон Шилер. Той има и пари, и интерес, но не го познавам достатъчно добре, за да му се доверя.

Както обикновено, стигнеше ли до това място, Дураид се умълча. Роян обаче добре знаеше какво следва и бързо го изпревари:

— Ами американецът? Той е известен колекционер — подхвърли тя.

— С Питър Уолш ще бъде изключително трудно да се работи. Страстта му да притежава го прави често безскрупулен. Да си призная, хора като него ме плашат.

— И тогава кой остава? — попита Роян.

Той дори не отговори, защото четвъртото име беше достатъчно добре познато и на двамата. Вместо това, насочи вниманието си обратно към материала, оставен на работната му маса.

— Всичко изглежда толкова невинно, толкова обикновено. Някакъв древен папирус, няколко снимки и тетрадки, копия, извадени на компютър. Направо е невероятно да си представи човек какви беди могат да се случат, ако тези хартийки попаднат в грешни ръце — отново въздъхна Дураид. — Да си го кажем направо — смъртоносни беди.

Но в следващия миг сам се засмя на думите си.

— Ето че започвам да преувеличавам. Сигурно е от късния час. Дали да не продължим с работата? Ще започнем да се тревожим за последствията едва когато успеем да разгадаем всички главоблъсканици на стария мошеник. Сега трябва да завършим превода.

Той грабна от масата снимката, която стоеше най-отгоре на купчината, и я разгледа внимателно. Беше на средния дял от папируса.

— Истинско злощастие е, че папирусът се е увредил най-силно тъкмо тук.

Дураид си сложи очилата и започна да чете на глас:

„Има много стъпала за изкачване, преди да се стигне жилището на Хапи. С големи трудности и след тежки изпитания, ние успяхме да стигнем второто стъпало, но по-

нататък не продължихме, защото нашият владетел получи откровение от боговете. В съня му го споходи баща му, покойният божествен фараон, който му нареди: «Пътувах надалеч и се уморих от пътя. Това е мястото, където искам да почивам за вечни времена».“

Дураид свали очилата си и погледна към Роян.

— *Второто стъпало*. Най-последно някое по-конкретно описание. Така си е спестил обичайните недомлъвки.

— Да се върнем на спътниковите снимки — предложи Роян и придърпа бляскавата хартия към себе си.

Дураид заобиколи масата и застана до нея.

— Най-логично ми се струва препятствието, спряло ги наред дефилето, да представлява бързей или водопад. Ако става дума за втория праг, то те вероятно са се намирали ето тук... — Роян посочи с пръст онова място от снимката, на което се забелязваше как тънката ивица на реката си пробива път между тъмните силуети на планините, стегнали я в хватка от двете страни едновременно.

В същия миг обаче нещо друго привлече вниманието ѝ и тя бързо вдигна глава.

— Слушай!

В гласа ѝ изведнъж се прокрадна нотка на уплаха.

— Какво има? — послуша се и Дураид.

— Кучето.

— Проклетото псе — кимна той в съгласие. — Човек го хваща страх, ако го чуе как скимти през нощта. Отдавна съм се зарекъл да се отърва от него.

В следващата секунда лампите изгаснаха.

Двамата застинаха в изненада сред мрака. Тихото бръмчене на остарелия дизелов генератор в дъсчената барака от другата страна на палмовата горичка изведнъж спря. Машината отдавна се беше превърнала в неразделна част от оазиса, затова хората се сещаха за нея само когато спре да работи.

След известно време очите им привикнаха към слабата светлина от звездите над терасата. Дураид прекоси стаята, за да вземе газената

лампа, оставена за всеки случай на полицата до вратата. Запали фитила и изгледа Роян с изражение на комично примирение.

— Ще трябва да сляза долу...

— Дураид — прекъсна го тя. — Кучето!

Той се заслуша и по лицето му се изписа загриженост. Кучето се бе умълчало някъде в мрака.

— Сигурен съм, че няма защо да се тревожим.

Той стигна до вратата, когато без сама да знае защо, Роян изведнъж му подвижна:

— Дураид, внимавай!

Той вдигна рамене и излезе на терасата.

В първия момент Роян си каза, че движението, което погледът ѝ улови в сянката на асмата, са лозовите листа, подхванати от полъха на вятъра. Но в тъмната, спокойна нощ се криеше човешка фигура, пристъпваща бързо и безшумно зад Дураид, който заобикаляше басейна с рибките в центъра на постланата с плочки тераса.

— Дураид! — изкрещя, а мъжът ѝ се извъртя на сто и осемдесет градуса и вдигна високо лампата, за да види какво става.

— Кой си ти? — извика високо. — Какво търсиш тук?

Без да каже нищо, непознатият се доближи до него. Краката му се губеха напълно под полите на традиционната дишдаша, а главата му — под бялата гутра. На светлината на лампата Дураид забеляза, че неканеният гост нарочно е придърпал напред кърпата си, за да не се вижда лицето му.

Тъмният силует беше обърнат с гръб към Роян, затова тя нямаше как да забележи ножа в дясната му ръка, но по светкавичното движение към корема на Дураид, по болезнения стон, който се изскубна от гърдите на мъжа ѝ, тя веднага разбра какво става. Убиецът извади острието от стомаха на жертвата си и понечи да я намушка втори път, но този път Дураид захвърли лампата настрани и сграбчи китката с ножа.

Пламъкът заигра в разбитата лампа, а запаленият керосин протече по плочките. Двамата мъже се сборичкаха в сумрака, но дори от разстояние, Роян ясно забеляза разширяващото се тъмно петно върху бялата риза.

— Бягай! — извика мъжът ѝ. — Бързо! Повикай помощ! Не мога повече да го задържа!

Дураид беше крехък човек, свикнал на спокойствие между книгите си в кабинета. Повече от ясно бе, че нападателят ще го надвие.

— Бягай, моля те! Спасявай се, докато можеш, цвете мое!

Дори по гласа му тя разбираше, че Дураид губи последни сили и че само отчаянието му помага да устоява на напора на убиеца си.

В продължение на няколко секунди Роян не можеше да помръдне — до такава степен беше замръзнала в ужас и нерешителност. Най-накрая се отърси от вцепенението си и се завтече към вратата. С котешка пъргавина мълниеносно прекоси терасата, гонена едновременно от страха за собствената си кожа и от желанието да помогне на Дураид. Със сетни усилия мъжът ѝ задържа убиеца, който гледаше безпомощно как тя се измъква под носа му.

Младата жена с лекота се прехвърли през ниската каменна ограда, обърната към палмовата горичка, и едва не попадна в ръцете на втори злосторник. При вида му тя изпищя от ужас и в последния момент се извърна встрани, преди широко протегнатата му ръка да я стисне за устата. Още малко и щеше да се откопчи от него, ако пръстите му не бяха докопали в тъмнината тънката ѝ памучна блуза.

Този път добре видя ножа в ръката на нападателя; на светлината на звездите сребърното острие проблесна в мрака и страхът сякаш ѝ даде криле. Платът поддаде и шумно се разкъса. Роян беше свободна, но убиецът все пак успя да ѝ нанесе удар с ножа, някъде над лакътя. В паниката си тя дори не разбра как на свой ред му отвърща с ритник в слабините. Коляното ѝ потъна в нещо меко, глезенът ѝ се изпъна напред, а непознатият се сви от болка и се свлече на земята.

В следващия миг Роян беше далеч от него и отчаяно се спасяваше сред палмите. В началото дори не се опитваше да следва някаква ясна посока. Целта беше просто да избяга от убийците, да се отдалечи, докдето могат да я отнесат краката ѝ. Впоследствие успя да заглуши обхваналата я паника. Хвърли поглед назад, но не видя никого. Щом стигна брега на езерото, забави крачка, решена да пази силите си за после. Едва сега си даде сметка за топлата кръв, която течеше по ръката ѝ и капеше от връхчетата на пръстите ѝ.

Спря и се облегна върху грапавия ствол на една палма. Набързо разкъса и без това изпокъсаната си блуза и с ивица плат превърза раната си. От напрежение и физическа умора така силно трепереше, че и здравата ѝ ръка не я слушаше. Трябваше да използва зъбите си, за да

успее да стегне що-годе превръзката с отмалялата си лява ръка. За щастие кръвта престана да тече обилно.

Нямаше ни най-малка представа в каква посока да продължи. В един миг слабата светлина на газена лампа, която се виждаше в прозореца на Алия, прикова погледа ѝ. Възрастната жена живееше близо, от другата страна на тукашния напоителен канал. Роян се отлепи от сянката на палмата и се забърза към светлинката насреща. Не бе направила и стотина крачки, когато нечий глас извика на арабски току зад ухото ѝ:

— Юсуф, жената не е ли при теб?

Някъде напред светна фенерче и друг глас отвърна:

— Не, не я виждам никъде.

Да беше продължила няколко крачки напред, и щеше сама да попадне в ръцете му. Тя се прислони към земята и отчаяно се заоглежда. По следите ѝ засвятка друго фенерче, което се приближаваше. Навярно го носеше мъжът, когото бе ритнала. По присветването на фенерчето обаче личеше, че пострадалият се е възстановил и се движи със завидна лекота из пясъците.

Роян беше притисната и от двете страни, затова се забърза към брега на езерото. Оттам минаваше пътят. Може би щеше да я застигне някой закъснял автомобил. Започна да се препъва в твърдата, неравна земя, веднъж дори падна, ожулвайки коленете си, но бързо се надигна и продължи напред. При второто си падане случайно напипа объл, гладък камък с големината на портокал. Щом се изправи, Роян здраво стисна камъка между пръстите си; усещането, че не е съвсем беззащитна ѝ вдъхна донякъде увереност.

Раната на ръката ѝ започваше да боли, а сърцето ѝ подскачаше в бясна тревога какво се е случило с Дураид. Знаеше, че е тежко ранен, защото жестът на убиеца недвусмислено подсказваше, че знае къде да удари. Беше длъжна да намери помощ, но в същото време трябваше да се отскубне от двамата мъже с фенерите, които скоро щяха да я настигнат. По репликите, разменени в мрака, тя разбираше, че дистанцията между нея и преследвачите постоянно се стопява.

Най-после краката ѝ я изведоха на пътя. С известно облекчение напласената жена се изкатери от канавката и застана на сивкавия макадам. Коленете ѝ трепереха и тя едва се държеше изправена, но решително се насочи към селото.

Не бе стигнала и първия завой, когато някъде напред, между палмовите дървета, проблесна светлината на автомобилни фарове. Роян се затича и застана по средата на шосето.

— Помощ! — извика тя на арабски. — Моля ви, помогнете!

Колата се показва на завоя и в краткия интервал, преди фаровете да са я заслепили напълно, Роян успя да различи малък, оцветен в тъмно „Фиат“. Тя продължи да стои наред пътя, махайки с ръце, за да накара шофьора да спре. Светлините на фаровете я караха да се чувства като на театрална сцена, обляна от лъчите на прожекторите.

Фиатът закова на крачки от нея и тя се завтече към вратата на шофьора, увисвайки на дръжката.

— Моля ви, трябва да ми помогнете...

Човекът отвътре отвори толкова внезапно, че Роян изгуби равновесие и отстъпи назад. Шофьорът изскочи на шосето и я сграбчи с все сила за китката на ранената ѝ дясна ръка. Задърпа я към колата и отвори широко задната врата.

— Юсуф! Бакхет! — извика той по посока на палмите. — Хванах я.

Отвърнаха му радостните възгласи на двамата, които насочиха фенерчетата си право по посока на колата. В желанието си да натика главата ѝ в купето, шофьорът натискаше Роян за врата, но в последния момент тя установи, че камъкът още стои в здравата ѝ лява ръка, при това останала свободна. Съвсем леко се извърна, сви колкото мускули имаше и замахна с юмрук към главата на мъжа. Ударът ѝ го нацели право в слепоочието. Без дори да реагира, шофьорът тупна на настилка и застина неподвижен.

Роян захвърли камъка настрана и хукна надолу по пътя. Чак след няколко секунди се сети, че тича по посока на фаровете и че те осветяват всяко нейно движение. Двамата мъже от горичката отново си подвигнаха нещо и едва ли не рамо до рамо се впуснаха да я преследват.

Тя се извърна колкото да види, че я настигат, и едва тогава съобрази, че единственият начин да се спаси е да потъне отново в мрака. Обърна се и скочи в неизвестното. Понеже пътят минаваше до самото езеро, веднага потъна до кръста във вода.

Заради непрогледния мрак, а и от голямото си объркване, тя бе изгубила напълно ориентация. Така и не беше разбрала, че тъкмо на

това място водите на езерото облизват края на пътя, но вече ѝ беше ясно, че няма да има време да изпълзи обратно на шосето. Вместо това ѝ хрумна да се възползва от гъстите тръстики, които можеха да ѝ послужат за последно убежище.

Роян продължи да гази навътре във водата, докато дъното не се изгуби внезапно под краката ѝ и не я принуди да продължи с плуване. Заради дрехите и ранената си ръка, единственият стил, който можеше да използва, бе някакво странно подобие на бруст, който обаче ѝ позволяваше да се движи почти безшумно по повърхността, без да хвърля издайническа пяна около себе си. Преди мъжете да са излезли на мястото, откъдето бегълката се бе хвърлила във водата, тя се бе добрала до близките тръстики и се криеше в сянката им.

Проби си път до самата среда на гъсталака и се потопи цялата. Преди ноздрите ѝ да са се потопили във водата, краката ѝ напипаха дъното. Застана възможно най-неподвижно с глава, обърната към езерото. Знаеше, че тъмните ѝ коси няма да я издадат на светлината на фенерчетата.

Ушите ѝ бяха потънали под повърхността, но Роян пак дочуваше какво си подвикват мъжете от брега. И двамата бяха насочили фенерите си към тъмните води и напразно се опитваха да видят през тръстиките. За миг един лъч заигра по главата на младата жена и тя си пое дълбоко въздух, готова всеки момент да се потопи напълно, но лъчът скоро се отмести и тя се успокои, че не са я различили.

Това, че дори сега не я бяха открили, ѝ вдъхна известна смелост и тя извъртя глава на една страна, за да подаде ухото си над повърхността и да се вслуша в гласовете им.

Говореха на арабски и Роян позна гласа на онзи, когото бяха нарекли Бакхет. По всичко личеше, че той е шеф на бандата, защото само неговите заповеди се чуваха.

— Влизай вътре, Юсуф, и извади оная курва!

Чу се как Юсуф се свлича по чакъла и как краката му цопват във водата.

— По-навътре — заповяда Бакхет. — Ей там, при тръстиките, дето ги осветявам с фенера си.

— Много е дълбоко. Знаеш, че не мога да плувам. Водата ще дойде над главата ми.

— Хайде, не се мотай! Ей я, точно пред теб! В тръстиките, оттук ѝ виждам главата — окуражаваше го Бакхет и за миг Роян се уплаши да не би наистина да са я забелязали. Потопи се цялата и се гмурна колкото се може по-надълбоко във водата.

Краката на Юсуф газеха тежко из водата — опитваше се, вървейки, да се добере до заветните тръстики. В един момент обаче наоколо се вдигна такава безподобна врява, че мъжът се хвана за главата и ужасено се провикна:

— Джинове! Бог да ми е на помощ!

Нахлуването му в територията на дивите патици беше разтревожило цялото ято, което гнездеше в района, и птиците неспокойно се бяха разхвърчали над главата му, за да отлетят към черното небе.

Юсуф хукна да се спасява към брега и колкото и да го заплашваше Бакхет, отказа да се върне обратно в езерото.

— Жената не е толкова важна, колкото папирусът — оправдаваше се той, катерейки се на четири крака към пътя. — Без него тя не може да спечели пари. Все ще знаем къде да я намерим по-нататък.

Роян леко извъртя очи към брега, за да се увери, че двамата са се насочили обратно по шосето към фиата, чиито фарове продължаваха да светят в мрака. Чу се тръшкането на вратите, после двигателят заръмжа и колата потегли по посока на вилата.

Толкова беше напласена, че дори за миг не помисли да излезе от скривалището си. Плашеше се при мисълта, че един от тримата може да е останал да дебне на пътя тя да се появи откъм езерото. Стоеше изправена на пръсти, за да диша свободно и цялата трепереше — не толкова от студ, колкото от непреодолим ужас. Твърдо се бе зарекла да не мърда до сутринта.

Часове по-късно забеляза огненото сияние, което огря небосвода, веднага след това — и пламъчетата, играещи от другата страна на палмовите дървета. За секунди Роян забрави за всякаква предпазливост и с усилия се домъкна обратно до брега.

Щом излезе от езерото, тя остана да клечи в калта известно време, опитвайки се да успокои тежкото си дишане и да преодолее умората от изгубената кръв. Косата ѝ се беше спластила на тежки кичури и те почти закриваха погледа ѝ. Изпод струйките вода, стичащи

се пред очите ѝ, Роян все пак започна да различава пламъците от татък горичката.

— Вилата! — промълви тя едва-едва. — Дураид! О, Господи, само това не!

Тя се надигна на крака и се затътри към дома си.

Още преди да излязат на алеята пред вилата, Бакхет изгаси фаровете и мотора на фиата. Водена от инерцията, колата се приплъзна няколко метра напред и спря под самата тераса на къщата.

Тримата излязоха и се качиха по каменната стълба към терасата. Тялото на Дураид лежеше в същото положение, в което го беше оставил Бакхет край езерцето с рибките. Убийците дори не го удостоиха с поглед, ами забързаха към тъмния кабинет.

Бакхет носеше със себе си евтина пътна чанта от някаква синтетична материя.

— Вече изгубихме твърде много време — обърна се той към съучастниците си и разтвори торбата върху масата. — Не бива да губим повече нито секунда.

— Всичко е заради Юсуф — оправда се шофьорът. — Той остави жената да избяга.

— Като толкова знаеш, да я беше хванал на шосето — сопна му се Юсуф.

— Достатъчно! — сгълча и двамата Бакхет. — Ако искате да си получите парите, по-добре да не правите повече грешки.

Бакхет насочи светлината на фенерчето си към свитъка, който така си беше останал на работната маса.

— Това е, което търсим — рече той убедено. Специално му бяха показали снимка на папируса, да не би да го сбърка с друг. — Искат да вземем всичко — картите, снимките... Също всички книги и тетрадки, които намерим в кабинета, изобщо всичко, което двамата са използвали в работата си. Не трябва да оставяме нищо след себе си.

Тримата натъпкаха набързо цялото съдържание на писалището в чантата и Бакхет дръпна ципа.

— Сега да се заемем с доктора. Донесете го тук.

Двамата излязоха на терасата и се надвесиха над трупа. Хванаха за глезените Дураид и го помъкнаха с краката напред по плочките. Тилът му безжизнено се удари о каменното стъпало, което служеше вместо праг на стаята, а кръвта му остави широка диря, която лъщеше на бледата светлина.

— Дайте лампата насам! — нареди Бакхет и Юсуф се върна на терасата, за да донесе газената лампа, която Дураид бе захвърлил на плочките. Пламъкът ѝ отдавна бе изгаснал. Бакхет я вдигна до ухото си и я разклати.

— Пълна е — отсъди той доволно и отвъртя капачката. — Всичко е наред — обърна се той към двамата, — нарамвайте торбата и бягайте в колата!

Докато те бързаха към фиата, Бакхет поръси с керосин ризата и панталоните на Дураид, отиде при лавиците изпълнени с книги и изля останалото съдържание върху древните ръкописи.

Захвърли лампата на пода, бръкна под полите на дрехата си и извади кибрит. Драсна една клечка и я насочи над локвичката керосин, която се бе образувала на единия рафт от библиотечката. Огънят прихвана веднага, езичетата му скоро облизаха ръбовете на ръкописите, те се сгърчиха и потъмняха пред погледа на Бакхет. Той се обърна на другата страна и отново застана над безжизнения Дураид. Запали втора клечка и я пусна върху обляната му в кръв и керосин риза.

По гърдите на Дураид заиграха синкави огънчета, които скоро го обвиха като с одеяло. Щом захванаха памучния плат на ризата и кожата под нея, пламъците от сини станаха оранжеви, започнаха леко да пукат и стаята се изпълни с черен дим.

Бакхет изтича до вратата, с няколко скока прекоси двора и се озова на платното. Докато се наместваше на задната седалка на фиата, шофьорът вече бе запалил мотора и колата шумно потегли надолу по пътя.

Болката върна Дураид в съзнание. Трябва да е била доста жестока и непоносима, за да го извика обратно на земята от онова неопределено място, където се намираше — между живота и смъртта.

Той изстена мъчително. Първото, което улови вниманието му, бе миризмата на изгоряло, смрадта на горящата му плът, която го блъсна в лицето и едва не го покоси повторно. Когато раненият отвори очи и погледна гърдите си, целият се разтърси в мощни конвулсии на ужас и агония.

Дрехите му вече бяха почернели от огъня, на места месата му се показваха изпод сгърчените дрипи. През целия си живот не бе познавал толкова остра и непоносима болка. Дураид си даде сметка, че гори не само той, но и цялото помещение около него. Над главата му

минаваха вълни от пушек и нагорещен въздух, които му пречеха да вижда и почти закриваха от очите му вратата към двора.

Мъчението беше толкова нечовешко, че му се искаше по-скоро да свърши. Искеше най-сетне да умре и повече нищо да не усеща. Но в последния момент се сети за Роян. Опита се да промълви името ѝ с обгорелите си, почернели устни, но от гърлото му не се отрони нито звук. Мисълта за нея обаче му вдъхна воля да се размърда. Претърколи се на една страна и огънят се нахвърли върху гърба му, защитен досега от каменния под. Дураид измуча от болка и се претърколи още веднъж, озовавайки се в почти спасителна близост до вратата.

Всяко движение му костваше огромни усилия и само подсилваше мъчителната му агония. Сега обаче, когато се бе извъртял отново по гръб, усети полъх свеж въздух, нахлул през вратата, която бе оставена нарочно отворена, за да може огънят да се подхранва с кислород. Умиращият пое дълбоко въздух и сладкият дъх на пустинята му възвърна частица от силите — колкото да се претърколи още един-два пъти и да се просне върху хладните плочки на терасата.

Дрехите и тялото му още горяха. Дураид направи няколко плахи опита с ръце да угаси огъня, който го разяждаше, но единственото, което постигна, бе да опърли докрай и без това почернелите си като въглени длани.

Едва след това се сети за езерцето с рибките. Мисълта за хладната вода, която щеше да угаси изведнъж мъката от огъня, го подтикна да се надигне и като змия с пречупен гръбнак да запълзи към спасителния басейн.

Пушекът, който се вдигаше от собствената му овъглена плът, го задушаваше и Дураид непрекъснато кашляше, но продължаваше все напред към заветната цел. Докато се прехвърляше през каменния парапет, от жестокото ожулване остави парчета изгоряла кожа по ръба, но все пак цамбурна във водата. В първия миг около него се надигна огромна струя пара, която съскаше в ушите му и до такава степен обгърна цялата му глава, че Дураид се изплаши да не е ослепял. Болката от допира на обгорялата му кожа с ледената вода беше непоносима и умиращият изпадна за втори път в безсъзнание.

Когато отново се съвзе и очите му започнаха едва-едва да проглеждат през черните облаци, спуснали се над него, Дураид

забеляза нечия фигура да се катери с мъка по стъпалата в отсрещния край на терасата откъм градината.

За момент си помисли, че в агонията му се привиждат сенки, но когато светлината на пожара озари тайнствения силует, той позна Роян. Мократа ѝ коса се спускаше на гъсти кичури пред лицето ѝ, дрехите ѝ бяха изпокъсани, покрити с кал и водорасли, от всяка дипла се стичаше езерна вода. Дясната ѝ ръка беше превързана с измърсена дрипа, през която продължаваше да тече бледорозова кръв.

Тя дори не го видя. Закова се в центъра на терасата и с неописуем ужас впери очи в горящата стая. Дали Дураид не беше вътре? Изтича напред, но горещината се превърна в невидима стена и я спря наред устрема ѝ. Точно в този миг покривът се срути и от горящата къща изригнаха порой огнени искрици и озариха небето наоколо. Роян отстъпи инстинктивно назад, закривайки с ръка лицето си от пламъците.

Дураид се опита да я извика, но от пресъхналото му гърло не успя да излезе нито звук. Роян се обърна на другата страна и забърза надолу по стълбите. Той си каза, че сигурно е решила да търси помощ, и с последни усилия на волята успя да изграчи като ранен гарван.

Младата жена отново се закова на място и се извъртя по посока на звука. Погледът ѝ се спря върху него и тя закрещя от ужас. Главата, която се показваше от езерцето, отдавна бе престанала да прилича на човешка. Косата беше изчезнала напълно, изгоряла в пожара, кожата на лицето и врата висеше безжизнено на овъглени парцали. Изпод черната маска, която представляваше главата му, разцепена тук-там, се виждаха червени месища. Роян се отдръпна назад, сякаш имаше пред себе си свръхестествено чудовище.

— Роян — изграчи повторно Дураид, колкото да го познае по гласа. Протегна едната си ръка в умотителен жест, а тя веднага дотърча при него, за да я поеме в своята.

— Света Богородице, какво са направили с теб? — плачеше тя, но когато се опита да го издърпа, кожата на дланта му се откъсна и остана в ръката ѝ, сякаш беше гумена хирургическа ръкавица. Дураид остана да протяга голата плът на разкъравените си пръсти, които напразно се опитваха да докопат нещо в пространството.

Роян се свлече на колене край езерцето и се наведе над парапета, за да го обгърне с две ръце. Знаеше, че силите няма да ѝ позволят да го

повдигне, без да му нанесе още някое непоправимо увреждане. Единственото, което ѝ оставаше, бе да се опита да го утеши в предсмъртния му час. Повече от ясно бе, че мъжът ѝ си отива — никой смъртен не би могъл да оцелее от такива ужасни рани като неговите.

— Скоро ще дойдат да ни помогнат — прошепна му тя на арабски. — Все някой ще види пламъците. Горе главата, мъжо, помощта ще дойде всеки момент.

Той не спираше да се тресе в мъчителни конвулсии. Опитваше се да говори, но всеки опит да издаде звук бе свързан с непоносими болки.

— Папирусът?

Роян вдигна глава, колкото да се увери с очите си в размера на бедствието, и тъжно поклати глава.

— Няма го вече. Или са го взели, или е изгорял в пожара.

— Не се предавай — окуражи я на свой ред Дураид.

— Целият този труд...

— Всичко е минало — възрази му тя. — Никой няма да ни повярва без...

— Не! — гласът му едва се чуваше, но в тона му личеше непоклатима увереност. — За мен, последно...

— Не го казвай, моля те, ще се оправяш.

— Обещай — настояваше Дураид. — Искам да ми обещаеш!

— Нямаме спонсор. Аз оставам сама. Не мога да сторя всичко сама.

— Харпър! — подхвърли той. Роян се наведе още по-близо до обгорелите му устни, за да чуе по-добре. — Харпър — повтори. — Силен... волеви... умен човек...

Тогава разбра. Естествено, че Харпър. Това беше последното, четвъртото име в списъка на евентуалните спонсори. Макар и винаги да стоеше в дъното на листа, практически заемаше най-видното място в съзнанието на Дураид, който имаше навика да обръща предпочитанията си винаги на обратно. Никълъс Куентън-Харпър си оставаше неговият любимец. Толкова често беше говорил за него с уважение и приятелски чувства, понякога дори със страхопочитание.

— Но какво да му кажа? Той дори не ме познава. Как ще го убедя? Седмият свитък вече го няма.

— Имай му доверие — прошепна Дураид. — Той е добър човек. Имай му доверие...

В онова „Обещай ми!“, което току-що бе изрекъл, имаше толкова много молба и надежда, че Роян не можеше да му откаже.

В следващия миг тя се сети за тетрадката, която бе останала в апартамента им в Гиза, в предградията на Кайро, както и за целия материал за Таита, записан върху хард диска на компютъра им. Не всичко беше изчезнало безвъзвратно.

— Да — рече Роян. — Обещавам ти, ще го направя.

Унищоженото лице на агонизиращия не му позволяваше да покаже дори с гримаса обзелите го чувства. Само в гласа му се долавяше вътрешно облекчение.

— Цвете мое! — прости се Дураид със съпругата си, главата му се килна напред и той напусна света на живите.

Когато жителите на селото най-сетне пристигнаха пред вилата, Роян продължаваше да коленичи край езерцето, да държи главата на покойния си съпруг и да му говори. Огънят вече намаляваше, на хоризонта пропукваше зората и скоро светлината на деня щеше да погълне изцяло отблясъка на пожара.

На погребението в църквата на оазиса присъстваше целият състав на музея, както и на Отдела по древна история. Дори Аталан Абу Син, министър на културата и туризма и пряк началник на Дураид беше пристигнал от Кайро в служебния си черен „Мерцедес“.

Беше седнал пръв зад Роян и макар по вероизповедание да беше мюсюлманин, не се стесняваше да отговаря заедно с останалите присъстващи на свещеника. Нахут Гудаби от своя страна седеше до вуйчо си. Майката на Нахут беше най-малката сестра на министъра, а това, както навремето Дураид правилно бе отбелязал, се оказваше достатъчна компенсация за пълната липса на квалификация у племенника, който нито разбираше от археология, нито можеше да се утвърди като способен администратор.

Денят беше горещ. Навън температурата упорито не искаше да слезе под тридесет градуса, а дори в сянката на тясната коптска църква атмосферата беше потискаща. Роян имаше чувството, че силите й няма да издържат атаките на гъстите облаци тамян, които я задушаваша, още

по-малко монотонното пеене на облечения в черно свещеник. Прясно защитата рана на дясната ръка я сърбеше жестоко, а всеки път, щом погледът ѝ се спреше на дългия, черен ковчег, оставен пред щедро обкования със злато олтар, плешивата, овъглена глава на Дураид се набиваше дълбоко в съзнанието ѝ; земята започваше да се движи под краката ѝ и тя за малко не се свлече на пода на църквата.

Най-накрая службата свърши и вдовицата можа да излезе на чист въздух под пустинното слънце. Но с това не привършваха задълженията ѝ. Като главна оплаквачка тя трябваше да върви плътно зад ковчега на покойника по пътя към селското гробище. Там, сред палмовата горичка, в семейната гробница, вече го чакаха предшествениците му.

Преди да тръгне обратно за Кайро, Аталан Абу Син дойде да се сбогува лично с Роян. Стисна приятелски ръката ѝ и смотолевя няколко думи на утеха.

— Ужасно събитие, Роян. Лично говорих с министъра на вътрешните работи. Имаш думата ми, зверовете, които са сторили това престъпление, ще бъдат заловени. Ти самата си вземи почивка, колкото сметнеш за добре, няма защо да бързаш да се връщаш в музея.

— Ще бъда на работа още в понеделник — отвърна му тя, при което министърът бръкна във вътрешния джоб на тъмното си, двуредно сако и извади бележника си. Прегледа го за секунда, отбеляза си нещо и отново я погледна.

— Тогава ела следобед в министерството. В четири часа — заръча ѝ той и се запъти към колата си.

Нахут Гудаби на свой ред дойде да се прости с опечалената. Кожата му беше жълтеникава, а под очите му имаше сенки подобни на петна от кафе, но въпреки това Нахут си оставаше елегантен мъж — висок, с гъсти коси и изключително бели зъби. Костюмът му стоеше чудесно, а от тялото му лъхаше слаб мирис на скъп одеколон. Лицето му излъчваше печал и съчувствие.

— Добър човек беше. Винаги съм се отнасял към Дураид с огромно уважение — рече той, а Роян кимна, за да не отговаря на наглата лъжа, която чу.

Между Дураид и помощника му никога не бяха съществували особено приятелски отношения. Мъжът ѝ никога не беше допускал Нахут до съчинението на Таита и бе направил всичко възможно

министерският племенник да не научи нищо за седмия свитък — заради което младежът постоянно му беше тровил живота.

— Надявам се, ще подадеш молба за директорския пост — подхвърли Нахут. — Имаш достатъчно квалификация да го заемеш.

— Благодаря, Нахут, много си мил. Още не ми е останало време да мисля за бъдещето, но предполагам, че ти ще ме изпревариш с кандидатурата си?

— Разбира се — кимна той. — Но това не значи, че и други не могат да участват. Нищо чудно да ми отнемеш мястото ей така, изпод носа — усмихна се той хем приятелски, хем ехидно. Намираха се в арабска страна, Роян беше жена, а той — племенник на министъра. Всички плюсове бяха на негова страна. — Надявам се, че и като съперници ще продължим да бъдем приятели?

Роян тъжно се усмихна.

— Да, поне приятели. Занапред ще трябва да разчитам на много приятели.

— Но ти имаш много. Всички в отдела те харесват, Роян. — Това поне можеше да се окаже истина. Нахут любезно ѝ посочи мерцедеса. — Мога ли да те откарам до Кайро? Сигурен съм, че вуйчо ми няма да се възпротиви ни най-малко.

— Благодаря ти, Нахут, но трябва да остана още един ден в оазиса, за да се погрижа за някои дела на Дураид. Утре ще използвам собствената си кола.

Последното беше чиста измислица. Възнамеряваше да замине още същата вечер за апартамента си в Гиза, но по причини, които тя сама не можеше сега да определи, предпочиташе Нахут да не знае нищо за плановете ѝ.

— Тогава ще се видим в музея в понеделник.

Роян напусна оазиса възможно най-скоро, но не и преди да поговори с часове с роднините на мъжа си, с приятели и познати, както и да се види с повечето от селяните в оазиса, работили за семейството на Дураид по-голямата част от живота си и за които бе недопустимо да не се простят както подобава с вдовицата му. През цялото време младата жена обаче се бе чувствала самотна и изоставена, съболезнованията, които ѝ поднасяха, дружеските съвети, които трябваше да изслушва, минаваха покрай ушите ѝ, все едно никой никога не ги беше произнасял.

Дори в този късен час макадамовият път през пустинята беше претоварен. Дълги колони автомобили се движеха и в двете посоки, заради мюсюлманския петък на другия ден. Роян измъкна ранената си ръка от превръзката, която я държеше прикрепена към гърдите ѝ и ѝ пречеше да държи спокойно волана с другата. Макар изтощена от преживяното, тя можеше да поддържа висока скорост и не се бавеше излишно. Но едва късно следобед на сивкавия хоризонт на пустинята се показва зелената ивица, която подсказваше, че наближава тясната обработваема площ по бреговете на Нил — единствената голяма транспортна артерия в страната.

Както можеше и да се очаква, колкото повече приближаваше столицата, толкова по-дълги ставаха колоните от автомобили в двете посоки. Почти се беше стъмнило, когато успя да паркира при жилищния блок в Гиза. Прозорците на апартамента гледаха едновременно към реката и към онези огромни каменни чудеса на строителството, които сякаш докосваха небосвода и олицетворяваха душата и историята на народа ѝ.

Роян остави старото зелено рено на Дураид в подземния гараж на сградата и с асансьора се качи на последния етаж.

Отвори вратата на жилището си и замръзна на входа. Холът беше обърнат с главата надолу — дори китениците от креслата и картините от стените бяха захвърлени на пода. Като в просъница Роян започна да си проправя път през разбитата си покъщнина и натрошените произведения на изкуството, които бяха събирали заедно с мъжа си. Докато вървеше през коридора, бе хвърлила поглед и на спалнята, колкото да се увери, че и там е същото. Дрехите ѝ, както и тези на Дураид, лежаха разпилени по килима, вратичките на шкафовете зееха широко отворени, едната дори — безмилостно изкъртена. Матракът на леглото бе оставен наопаки, чаршафи и възглавници се въргаляха наоколо.

Обонянieto ѝ ясно долавяше силния дъх на парфюми, който се носеше откъм банята — явно, че и флакончетата бяха сполетени от зла участ, но сърце не ѝ даваше да иде да се увери с очите си. Вместо това, продължи по коридора към широката стая в дъното, която бяха използвали с мъжа си едновременно като кабинет и работилница.

Първото нещо, на което се спряха очите ѝ сред хаоса на разрушението, бе античният шах, който Дураид ѝ бе поднесъл като

сватбен подарък. Дъската от черен кехлибар и слонова кост бе разбита на две, а фигурите — запокитени по всички ъгли на стаята, превръщайки се в жертва на незаслужено отмъщение. Роян се наведе и взе бялата царица от пода. Главата ѝ беше безмилостно отсечена.

Стискайки счупената фигурка в здравата си ръка, младата жена като сомнамбул се насочи към бюрото пред прозореца. Компютърът беше натрошен на сол. Бяха разбили екрана на монитора, а по жестоките следи върху кутията можеше да се съди, че злосторниците са домъкнали брадва. От пръв поглед си личеше, че нищо от информацията на хард диска не е достъпно вече — машината се беше превърнала в куп напълно безполезни парчетии.

Погледът ѝ се спря на чекмеджето, където държаха дискетите. Както всичко останало, и то беше изтеглено и захвърлено на пода. Разбира се — напълно опразнено. Освен дискетите липсваха тетрадките и снимките. Изчезнали бяха и последните ѝ връзки със седмия папирус. След три години усилен труд се оказваше, че няма дори доказателства за неговото съществуване.

Роян се отпусна безпомощно на пода. Чувстваше се като бито куче. Ръката започна да я боли отново. Никога през целия си живот не беше познавала подобна самота и беззащитност. Не си беше и представяла, че Дураид може толкова да ѝ липсва. Раменете ѝ се разтресоха и сълзите започнаха да напират неудържимо в очите ѝ. Опитваше се да ги спре, но те пробиваха изпод клепачите ѝ и в крайна сметка тя ги остави свободно да се стичат. Не ѝ оставаше друго, освен да се любува на отломките от безвъзвратно отлетялото минало, които се валяха в краката ѝ, и да плаче, докато в душата ѝ не остане нито капчица спомен за случилото се. Най-накрая се отпусна сред боклуците по пода и потъна в дълбок сън.

До понеделник бе успяла да върне известен ритъм в живота си. Полицията бе навестила апартамента ѝ, за да приеме свидетелските ѝ показания, след това тя се беше заела с разчистването на бъркотията в къщата. Дори бе залепила обратно главата на бялата царица. Когато напусна жилището си и се качи в зеленото рено, ръката вече не я болеше толкова, в душата ѝ започваше да се прокрадва известна доза оптимизъм, а в съзнанието ѝ се подреждаше план за действие.

Щом стигна музея, първата ѝ работа беше да огледа кабинета на съпруга си, където за голямо свое разочарование срещна Нахут. Той наглеждаше двама представители на охраната, които събираха всички лични вещи на Дураид.

— Можеше да проявиш добрината да оставиш тази грижа на мен — сръза вдовицата хладно Нахут, който ѝ отвърна с чаровна усмивка.

— Съжалявам, Роян, просто си казах, че мога да бъда от някаква полза — пушеше от любимите си дебели, турски цигари, които тя не понасяше.

Роян отиде до бюрото и отвори горното дясно чекмедже.

— Тук трябваше да се намира дневникът на мъжа ми. Няма го. Да сте го виждали някъде?

— Не, в чекмеджето не намерихме нищо. — Нахут погледна двамата пазачи, които поклатиха глави в знак на потвърждение. В крайна сметка, това нямаше голямо значение. В тефтера не се съдържаше кой знае каква информация. Дураид винаги бе разчитал на жена си да записва всяко по-важно събитие или откритие, а тя използваше предимно компютъра.

— Благодаря ти, Нахут — изгони го от стаята Роян. — Ще свърша сама каквото ми остава. Не искам да ви отвличам от останалите ви задължения.

— Ако ти потрябва помощ, Роян, само се обади — поклони ѝ се леко той и излезе.

Да свърши с кабинета на Дураид не беше трудна задача. Пазачите поеа кутиите с личните му вещи и ги пренесоха до нейния кабинет в другия край на коридора, където ги подредиха до стената. Роян използва обедната почивка да разчисти собственото си бюро, но дори и след това ѝ оставаше още цял час преди срещата с Аталан Абу Син.

Понеделник беше оживен ден и изложбените зали на музея бяха претъпкани с туристи. Повечето се трупаха на стада край гидовете си, които като опитни овчари ги превеждаха от експонат на експонат. Имаше няколко по-известни произведения, които действаха като магнит на посетителите. Туристите послушно се нареждаха около витрината или скулптурата, докато водачите им пееха, всеки на различен език, научения урок.

Залите на втория етаж, където беше изложено съкровището от гробницата на Тутанкамон, бяха до такава степен наблъскани с народ, че Роян почти не се задържа там. С известно усилие на волята се добра до кабината, където се пазеше златната погребална маска на детето — фараон. Както винаги, блясъкът и изяществото на металическото лице насреща накараха сърцето ѝ да ускори ход. И пак, Роян се замисляше над вечния въпрос: ако един толкова незначителен владетел като Тутанкамон е бил изпратен в задгробния живот с подобно великолепно изображение, в какво ли състояние са се намирали великите Рамзеси, когато на свой ред са погребвали мумиите им. Рамзес II, най-могъщият от всички, бе царувал в продължение на шестдесет и седем години и през цялото време навярно не е спирал да трупа богатства от огромните територии, които войските му са завладявали.

Следващата точка от маршрута на Роян бе мумията на стария фараон, комуто тя искаше да отдаде нещо като последна почит. Дори тридесет столетия след смъртта си, Рамзес II бе запазил унесеното си изражение, което не слизаше от изпитото му лице. Кожата му излъчваше мраморен блясък; оределите му кичури коса бяха руси, боядисани с къна; ръцете му, също къносани, бяха източени, тънки и елегантни. Облеклото му обаче се ограничаваше до просто ленено покривало, което мародерите му бяха оставили. В алчността си разбойниците дори бяха развили мумията на покойния си владетел, за да се докопат до амулетите и скарабеите, скрити под платнените превръзки, така че тялото бе останало почти голо. Когато през 1881 г. останките на фараона бяха открити заедно с много други царски мумии в скалната пещера край Деир Ел Бахари, само къс папирус, окачен на гърдите му, бе освидетелствал божествения му произход.

Роян си казваше, че в цялата тази история не може да няма поне известна поука. Сега обаче, надвесена над жалките останки на великия цар, тя отново се връщаше към онзи въпрос, който ги беше преследвал в продължение на години с Дураид: дали Таита говореше истината, дали действително някъде в далечния юг, сред дивите планини на Африка, лежеше погребан и необезпокояван през вековете друг египетски владетел, в чиято гробница крадците са оставили всички богатства непокътнати. Самата мисъл за това я караше да тръпне от възбуждане, а кожата ѝ настръхваше от сладостни предчувствия.

— Дадох ти думата си, мъжо — прошепна Роян на арабски. — Нека бъде в твоя чест и в твоя памет, защото именно ти ме поведе по дългия път.

Погледна часовника си и слезе по централното стълбище на долния етаж. Оставаха ѝ още петнадесет минути, след което трябваше да напусне музея и да се насочи към министерството. Имаше съвсем ясна идея какво ще прави през този последен четвърт час. Щеше да посети една от най-пренебрегваните от посетителите странични зали. Гидовете рядко водеха стадата от туристи в нея, освен ако не искаха да я използват за по-кратък път към статуята на Аменхотеп.

Роян се спря пред стъклената витрина, която почваше от пода и опираше в тавана на тясното помещение. Вътре бяха разположени все дреболии: оръжия, сечива, амулети, керамика и инструменти на бита, най-късните от които датираха от дванадесетата династия, сиреч от около 1100 г.пр.Хр., докато най-ранните водеха началото си още от тайнствените векове на Старото царство, сиреч бяха на почти пет хиляди години. Каталогизирането на находките беше съвсем общо и повърхностно. Много от експонатите дори не бяха упоменати в обяснителните бележки.

На най-долния рафт, в дъното, лежах подредени накити и пръстени с печати. До всеки от печатите стоеше малка глинена разпечатка какво точно изобразява той.

Роян приклекна, за да може да разгледа предметите по-отблизо. Малкият син печат от лапис лазулит, който заемаше централното място, отдалеч я привлече с майсторската си изработка. За древните лаписът е представлявал рядкост, затова са го ценели особено; още повече в Египет, където не се среща изобщо. Печатът изобразяваше сокол със счупено крило, а лаконичният надпис под него беше достатъчно прост, за да си го преведе Роян на секундата: „Таита, писар на Великата Царица“.

Тя знаеше, че става дума за същия човек, защото раненият сокол бе използван вместо подпис върху всеки от десетте свитъка. Роян се замисли кой ли се беше натъкнал на печата и къде. Навярно някой селянин го беше намерил в забравения гроб на роба, но къде по-точно — бе въпрос, на който едва ли щеше да намери отговор.

— Предизвикваш ли ме, Таита? Или това е поредната ти уловка? Нима можеш да ми се надсмиваш и от гроба, където си прекарал

толкова хилядолетия? — Тя се наведе още по-ниско и челото ѝ се опря в хладното стъкло. — Приятел ли си, Таита, или безмилостен враг? — попита тя тихо печата и бързо се надигна. — Скоро ще разберем. Играта ще я играем само двамата; нека видим кой ще надхитри другия.

Министърът я накара да чака няколко минути и секретарката любезно я въведе в кабинета му. Аталан Абу Син беше облечен в тъмен, лъскав костюм, и заради служебните задължения беше седнал зад бюрото си, нищо че като истински арабин предпочиташе по-свободно облекло и по възможност — китеник върху пода. Той сякаш разбра какво си мисли посетителката му, затова съучастнически ѝ се усмихна.

— Очаквам среща с няколко американци следобед.

Роян го харесваше. Той винаги бе изключително любезен към нея, а и на него тя дължеше работата си в музея. Повечето хора на негово място щяха да отхвърлят молбата на Дураид за жена асистент, още повече, когато ставаше дума за собствената му съпруга. Абу Син се поинтересува за здравето ѝ и вместо отговор, тя му показва бинтованата си ръка.

— Конците трябва да се свалят до десет дни.

Двамата си побъбриха любезно няколко минути. Само западнци могат да проявят липсата на такт да започнат с въпроса, за който са се събрали. И все пак, за да спести неудобството на министъра, Роян се хвана за първия удал ѝ се случай да съобщи намеренията си.

— Имам чувството, че ще трябва да отделя известно време за себе си. Трябва да се примиря със загубата, която претърпях, както и да реша какво ще правя отсега нататък с живота си на вдовица. Ще ви бъда много благодарна, ако ми позволите да взема поне шест месеца неплатен отпуск. Смятам да се върна да поживея известно време при майка си в Англия.

По лицето на Аталан се изписа известна загриженост и той сякаш се опита да я разколебае:

— Ще те помоля да не ни оставяш дълго време сами. Работата ти за нас винаги е била от огромна полза. Тъкмо от теб имаме нужда да продължиш делото на Дураид оттам, където той трябваше да го изостави.

И все пак, колкото и да му се искаше, не можеше съвсем да прикрие облекчението си. Роян добре знаеше, че министърът е очаквал тя да подаде молба за директорския пост. Сигурно въпросът е бил дълго обсъждан с племенника му. И все пак, Аталан си оставаше галантен човек и никак не би му било приятно да ѝ каже лице в лице, че желанието ѝ няма да бъде удовлетворено. Нещата в Египет се променяха, жените напускаха традиционната си роля, но не с такава скорост, че да изместят мъжете отвсякъде. И двамата знаеха, че директор ще бъде Нахут Гудаб.

Аталан я изпрати до вратата на кабинета си и дружески стисна ръката ѝ. Докато вървеше по коридорите на министерството, се усещаше някак по-свободна и безгрижна от преди малко.

Беше оставила колата си на слънце на паркинга на министерството. Когато отвори вратата, отвътре я лъхна горещина, все едно влизаше в пещ за хляб. Роян отвори всички прозорци и започна да дърпа напред-назад шофьорската врата, за да проветри по-бързо купето. Така или иначе седалката под нея я гореше като скара.

Напусна двора на министерството и се озова в самия център на каирското движение. Роян се залепи зад претъпкан автобус, който едва-едва се тътрюзеше по улицата и изпускаше гъсти облаци синкав пушек върху предното ѝ стъкло. Проблемът с транспорта в големия град изглеждаше от най-трудно разрешимите. В Кайро почти нямаше паркинги, паркираните коли се нареждаха в по три, някъде и в по четири колони, които съответно затрудняваха цялото движение по стеснените от тях платна на централните градски улици.

По едно време автобусът закова спирачки и Роян се видя принудена да стори същото. Докато чакаше, си припомни стария виц, че шофьорите имали неблагоприятното да паркират колите си до самия бордюр, трябвало да си купуват нови. Навярно в шегата имаше известна доза истина, защото много от автомобилите, притиснати към тротоара, видимо не бяха използвани от седмици: по стъклата им се беше насложил цял пръст прах, а гумите им бяха спаднали.

Погледна в огледалото. На сантиметри от задната ѝ броня беше спряло такси, а зад него се виждаше цяла колона автомобили, които също като нея чакаха автобусът да потегли. Само мотоциклетите можеха да се движат сравнително свободно по улицата. Отнякъде се появи един, движещ се все едно по магистрала. Машината беше

червена „Хонда“, двеста кубика, здравата очукана и потънала под такъв дебел слой прах, че цветът ѝ почти не се виждаше. На задната седалка седеше пътник, който също като моториста бе надигнал бялата си кърпа до носа, за да не диша изгорелите газове на милионния град.

Мотоциклетът се движеше от неправилната страна на платното, възползвайки се от няколкото педи разстояние между колоната и паркиралите коли до бордюра, без да го е грижа дали няма да удари едните или другите. Шофьорът на таксито направи недвусмислен жест, призовавайки Аллах да види с очите си що за глупак се е пръкнал на този свят.

Когато се изравни с колата на Роян, мотоциклетистът леко забави, а човекът зад него се наведе и хвърли през отворения прозорец някакъв предмет на празната седалка до нея. В следващия миг водачът натисна здраво газта и предното му колело се отлепи от платното. Направи остър завой и се насочи със завидна скорост към тясната уличка, вливаща се на това място в булеварда, едва не прегазвайки някаква възрастна жена по пътя си.

Човекът отзад се обърна към колата на Роян и тъкмо в този момент вятърът отмести кърпата от лицето му и го разкри. С ужас тя разпозна човека, когото бе видяла на светлините на фиата през онази злокобна нощ в оазиса.

— Юсуф!

Хондата се скри зад ъгъла и едва сега Роян обърна внимание на предмета, който злосторникът бе хвърлил в купето на колата ѝ. Представляваше нещо като яйце, само че метално и със силно наръбена повърхност. На цвят беше кафяво-зелено, като войнишка униформа, и на Роян не ѝ трябваше много време да се сети какво е предназначението му. Толкова често го беше виждала по филмите, че с лекота разпозна ръчна граната, тип лимонка. Второто, което ѝ направи впечатление, бе, че предпазителят липсва и следователно адската машина ще се задейства всеки момент.

Без дори да се замисли, тя сграбчи ръчката на вратата си, натисна я с цялата си тежест и изхвърча на платното. В момента, в който кракът ѝ се отлепи от педала на спирачката, реното се задвижи и се блъсна в задницата на спрелия автобус.

Роян тъкмо успя да се прилепи до асфалта под самите колела на чакащото такси и гранатата избухна. През отворената врата избълва

тежка струя дим, сред която се разхвърчаха парчета от гранатата, както и части от обзавеждането на колата. Задното стъкло се разби във въздуха и посипа залегналата жена с градушка от стъкълца, а звуковата вълна от взрива отекна болезнено в тъпанчетата ѝ.

Експлозията беше последвана от гробна тишина, сред която ясно се чуваше дрънченето на сипеците се по тротоара стъкла. Едва след това улицата се изпълни с човешки гласове. Роян се надигна от земята и притисна ранената си ръка до гърдите. Беше паднала с цялата си тежест върху нея и от болката и сърбежа в раната не можеше дори да си каже името.

Реното бе станало на сол, но за нейна изненада кожената ѝ чанта бе излетяла през отворената врата практически невредима и сега лежеше като захвърлена на платното. Олюлявайки се, Роян се изправи на крака и се наведе да я прибере. Около нея цареше пълна паника. Неколцина от пътниците в автобуса бяха ранени, а парче от гранатата или от колата бе засегнало някакво момиченце на тротоара. Майката пищеше от уплаха и се опитваше да избърше с шала си окървавеното лице на дъщеря си. Момиченцето се гърчеше в прегръдката ѝ и нещастно ревеше от болка.

Засега никой не обръщаше внимание на самата Роян, но тя добре знаеше, че полицията ще пристигне след броени минути. Откакто бяха започнали терористичните актове на фундаменталистите, египетските полицаи се бяха научили да се отзовават бързо на подобни произшествия. Ако я намереха сега, очакваха я цели дни на разпити и даване на показания. Затова Роян невъзмутимо метна чанта през рамо и доколкото ѝ позволяваше натъртеният крак, се скри в същата уличка, където бе изчезнал мотоциклетът на нападателите ѝ.

В края на улицата имаше обществена тоалетна. Тя се заключи в една от кабините и се облегна със затворени очи на вратата. Трябваше ѝ доста време да се съвземе след преживяния шок и да възстанови известен ред в мислите си.

Ужасът от убийството на Дураид и обхваналото я чувство за самота бяха притъпили грижите за собствената ѝ безопасност. Сега ѝ се беше удал случай да се сблъска с чудовищната действителност. В главата ѝ прозвучаха думите, които единият от убийците бе подхвърлил в тъмното: „Все ще знаем къде да я намерим по-нататък!“.

Този път ѝ се беше разминало като по случайност. Повече от сигурно бе, че убийците ще опитат и трети път да ѝ видят сметката.

„Не мога да се върна в апартамента си — помисли си Роян. — Вилата повече не съществува, пък и ако се върна, те отново ще ме намерят.“

Колкото и да вонеше в тоалетната, тя прекара заключена в кабината повече от час, за да обмисли как да постъпи. Най-накрая се измъкна и застана пред един от няколкото мръсни и пропукани умивалници. Написка лицето си с хладка вода и набързо среса косата си пред огледалото. Сложи си грим, отупа дрехите си от мръсотията и ги оправи колкото можа.

Щом излезе отново на улицата, измина няколко пресечки пеша с ускорена крачка, озъртайки се постоянно да не би някой да я следи. Едва след няколко ъгъла посмя да повика такси.

Каза на шофьора да я остави на улицата зад банката и измина отново пеша останалото разстояние. Оставаха броени минути до затварянето, когато я въведоха в едно от страничните гишета на помощник-счетоводителите. Роян изтегли всички пари, които имаше в сметката си, а това се оказаха по-малко от пет хиляди египетски лири. Сумата беше по-скоро скромна, но освен на тях, Роян разчиташе и на сметката си в банка „Лойдс“ в Йорк, както и на кредитната си карта.

— Когато искате да изтеглите нещо, оставено на съхранение, трябва предварителна заявка — тросна ѝ се строго служителят.

Тя погледна нещо като извинение и успя да си придаде толкова отчаян и объркан вид, че в крайна сметка чиновникът омекна и ѝ донесе пакета с британския ѝ паспорт и банковите полици в „Лойдс“.

Дураид имаше цял куп роднини и приятели, които биха ѝ се зарадвали, ако им отидеше на гости, но Роян предпочиташе да ги остави за в краен случай. Най-добре бе да не се показва там, където биха я потърсили враговете ѝ. Вместо това си хареса един туристически хотел две звезди, който се намираше сравнително далеч от реката и би ѝ позволил да се изгуби сред множеството чуждестранни групи. В подобни хотели малцина се задържаха за повече от една-две нощи — повечето идваха и си заминаваха по познатите маршрути към Луксор и Асуан с най-интересните туристически обекти в страната.

Веднага щом я оставиха сама в стаята ѝ, Роян набра телефона за резервации на „Бритиш Еървейз“. Първият полет за Лондон беше в десет часа на другия ден. Тя си запази място в икономическа класа, само в едната посока, и даде номера на кредитната си карта.

Вече минаваше шест часа, но заради часовата разлика с Англия имаше още надежда да намери служителите на работа. Роян извади тефтера си и набра номера на университета в Лийдс. Навремето беше завършила там. На третия сигнал отговориха.

— Факултет по археология, катедрата на професор Диксън — рече някой с безупречен британски акцент.

— Вие ли сте, госпожице Хигинс?

— Да, аз съм. Кой е на телефона?

— Роян Ал Сима или може би ме помните като Роян Саид.

— Роян! Не сме те чували от толкова време. Как си?

Двете си побъбриха известно време, но Роян си даваше сметка за цените на международните разговори и скоро сложи край на любезностите.

— Професорът дали е там?

Професор Пърсивал Диксън беше прехвърлил седемдесетте и отдавна трябваше да се е пенсионирал.

— Роян, ти ли си наистина? Любимата ми студентка.

Тя се усмихна. Дори на тази възраст професорът си оставаше женкар както на времето. Всички по-хубави колежки можеха да се нарекат негови „любими студентки“.

— Обаждам се от чужбина, професоре. Искях само да се уверя дали предложението ви е още в сила.

— Божичко, доколкото си спомням, ти си беше намерила някакви други ангажименти, нали така?

— Много неща се промениха в последно време. Ще ви обясня по-подробно като се видим. Ако се видим...

— О, разбира се, много ще се радваме, ако дойдеш да си поговорим. Кога ще можеш да се освободиш?

— Ще бъда в Англия още утре.

— Божичко, доста неочаквано. Не съм сигурен дали ще можем да наредим нещата толкова бързо.

— Ще остана в къщата на майка си край Йорк. Дайте ми пак госпожица Хигинс да запише телефонния ми номер.

Професорът може и да беше един от най-блестящите умове, които Роян бе срещала през живота си, но тя със сигурност знаеше, че няма да запише правилно дори един номер.

— Ще ви се обадя пак след няколко дни.

Затвори телефона и се отпусна на леглото си. Беше изтощена, ръката още я болеше и все пак трябваше отсега да си направи планове за бъдещето. Кой знае какви изненади ѝ предстояха.

Два месеца по-рано професор Диксън я беше поканил да изнесе лекция за откриването и разкопките на гробницата на царица Лострис, както и за намерените свитъци. Разбира се, вниманието на професора беше привлечено от онази книга и най-вече от една определена бележка под текста. Книгата бе срещнала голям интерес още с публикуването си. Двамата с Дурайд привлякоха огромно внимание в средите на египтолозите, професионалисти и любители. Получаваха писма от цял свят — дори от места като Токио или Найроби; всички се интересуваха само от едно — дали историята, написана в романа, е истинска и на каква фактологическа база се обосновава авторът.

По онова време Роян беше твърдо против каквато и да е намеса на автор на художествена литература в работата им по ръкописите, още повече, че и двамата с Дурайд бяха още по средата. Струваше ѝ се, че подобен подход към тях би намалил научната им стойност, би провалил едно сериозно проучване в името на евтините вкусове на масовата публика — по същия начин, по който Спилбърг бе постъпил с палеонтологията, заравяйки науката дълбоко под земята на своя динозавърски парк.

В крайна сметка обаче гласът ѝ остана глас в пустиня. Дори Дурайд се бе оказал на противното мнение. Най-вече заради парите, естествено. Отделът изпитваше хроничен недостиг на средства и едно такова мероприятие можеше да осигури извършването на много други изследвания, непредизвикващи масов интерес. Когато ставаше дума за прилагането в действие на някой грандиозен план, като например преместването на храма в Абу Симбел по-високо в скалите, за да не бъде залят от водите на Асуанския язовир, богатите държави се надпреварваха да предлагат милиони долари. Но никой не си мръдваше пръста да помогне на Отдела в извършването на рутинната му работа.

Дураид и Роян получиха половината от печалбите, които „Речният бог“ — това беше заглавието на книгата — бе реализирал с тиража си по света. С този тлъст хонорар те успяха да осигурят проучвания и изследвания за цяла година и все пак Роян продължаваше да съжaliaва за решението на мъжа си. Авторът си беше позволил твърде много волности със съдържанието на ръкописите и беше придал на героите си качества и помисли, за които никой не можеше да съди по автентичните текстове. Това, което най-много я дразнеше, бе портретът на Таита, показан едва ли не като най-самовлюбения човек на земята, докато за нея истината бе съвсем друга.

Ако трябваше обаче да даде истинското си мнение, Роян не можеше да отрече, че писателят се е опитал да предаде събитията във възможно най-лека за възприемане форма и че целта му е била тя да достигне и до най-непросветения читател, в което несъмнено бе успял. Съвестта ѝ на учен обаче не искаше да се примири с разголването и популяризирането на събития, които си оставаха дълбоко лични.

Не беше време сега да се занимава с подобни мисли. Роян въздъхна и махна с ръка; за добро или зло книгата беше вече факт и по-добре щеше да бъде да не се сеца толкова често за нея.

По-важно бе да се заеме с най-неотложните проблеми. Ако наистина щеше да изнася лекцията в Англия, щяха да ѝ трябват диапозитивите, оставени в кабинета ѝ в музея. И докато се опитваше да измисли най-удобния план как да се сдобие с тях, без да се появява лично в музея, Роян неусетно потъна в дълбока дрямка.

В крайна сметка решението на проблема се оказа повече от елементарно. На другата сутрин Роян се обади в администрацията на музея и поръча някой от секретарите да вземе кутията с диапозитиви от кабинета ѝ и да ѝ я донесе с такси на летището.

Когато секретарят я намери на гишето за багаж на „Бритиш Еървейз“, той я предупреди, че полицията идвала същата сутрин в музея и питала за нея.

Очевидно бяха записали номера на взривената ѝ кола. Роян беше изключително доволна, че пътува с британския си паспорт. Ако се беше опитала да замине с египетските си документи, навярно щеше да срещне пречки; по всяка вероятност полицията вече беше пратила заповед за проверка по всички паспортни контроли в страната. Като британска поданичка обаче не видя никакви проблеми да премине през чиновниците и щом се озова в чакалнята заедно с останалите пътници в самолета, първата ѝ работа бе да проучи сутрешната преса.

Всички местни вестници съобщаваха за взривяването на колата ѝ, правейки елементарната връзка с убийството на Дураид няколко дни по-рано. Някои обясняваха случая с възможни фундаменталистични настроения у убийците, докато „Ел Араб“ публикуваше снимка на двамата на един прием, даден месец по-рано от група френски оператори.

С болка на сърце Роян се спря да погледне красивата фигура на Дураид, гордо вдигнал глава пред обектива и предложил ръка на усмихнатата си съпруга. Тя купи всички вестници и ги взе със себе си в самолета.

Прекара по-голямата част от полета да записва в тефтера си всичко чуто през годините от съпруга си за човека, когото сега трябваше да търси. В горния край на страницата записа: „Сър Никълъс Куентън-Харпър (Барт)“. Дураид ѝ беше казвал, че пращането на Никълъс бил удостоен с титлата баронет за работата си като офицер от кариерата в британските колониални служби. В продължение на три поколения семейството запазило тесните си връзки с Африка, особено с британските колонии и отколешните територии под британско влияние в северната част на континента: Египет, Судан, Уганда и Кения.

Според Дураид, самият сър Никълъс бил служил в британската колониална армия в Африка и Персийския залив. Говорел свободно

арабски и суахили, славел се като голям познавач на археологията и зоологията. Подобно на баща си, дядо си и пралядо си, бил предприемал многобройни експедиции в Северна Африка в търсене на редки животински видове и в проучване на слабо известни региони. Бил написал редица статии за различни научни списания и дори бил изнасял лекции в Кралското географско дружество.

Понеже по-големият му брат умрял без наследници, сър Никълъс наследил родовата титла, както и семейното имение в Куентън парк. Оттеглил се от армията, за да се посвети на семейните владения и най-вече да се грижи за семейния музей, основан още през 1885 г. от пралядо му, първия баронет. В рода притежаваха най-голямата частна колекция от представители на африканската фауна, а многобройните археологически находки от Египет и Близкия изток също бяха известни като една от забележителните сбирки в страната.

Ако обаче всичко, което Дураид й бе разправял за сър Никълъс, беше истина, Роян започваше да изпитва чувството, че ще си има работа не толкова с човек, колкото с хищен звяр, който е способен на всякакви диващини и беззакония в името на някоя нова придобивка за семейния музей. Във всеки случай, той беше човек, който не би се спрял пред рисковете, съпътстващи предстоящото търсене.

Беше го срещнал за пръв път преди много години, когато сър Никълъс го бе наел за водещ разузнаването по време на една незаконна експедиция, целяща „спасяването“ на няколко бронзови финикийски статуетки от ноктите на либийския диктатор Кадафи. Впоследствие сър Никълъс продал няколко от придобитите екземпляри, за да покрие разходите по експедицията, а най-добрите запазил за колекцията си.

В по-ново време двамата предприели друга съвместна експедиция, която този път включвала незаконното преминаване на иракската армия в издирване на двойка каменни барелефи, за които Саддам Хюсеин не бивало нищо да разбере. Дураид бе разбрал, че сър Никълъс продал един от барелефите за баснословно висока сума — споменаваше цифрата пет милиона щатски долара. Според него, сър Никълъс използвал парите за поддръжка на музея си, но другият фриз, естествено по-добрият, продължавал да бъде негово притежание.

И двете експедиции бяха протекли по времето, когато Дураид и Роян още не се познаваха. Тя винаги се беше чудила как така мъжът й е могъл да се хване два пъти на въдицата на англичанина и да поеме

подобни рискове заради него. Изглежда сър Никълъс знаеше как да убеждава хората, защото ако бяха попаднали в ръцете на „врага“, смъртните присъди не им мърдаха.

Дураид чистосърдечно ѝ беше обяснил, че и в двата случая са се спасили само благодарение на пълната кесия на Никълъс, както и на безбройните му приятели и почитатели из целия арабски свят.

— Той си е същински дявол — клатеше глава и по погледа му личеше с каква носталгия си спомня отминалите времена. — И все пак, попаднеш ли в затруднено положение, тъкмо той е човекът, който ще те измъкне. Онези приключения ми се струваха преди всичко вълнуващи, но сега, когато се сетя за рисковете, които сме поемали, косата ми настръхва от ужас.

Роян също се беше замисляла до каква степен един предан на страстта си колекционер е готов да рискува кожата си. Изглеждаше, че каквото и да е възнаграждението, опасността си остава безсмислена; но пък и беше време да се откаже от подобни бабешки разсъждения. В крайна сметка, приключението, в което искаше да въвлече сър Никълъс, нямаше да се окаже съвсем без рискове, а пък цяло поколение адвокати можеше да си отиде от този свят, без да е стигнало до заключението дали това, за което ставаше дума, е законно или не.

И както продължаваше да се усмихва сама на себе си, Роян заспа на седалката си. Твърде много напрежение ѝ се беше насъбрало през последните няколко дни. Едва когато наближиха летище „Хийтроу“, строгият глас на стюардесата, подканваща пътниците да си стегнат коланите, я събуди.

От летището Роян се обади най-напред на майка си.

— Здравсти, мамо, аз съм.

— Чувам, че си ти. Откъде се обаждаш? — отвърна ѝ с присъщата си невъзмутимост майка ѝ.

— От „Хийтроу“. Смятам да остана известно време при теб, нали нямаш нищо против?

— Ново двайсет — засмя се майката. — Ще отида да ти оправя леглото. С кой влак ще пристигнеш?

— Вече погледнах разписанието. Има един, който тръгва скоро от „Кингс Крос“ и пристига в Йорк в седем вечерта.

— Ще те чакам на гарата. Какво се е случило? Да не би да сте се скарали с Дураид? Знаех си, че бракът ви няма да го бъде дълго. Та той би могъл спокойно да ти бъде баща.

Роян не отговори нищо за секунда. Не му беше сега времето да обяснява.

— Ще ти разкажа всичко, като се видим довечера.

Джорджина Лъмли, майка ѝ, я чакаше сред мрака и студа на ноемврийската вечер и сякаш искаше за всеки случай да ѝ вдъхне от силата и енергията, изпълващи зеленото ѝ палто. Придружаваше я Маджик, кокер шпаньолът ѝ, който послушно и мълчаливо клечеше в краката ѝ. Дватама си оставаха неразделни, дори и когато не печелеха кучешки надбягвания. За Роян майката и кучето бяха олицетворение на уюта и спокойствието, които се надяваше да ѝ даде Англия.

Джорджина целуна маниерно дъщеря си и тя си припомни постоянното ѝ мърморене как тия сантименталности не били за нея. Всъщност майка ѝ дори се гордееше с тази си черта и съвсем непринудено взе един от куфарите, за да го хвърли в стария, оплескан в кал „Ленд Роувър“, който чакаше на паркинга пред гарата.

Маджик подуши ръката на Роян и размаха опашка в знак, че се е сетил коя е. След което с присъщото си достойнство и неизчерпаемо великодушие, ѝ позволи да го потупа по главата; подобно на господарката си, и той не се разчувстваше лесно.

Качиха се в колата и известно време не продумаха, докато Джорджина не запали цигара.

— И така, какво се случи с Дураид?

За минута-две Роян не можа да ѝ отговори. Но най-накрая нещо се отприщи в душата ѝ и думите се заизливаха като порой от устата ѝ. От Йорк до малкото селце Брандсбъри на север от града имаше двадесет минути път с кола, но когато пристигнаха, Роян продължаваше да говори. Майка ѝ дори не си правеше труда да я прекъсва, само от време на време изпускаше по някоя думичка за утеха и кураж, а когато Роян не издържа и при разказа за погребението избухна в сълзи, се пресегна и я потупа по ръката.

Когато се озоваха пред вратата на двора обаче, всичко си беше дошло на мястото си. Роян бе изплакала наведнъж насъбралата се мъка, очите ѝ бяха изсъхнали от сълзите, мисълта ѝ се подреждаше както преди и двете жени изядоха спокойно вечерята си. Джорджина я

беше приготвила предварително, оставяйки я във фурната, а Роян се чудеше откога не е яла пържола със зелен фасул.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита Джорджина, след като наля последния пръст черна бира в чашата си.

— Да си кажа правичката, нямам представа.

Роян се запита защо толкова много хора използват именно този израз, когато искат да излъжат събеседника си.

— Дадох ми шест месеца неплатен отпуск от музея, а професор Диксън ми е уредил да изнесе лекция в университета. Засега това е всичко, което знам за бъдещето си.

— Е — надигна се Джорджина от масата, — в леглото ти съм сложила топла бутилка, а стаята е на твое разположение, колкото време сметнеш за добре.

И това трябваше да се изтълкува като израз на най-дълбока майчинска загриженост.

През няколко дни, които последваха, Роян се занимаваше с подреждане на диапозитивите и записките, върху които щеше да изнесе лекцията си, а всеки следобед придружаваше майка си и Маджик при дългите им разходки из околностите на селото.

— Чувала ли си за Куентън парк? — заинтересува се при един от тези походи.

— Не само съм чувала, ами съм била там, и то често — отговори й Джорджина с видимо приповдигнат тон. — Маджик и аз отиваме там четири-пет пъти на сезон. Превъзходно местенце за лов. Срещат се едни от най-хубавите фазани и бекаси в цял Йоркшир. Има една местност, наречена Високите лиственици, която е наистина забележителна. Птиците летят толкова високо, че и най-точните мерници в Англия не могат да ги уцелят.

— А познаваш ли собственика, сър Никълъс Куентън-Харпър?

— Виждала съм го на лов. Но не го познавам лично. Добре стреля, можеш да си сигурна. Навремето, още преди да се омъжа за баща ти, познавах добре неговия баща — толкова щастливо се усмихна, че Роян се стресна. — Голям танцър беше. Имахме се за двойка с него, пък и не само на дансинга.

— Мамо, откъде ти идват такива?

— Е, това е минало — отвърна й с невъзмутим тон. — Вече не ми се отваря възможност да говоря на тази тема.

— И кога смятате да отидете пак с Маджик?

— След две седмици.

— Може ли да вземете и мен?

— Разбира се, собственикът винаги си търси викачи. Двадесет лири на ден плюс обяд с бутилка бира. — Майката се спря и изгледа с любопитство дъщеря си.

— Може ли да знам за какво става въпрос?

— Чувала съм, че в имението му има частен музей. Египетската им колекция се славя по цял свят. Ще ми се да я поразгледам.

— Вече не я отварят за широката публика. Пускат само с лична покана. Сър Никълъс е странен тип, меко казано потаен.

— Не можеш ли да ми издействаш покана? — попита с надежда Роян, но майка ѝ поклати глава отрицателно.

— Защо вместо мен не помолиш професор Диксън? Той също ходи да стреля в Куентън парк. С Куентън-Харпър са стари познайници.

Едва след десет дни професор Диксън беше готов да я посрещне. Роян взе колата на майка си и замина за Лийдс. Професорът я притисна в мечешката си прегръдка и я покани в кабинета си на чаша чай.

За бившата му студентка беше донякъде приятно, донякъде тъжно, да се озове отново в катедрата, задръстена от книги и дребни находки. Роян разправи всичко за убийството на Дурайд. Професорът беше шокиран, нещо повече — обезсърчен, но пък неговата студентка бе достатъчно тактична веднага да смени темата. След като му обяснява известно време за диапозитивите и записките от разкопките, Диксън се успокои и общо взето бе погълнат изцяло от интереса си на археолог.

Вече приближаваше време за тръгване, когато Роян най-сетне засегна въпроса за музея в Куентън парк. За нейно учудване, професорът отговори на молбата ѝ с голяма охота.

— Винаги съм се чудел защо още като студентка не прояви интерес към Куентън парк. Сбирката там е направо внушителна. В рода са я попълвали повече от сто години. А, сега се сещам, че в четвъртък заминавам на лов. Ще поговоря с Никълъс. Човекът обаче не е много на себе си, миналата година го сполетя жестока семейна

трагедия. Жена му и двете му деца загинаха при катастрофа. — Диксън поклати печално глава. — Ужасна работа. На волана е бил самият той. Мисля, че и до ден-днешен се чувства виновен за случилото се.

И излезе да я изпрати до колата.

— Значи ще те видим на двадесет и трети — каза той на сбогуване. — Предполагам, че в аудиторията ще се съберат поне стотина студенти. Дори бях посетен от репортер на „Йоркшир поуст“. Във вестника са чули за лекцията и искат да вземат интервю от теб. За нашия факултет това би било една добре дошла реклама. Ще го дадеш, разбира се. Дали не би могла да дойдеш два-три часа по-рано, за да се срещнеш с журналистите?

— Всъщност... предполагам, че ще ви видя преди двадесет и трети — каза Роян. — Тримата с майка ми и кучето заминаваме в четвъртък за Куентън парк. Уредила ми е да гоня дивеча срещу заплащане.

— Ще си отварям очите на четири да не взема да те гръмна — обеща й усмихнат професорът и остана да й маха с ръка, докато ленд роувърът се изгубваше сред дима на изгорелите газове.

Вятърът идваше от север и носеше ледени повеи. Сивкавосините облаци се бяха скупчили един връз друг на небето и се бяха смъкнали толкова ниско до земята, че почти задираха билата на хълмовете. Викачите бързаха да се спасят от напора на стихията.

Роян си беше сложила три ката дрехи под старото брезентово яке, което й беше дала Джорджина, но когато заедно с останалите излезе на върха на хълма, потрепери от студ. След толкова години, прекарани край бреговете на Нил, организмът й беше отвикнал от зимите на Острова. Дори двата чифта рибарски чорапи не можаха да спасят пръстите на краката й от измръзване.

Беше дошло времето за последния отстрел за деня. Главният лесничей изтегли Джорджина от обичайното й място зад стрелците, където двамата с Маджик чакаха да дойде моментът за събиране на улова, и я прехвърли от отсрещната страна, при викачите.

Понеже домакинът искаше да остави на гостите си най-доброто за десерт, едва сега ловът се насочваше към Високите лиственици. Настъпваше най-отговорният момент за деня и лесничеят искаше да

събере колкото се може повече хора за подбирането на фазаните от околността. Целта беше викачите да заобиколят от една страна билата на хълмовете и да изтикат целия дивеч към долината отсреща, където чакаха заредени пушките на ловците.

Роян изпитваше удоволствие да разсъждава върху липсата на всякаква логика в поведението на английския лесничей. Излизаше, че е бил хвърлен толкова труд за отглеждането и угодяването на десетките фазани, само и само организаторите на един лов да могат да си поиграят час-два с тях и да ги подгонят толкова високо, че никой от гостите им да не ги уцели. В крайна сметка, целта не беше ли птиците да бъдат ударени и изядени? Но Джорджина предварително ѝ беше казала, че колкото по-високо излети птицата и съответно колкото по-високо бъде уцелена от ловеца, толкова по-голяма е радостта за спортиста. Затова хората бъркали по-дълбоко в кесиите си, когато идвало време за Високите лиственици.

— Не можеш да си представиш колко струва един ден стрелба в Куентън парк — обясняваше разпалено. — Само от днешния лов имението ще се сдобие с 14 000 лири стерлинги. За сезона са предвидени двадесет стрелби. Като направиш сметка, ще разбереш, че цялото имение зависи от организирането на лова. Да не говорим, че и ние, местните жители, можем да припечелим прилични пари. Или ще гоним дивеча като теб, или ще носим отстреляните птици, както мен и Маджик. И в двата случая е весело.

Поне засега Роян не виждаше кое му беше веселото да се трепе по баири и долища, за да гони някакъв си дивеч. На трудния терен човек или се оплиташе в къпинака, или се пързеляше в калта, както това направи на няколко пъти Роян. Коленете и лактите ѝ бяха целите в кал. В дъното на дола пред тях се бе събрала вода, която от студа бе хванала лед. Роян наближи съвсем предпазливо, използвайки тояжката си да пази равновесие. Беше скапана от умора, защото вече бе имало шест стрелби, а всяка беше свързана с едно и също ходене. Не можеше да се сдържи да не хвърли някой и друг поглед на майка си, която видимо се наслаждаваше на това мъчение. Джорджина газеше бодро из калта и със свирукане и жестове направляваше движенията на Маджик.

По едно време се усмихна на Роян.

— Дръж се, дъще, остава ни само последната обиколка!

Роян се чувстваше още по-унижена, че дори не можеше да прикрие умората и отчаянието си. За да прескочи канала, използва помощта на пръчката си, но пак не прецени разстоянието и цопна до колене в почти замръзналата вода. Колкото и да бяха високи ботушите ѝ, краката ѝ се намокриха.

Джорджина весело се засмя и ѝ подаде края на тояжката си, за да я измъкне от слегналата се тиня. Ако Роян седнеше да излива водата от обувките си, останалите щяха да я изпреварят далеч напред, а и линията на викачите щеше да се разкъса. Затова, без да спира, тя продължи нататък, шумно джавкайки с крака.

— Пълен наляво! — нареди главният лесничей по радиостанцията и всички послушно се обърнаха в указаната посока.

Само от способностите на лесничея зависеше дали птиците ще се покажат из гъсталака, където трябва, и дали, вместо да литнат всички заедно като рояк насекоми, ще излязат по една, по две, за да се изредят както подобава над насочените дула на ловците. Така участниците в масовия разстрел имаха повече време да сменят оръжията си след първия опит и да изчакат готови следващата птица, която се покаже над главите им. Репутацията на домакина зависеше от това колко успешно неговият лесничей ще „покаже“ дивеча на ловците.

Роян се възползва от кратката почивка, за да успокои дишането си и да се огледа. През една пролука в дърветата пред себе си можеше да види долината оттатък горичката.

В подножието на хълма се откриваше широка поляна. Зеленината ѝ се разкъсваше тук-там от петната мръсен сняг — останки от валежа седмица по-рано. В самото начало на лова всеки от участниците бе изтеглил чрез жребий номера на поста, от който му се полагаше да стреля по птиците.

Всеки от ловците бе застанал на отреденото му място, зад гърба му с втората пушка в ръце чакаше помощникът, отговарящ за презареждането на оръжията. Всички наблюдаваха в очакване склона пред себе си, откъдето трябваше да се появят първите фазани.

— Кой е сър Никълъс?

— Високият. — Майката посочи с пръст далечния край на редицата.

В слушалките се чу отново гласът на лесничея:

— Още малко вляво. Започнете пак да блъскате.

Викачите започнаха да удрят с тоягите по земята.

Заради деликатния характер на операцията, която трябваше да бъде проведена като по ноти, този път до викане нямаше да се стигне.

— Бавно напред. Щом видите птиците да летят, спрете.

С отмерена стъпка линията потегли напред. Роян чуваше как фазаните в гъсталака пред нея се опитват тихомълком да се измъкнат, без да стигат дотам, че да размахат криле. Никоя птица нямаше да се покаже на открито, преди да са я принудили насила.

По пътя им се показва още един ров, този път пълен не с вода, а обрасъл с къпинови храсти. Някои от по-големите кучета, най-вече лабрадорите, откровено отказаха да се наврат между бодлите. Джорджина свирна остро на Маджик, който наостри уши. Козината му беше цялата подгизнала и естественият му цвят отдавна се беше изгубил под калта и закачилите се бодили. Розовото му езиче се показваше в единия край на устата му, широко разтворена в кучешка усмивка, а опашката му весело играеше. В момента той беше най-щастливото куче в цяла Англия. Бяха му поверили работата, за която се беше родил.

— Хайде, Маджик — заповяда му Джорджина. — Влизай вътре. Изкарай ги на откритото.

В цялата плетеница от клони Маджик си избра най-непроходимото място и скоро изчезна от погледа. В продължение на няколко секунди викачите се заслушаха в шумното му душене по земята, в ровенето му из пръстта, докато в един миг иззад храстите не се разигра жестока схватка, от която резултатът можеше да е само един.

Двойката фазани се стрелнаха от скривалището си и литнаха да се спасяват. Водеше женската — сивкаво същество, трудно за описание, с размерите на домашна кокошка; зад нея обаче в пълното си великолепие се появи мъжкарят. Главата му беше украсена във вълнисто зелено, гушата и страните му бяха в алено червено, опашката му — на канелени и черни райета — беше дълга почти колкото тялото, а пък самото то се губеше под пъстра смесица от преливащи се цветове.

На фона на сребристите облаци перата му заблестяха като безброй страни на скъпоценен камък, изпаднал от ръцете на небесните

властелини. При вида на подобна красота Роян изгуби дъх.

— Само ги погледни какви красавци са! — личеше си, че и Джорджина се вълнува не по-малко от нея.

Двете птици се бяха изстреляли към самия небосвод и се издигаха все повече и повече над главите на наблюдателите, сякаш женската искаше да отведе любимия си в млечното царство на облаците. Преди да ги стигнат обаче, вятърът — като изпуснат въздух под налягане — ги подхвана в мощната си прегръдка и ги подхвърли към отвореното пространство на долината.

За викачите това бе най-приятният миг за целия ден. Те се бяха потрудили здраво, за да го изпитат. Едва сега си позволиха с отънелите си от вятъра гласове да окуражават двете птици, които се изгубваха от погледите им. Да се гледа фазанът високо в небето беше не само радост за окото, но и надежда за сърцето — от подобна височина птиците можеха да предизвикат всеки стрелец на земята.

— Напред! — викаха си един на друг щастливците, но веднага като по сигнал се спряха — до такава степен полетът на двата фазана бе привлякъл погледите им.

Всички от подножието на хълма също се взираха в небето. От разстояние лицата на ловците изглеждаха като размазани светли петънца на зеления фон на тревата. Във въздуха почти се усещаше вълнението, излъчвано от напрегнатите им погледи. Всички наблюдаваха в очакване фазаните да достигнат малката скорост на летежа си, да отпуснат криле и да се оставят на инерцията да ги носи плавно надолу към земята.

Това беше най-трудната мишена, която един ловец можеше да си представи. Двойка фазани високо в небето, подхванати от силен вятър; хората с пушките разположили се така, че птиците да застанат на мушките им на пределната височина от полета си. Ако някой ги изчакаше да слязат, щеше безпомощно да ги изгледа как го отминават, неуязвими за ловната му карабина. Всеки от ловците разполагаше с дванадесет куршума в пълнителя си и трябваше за стотни от секундата да извърши всички необходими изчисления за скоростта и триизмерното пространство над главата му. Дори най-добрите ловци гледаха да уцелят поне една от птиците, кой би помислил да стреля и по двете едновременно?

— Залагам една лира — извика Джорджина, — че и двете ще се спасят!

Но никой от викачите не пожела да приеме облога.

Вятърът леко отнасяше птиците на една страна. Както се бяха стрелнали в началото, щяха да излязат в самата среда на редицата от ловци, но сега щяха да се озоват в далечния ѝ край. Според промяната на ъгъла Роян наблюдаваше и реакцията на мъжете с пушките. Всеки от тях последователно надигаше оръжие, щом птиците се обърнеха към него, но после бързо го прибираше в скута си, щом се увереше, че вятърът отнася фазаните в сектора на съседа му. Облекчението на всеки от ловците беше видно дори от такова голямо разстояние: никой не искаше да приеме подобно, почти невъзможно, предизвикателство пред погледите на всички останали.

Накрая на пътя на птиците остана само високата фигура в края на пътеката.

— Птицата е ваша, сър — подвикна ехидно един от ловците и Роян изведнъж установи, че дъхът ѝ е секнал от напрегнато очакване.

Никълъс Куентън-Харпър сякаш не забелязваше летящите фазани над себе си. Стоеше напълно отпуснат, с леко приведени рамене, стиснал здраво пушката под дясната си мишница, с насочени към земята дула.

Едва когато женската достигна определена точка в небето, намираща се на шестдесет градуса отклонение от позицията му, Харпър благоволи да излезе от вцепенението си и с невъзмутима грация надигна цевта, която се завъртя като в оръдеен лафет. Щом прикладът опря о рамото му, а мерникът се оказа пред окото му, той натисна спусъка, но дори тогава цевта продължи да се движи и изписа пълен полукръг.

Поради голямата дистанция Роян чу изстрела със закъснение. Видя как оръжието се отскача назад при отката, как от цевта се извива синкав дим. Никълъс върна карабината си в първоначалното ѝ положение и в същия миг женската отпусна глава назад и сви безпомощно криле. Куршумът я беше ударил право в главата, затова из въздуха дори не се разхвърча перушина, която да издаде на случайния наблюдател, че целта е била улучена. Едва когато птицата се насочи плавно към земята, дочу гърма от стрелбата.

Мъжкият вече летеше високо над Никълъс. Този път стрелецът не само извъртя дулото, но сам се изви назад, за да насочи оръжието право нагоре. Отдалеч тялото му заприлича на опънат лък. И този път пушката продължи движението си и след отката при изстрела.

„Не уцели!“, помисли си Роян със смесица от радост и разочарование при вида на наперения фазан, който продължаваше невъзмутимо полета си. Частица от душата ѝ искаше птицата да се спаси, друга — човекът да е успял с изстрела. Лека-полека обаче и мъжкарят прибра криле, преди изведнъж да се преобърне във въздуха. Тя нямаше откъде да знае, че куршумът е пронизал сърцето му и че в продължение на няколко секунди фазанът е летял вече мъртъв, с криле, безпомощно отпуснати на вятъра.

Щом фазанът тупна на земята, викачите хорowo поздравиха от местата си стрелеца в далечината. Северният вятър отнесе възгласите им към долината, където дори неколцина от ловците си позволиха да възкликнат:

— О, добър изстрел, сър!

Роян не се присъедини към поздравленията, но поне забрави за миг умората и неприятностите от деня. Като пълна невежа в ловното изкуство, тя не можеше да отдаде дължимото на тези два великолепни изстрела, по-скоро женската ѝ интуиция подсказваше, че видяното заслужава внимание. По-важното бе, че първата ѝ, макар и задочна среща с човека, за когото Дураид толкова ѝ бе говорил, го показваше точно такъв, какъвто си го беше представяла.

И така, докато свърши и последният отстрел, започваше да се смрачава. Тътенът на стар военен камион огласи черния път през гората, край който чакаха изтощените викачи и кучетата им. Машината намали и всички се покатериха един след друг в каросерията. Джорджина трябваше здравата да побутне дъщеря си, преди сама да скочи с Маджик на платформата. Двете се разположиха кажи-речи удобно на една от дългите, дървени пейки. Джорджина запали цигара и веднага се впусна в дълъг разговор с лесничейте и останалите викачи в групата.

Роян седеше мълчаливо на края на пейката и се радваше на чувството за изпълнен дълг след един наистина натоварен ден. Усещаше се смазана от умора, но в същото време и някак по-лека и безгрижна, дори доволна. В продължение на целия ден не ѝ беше

останало време да мисли за откраднатия свитък, за убийството на Дураид и изобщо за невидимия, незнаен враг, който на два пъти се бе опитал да отнеме живота ѝ.

Камионът се свлече от хълма и щом излезе на равното, дръпна встрани, за да пусне някакъв зелен „Рейндж Роувър“. Когато двете коли се изравниха, Роян обърна глава да види през отворения прозорец шофьора на скъпата кола. Погледът ѝ се кръстоса с този на Никълъс Куентън-Харпър.

За пръв път ѝ се удаваше да го зърне толкова отблизо. Изненада се, като видя колко е млад. Оказа се, че баронетът още не е прехвърлил четиридесетте, че в гъстите му чупливи коси само тук-там се забелязват сребърни нишки. Лицето му беше мургаво, обрулено от слънцето и ветровете, под гъстите му, надвиснали вежди гледаха две зелени, проникателни очи. Устата му — широка, способна на изразителни гримаси — се изви в лукава усмивка, докато шофьорът на камиона му подхвърляше през прозореца някаква остроумна забележка с тежкия си йоркширски акцент. И все пак, подобна усмивка не можеше да скрие тъгата в очите на баронета, в които преживяната трагедия бе оставила жесток отпечатък. Роян се сети за казаното от професора, че сър Никълъс наскоро бил изгубил цялото си семейство. Сърцето ѝ се сви от болка и съчувствие. Не беше единствена в своята самота и покруса.

Никълъс я погледна право в очите и изражението му мигом се промени. Роян беше привлекателна жена и можеше да познае кога е направила впечатление на някой мъж. Явно, че човекът насреща ѝ я беше оценил по достойнство, но това не я зарадва особено. Раната от загубата на Дураид бе все още твърде прясна и болезнена. Затова тя отмести поглед встрани, а роувърът забърза напред.

Лекцията ѝ в университета премина изключително добре. Роян можеше да говори, а и повече от добре познаваше темата. За слушателите ѝ беше истинско събитие да я слушат как разправя за отварянето на гробницата на царица Лострис, за по-сетнешното откритие на папирусите. Много от студентите в аудиторията бяха чели книгата и когато дойде време за питания, я засипаха с въпроси доколко писаното отговаря на истината. Това беше единствената част от

лекцията, където не се чувстваше съвсем сигурна, защото нямаше да е добре, ако изкажеше откровеното си мнение за автора.

След лекцията професор Диксън заведе Роян и Джорджина на вечеря. Беше като замаян от успеха на бившата си студентка и в чест на лекцията ѝ поръча най-скъпата бутилка червено вино в листа. Едва когато любимката му отказа да сподели удоволствието му на познавач, леко се стресна.

— О, да се не види, забравих, че си мюсюлманка — извини се той.

— Не съм мюсюлманка, а коптка — поправи го тя, — и не отказвам по религиозни съображения. Просто не обичам вино.

— Не се тревожете — успокой веднага Джорджина професора. — Никога не съм споделяла мазохистичните слабости на дъщеря си. Сигурно ги е наследила от баща си. Можете да разчитате на мен да не остане и капка от хубавото вино.

Под въздействие на виното професорът стана твърде словоохотлив и започна да занимава гостенките си с разкази за славните археологически разкопки, които бил извършвал в далечното минало. Едва когато поднесоха кафето, се сети за нещо по-належащо.

— Божичко, за малко да забравя — обърна се той към Роян. — Уредих ти посещение на музея в Куентън парк. В който ден от седмицата пожелаеш, следобеда си добре дошла в имението. Само трябва да се обадиш предния ден на госпожа Стрийт, за да те посрещне. Тя играе ролята на личен асистент на Никълъс.

Роян си спомняше пътя до Куентън парк от миналото ѝ идване. Сега обаче беше сама в колата. Скоро след тежките стоманени порти, които представляваха входът на имението, пътят се разделяше и няколко табелки указваха кое къде се намира. На една страна беше самият Куентън парк, затворен за гостите, на друга — службите по поддръжката на имението, а на трета — музеят.

Пътят към имението криволичеше сред къта на сърните, където цели стада от красивия дивеч пасяха под оголените дъбови дървета. През гората и леката мъгла, която беше паднала, Роян успя да различи силуета на голямото имение. Според пътеводителя, който професорът ѝ беше дал, сградата била проектирана от сър Кристофър Рен в 1693 г., а градините били оформени от известния озеленител Капабилити Браун шестдесет години по-късно. И до ден-дневен плодът от съвместните усилия на двамата радваше око с изяществото си.

Самият музей се намираше наред малка горичка от червенолисти букове, на около километър встрани от имението. Представляваше доста нашироко разпростряна сграда, която видимо беше пристроявана поне няколко пъти през годините. Госпожа Стрийт чакаше на страничния вход на сградата и любезно се представи на гостенката, въвеждайки я вътре. Беше жена на средна възраст, със сиви коси и известна доза самочувствие.

— Бях на лекцията ви в понеделник вечерта! Вълнуваща! Ето, приготвила съм ви нещо като пътеводител, но и без него ще се оправите — всеки от експонатите е подробно представен. Отне ми почти двадесет години да уредя цялата сбирка. Днес други гости не се очакват, цялата изложба е на ваше лично разположение. Можете да обикаляте, където ви се ще. Аз съм тук до пет часа, така че следобедът е ваш. Ако мога да ви бъда полезна с нещо, обадете ми се в кабинета в дъното на коридора. Не се стеснявайте, ако имате нещо да ме питате.

Още щом стъпи в първата зала, където бяха изложени препарирани африкански бозайници, Роян беше като замаяна. Най-напред бяха представени приматите и човек можеше да види с очите си представители на всички видове човекоподобни и нечовекоподобни маймуни, населяващи континента: от огромната сива планинска горила до крехкия колобус, скрит в дългата си черно-бяла мантия. Някои от експонатите бяха на повече от сто години, но заради доброто съхранение и до ден-дневен стояха като живи в имитацията на

естествената им околна среда. По всичко личеше, че уредниците на музея не са пестили средства да ползват услугите на най-добрите препаратори в страната. Роян можеше само най-бегло да си представи колко пари са отишли за събирането и поддръжката на цялата колекция. Петте милиона долара, спечелени от продажбата на крадения барелеф, бяха похарчени за наистина благородна цел.

Следваше залата с антилопите, където посетителят се чувстваше в савана, наобиколен отвсякъде от красивите ѝ обитатели. Роян се спря най-напред пред витрината, зад която уж пасеше цяло семейство от вече изчезналия вид на гигантските пясъчни антилопи, живели преди години в Ангола: *Hippotragus niger variani*. По-нататък, докато се възхищаваше на дългите, извити назад рога на катраненочерния африкански бик със снежнобели гърди, Роян с болка си помисли как прекрасният екземпляр е бил повален от оръжието на някой Куентън-Харпър. Но не си струваше да плаче по убитите животни. Ако не бяха страстта и себеотрицанието на ловците колекционери, бъдещите поколения може би никога нямаше да узнаят, че по земята са ходели подобни величествени създания.

Нататък експозицията представяше африканския слон. Посетителката се закова като ударена от гръм в средата на залата, когато пред очите ѝ се разкриха чифт слонски бивни — толкова дълги, че ѝ ставаше непонятно що за звяр ги е носил. Подобни чудеса по-скоро биха отивали на някой древногръцки храм на Артемида, където да заместят мраморните колони, отколкото на жива твар. Роян се приведе, за да прочете обяснителната табелка:

„Бивни от африкански слон, *Loxodonta africana*.
Застрелян в анклава Ладо през 1899 г. от сър Джонатан
Куентън-Харпър. Лявата бивна тежи 131 кг, дясната — 137
кг. Дължината на по-голямата е 3,45 м; обиколката — 81,3
см. Най-големите бивни, попадали в ръката на европейски
ловец.“

Бивните бяха точно два пъти по-високи от Роян, а обиколката им — два пъти колкото талията ѝ. Вече се намираше в египетската зала, а

продължаваше да се чуди какви ли са били размерите на самото животно, което ги е носило, и каква ли е била силата му.

Но бивните не представляваха нищо в сравнение с останалите изненади, които криеше музеят. На Роян дъхът ѝ буквално секна, когато погледът ѝ се спря върху експоната насреща. Пред нея стърчеше статуя на Рамзес II, петнадесет стъпки висока, издялана от полиран червен гранит и изобразяваща фараона в ролята на бог Озирис. Царят-бог стъпваше здраво върху земята с мускулестите си крака, обут в прости сандали и облечен само с препаска. В лявата си ръка държеше останките от боен лък, от който липсваха както горната, така и долната половина. За няколко хиляди години съществуване това беше единственото увреждане, което статуята беше претърпяла. Останалото изглеждаше сякаш току-що излязло изпод длетото на скулптора; и до ден-дневен се виждаха следите от неговите удари по постамента ѝ. В дясната си ръка, свита в юмрук, фараонът стискаше печат с изобразен царски картуш на него. На царствената си глава бе сложил двойната корона на Горен и Долен Египет, а в погледа му се четеше някаква тайнствена вглъбеност.

За египтоложката не беше трудно да разпознае статуята, защото нейната близначка стоеше в голямата зала на каирския музей. Всеки ден бе минавала по два пъти край нея — веднъж на идване и веднъж на тръгване от работа.

Постепенно я обземаше гняв. Та това насреща ѝ беше едно от най-големите богатства на нейния си Египет. Било е откраднато по най-безочлив начин от едно от свещените места на родината ѝ. Мястото му в никакъв случай не беше в този музей. Статуята принадлежеше на бреговете на великата река Нил. Роян застана пред статуята, за да я огледа отблизо, но от вълнение не можеше да спре да трепери. Внимателно зачете йероглифния надпис върху пиедестала.

Насред посланието, твърде арогантно по стил, се мъдреше отново царският картуш. Иначе надписът казваше следното:

„Аз съм божественият Рамзес, господарят на десетте хиляди колесници. Треперете от страх, о, врагове на Египет!“

Нечий глас прочете написаното високо, но това в никакъв случай не беше нейният — добре си го познаваше, за да го сбърка с друг. Роян скочи като ужилена и се огледа. При рязкото си движение едва не се блъсна в мъжа.

Беше наврял ръце дълбоко в джобовете на безформената си сива жилетка. На единия лакът зееше огромна дупка. Отдолу беше облечен с изтъркани дънки и само протритите му кадифени пантофи с монограм, подсказваха, че не е човек от простолюдието. Изобщо, сър Никълъс беше самото олицетворение на определен тип англичани, които са прекалено заети с интелектуална дейност, за да обръщат внимание на външния си вид.

— Простете, нямах намерение да ви плаша — усмихна ѝ се той в лениво извинение. Зъбите му бяха изключително бели, но леко закривени навътре. Чак след известно време той като че ли се сети кой е пред него.

— А, това сте вие.

Роян би трябвало да се почувства поласкана, че той си я спомня след толкова случайна и кратка среща, но искриците в погледа му по-скоро я засегнаха. Все пак не можеше да не му подаде ръка, след като той вече го беше сторил.

— Ник Куентън-Харпър — представи ѝ се домакинят. — Вие трябва да сте някогашната студентка на професор Диксън. Мисля, че ви мярнах по време на лова миналия четвъртък. Не бяхте ли в отбора на викачите?

Гласът му излъчваше прямота и добронамереност, затова тя му отвърна с облекчение:

— Да, аз съм Роян Ал Сима. Мисля, че познавате мъжа ми Дураид Ал Сима.

— Дураид! Разбира се, че го познавам. Голяма работа е той. Двамата сме прекарвали доста време заедно в пустинята. Изключителни преживявания. Как е той?

— Мъртъв.

Тя далеч нямаше намерение да се изкаже толкова цинично, но не ѝ дойде на ум по-подходящ отговор.

— Ужасно съжалявам. Не знаех. Кога се е случило?

— Неотдавна, само преди три седмици. Беше убит.

— О, Боже Господи — в очите му се прочете искрено съчувствие към нещастieto й, а Роян се сети, че и той наскоро е преживял подобна скръб. — Обаждах му се в Кайро само преди четири месеца. Беше все тъй чаровен както винаги. Откриха ли кой го е извършил?

Тя поклати глава в знак на отрицание и погледът й зашари по експонатите, за да не види той сълзите в очите й.

— Имате великолепна колекция.

Той също нямаше нищо против да сменят темата.

— Най-голям е приносът на дядо ми. Служил е в щаба на Евелин Беринг — Непоносимия, както го наричаха многобройните му врагове. Бил е британски управител в Кайро по време на...

— Да — прекъсна го Роян, — чувала съм за Евелин Беринг, пръв граф Кромър, британски генерален консул в Египет от 1883-та до 1907 година. С огромните си пълномощия си е спечелил славата на непоклатим диктатор, държащ изкъсо юздите на целия ми народ. Та затова е имал и доста врагове, както казахте.

Никълъс леко присви очи.

— Пърсивъл специално ви представи като една от най-добрите си студентки. И все пак е пропуснал да ми съобщи за силните ви националистически възгледи. Явно, че не е имало смисъл да чета на глас надписа на фараон Рамзес.

— Моят баща служеше в щаба на Гамал Абдел Насър — отговори тя с половин уста. Насър беше човекът, който прекатури марионетния владетел крал Фарук и сложи край на британското управление в Египет. После, като президент, има смелостта пред очите на англичаните да национализира Суецкия канал.

— Ха! — изненада се домакинът. — Значи стоим от двете страни на фронта. И все пак, нещата се промениха. Надявам се, няма да се държим като врагове...

— В никакъв случай — кимна Роян. — Дураид никога не е крил уважението си към вас.

— Също както и аз моето към него — съгласи се Никълъс и отново смени темата. — Особено се гордеем с колекцията си от египетски уштаби. Имаме по някой екземпляр от всички царски гробници от епохата на Старото царство до последния от Птоломеите. Нека ви ги покажа.

И той я поведе към грамадната витрина, която заемаше от край до край една от стените на залата. В нея бяха наредени няколко лавици, запълнени с малки фигурки, поставяни в гробниците на фараоните, за да служат на покойниците и в царството на сенките.

Извади ключ от джоба си и отвори стъклените врати на витрината, за да извади най-интересните експонати в колекцията.

— Това е изображение на Мая, който е служил при трима фараони последователно: Тутанкамон, Ай и Хоремхеб. Статуетката е намерена в гробницата на Ай, умрял през 1343 година преди Христа.

Никълъс подаде дървената фигурка на гостенката си, която прочете на глас йероглифите, написани преди три хиляди години, със същата лекота, с която би прочела заглавията в някой сутрешен вестник.

— *Аз съм Мая, ковчезник на двете царства. Ще отговарям пред божествения фараон Ай. Нека животът му бъде вечен!*

Роян прочете всичко това на арабски, за да провери познанията на домакина си, който ѝ отговори твърде прилично на същия език:

— Пак се убеждавам, че професор Диксън не ме е излъгал. Трябва да сте била изключителна студентка.

Общите интереси скоро загладиха противоречията, възникнали между двамата в началото на разговора им, и те започнаха да обикалят с интерес от витрина на витрина, обсъждайки експонатите на арабски или английски според случая, често отваряйки стъклените вратички, за да ги докоснат и погледнат по-отблизо.

Струваше им се, че са се върнали хилядолетия назад във времето. В сравнение с древните предмети, които си подаваха един на друг, часовете и дните от съвременността сякаш бяха изгубили всякакъв смисъл и значение, затова двамата бяха еднакво стреснати, когато госпожа Стрийт дойде да ги прекъсне.

— Тръгвам, сър Никълъс. Дали мога да разчитам на вас да заключите и да включите алармата? Пазачите вече са дошли на смяна.

— Колко е часът? — попита той и сам си отговори, като погледна неръждаемия „Ролекс подводничар“ на ръката си. — Шест без двадесет? Какво му е станало днес на времето? — въздъхна театрално. — Свободна сте да си вървите, госпожо Стрийт. Съжалявам, че ви задържах толкова дълго.

— Само не забравяйте да включите алармите — предупреди го тя на сбогуване и от любезност се обърна към Роян: — Подхване ли го колекционерската страст, може и главата си някъде да забрави.

Личеше си, че гледа на работодателя си като на любим племенник, който заслужава по някое мъмрене от време на време.

— Вече ми дадохте достатъчно нареждания. Можете да ни оставите — усмихна се Никълъс и отново насочи вниманието си към Роян. — Не мога да ви пусна да си вървите, без да съм ви показал нещо, което намерихме двамата с Дурайд. Нали ще останете още малко?

Тя кимна в знак на съгласие и той понечи да я хване за лакътя. В следващия миг обаче се сети каква глупост е направил и бързо прибра ръката си до тялото. За арабите е жестока обида да докоснеш чужда жена, пък ако ще и без всякаква зла умисъл. За нея не беше трудно да си обясни странния му жест и любезните му маниери я успокоиха още повече.

Той я изведе вън от залите за посетители, отвори някаква врата с табела „Вход за външни лица забранен“ и пое по дълъг коридор, водещ до голяма стая.

— Вътрешният двор на храма — покани гостенката си. — Ще извините бъркотията. От няколко години се каня да внеса известен порядък във вещите. Жена ми имаше навика... — той изведнъж замлъкна наред изречението и хвърли бърз поглед към семейната снимка в сребърна рамка на бюрото си. Никълъс и красива тъмнокоса жена седяха на походна постелка под ширналите се клони на голям дъб. Компания им правеха две малки момиченца, които силно приличаха на майка си. По-малкото се беше гушнало в скута на баща си, а по-голямото стоеше право зад тях и държеше юздите на шотландско пони. Роян пък погледна него и ни най-малко не й убягна болката му.

За да го измъкне от неловкото положение, тя заразглежда стаята, която явно му служеше за работен кабинет. Помещението беше просторно и в същото време уютно, типично мъжко гнезденце, в което видимо се сблъскваха противоречивите страсти на домакина: любовта към книгите и любовта към приключенията. Сред купищата литература и археологически находки се мъдреха няколко рибарски въдици, от които една бамбукова — специално за съомга. На отделна

закачалка на стената висяха окачени брезентово яке, калъф за карабина и кожена паласка за патрони, върху която се четяха едро избродираните инициали на собственика: „Н. К-Х“.

Някои от картините по стените й се сториха познати. Бяха все оригинални акварели от деветнадесети век, повечето дело на шотландския пътешественик Дейвид Робъртс, другите — на Виван Денон, придружавал наполеоновата армия в Египет. И едните, и другите представляваха възхитителни пейзажи от Египет — още от времето, когато масовите археологически разкопки в страната не са били започнали.

Никълъс отиде при камината и хвърли една цепеница върху започналите да угасват въглини. Подритна я с крак, за да я подхвана добре огънат, сетне даде знак на Роян да се обърне срещу дългата завеса, криеща една от стените на помещението. Тържествено дръпна връвчицата, с която се вдигаше завесата, и с обигран небрежно самодоволен тон обяви:

— Е, какво ще кажете за това?

Роян с любопитство зараглежда прекрасния барелеф, който Никълъс бе вградил в стената на кабинета си. Детайлите си заслужаваха, композицията беше безупречна, но тя така и не благоволи да даде воля на възхищението си. Вместо това заговори с унищожително професионален тон, сякаш я бяха поставили пред задача с повишена трудност.

— Хамурапи, шестият цар от аморитската династия, около 1780 година преди Христа — започна да изрежда тя, правейки се, че разпознава владетеля по чертите на лицето му. — Да, барелефът произхожда най-вероятно от дворцовия комплекс на юг от ашурския зикурат. Обикновено този тип фризове вървят по два. Подобен фриз може спокойно да донесе пет милиона долара. Не знам как е попаднал тук, но най-вероятно ще да е бил откраднат от двамина мошеници, действащи под носа на светеца управител на днешна Месопотамия — Саддам Хюсеин. Чувала съм, че фризът двойник се намира в частната колекция на някой си тексаски богаташ на име Питър Уолш.

Той я зяпна в недоумение, но сетне прихна да се смее щастливо.

— По дяволите! Дураид ми даде изрично думата си, че няма да говори за това пред никого, но явно не е издържал на изкушението да разкаже за приключенията ни.

Това беше първият път, когато го чуваше да се смее. Сякаш устата му беше създадена само за това — смехът излизаше дълбоко от сърцето му и на нея ѝ правеше удоволствие да го слуша.

— Колкото до собственика на другия фриз, напълно сте права — рече Никълъс и продължи да се смее. — Само дето цената беше не пет, а шест милиона.

— Дураид ми е разправял също и за посещенията ви на масива Тибести в Чад и Южна Либия — отбеляза Роян, а той само поклати глава с иронично примирение.

— Вижда се, че няма тайни от вас — вдигна Никълъс рамене и се запъти към високия гардероб в отсрещния край на стаята. Самата мебел представляваше забележителна изработка, навярно излязла изпод ръката на френски майстор от седемнадесети век. Отвори двукрилата врата и представи съдържанието на гардероба:

— Ето какво двамата с Дураид си взехме за спомен от полковник Муамар Кадафи — и като взе една от бронзовите статуетки в гардероба, ѝ я подаде. Представляваше майка, кърмеща детето си, а по патината личеше, че е отлята преди доста години.

— Ханибал, син на Хамилкар Барка — обясни Никълъс. — Около 203-та година преди Христа. Всичко това е било открито от банда туареги в някакъв негов лагер по течението на река Баградас в Северна Африка. Навярно Ханибал е скрил статуетките в земята преди поражението си от легионите на Сципион. Общият им брой беше около двеста, петдесетте най-добри са все още в мен.

— И предполагам сте продали останалите? — подхвърли Роян, докато се любуваше на произведението на изкуството в ръцете си. В тона ѝ се долавяше известно недоволство. — Как сте могли да се разделите с подобна красота?

Той въздъхна с горчивина.

— Страхувам се, че никой не ме питаше. Тъжно е да си го призная, но експедицията по тяхното откриване ми струваше цяло състояние. За да покрия разходите, трябваше да разпродам голяма част от плячката.

Никълъс отиде до бюрото си и извади от най-долното чекмедже бутилка малцово уиски „Лафроейг“. Остави я на плота и извади отнякъде две чаши.

— Дали ще устоите на изкушението? — предложи ѝ, но тя поклати глава.

— Разбирам ви. Дори шотландците признават, че подобно питие може да се пие единствено при отрицателни температури, на върха на планинско възвишение, в разгара на зимна виелица и не преди да си извървял двадесет километра, за да отстреляш елен с поне десет разклонения на рогата. Навярно мога да ви предложа нещо като за дами?

— Дали нямате просто кока-кола? — на свой ред предложи Роян.

— Имам, но тя си е жива отрова за жена като вас. По-лошо и от „Лафроейг“. Чиста захар, направо усмъртително.

Тя пое чашата и отвърна на наздравицата му.

— За живота! — рече и продължи: — Прав сте, всичко това научих от Дурайд. — Тя остави пуническата скулптура на мястото ѝ и се върна при бюрото, където стоеше Никълъс. — Всъщност Дурайд ме прати при вас. Това беше предсмъртната му молба.

— Аха! Значи не става дума за съвпадение. По-вероятно е да се окаже, че съм пешката, без която някой велик шахматист не би могъл да изиграе коварната си комбинация. — Той посочи стола от другата страна на бюрото си. — Заповядайте! Говорете!

Подпря се на лакът върху бюрото с чашата уиски в дясната ръка и с единия си крак, подритващ лениво леопардовата опашка под стола. Колкото да се усмихваше приятелски, в зелените му очи се четеше много повече от любопитство. Роян си каза, че да се излъже такъв човек няма да е никак лесно.

Тя си пое дълбоко въздух и започна:

— Чували ли сте за древноегипетската царица Лострис, царувала през втория междинен период, по време на първите хиксоски нашествия?

Той се изсмя пренебрежително:

— Какво, ще си говорим за „Речния бог“ ли? — и отиде до библиотечката, където стоеше том от книгата. Беше още в пластмасова подвързия, което подсказваше, че не я е прочел до края, макар и да се виждаха доста отпечатащи от пръсти върху найлона. Илюстрацията на корицата представляваше сюрреалистичен изглед на пирамидите и водите на Нил, оцветени като в съновидение в пастелно розово и зелено. Никълъс тропна томчето на бюрото пред Роян.

— Чели ли сте я?

— Да. Чел съм повечето от нещата на Уилбър Смит. Просто ми е забавен. Идвал е два-три пъти да постреля в Куентън парк.

— Изглежда ви прави удоволствие да четете за секс и насилие?
— направи кисела физиономия тя. — Какво по-точно мислите за тази книга?

— Да призная честно, този път авторът буквално ме направи на глупак. Докато четях, постоянно си мислех колко хубаво би било, ако книгата е написана по някакви достоверни факти. Затова и се обадох на Дураид преди няколко месеца. — Никълъс пак пое книгата и я разлисти откъм края. — Бележката в края звучеше доста убедително, но това, което не ме оставяше да спя, бе последното изречение — и той го прочете на глас: „Някъде в планините на Абисиния, близо до изворите на Сини Нил, мумията на Танус още се намира в непокътнатата гробница на фараон Мамос.“

Никълъс захвърли книгата на бюрото едва ли не със злоба.

— Боже Господи! Да знаете как ми се искаше всичко това да се окаже вярно. Не можете да си представите какво усещане ще бъде за мен да разпечатам гробницата на фараона Мамос. Затова и си рекох: да говоря с Дураид. Но той ме увери, че става дума за глупости на търкалета, и това направо ме срази. Такива планове вече бях скроил в ума си, че бях като сринат.

— Да, ама не — възрази му Роян, но, уплашена да не я разбере погрешно, добави: — Така де, не всичко е глупост.

— Разбирам. Дураид ме е излъгал умишлено.

— Не ви е излъгал — сопна му се тя. — Просто му трябваше време; когато му се обадохте, той още не знаеше достатъчно, за да ви разкаже подробно цялата история. Липсваха му отговорите на въпросите, които със сигурност щяхте да му зададете. Когато всичко станеше готово, сам щеше да ви потърси. Името ви стоеше на първо място в списъка на евентуалните спонсори на проекта му.

— Значи Дураид не е знаел отговорите тогава, но вие ги знаете сега? — усмихна се Никълъс скептично. — Вече се хванах веднъж на въдицата. Не би трябвало да го сторя втори път.

— Свитъците наистина съществуват. Девет от тях и до днес са на съхранение в каирския музей. Аз бях тази, която ги откри в гробницата на царица Лострис. — Роян отвори кожената си чантичка и след като

рови известно време, извади оттам тънък плик с лъскави снимки десет на петнадесет сантиметра. Избра една и я подаде на Никълъс. — Ето тук е снимана задната стена на гробницата. Виждат се алабастровите делви в нишата. Снимката я направихме още преди да видим какво има в тях.

— Хубава е, но може да сте я направили навсякъде.

Тя не обърна внимание на забележката и му показва следващата снимка.

— Десетте свитъка в кабинета на съпруга ми в музея. Познавате ли двамата мъже, седнали на пейката?

Той кимна.

— Дураид и Уилбър Смит. — Изражението му вече не беше толкова скептично, но той не беше човек, който лесно ще се раздели със съмненията си. — Какво, по дяволите, се опитвате да ми кажете?

— Това, което, по дяволите, се опитвам да ви кажа, е, че като се изключат пространните лирични отклонения, които авторът си е позволил, всичко написано в книгата поне донякъде се основава на живата истина. Свитъкът, който най-много ни интересува обаче, е седмият — онзи, който бе откраднат от убийците на мъжа ми.

Домакинът отново стана и отиде до камината. Хвърли още една цепеница и започна да я въргаля насам-натам с ръжена, за да успокои нервите си. Както беше с гръб към Роян, попита:

— И с какво този седми свитък е по-важен от останалите девет?

— С това, че в него се описва погребението на фараон Мамос. Дватама с мъжа ми предполагахме, че според текста му могат да се направят и догадки къде се намира гробницата.

— Предполагали сте, но не сте сигурни? — извърна се Никълъс към нея, сякаш смяташе да я халоса с ръжена. Изпаднаше ли в подобни настроения, лесно можеше да изплаши хората около себе си. Устата му се присвиваше, а от очите му хвърчаха зелени искрици.

— Голяма част от седмия свитък е написана под формата на код, на поредица от двусмислени стихове. Дураид и аз се занимавахме с тяхното разшифроване, когато... — тук тя млъкна за малко, преди да довърши — когато го убиха.

— Навярно пазите копие от този толкова ценен документ? — изгледа я тъй свирепо, че тя се разтрепери. Но можеше само да поклати отрицателно глава.

— Микрофилмите, бележките, всичко беше откраднато заедно със самия свитък. След това убийците на Дураид, които и да са те, са отишли в апартамента ни в Кайро и са разбили компютъра, където бях записала всички резултати от проучванията ни.

Никълъс захвърли шумно ръжена сред въглените и се върна при бюрото си.

— Значи не разполагате с никакви доказателства? Нищо, с което да докажете, че нещата, за които говорите, са истина?

— Нищо — съгласи се Роян, — освен това тук — почука с пръст челото си. — Имам добра памет.

Той се навъси и прокара пръсти през гъстите си, къдрави коси.

— И защо дойдохте при мен?

— За да ви предложа заедно да открием гробницата на фараон Мамос — рече Роян съвсем непринудено. — Искате ли?

Изражението му се промени изцяло. На лицето му се изписа палава усмивка, сякаш се намираха в клас и готвеха някоя шега с учителя.

— Не се сещам с какво друго бих предпочел да се занимавам.

— Тогава двамата ще трябва да нахвърлим някакво предварително споразумение — наведе се тя над бюрото, готова да се пазари. — Нека първо аз кажа какво искам от вас, вие ще поставите условията си по-късно.

Стигна се до големи разпавии, които продължиха чак до сутринта. Едва тогава Роян си призна, че е уморена.

— Вече не съм способна да разсъждавам. Дали да не започнем отначало утре сутринта?

Още не бяха стигнали доникъде с пазарлъка.

— Утре сутринта дойде — уведоми я Никълъс. — Но иначе сте права. Как можах да не се сетя. Можете да спите тук. В крайна сметка, разполагам с двадесет и седем спални.

— Не, благодаря — надигна се тя от стола си. — Ще си вървя у дома.

— Пътят ще е заледен — предупреди я той. Но по очите ѝ разбра, че си е наумила твърдо да си тръгва, затова вдигна ръце в знак на примирение. — Както желаете, няма да настоявам. По кое време да се видим утре? Имам среща с адвокатите си в десет, но до обяд се надявам да свършим. Защо не дойдете на един работен обяд? Ще ме

чакат да отида на лов в Гантън, но винаги мога да отложам заминаването си. Така ще имам целия следобед и вечерта за вас.

Срещата на Никълъс и адвокатите му се проведе сутринта в библиотеката на Куентън парк. Събирането не можеше да се нарече приятно, но пък и той не си бе правил илюзии по въпроса. През последната година целият свят около него бе започнал да се разпада на парчета, а зъбите му още скърцаха при спомена за онази секунда на умора и невнимание, когато насрещните фарове на камиона по магистралата го бяха заслепили и колата му беше излетяла от заледеното платно.

Още не се беше възстановил от преживяната трагедия, когато съдбата му нанесе втория си удар: ставаше дума за финансовия отчет на застрахователната компания „Лойдс“, където Никълъс, както баща му и дядо му преди него, беше „кличка“. В продължение на половин век семейството се бе радвало на постоянни и повече от прилични дивиденди от акциите си в компанията. Разбира се, Никълъс винаги бе знаел, че участието му в капитала на компанията е с неограничена отговорност, затова каквито и загуби да претърпеше „Лойдс“, той щеше да е от хората, задължени да ги покрият. Но никога не си беше представял каква огромна отговорност е наследил по този начин от предшествениците си. В последните петдесет години застрахователите не бяха познали загуби, достойни за отбелязване. Но тази година се получи тъкмо обратното.

След земетресението в Калифорния и обвинението, отправено към една от международните химически компании в замърсяване на околната среда, застрахователното дружество беше натрупало чиста загуба в размер на двадесет и шест милиона лири стерлинги. От тях два и половина милиона се падаха на Никълъс; част от сумата беше изплатена веднага, но огромният дял трябваше тепърва да се покрива в идните осем месеца. А кой знае какви други изненади щяха да чакат капиталовложителите следващата година...

Почти веднага след това реколтата от захарно цвекло на Куентън парк — цвеклото заемаше близо четиристотин хектара от общата площ на имението — беше нападната от „ризомания“ или иначе позната като болестта „луди корени“. Всичко отиде по дяволите.

— Ще трябва да намерим отнякъде поне два милиона и половина — започна един от адвокатите. — Това не би трябвало да се окаже

голям проблем — имението е пълно със скъпоценни вещи, да не говорим за музея... Според вас, какви ще бъдат действителните приходи от евентуалната разпродажба на част от сбирката?

Никълъс настръхна при мисълта да се раздели със статуята на Рамзес, с бронзовите фигурки, с фриза от двореца на Хамурапи, изобщо, с който и да е експонат от колекцията, събирана със страст и себеотрицание в продължение на четири поколения. Ясно му беше, че една разпродажба лесно би покрила борchoвете му, но пък не виждаше как би понесъл загубата на любимите си вещи. Беше готов на почти всичко, само и само да ги запази.

— В никакъв случай — отсече Никълъс.

Адвокатът му хвърли смразяващ поглед и продължи, все едно не го бе грижа:

— Е, да видим тогава с какво друго разполагаме. Млечните крави.

— При известна доза късмет можем да ги продадем за сто хиляди — изсумтя Никълъс. — Остава ни да намерим останалите два милиона и четиристотин хиляди.

— Състезателните коне — намеси се в разговора счетоводителят.

— В момента разполагам точно с шест жребеца. Ако закръглим: двеста хиляди — усмихна се кисело. — Остават две и двеста. По този начин няма да стигнем много далеч.

— Яхтата — предложи по-младият адвокат.

— Че тя е по-стара от мен — поклати глава Никълъс. — Купил я е още баща ми. Ще ви е доста трудно да ѝ намерите купувач. Единствената стойност, която притежава, е привързаността на семейството към нея. Да си продам карабините, ще изкарам повече.

И двамата адвокати заровиха носове в папките си.

— А, ето! Две пароструйни помпи, марка „Пърди“, в добро състояние. Оценяват се на четиридесет хиляди.

— Притежавам също и няколко чифта чорапи и долно бельо за втора употреба. Защо не пишете и тях в сметката — заяде се Никълъс.

Но те предпочетоха да не му отговарят.

— Къщата в Лондон — продължи невъзмутимо по-възрастният адвокат, за когото клиентите нямаха чувства, с които той да се съобразява. — Кварталът е добър. Може да ѝ се поиска милион и половина.

— По принцип да, но не и в сегашната бъркотия — възрази собственикът. — Да кажем милион.

Адвокатът отбеляза нещо в края на листа и продължи:

— Разбира се, целта е да си спестим по възможност разпродаването на цялото имение, нали?

И така, срещата беше мъчителна и уморителна, но в крайна сметка не се стигна до окончателно решение. Никълъс изпрати адвокатите си ядосан и без никаква идея какво друго би могъл да стори.

След като затвори вратата зад гърба им, се прибра в личния си апартамент, където взе душ и си сложи чиста риза. Без да знае защо, се избърсна и наплиска лицето си с афтършейв.

Качи се на рейндж роувъра си и отиде до музея. Снегът беше преминал в суграшица и докато успее да се измъкне от паркинга и да се скрие в сградата, главата му като че ли пак беше минала под душ.

Роян го чакаше в кабинета на госпожа Стрийт. Изглежда двете си бяха допаднали. Никълъс се спря пред вратата, за да ги послуша как се смеят на някаква шега. Това му подежда донякъде успокоително.

Готвачката вече беше пратила до музея топлия обяд от кухнята на имението. Изглежда смяташе, че по-тежката храна ще успее по-добре да защити обядващите от капризите на времето. Менюто включваше супа от месо, зеленчуци и фиде, основното ястие беше печено по ланкашърски, придружено с половин бутилка бургундско вино, а за гостенката — прясно изстискан портокалов сок. Двамата седнаха да се хранят пред самата камина и се заслушаха в трополенето на едрите капки дъжд по прозорците.

Докато опразваха чиниите, Никълъс помоли Роян да му разкаже с подробности за убийството на Дурайд. Тя не пропусна нищо, говори му за собствените си премеждия в онази нощ и дори повдигна ръкава си, за да му покаже бинтованата рана от ножа на убиеца. С особено внимание изслуша разказа ѝ за втория опит за покушение, на улицата в Кайро.

— Подозирате ли някого? — попита той, щом Роян свърши с историята. — Сещате ли се за някого, който да е способен да го извърши?

Но тя поклати глава.

— Никой никога не ни е заплашвал.

Двамата довършиха обяда в мълчание, всеки записан в собствените си мисли. Едва след като изпиха кафето, Никълъс заговори по същество:

— Да се върнем на въпроса. Как ще се разберем занапред?

Подхванаха отново споровете от предната вечер, които нищо чудно да се проточеха също толкова дълго.

— Трудно е отсега да дам съгласието си какъв да бъде вашият дял от придобивките, защото не знам в какво точно ще се състои участието ви — обясняваше позицията си Никълъс, докато наливаше за пореден път кафе в чашите. — В крайна сметка, щом аз ще трябва да финансирам и организирам цялата експедиция...

— Вие ще трябва да приемете на доверие, че участието ми е от жизнена необходимост за успеха. Иначе просто няма да има „придобивки“. В едно можете да сте сигурен, че докато не се споразумеем и не си стиснем ръцете като сътрудници на добра воля, няма да научите нищо повече за свитъка и гробницата.

— Не е ли малко нелюбезно? — попита Никълъс, но Роян го удостои с игрива усмивчица.

— Ако не харесвате условията ми, в списъка на Дурайд има още три имена на възможни спонсори — заплаши го тя.

— Добре, добре — по лицето му се изписа мъченическо изражение. — Съгласен съм с предложението ви. Но на каква основа ще изчисляваме стойността на откритото? Щом ще делим поравно...

— Щом се сблъскаме с някакви предмети от археологически интерес, аз ще избира някой от тях, вие — следващия, и така — докато си поделим всички поравно.

— А защо аз да не избирам пръв? — погледна я той въпросително.

— Най-добре да теглим чоп още сега — предложи Роян и той извади от джоба си монета от една лира.

— Ези или тура? — хвърли той монетата и докато тя беше още във въздуха, Роян извика:

— Ези!

— Да му се не види! — ядоса се Никълъс, щом се наведе над монетата, и веднага я прибра обратно в джоба си. — Така значи, вие ще сте първата, която ще избира от находките, ако такива се открият изобщо. — Той протегна ръка през масата. — От вас единствено ще

зависи какво ще правите с дела си. Можете да го дарите, ако щете и на каирския музей. Ако, разбира се, дотогава не сте се разделили с тази си странна приумица. Съгласни?

Тя пое ръката му.

— Съгласни! — и бързо добави: — Сътруднико!

— Сега да обсъдим нещата по-подробно. Никакви тайни от мен, ще ми кажете всичко, което досега сте премълчали.

— Донесете пак книгата — посочи Роян томчето на „Речният бог“ и преди той да се върне до масата тя набързо избута мръсните чинии в единия ъгъл. — Първото, което трябва да прехвърлим, са откъсите, които Дураид лично редактира — разтвори книгата на последните страници. — Ето. Оттук започват затъмненията, които Дураид внесе в текста.

— Хубава дума — усмихна се Никълъс, — но да използваме по-разговорен стил. Вече и аз имах случай да попадна в подобно затъмнение.

— Знаете цялата история дотук. Царица Лострис и целият ѝ народ са принудени от хиксосите, които воюват качени на своите колесници, да напуснат страната си и да се спасяват от гнева на нашественика. Поемат на юг по течението на Нил и един ден се озовават в точката, където се събират водите на Бели и Сини Нил, сиреч днешен Хартум. Дотук всичко е според текстовете на свитъците.

— Запомних. Продължавайте.

— На един от корабите си носят мумифицираното тяло на съпруга на Лострис — фараон Мамос VIII. Дванадесет години по-рано, преди фараонът да умре от раната в гърдите си, която получава в сражение с хиксосите, тя му обещава, че ще се погрижи да погребее тялото му на сигурно място и че ще остави при него цялото му несметно съкровище. Когато достига днешен Хартум, Лострис решава, че е време да изпълни обещанието си към покойния. Праща сина си, четиринадесетгодишния принц Мемнон, заедно с дружина воини с колесници да открие подходящо място за гробницата. Мемнон бива придружен от своя учител, разказвача на цялата история, неуморимия Таита.

— Добре, добре, това си го спомням. Мемнон и Таита разпитват черните роби пилуки, които залавят по пътя, и по техен съвет решават да следват левия приток на реката, която ние сега наричаме Сини Нил.

Роян кимна и продължи с историята:

— Насочват се на изток и се сблъскват с непристъпни планини — толкова високи, че ги наричат Синята крепост. Всичко, което сте чели дотук в книгата, е точно възпроизвеждане на текста в свитъците, но именно тук — и тя посочи една от страниците, — започват измислици. При описанието на предпланините...

Никълъс я прекъсна наскре изречението:

— Спомням си, че когато четох за пръв път книгата, ми направи впечатление неточното описание на Сини Нил и по-скоро на земите при навлизането му в етиопските планини. Там предпланини няма. От западната си страна планините свършват с почти отвесен склон. Реката се показва като змия, надала глава от дупката си. Който и да е авторът на природните описания, той явно не познава течението на Сини Нил.

— А нима вие познавате областта? — зачуди се Роян.

Той се засмя и кимна.

— Когато бях млад и по-глупав, дори отколкото съм сега, бях замислил грандиозния план да премина с лодка пролома на Абай — от езерото Тана до язовир „Розейрес“ в Судан. Абай е името, с което етиопците наричат Сини Нил.

— И защо сте искали да го правите?

— Защото никой не го беше правил преди мен. Майор Чийзман, британският консул, ходил на лов в областта през 1932 година и едва не се удавил. Казах си, че ще мога да снимам филм, да напиша пътепис и да спечеля малко пари от авторските права. Говорих с баща си да финансира експедицията ми. Приключението беше достатъчно лудешко, за да привлече интереса му. Дори искаше да тръгне с мен. Тогава се заех с изучаване цялото течение на Абай, при това не само на карта, но и на живо. Купих си един стар „Чесна“ и прелетях над целия пролом — осемстотин километра разстояние между езерото Тана и язовира. Както вече казах, тогава бях само на двадесет и една и подобни лудости ме привличаха.

— И какво се случи? — Роян беше видимо заинтригувана. Дураид никога не й беше разправял за тези приключения на стария си спътник, но именно в подобна авантюра смяташе тя да го тласне тепърва.

— Събрах дружина от осем приятели от Сандхърст и посветихме коледната си ваканция на изпълнението на плана ми. Опитът завърши с

пълно фиаско. Успяхме да издържим само два дни в бързеите на реката. Проломът е най-ужасното място на земята, за което съм чувал. Почти два пъти по-дълбоко от Големия каньон на Колорадо в Аризона. Още не бяхме изминали тридесет километра, а каяците ни за малко да станат на трески. Трябваше да оставим цялата си екипировка край реката и да се измъкнем с катерене обратно до по-цивилизовано място.

За момент Никълъс се умисли, сякаш се беше сетил за нещо по-сериозно.

— Загубих двама души от експедицията. Боби Палмър се удави, а Тим Маршал падна от скалите. Наложих се дори да оставим телата им на произвола на съдбата. И до ден-дневен са си останали там някъде. Трябваше аз да съобща на родителите им... — спря се той насред изречението си, сякаш болезнените мигове бяха възкръснали пред очите му.

— Някой изобщо успял ли е да мине по вода през проломите на Сини Нил? — заинтересува се Роян, за да отвлече мисълта му.

— Да, аз самият се върнах няколко години по-късно. Но този път не като водач, а като редови участник в официална експедиция на британските въоръжени сили. Нужни бяха обединените сили на флотата, сухопътните и въздушните войски на Британската империя, за да може мечтата ми да се превърне в реалност.

Роян повече не можеше да крие откровеното си възхищение от човек, който наистина бе изкачил река Абай. Сигурно самият пръст на съдбата я беше довел точно при него. Дураид беше познал. Едва ли на света щеше да се намери по-подходящ изпълнител за плана, който бяха кроили двамата.

— Значи знаете по-добре от всеки друг какво представлява дефилето на Сини Нил. Ще се опитам най-общо да нахвърля съдържанието на седмия свитък така, както е излязло изпод ръката на Таита. За нещастие тъкмо тази част от ръкописа се беше повредила най-силно от времето и двамата с Дураид се видяхме принудени да правим заключенията си само по оцелелите откъслечи, вие ще трябва да ми кажете доколко това, което сме успели да разчетем, се покрива със собствените ви наблюдения на областта.

— Давайте! — подкани я Никълъс.

— Таита описва западния склон на етиопските планини кажи-речи по същия начин, по който и вие ги описахте: като отвесна стена,

от която изведнъж изскача реката. Били принудени да изоставят колесниците си, които не могли да продължат по стръмните и насечени брегове. Продължили напред пеша, водейки конете за поводите. Скоро пътеките през дефилето станали толкова тесни и стръмни, че няколко от животните се прекатурили в пропастта и се издавили в дълбоките води. Това обаче не разколебало ни най-малко хората и те продължили с решителна крачка напред, слушайки единствено заповедите на принц Мемнон.

— Пред очите ми са. Наистина страховито място.

— По-нататък Таита описва няколко препятствия, които нарича „стъпала“. Дватамата с Дураид така и не можахме да установим със сигурност кои са тези препятствия. Поради липса на друго, решихме, че става дума за речни прагове.

— Такива има колкото си искате по протежението на дефилето — съгласи се Никълъс.

— Това е най-важното в документа. Таита пише, че след двадесет дни вървене нагоре по течението на реката стигнали „второто стъпало“. Там принцът имал съновидение. Покойният му баща му се явил през нощта и посочил мястото, където били отседнали, за място на бъдещата си гробница. Според Таита те не продължили по-нататък. Ако можем да определим какво е това препятствие, което ги е спряло, ще можем и да придобием сравнително точна представа колко навътре в пролома са успели да стигнат.

— Кое то означава, че преди да продължим с догадките си, ще са ни нужни карти, спътникови снимки на планините, а и няма да е зле аз да прегледам дневника и бележките си от пътуването — рече Никълъс.

— Винаги съм се стремил да подновявам справочните фондове на библиотеката си, затова в музея държа и съвсем нови издания на карти и спътникови снимки. Ако разполагаме с каквото ни е нужно, госпожа Стрийт ще знае как да ги открие начаса.

Той стана от стола си и мързеливо се протегна.

— Ще изровя дневниците си тази вечер и ще ги прегледам подробно. Миналия век прадядо ми е ловувал из етиопските планини и със сигурност е прекосявал Сини Нил близо до Дебра Маркос някъде през деветдесетте. Ще извадя и неговите спомени. Пазим ги в семейния архив. Нищо чудно старецът да е записал сведения, които да ни свършат работа.

Никълъс изпрати Роян до паркинга при стария зелен „Ленд Роувър“, но едва когато тя запали мотора, ѝ каза вместо сбогуване:

— Все още мисля, че ще е по-добре да останете в имението. До Брандсбъри има час и половина път с кола — в двете посоки са нужни три часа, които ще губите всеки ден в разкарване дотук и обратно. Имаме доста работа, преди дори да мислим за експедиция в Африка.

— Ами какво ще си помислят хората? — попита Роян и отпусна ръчната спирачка.

— Никога не ме е било грижа за мнението на хората — подвикна ѝ той отдалеч. — Кога ще се видим утре?

— Ще трябва първо да се отбия при доктора си в Йорк. Ще вади конците от ръката ми. Няма да мога да дойда по-рано от единадесет — подаде Роян глава навън, за да му отговори.

От вятъра тъмните ѝ коси се развяха пред лицето ѝ. В мечтите си Никълъс винаги беше с чернокоси жени. Розалинд също бе притежавала това тайнствено ориенталско излъчване. Почувства се гузен, задето прави подобно сравнение, но пък веднъж запознал се с Роян, човек трудно можеше да я отпъди от мислите си.

Всъщност тя беше първата жена, привлякла вниманието му, откакто Розалинд си беше отишла. Най-много го привличаше смесената ѝ кръв. Роян бе достатъчно екзотична, за да възбуди интереса му към Изтока и достатъчно англичанка, за да говорят на родния му език и да разбира чувството му за хумор. Образована, тя разбираше от нещата, които най-много го интересуваха, а и беше духовита. Обикновено източните жени биваха учени от малки да мълчат и да стоят в сянката на мъжете, но тази определено се различаваше от тях.

Джорджина се беше обадила на личния си лекар в Йорк, за да уреди час на дъщеря си за изваждането на конците. Двете закусиха в къщата в Брандсбъри, след което Джорджина се качи зад волана, Роян седна до нея, а Маджик се настани между двете.

Още щом свърнаха по главната улица в селото, Роян забеляза голям камион „МАН“ паркиран пред пощата, но скоро забрави за него.

Озоваха се на шосето, над което плуваха облаци мъгла, ограничаващи на места видимостта до не повече от тридесет метра. За Джорджина това обаче не беше причина да намали скоростта. Ленд роувърът полетя по асфалта, колкото му стигаха силите, цвилейки жално със спирачките на всеки завой, а Роян си помисли с известно облекчение колко е хубаво колата ти да не вдига повече от сто километра в час.

По едно време се обърна назад, за да види колко път са изминали, и забеляза камиона да хвърчи по шосето на известно разстояние зад тях. Само кабината се показваше над облака мъгла и машината приличаше на подводница, подала се изпод повърхността на водата. В следващия миг мъглата погълна всичко, а тя се обърна напред, за да чуе какво ѝ говори майка ѝ.

— Това правителство е цял отбор от некомпетентни профани — разправяше Джорджина, присвивайки очи поради дима от цигарата си. Държеше волана с една ръка, а с другата небрежно галеше провисналото като парче копринен плат ухо на Маджик. — Нямам нищо против министрите да си клатят краката и да не ги е еня за държавните дела, но когато започнат да се занимават с пенсията ми, ей тогава наистина ме вбесяват.

Единствените доходи, на които разчиташе майката на Роян, идваха от пенсията ѝ на бивш служител в дипломатическите служби, а тя беше по-скоро скромна.

— Признай си, мамо, че още по-малко ще се зарадваш, ако на власт дойдат лейбъристите — подразни я Роян. Майка ѝ открай време беше стълб на консервативната идея.

Джорджина се поколеба какво точно да отговори, но после реши, че и Мейджър, и лейбъристите са един дол дренки.

— Това, което искам да кажа е: върнете ни Маги.

Роян се извъртя на седалката си и отново погледна през мръсното задно стъкло. Камионът продължаваше да ги следва по петите.

Тъмният му силует едва-едва се забелязваше през мъглата, а и синкавият дим, който излизаше от ауспуха на колата, им създаваше усещането, че тя се е превърнала в реактивен самолет. Досега звярът кротко се беше движил отзад, но ето че изведнъж увеличи скоростта и започна да ги настига.

— Мисля, че иска да ни задмине — обърна се Роян към Джорджина.

Огромното туловище на камиона беше на някакви си шест-седем метра от задната броня на колата им. Върху решетката на радиатора стояха трите букви от хром — МАН, които вече се надвесваха заплашително над купето на роувъра. Заради покрива на колата Роян дори не можеше да види лицето на шофьора.

— Кой да ме задмине, кой просто да ме мине — жална се Джорджина. — Така е то, през целия ми живот — все едно и също. — И упорито остана в центъра на шосето.

Роян отново погледна назад и забеляза, че камионът се е приближил още повече. От него през задното стъкло не се виждаше нищо друго. Шофьорът превключи скоростта и заплашително изрева с двигателя.

— По-добре се откажи. Вижда се, че се е разбързал.

— Нека чака — изсумтя Джорджина и загриза фаса в устата си. — Търпение му е майката. Тъй или иначе, не мога да го пусна точно тук. Всеки момент ще излезем на малкото каменно мостче. Познавам тази отсечка, все едно съм в банята вкъщи.

Прекъсна я обаче клаксонът на камиона, който за малко да ги оглуши. Маджик скочи на задната седалка и възмутено се разлая.

— Тъпо копеле — наруга го. — За кого се мисли? Я си запиши номера му, че да се оплача пред полицията в Йорк.

— Не се вижда от калта. Не съм сигурна, но регистрацията май е европейска. Германска най-вероятно.

Сякаш шофьорът чу какво се говори за него и леко намали, оставяйки дистанция от няколко метра между тях. Роян се извъртя на седалката в желанието си да го види що за човек е.

— Така е по-добре — отбеляза доволно Джорджина. — Щом ще се учим на маниери, да се учим — тя впери очи напред и отбеляза: — Ето го и моста...

Едва сега Роян успя да хвърли поглед в кабината на камиона. Шофьорът носеше шапка тип шлем, която криеше цялото му лице без очите и носа. Подобна маскировка му придаваше доста злокобен вид.

— Внимавай! — изпищя внезапно Роян. — Засилил се е право към нас!

Двигателят на камиона нададе мощен рев, който погълна гласовете им сякаш бяха попаднали наред морска буря. За миг пред очите на Роян заблестя стоманената муцуна на МАН-а, в следващия миг цялата му тежест се стовари върху задницата на колата им. От удара тя залитна и едва не се прекатури през седалката. Бързо се върна в предишното си положение и ужасена видя как камионът ги е подхванал с предната си броня като някаква лисица, тичаща с кокошка в устата си.

Джорджина водеше отчаяна борба с кормилото, надявайки се да задържи ленд роувъра на шосето, но усилията ѝ оставаха напразни.

— Не мога да контролирам колата. Мостът! Да се спасява кой как може...

С едно движение Роян се освободи от предпазния си колан и посегна към дръжката на вратата. Каменните перила на моста летяха с пълна скорост насреща им. Колата се пързеляше по пътя напълно неспособна да спре или завие встрани.

Под натиска вратата лесно поддаде, но така и не ѝ остана време да я отвори достатъчно, за да скочи навън. С все сила колата беше запокитена в здравите каменни колони, които стърчаха на входа на моста.

Двете жени хорово изпищяха, капакът на мотора се смачка наполовина пред очите им, а инерцията ги хвърли право срещу предното стъкло. То се разби на парчета, а колата отскочи като футболна топка от камъните, килна се на една страна, излезе извън шосето и се затъркаля надолу по брега на реката.

Роян беше като катапултирана през зеещата врата и скоро се озова на земята. Склонът уби скоростта на падането ѝ, но извади всичкия въздух от гърдите ѝ. Тя се претърколи надолу по пръстта и в един миг се оказа в ледените води на рекичката, минаваща под моста.

Малко преди главата ѝ да се потопи под повърхността, очите ѝ зашариха по небето и случайно срещнаха силуета на каменния мост. Роян успя да хвърли последен поглед на камиона, който даде газ и

потегли. Машината влачеше две товарни ремаркета, толкова високи, че се забелязваха дори над каменните перила на моста.

И двете ремаркета бяха покрити с изкуствен брезент от някаква лъскава материя. На зеления фон на покривалото беше изписано с големи червени букви името на компанията собственик, но преди да осмисли какво точно е прочела, Роян цопна в реката и водата запречи погледа ѝ. От студа и зашеметяването след удара едва не се удави.

С няколко маха излезе обратно на повърхността. Учуди се, че за няколко секунди течението я е отнесло двадесетина метра надолу. Затруднена от дрехите си, Роян все пак успя да доплува благополучно до брега, където се хвана за някакъв клон и се изтегли на сушата.

Клекна в калта и се опита да изкашля и изплюе водата, която бе погълнала, без да иска. Опипа тялото си, за да види къде по-точно се е ударила, но в следващия миг стоновите на агонизиращата ѝ майка я накараха да забрави за собствените си неволи и да насочи цялото си внимание към обърнатите с покрива надолу останки от ленд роувъра.

В трескава бързина Роян се надигна на крака и се затича по хлъзгавата трева към колата, спряла на самия ръб на водата. Каросерията беше смачкана и дори разкъсана, на много места боята беше паднала и ламарината блестеше на светлината. Моторът отчаяно се задъхваше, но предните колела продължаваха да се въртят в пространството.

— Мамо! Къде си? — завика Роян, но ужасяващите звуци, които Джорджина издаваше, не престанаха. За да не изгуби равновесие, дъщерята се улови за металната каросерия на колата и с разтуптяно сърце се насочи по посока на звука. Не ѝ се мислеше какво може да види. Джорджина беше седнала върху размекнатата земя, облегнала гръб върху вратата на колата и изпънала крака напред. Левият беше толкова усукан, че ботушът ѝ сочеше към калта под неестествен ъгъл. По всяка вероятност или коляното, или костта над него бяха счупени.

Но не това беше причината да стене толкова жално. В скута ѝ лежеше Маджик, а тя бе надвесила глава над него и горчиво плачеше; дори не се опитваше да възпира сълзите си. При едно от преобръщанията кокер шпаньолът се бе озовал между покрива на колата и земята и огромната металическа маса го беше премазала. От крайчеца на вечно усмихнатата му уста висеше розовият език, но

вместо слюнка от върха му се стичаха капки кръв, които стопанката му механично бършеше с шала си.

Младата жена се свлече до майка си и я прегърна през рамо. Никога преди не я беше виждала да плаче. Притисна я силно до себе си, сякаш се опитваше с физическа болка да заглуши мъката, напиреща в душата ѝ. Но напразно.

Двете надали имаха представа колко време са седели така. Най-накрая на Роян ѝ дотегна да гледа счупения крак на майка си, а и в съзнанието ѝ се събуди страхът, че не е изключено шофьорът на камиона да се върне, за да довърши започнатото. Тя бързо се качи горе на пътя и като се домъкна до средата на платното спря първата кола, която излезе от мъглата.

Никълъс изчака Роян да закъснее два часа за уречената среща и тогава се притесни какво ли се е случило с нея. Обади се на полицията в Йорк. За щастие, беше запомнил номера на майчината ѝ кола. Всъщност конфигурацията беше особено лесна за него, защото представляваше инициалите на майка му плюс нещастното число 13.

Жената от другата страна на линията го остави да почака известно време, колкото да погледне в компютъра и да се върне на бюрото си.

— Крайно ми е неприятно да ви съобщя, господине, но въпросният „Ленд Роувър“ е претърпял пътна злополука тази сутрин.

— Какво се е случило с шофьора? — попита малко рязко Никълъс.

— Водачът, както и един пътник са били откарани в болница.

— Добре ли са?

— Съжалявам, господине, но нямам информация.

На Никълъс му отне четиридесет минути да се яви пред болницата, където му трябваша още поне толкова, за да се срещне с Роян. Намери я в женското хирургично отделение да прави компания на майка си. Джорджина още не се беше съвзела от упойката, която ѝ бяха сложили.

Едва когато той застана над главата ѝ, Роян забеляза присъствието му.

— Добре ли сте? Какво, по дяволите, се е случило?

— Майка ми... кракът ѝ е строшен на няколко места. Хирургът трябваше да ѝ сложи гвоздеи в бедрената кост.

— Вие как се чувствате?

— Няколко натъртвания и ожулвания, но нищо сериозно.

— Как се случи?

— Един камион... Изблъска ни от пътя.

— Не и нарочно? — нещо щракна в гърдите му при спомена за един друг камион, на едно друго шосе, в една тъмна нощ.

— Мисля, че беше нарочно. Шофьорът носеше маска. Блъсна ни отзад. Няма как да не е било нарочно.

— Обърнахте ли се към полицията?

Тя кимна утвърдително:

— Доколкото разбрах, камионът е бил откраднат и обявен за издирване рано тази сутрин, няколко часа преди катастрофата. Шофьорът бил спрял да закуси в крайпътно кафене. Германец е и не говори дума английски.

— За трети път се опитват да ви убият — отсъди мрачно Никълъс. — Време е да се намеся.

Той отиде във фоайето на етаж и използва телефона. Началникът на полицията в града му беше личен приятел, също както и управителят на болницата.

Докато се върне обратно в болничната стая, Джорджина беше дошла в съзнание. Главата ѝ още се маеше, когато я отнесоха на количка до стаята ѝ в отделението, но иначе се чувстваше малко по-добре. По-късно се появи и ортопедът на болницата.

— Здравсти, Ник, какво правиш тук? — поздрави го той.

Роян се изненада колко много хора го познават. Но докторът бързо насочи вниманието си към Джорджина.

— Как се чувствате? Фрактурата ви е доста сериозна — счупвания на няколко места. Костта ви е заприличала на конфети. Успяхме да я наместим, но ще трябва да останете поне десет дни при нас.

— Ето виждате ли, млада госпожо — подхвана Никълъс Роян, щом Джорджина заспа отново. — Трябва ли още да ви убеждавам? Икономът ми вече ви е приготвил стая в имението ми. Повече няма да ви оставя да се скитате сама по пътищата. Нищо чудно следващия път наистина да ви светят масълцето.

Роян беше твърде разтърсена и обърквана, за да спори, затова просто се остави новият ѝ познат да я качи на рейндж роувъра си и да я отведе при лекаря, който трябваше да извади конците от раната ѝ. После двамата се запътиха към Куентън парк. Още щом пристигнаха, Никълъс заведе гостенката си в отредената ѝ спалня.

— Готвачката ще ви прати вечерята в стаята. Не забравяйте да глътнете приспивателното, което докторът ви даде. Дайте ключа от къщата на майка си на госпожа Стрийт, тя ще изпрати някой да вземе нещата ви от Брандсбъри. Междувременно икономът ви е оставил нощница и чиста четка за зъби. Давам ви пълна почивка до утре сутринта.

Не беше зле човек като него да поеме грижата за живота ѝ. От онази кошмарна нощ в оазиса Роян за пръв път се чувстваше на сигурно място. Единственият жест на свободолюбие, който си позволи, бе да хвърли таблетката могадон в клозетната чиния.

Нощницата, оставена на възглавницата, беше от чиста коприна, украсена по ръкавите и деколтето с прекрасни дантели от Камбре. Никога през живота си Роян не беше слагала подобна скъпа дреха, кожата ѝ никога не бе докосвала толкова нежен плат. Мина ѝ през ум, че по всяка вероятност нощницата е принадлежала на покойната съпруга, и това я изпълни с доста смесени чувства. Качи се на високото легло и дори многото място под чаршафите, прекалено мекият матрак и непознатата обстановка не можаха да ѝ попречат скоро да заспи.

На сутринта я събуди млада прислужница, носеща последния брой на „Таймс“ и чаша чай. Няколко минути по-късно същото момиче се появи отново с куфара с вещите ѝ.

— Сър Никълъс би искал да закусите в неговата компания в трапезарията в осем и половина.

Докато се къпеше, Роян внимателно разучи голото си тяло в голямото огледало, заемащо една от стените на банята. Освен раната от ножа, която бе зараснала само наполовина и представляваше голямо бледосинкаво петно на едната ѝ ръка, на бедро ѝ и от лявата страна на гърба и задника ѝ стояха две тъмни синини, спомен от автомобилната катастрофа. Пищялът ѝ беше одран почти до месо и за да прикрие

жестокото ожулване, Роян си obu дълги памучни панталони. Докато слизаше по стълбите за закуска, установи, че леко накуцва.

— Чувствайте се като у дома си — подаде глава иззад вестника си Никълъс, докато тя сякаш се колебаеше дали да влезе в трапезарията. С жест показва чиниите с храна, изложени на страничната маса.

Докато Роян сипваше в чинията си бъркани яйца, погледът ѝ се спря на пейзажа, окачен на стената отсреща. Със сигурност беше дело на Констабъл.

— Спахте ли добре? — попита Никълъс, но дори не изчака да му бъде отговорено. — Имам новини от полицията. Открили са въпросния „МАН“ изоставен край пътя близо до Харогейт. Оглеждат камиона, но се съмняват да открият някакви улики. Изглежда си имаме работа с човек, който знае какво върши.

— Трябва да се обадя в болницата — напомни му Роян.

— Вече го сторих вместо вас. Майка ви е прекарала нощта спокойно. Оставих съобщение, че ще я посетите вечерта.

— Чак вечерта? — погледна го тя неразбиращо. — Защо толкова късно?

— Защото имам намерение да ви натоваря с работа дотогава. Все пак трябва да оправдаете парите, които смятам да инвестирам в предприятието ви.

Когато Роян се доближи до масата за ядене, Никълъс пъргаво стана и заобиколи от другата страна, за да издърпа стола ѝ. Подобна проява на куртоазия донякъде я смути, но тя не се осмели да направи забележка.

— Първото нападение срещу вас и Дураид във вилата ви в оазиса — от него не можем да направим кой знае какви заключения, освен че убийците са знаели точно какво и къде да търсят. — Подобна рязка смяна на темата ѝ се стори доста объркваща. — Нищо не ни пречи обаче да поразсъждаваме заедно за второто покушение — на улицата в Кайро. Ръчната граната. Кой, освен министъра знаеше, че ще ходите следобеда в министерството?

Роян замислено задъвка хапката в устата си.

— Не съм много сигурна. Мисля, че казах на секретарката на Дураид, може би и на някой от асистентите.

Никълъс се намръщи и поклати глава.

— С други думи, половината музей е знаел за срещата ви с министъра?

— Като че ли да. Съжалявам.

Той се замисли на свой ред.

— Дотук добре. Кой знаеше, че напускате Кайро? Кой знаеше, че ще отседнете в къщата на майка си?

— Един от служителите в управата на музея донесе диапозитивите ми на летището.

— Казахте ли му с кой полет заминавате?

— Не, със сигурност не.

— Казвали ли сте изобщо на някого?

— Не. Всъщност... — започна да се колебае Роян.

— Да?

— Когато разговарях с министъра за отпуската ми, споменах най-общо за намеренията си. Но пък и не би могъл да е той, нали? — Роян видимо се ужаси при тази мисъл.

Никълъс вдигна рамене.

— Всякакви неща се случват по света. Разбира се, министърът добре е знаел с какво се занимавате двамата с Дураид и какво е представлявал седмият свитък?

— Не беше запознат с много подробности, но иначе да — знаеше към какво сме се запътили.

— Чудесно. Следващият ми въпрос е: чай ли предпочитате или кафе? — Наля кафе в чашата ѝ и продължи нататък с разпита. — Казахте, че Дураид е бил изготвил цял списък с потенциални спонсори за експедицията. Имената им може да ни насочат и към вероятните заподозрени.

— Най-напред беше музеят Гети — започна Роян и се усмихна.

— Можем спокойно да го зачеркнем. Един уредник на музей надали би тръгнал да гърми гранати по улиците на Кайро. Кой беше следващият?

— Готхолд Ернст фон Шилер.

— От Хамбург. Занимава се с тежка индустрия. Металообработване и производство на сплави. Най-вече първична обработка на суровините. — Никълъс добре познаваше човека. — Кое беше третото име в списъка?

— Питър Уолш. Тексасецът.

— Същият — кимна той. — Живее във Форт Уърт. Държи тамошните вериги за бързо хранене. Услуги по пощата.

На света имаше едва двадесетина колекционери, които можеха успешно да съперничат на големите държавни институции в събирането на археологически находки и съответно в субсидирането на научни експедиции. Никълъс познаваше всички и ги ненавиждаше, както и останалите в тесния колекционерски кръг ненавиждаха него. Нямаше представител на тази малка група любители на антики, с когото да не се е съревновавал по търговете в „Сотби“ и „Кристи“, още повече при подмолните сделки за придобиване на „пресни“ антики. Под „пресни“ се разбираше всичко, „излязло току-що изпод земята“.

— И двамата си падат първокласни бандити. Собствените си деца биха изяли, ако огладнеят достатъчно. Какво ще им попречи да ви очистят, ако сте застанали на пътя им към гробницата на Мамос? Знаете ли дали някой от тях е влизал в контакт с Дураид след публикуването на книгата? Както направих аз?

— Не знам. Не е изключено.

— Едва ли двамата хубостници са пропуснали такъв случай да си заврат носовете, където не им е работата. Най-добре ще е да приемем, че и двамата са подозирали Дураид в сериозни намерения за бъдещето. Ще пишем и двамата за възможни виновници. — Погледът му се спря на чинията й. — Нахранихте ли се? Още малко яйца? Не искате? Добре тогава, да отидем в музея, където госпожа Стрийт сигурно ни е отворила широко поле за дейност.

Когато отново се завърнаха в кабинета му, Роян беше доста изненадана от степента на организация, която Никълъс беше внесъл в работата. За няколко часа бе преобразил самотното си гнезденце в главна квартира на някое войсково подразделение. В центъра на помещението стоеше голям триножник, на който беше окачена черна дъска. Върху дъската бяха забити с кабарчета спътникови снимки — толкова много, че не се побираха и стърчаха встрани. Тя веднага застана пред статива, за да ги разгледа отблизо, след което вниманието й се насочи към останалите материали, закачени на дъската.

Както снимките, така и едромащабната карта се отнасяха до северозападните части на Етиопия. До тях стояха и списъци с имена и адреси, списъци на вещите, които ще му трябват за експедицията, и други — с които вече разполагаше, останали по всяка вероятност от

предишните му походи из Африка — изчисления на разстоянията между различни географски точки и не на последно място, най-общо нахвърляни сметки колко ще струва цялото приключение. В най-горната част на дъската стоеше брошура, озаглавена „Етиопия — обща туристическа информация“. Представляваше пет плътно изписани листа голям формат, които Роян дори не понечи да прочете. По-важно бе да се увери с каква прецизност домакинът ѝ се е захванал да разрешава належащите задачи.

Роян си каза, че при първа възможност ще се запознае в подробности с целия предоставен ѝ материал, но сега се насочи към един от двата стола, сложени при масата, гледаща към черната дъска. Никълъс пък зае място пред статива и започна да размахва като учителска показалка офицерското си бастунче със сребърен връх.

— Моля за внимание — потропа той по дъската. — Първата задача пред вас е да ме убедите, че ще се оправим с указанията на Таита, с които той е описвал една действителност отпреди няколко хиляди години. Нека хвърлим общ поглед върху географските особености на река Абай и нейния пролом.

Никълъс се зае да описва течението на реката и да сочи с показалката си по спътниковите снимки на дъската.

— В този участък водите са си проправили път през базалтови планински плата. На някои места скалите, ограждащи коритото, представляват отвесни стени, високи между сто и двадесет и сто и петдесет метра, спускащи от двете страни едновременно. Там, където в скалите са се насложили слоеве вулканични шисти, реката не е успяла да ги пробие. Въпросните шисти представляват поредица от големи водни прагове, които насичат речното течение. Мисля, че сте права да отъждествявате „стъпалата“, за които говори Таита, с водопади.

Той се приближи до масата и от купищата книжа, които я бяха затрупали, извади точно определена снимка.

— Направих я в пролома по време на военната експедиция през 1976 година. Ще получите известна представа за въпросните водопади.

Подаде ѝ черно-бялата снимка, на която се виждаха надвисналите скали от двете страни на реката, както и внушителна каскада от вода, падаща наглед от самото небе. На фона на разпенилата се вода се виждаха невзрачните фигури на полуголи мъже в лодки.

— Никога не съм си представяла подобно нещо! — загледа снимката с удивление Роян.

— Снимката не може да възпроизведе цялостното впечатление от величествената самота на мястото. Фотографът няма къде да застане, за да хване целия пейзаж в единна перспектива. Поне се убеждавате, че един такъв водопад най-вероятно ще спре група египтяни, тръгнали пеша по бреговете на реката, заедно с товарните си коне. Покрай речните прагове обикновено има образувани странични пътеки, дело най-често на слонове или друг едър дивеч. Водопади като този обаче няма как да бъдат заобиколени — скалите са практически непристъпни.

Роян кимна в знак на разбиране, а той продължи:

— Дори ние, които вървахме надолу по течението, трябваше да сваляме лодките и екипировката с въжета. Не беше никак лесна работа.

— Тогава да приемем за вярно, че именно някой водопад е спрял дружината — вторият, като се тръгне от запад на изток.

Никълъс насочи бастунчето си към спътниковата снимка, проследяваща течението на реката нагоре от тъмната сянка, която подобно на клин се врязваше в територията на централен Судан и стигаше до язовир „Розейрес“.

— Планините започват да се издигат едва от етиопската страна на границата; оттам започва и самото дефиле. В района няма никакви градове и пътища; далеч нагоре по течението са построени два моста. В продължение на осемстотин километра — само вода и черни базалтови скали.

Той нарочно спря, за да й остави време да осмисли чутото.

— Едно от последните недокоснати от цивилизацията кътчета на земята. Има зловещата слава да подслонява не само множество диви зверове, но и диви люде. Отбелязал съм всички по-големи водопади по протежението на дефилето.

Показалката заигра по снимката и посочи едно по едно няколкото кръгчета, направени с червен маркер.

— Ето го и водопад номер две — около двеста километра по-нагоре от границата със Судан. Да не забравяме обаче няколко важни фактора, сред които не на последно място този, че коритото на реката може да се е изместило за последните четири хиляди години, сиреч след пътешествието на нашия приятел Таита.

— Едва ли реката ще може така лесно да се изплъзне от прегръдката на толкова дълбок каньон — възрази Роян. — Та това е повече от километър. Дори и Нил не би могъл да направи подобна просека за някакви си четири хиляди години.

— Да, но със сигурност оттогава досега коритото се е променило тук-там. При всяко пълноводие течението придобива такава скорост и разрушителна мощ, че ми е направо невъзможно да ви я опиша. Водите се покачват с двадесет метра нагоре по стените на дефилето и отнасят всичко по пътя си със скорост от поне десет възела.

— И вие сте плавали при подобно течение? — запита тя с известно недоверие.

— Не и през сезона на пълноводието. Никой не би могъл да оцелее.

Двамата впериха поглед в снимката и се умълчаха за около минута. Опитваха се да си представят картината на разбеснялата се река по време на годишните разливи.

Но Роян бързо върна разговора към първоначалния въпрос.

— И така, кой е вторият водопад?

— Ето този, точно при устието на един от големите притоци на Абай. Реката се нарича Дандера, води началото си от планински масиви с надморска височина четири хиляди метра. Извира в подножието на връх Санкай от веригата Чоке, на около сто и петдесет километра на север от дефилето.

— Спомняте ли си като очевидец мястото, където реката се влива в Абай?

— Това беше преди двадесет години. Тогава прекарахме почти цял месец в пролома, така че всичко се е смесило в един-единствен спомен за безкрайния кошмар, който преживяхме. След като през цялото време гледаш само отвесни скали около себе си, а мозъкът ти е приспан от горещината, насекомите, рева на реката и безспирната работа с греблата, трудно помниш подробности. Но колкото и странно да е, спомням си добре устието на Дандера, и то по две различни причини.

— Нима? — размърда се на стола си Роян в очакване на разказа му.

Но той поклати тъжно глава.

— Първата е, че загубихме там един от нашите. Единственият смъртен случай при тази ми втора експедиция по реката. Въжето му се скъса и той падна от тридесет метра височина. Набучи се на една остра скала.

— Съжалявам. Но каква беше другата причина да запомните точно това място?

— Коптският манастир, който е издълбан в скалата на повече от сто метра над повърхността на водата.

— В дълбините на пролома? — не вярваше на ушите си тя. — Защо са построили манастир точно там?

— Етиопия е от най-отдавна християнизирани страни в света. На нейна територия съществуват повече от девет хиляди църкви и манастири, повечето от тях из самотните и недостъпни кътове по планините. Манастирът при устието на река Дандера е хранител на мощите на Свети Фруменций, светецът, дошъл в началото на трети век от Константинопол, за да разпространи християнството в Етиопия. Според легендата корабът му се разбил в скалите на Червено море и той бил отведен в Аксум, където покръстил император Езана.

— Вие посетихте ли манастира?

— Разбира се, че не! — засмя се Никълъс. — Имахме доста работа, свързана с физическото ни оцеляване, за да си губим времето с туризъм. Всички искахме само едно — колкото се може по-скоро да се измъкнем от пъкъла, където се бяхме сврели. Спуснахме се по водопада и продължихме надолу по течението. Всичко, което си спомням от манастира, са дупките, изровени в кремъка високо над реката, и почти неразличимите силуети на монасите пещерняци, облечени в бели одежди и застанали по перилата пред пещерите, за да ни гледат безучастно. Някои от нас им махаха от лодките, но бяха доста огорчени, след като не получиха никакъв отговор от тях.

— Как бихме могли да стигнем отново до същото място, без да организираме военна експедиция? — започваше да се чуди Роян, докато гледаше печално снимките на дъската.

— Да не би вече да се отказваме? — усмихна ѝ се Никълъс. — Та вие дори не знаете за комарите, които живеят по онези места. Толкова са големи, че първо те улавят с уста и те отнасят в леговището си, преди да си похапнат.

— Хайде сега, да бъдем сериозни — не оцени чувството му за хумор тя. — Как ще стигнем дотам?

— Монасите се изхранват от подаянията на селяните, които живеят из платото над пролома. По всяка вероятност има пътека по ръба на скалите. Селяните ни казаха, че отнемало три дни да слезеш от ръба на пролома до дъното му.

— Дали ще успеете да се ориентирате?

— Не съм сигурен, но имам известни идеи как да постъпя. Но за това по-късно. Най-напред трябва да решим какво точно търсим и какво се надяваме да открием четири хиляди години след скриването му от хорските погледи — изгледа я изпитателно. — Ваш ред е. Убедете ме, че изобщо има нещо за откриване.

И ѝ подаде бастунчето, преди сам да се друсне на другия стол и да скръсти ръце в очакване.

— Най-напред да се върнем на книгата — смени тя показалката с томчето на „Речния бог“. — Щом сте я чели, добре си спомняте персонажа Танус.

— Разбира се. Бил началник на египетските войски при управлението на царица Лострис, носил титлата Велик лъв на Египет. Стоял начело на бягството от Египет, когато народът му се спасявал от хиксоските нашественици.

— Освен това е бил тайният любовник на царицата и, ако може да се вярва на Таита, истинският баща на принц Мемнон, най-големия ѝ син — допълни Роян.

— Танус бил убит по време на наказателен поход срещу някой си вожд Аркун. Тялото му било мумифицирано и върнато обратно на царицата лично от Таита — продължи да си припомня Никълъс.

— Точно така — кимна тя в съгласие. — Това ни наведе с Дураид на мисълта, че можем да извлечем още едно полезно сведение.

— Искате да кажете от седмия свитък? — отпусна той ръце напред и се наведе.

— Не, не от свитъците, а от надписите в гробницата на царица Лострис. — Роян бръкна в чантата си и извади друга снимка. — Ето увеличена снимка на детайл от стенописите в погребалната камера, от онази част от стената, която впоследствие се срути и ние се натъкнахме на алабастровите делви. С Дураид сме убедени, че има

нещо символично в избора на Таита да постави надписа точно на това почетно от негова гледна точка място.

Подаде му снимката, а Никълъс взе лупата от масата, за да я разучи по-отблизо.

Докато разчиташе йероглифите, Роян продължи:

— Щом сте чели книгата, спомнете си, че Таита обича гатанките и игрите на думи и че неведнъж се представя за най-добрия играч на бао?

Никълъс надигна глава от лупата.

— Спомням си. И досега не съм се отказал от скромната си теория, че баото представлява предшественик на шаха. В музейната си сбирка имам поне дузина дъски за играта, някои от Египет, други — от вътрешността на Африка.

— Да, и аз бих се присъединила към теорията ви. Двете игри имат много общо в целта и правилата си, но баото е далеч по-елементарно. Играе се с цветни камъчета с различна големина, които донякъде заместват фигурите в шаха. Е, аз съм вътрешно убедена, че Таита не е устоял на изкушението да докаже пред бъдните поколения способността си да играе и да измисля главоблъсканици. В своята самонадеяност е стигнал дотам, че умишлено е оставил различни упътвания за местоположението на царската гробница, които можем да намерим и в свитъците, и по стенописите. Той самият свидетелства, че сам е изписал цялата гробница на любимата си царица.

— И мислите, че това е едно от въпросните упътвания? — потупа Никълъс снимката с дръжката на лупата си.

— Прочетете го — подкани го Роян. — Послужил си е с класическата йероглифна система, повече от лесна за разчитане в сравнение с тайните знаци, които използва другаде в творенията си.

— *Бащата на принца, който не е бащата, този, който даде синия, отнел живота му* — започна да чете с известно запъване Никълъс, — *ръка за ръка с Хапи, пази за вечността каменното свидетелство за пътеката, която води до бащата на принца, който не е бащата, този, който даде кръвта и пепелта.* — Но сетне поклати глава. — Не виждам никакъв смисъл — вдигна ръце той. — Трябва да съм сбъркал някъде в превода.

— Не се отчайвайте. Това е първото ви запознанство с Таита, шампиона на бао и любителя на игрите на думи. Дураид и аз си

блъскахме главите със седмици — успокои го Роян. — За да разберем смисъла, най-добре ще е отново да се върнем към книгата. Официално Танус не е бил баща на принц Мемнон, но тъй като е бил любовник на царицата, детето фактически е негово. На смъртното си легло той подарил на Мемнон синия меч, с който му била нанесена смъртоносна рана по време на сражението с етиопския вожд. В книгата има пълно описание на битката.

— Да, спомням си, че когато за пръв път четох този откъс се замислих дали синият меч не е едно от първите железни оръжия в историята. Дотогава единственият материал, който са използвали оръжейните майстори, е бил бронзът. Ако съм прав, то подаръкът наистина е бил достоен за един престолонаследник — разсъждаваше на глас Никълъс. — Следователно под „бащата на принца, който не е бащата“ трябва да се разбира Танус? — Той махна в знак на примирение. — Поне засега не виждам с какво бих оборил версията ви.

— Благодаря за неоценимото ви доверие в способностите ми — жегна го саркастично Роян. — Но да се върнем към думите на Таита: фараон Мамос е бил баща на Мемнон само на книга, но всъщност синът му не е бил от него. Затова и Мамос е баща, който не е баща. Той е предал на Мемнон двойната корона на Египет: червената корона на Горен и бялата корона на Долен Египет, метафорично казано: кръвта и пепелта.

— Това е по-лесно за възприемане. Но какъв смисъл виждате в останалата част от надписа? — на Никълъс започваше да му става интересно.

— За древните египтяни изразът „ръка за ръка“ имал двояк смисъл. Може да се използва, когато авторът иска да покаже, че две неща се намират в съседство, в голяма близост едно до друго.

— Продължавайте. Още малко и ще започна да си взимам бележки — окуражи я събеседникът й.

— Хапи е божеството хермафродит, изобразяващо реката Нил. Може да приема формата на единия или другия пол по свое желание според момента. Навсякъде в свитъците Таита нарича с името Хапи самата река.

— И така, ако съберем информацията от седмия свитък и от надписа в гробницата на царицата, каква ще бъде пълната ви

интерпретация? — мина право към целта Никълъс.

— Най-общо следната: Танус е погребан в близост до реката, може би на самия бряг, някъде около втория водопад. Вътре или пред неговата гробница трябва да има някакъв каменен паметник или надпис, който да показва пътя към гробницата на фараона.

Никълъс шумно изсумтя.

— Вече започвам да се уморявам от тези въображаеми заключения. С какви други свидетелства разполагате, за да ме убедите в смисъла от търсенето?

— Това е всичко — рече Роян, а той я изгледа с нескрито недоумение.

— Това е всичко ли? И нищо друго? — не искаше да повярва Никълъс, но тя само поклати глава. — Помислете докъде сме стигнали, дори всичките ви предположения да се окажат верни. Да предположим, че реката не е сменила съществено леглото си, че коритото ѝ до ден-дневен е такова, каквото го е познавал Таита преди четири хиляди години. Да предположим също така, че той наистина ни насочва към втория водопад, сиреч този при устието на река Дандера. Но какво точно ще търсим там? Ако става дума просто за някакъв надпис в скалата, дали той ще е оцелял през вековете, няма ли да е разяден от времето, от водите на реката?

— И Хауард Картър е разполагал с подобни бегли сведения за гробницата на Тутанкамон — напомни му любезно Роян. — Всичко, което е имал за упътване, е бил един-единствен папирус със съмнителен произход.

— Да, но Хауард Картър е имал да разкопае само Долината на Царете, а и това му е отнело десет години — на свой ред ѝ възрази Никълъс. — На мен ми оставяте да претърся цяла Етиопия, която по площ е два пъти, колкото Франция. Колко време ще ни отнеме според вас да открием каквото и да е?

Роян рязко се надигна от стола си.

— Извинете ме, мисля, че ще е добре да посетя майка си в болницата. Повече от явно е, че си губя времето тук.

— Още не е дошъл часът за свиждане — опита се да я спре Никълъс.

— Тя е в самостоятелна стая — насочи се Роян към вратата.

— Ще ви закарам до болницата — предложи услугите си той.

— Благодаря, няма нужда. Ще извикам такси — отвърна му тя с леден глас.

— Докато дойде таксито, ще мине поне час — предупреди я Никълъс.

Това беше достатъчно да я убеди поне да се качи на рейндж роувъра. Двамата потеглиха и в продължение на четвърт час не си продумаха. Най-накрая той наруши мълчанието.

— Не ме бива в извиненията. Не ми се е случвало често да прибягвам до тях. И все пак — съжалявам. Бях малко рязък. Не исках да прозвучи така. Бях твърде развълнуван и не обърнах особено внимание на думите си.

Тя не му отговори, затова след известно време Никълъс добави:

— Все ще трябва да ми проговорите, иначе ще ни се наложи да си кореспондираме по пощата. А доколкото съм чувал, в дефилето на Абай пощенски клонове не са открити.

— Не знам защо останах с впечатлението, че вече сте се отказали да ходите в дефилето на Абай — продължаваше Роян да гледа право напред.

— Аз съм си един грубиян — призна се за победен Никълъс и едва сега тя го удостои с поглед. Това беше голямата ѝ грешка, защото човек трудно устояваше на усмивката му и тя скоро избухна в смях.

— Предполагам, че не ми остава друго, освен да се съобразявам с факта. Вие сте грубиян.

— Още ли сме сътрудници? — интересува се Никълъс.

— В момента вие просто сте единственият грубиян, на когото мога да разчитам в живота. И да искаме, и да не искаме, вързани сме един за друг.

Разделиха се пред главния вход на болницата.

— Ще ви чакам тук в три часа — сбогува се той и запраши към центъра на града.

Още от студентските си години Никълъс наемаше малък апартамент в една от тесните улички зад йоркската катедрала. Цялото здание беше регистрирано на името на някаква компания от Каймановите острови, а телефонът в жилището, който не беше свързан с централата на сградата, липсваше във всички указатели. Изобщо трудно щеше да бъде някой да подуши, че тъкмо той го ползва. Преди да се запознае с Розалинд, апартаментчето беше играло твърде важна

роля в социалните му контакти. Сега обаче Никълъс го използваше само за поверителни срещи и нелегални сделки. И либийската, и иракската му експедиции бяха планирани и организирани именно там.

От месеци не беше влизал в апартамента, затова когато отвори вратата, отвътре го блъсна миризма на влага, мухъл и липса на гостоприемство. Драсна клечка кибрит да запали газта под котлона и наля вода в чайника. Едва когато пред него чашата врял чай започна да пуска пара, Никълъс взе слушалката на телефона и набра номера на една банка на остров Джърси. След нея дойде ред на друга, този път на Каймановите острови.

„Всяко животно с мозък в главата знае няколко пътя в гората“, гласеше стара семейна поговорка, предавана от баща на син. С други думи Никълъс знаеше да пести бели пари за черни дни. За експедицията щяха да са му нужни средства, а адвокатите вече бяха блокирали повечето му влогове, за да изплатят борchoвете му в Лойдс.

На всеки от банковите управители Никълъс повтори кодовете и номерата на сметките си, след което им даде указания как да му прехвърлят парите. Винаги се беше чудил как, ако разполагаш с пари, всичко ти върви като по мед и масло.

Погледна часовника си. Във Флорида беше ранно утро, но Алисън вдигна телефона още на второто позвъняване. Русокосата красавица движеше фирмата „Световно сафари“, която се занимаваше с уреждане на ловни и риболовни експедиции из най-затъntenите краища на планетата.

— Здравсти, Ник. Не сме се чували повече от година. Вече си мислехме, че си ни разлюбил.

— Бях минал на друга вълна — призна си той. Как можеш да кажеш на хора отвъд океана, че жена ти и двете ти момиченца са загинали?

— Етиопия ли? — по тона й пролича, че поръчката му я затруднява. — Кога искаш да заминеш?

— Ами ако може още другата седмица?

— Шегуваш се. В цялата страна работим с един-единствен ловец, Насос Русос, но той е ангажиран за две години напред.

— Друг съвсем ли няма? — упорстваше Никълъс. — Трябва да съм отишъл и да съм се върнал преди големите дъждове.

— Какво точно смяташ да ловуваш? — заинтересува се Алисън.
— Планинска ниапа? Антилопа на Менелик?

— Възнамерявам да събера някои редки екземпляри за музея. Целта ми е долината на река Абай. — Това беше всичко, което си позволи да й каже.

Жената насреща се замисли известно време, най-накрая рече с колебание:

— Разбираш ли, ще ти кажа едно име, но в никакъв случай не ти го препоръчвам. Има само един ловец, който може да те поеме толкова скоро, но дори не съм сигурна дали има лагер на Сини Нил. Става дума за един руснак, за когото сме получили доста противоречиви сведения. Някои казват, че навремето бил човек на КГБ и че работел с горилите на Менгисту.

Менгисту се славеше като „черния Сталин“ — човекът, който беше свалил от власт, а после убил стария етиопски цар Хайле Селасие. За шестнадесет години деспотична власт по марксистки образец той беше смазал всякакъв опит за съпротива в Етиопия. Когато обаче поддръжникът му, Съветският съюз, бе започнал да се разпада, Менгисту се видя на свой ред свален и прогонен от страната.

— Толкова съм отчаян, че бих се съюзил и с дявола, само и само да върви работата — увери я Никълъс. — Имаш думата ми, че няма да правя рекламации.

— Добре тогава, но да няма оплаквания... — схова го Алисън и му даде името и телефонния номер на въпросния ловец в Адис Абеба.

— Обичам те, Алисън, скъпа — благодари й Никълъс.

— Де да можех да ти повярвам — отвърна му тя и затвори.

Никълъс очакваше телефонните връзки с Адис Абеба да се окажат сравнително неблагоприятни и за свое разочарование позна. Трябваше му доста време, докато се свърже. Вместо Борис Брусилов му отговори жена със сладникав етиопски акцент, но общо взето на сносен английски.

— В момента е на сафари — обясни тя. — Казвам се войзеро Тесай и съм негова жена.

В Етиопия жените не взимаха имената на мъжете си. Никълъс си спомняше достатъчно етиопски, за да си преведе името на събеседницата си: госпожа Слънце, хубаво име, няма що.

— Ако става дума обаче за уреждане на сафари, мога да ви помогна — предложи му услугите си госпожа Слънце.

Когато Роян излезе от болницата, Никълъс я чакаше пред входа с колата.

— Как е майка ви?

— Кракът ѝ е започнал да се оправя, но още не може да превъзмогне мъката си по Маджик... така де, кучето.

— Ще трябва да ѝ намерите ново кученце. Един от лесничиите ми отглежда първокласни ловджийски кучета. Ще уредя нещо по въпроса — той се замисли и попита съвсем деликатно: — Дали ще можете да оставите майка си в това състояние? Имам предвид, ако ще тръгваме за Африка?

— Вече говорих с нея. Някаква жена от църковния хор щяла да се грижи за нея, докато се оправи и влезе в нормалния си ритъм.

Роян се извъртя на седалката, така че да го погледне право в лицето.

— Струва ми се, че откакто се видяхме за последно, има някаква съществена промяна... — започна да прави догадки тя. — По очите ви познавам.

Никълъс инстинктивно направи арабския знак за предпазване от злото.

— Аллах да ме пази от вещици!

— Хайде сега! — Роян започваше да се чуди дали е хубаво, дето толкова лесно я разсмива. — Кажете какво сте намислили.

— Нека първо се върнем в музея — отложи той разговора за по-нататък и остана глух за настояванията ѝ. Роян трябваше да обуздае нетърпението си.

Когато влязоха в музея, Никълъс преведе гостенката си през египетската зала и щом се озоваха при африканските млекопитаещи, я спря пред витрината с планинските антилопи. Бяха все дребни и средно големи видове — импала, газела на Томсън, на Грант, антилопа геренук и така нататък.

— *Madoqua harperii* — посочи Никълъс едно невзрачно създайице в ъгъла на диорамата. — Харпърова дик-дик или попозната като ивичеста дик-дик.

Животинчето трудно се поддаваше на описание и на големина едва надвишаваше обикновен див заек. Кафявата му козина беше изпъстрена с шоколадови райета през раменете и гърба, а муцуната се издължаваше в нещо като хобот.

— Доста кекава изглежда — осмели се да отбележи Роян, колкото и да се опитваше да не засяга домакина си. Личеше си, че е особено горд точно с този животински вид в колекцията си. — Има ли нещо по-специално за нея?

— По-специално ли? — зачуди се той. — Госпожата иска да знае дали има нещо специално. — Той вдигна театрално глава към небето и Роян отново се разтърси в почти истеричен смях. — Специалното е, че това, което виждате, е единственият индивид, който някога е бил забелязван в природата. Това е един от най-редките животински видове на земята. Толкова рядък, че най-вероятно вече изобщо не съществува. Нещо повече, много зоолози и до ден-дневен са убедени, че подобен вид никога не е съществувал, че се е появил благодарение на нечия фантазия. Според тях прадядо ми, който е отстрелял екземпляра пред нас, и на чието име животното е кръстено, си го е измислил. Една учена глава дори предположи, че кожата била от някоя ивичеста мангуста, навлечена върху тялото на обикновена дик-дик. Можете ли да си представите по-злобно обвинение?

— Направо съм сразена от подобна несправедливост — засмя се отново Роян.

— И навярно сте напълно права. Защото заминаваме за Африка на лов за друг индивид от *Madoqua harperi*, та да защитим честта на семейството пред всички зоолози на света.

— Не разбирам.

— Елате с мен и ще ви обясня — отведе я Никълъс обратно в кабинета си.

От купищата литература на масата избра някаква тетрадка, подвързана с червен марокен. Корицата беше избеляла, по нея личаха следи от вода и слънце, а въгълчетата и гърбът — овехтели и окъсани.

— Ловният дневник на стария сър Джонатан — обясни Никълъс и отвори книжчицата. Между страниците стояха изсъхнали диви цветя и горски листа, прекарвали повече от век в импровизирания хербарий. Текстът беше илюстриран със скици от пожълтяло мастило, изобразяващи хора и животни на фона на красиви природни пейзажи. Никълъс прочете датата в горния ъгъл на една от страниците.

„Втори февруари 1902 г. На лагер сме на брега на река Абай. Цял ден гонихме следата на два големи мъжки слона. Така и не успяхме да ги настигнем. Горещината е трудно поносима. Хората ми се предадоха, изоставиха лова и се прибраха в лагера. На връщане забелязах дребна антилопа, която пасеше на самия речен бряг. Ударих я с един-единствен изстрел от малката си «Ригби». Като я огледах отблизо, установих, че принадлежи на рода *Madoqua*. Представляваше обаче напълно непозната за мен разновидност, по-голяма от обикновената дик-дик и с разноцветни ивици по кожата на гърба. Убеден съм, че науката за пръв път се сблъсква с вида.“

Никълъс надигна глава от дневника и изгледа с очакване Роян.

— Старият пралядо Джонатан ни предоставя най-удобното обяснение какво ще търсим в дефилето на Абай — обясни той, понеже тя все още не разбираше. — Както сама посочихте, организирането на експедицията ни би изисквало дълги месеци предварителна подготовка, да не говорим за разходите. Ще трябва да искаме съгласието на етиопското правителство. Когато насреща ти стои африканско правителство, това означава да чакаш не с месеци, а с години.

— Никога не съм си представяла, че етиопците ще плеснат с ръце и ще запоят, ако знаят каква е действителната цел на пътуването ни — съгласи се Роян.

— От друга страна съществуват голям брой легални ловни сдружения, които си изкарват хляба с организиране на сафарита из страната. Те са си извадили всякакви необходими разрешителни, поддържат редовни контакти с управниците, разполагат с коли, лагерна екипировка, лесно могат да поемат снабдяването за всякаква екскурзия или пътешествие из най-затъntenите краища на страната. Властите отдавна са свикнали да посрещат чуждестранни туристи, които ловуват чрез посредничеството на въпросните сдружения. Ако обаче в страната им се появят двамина европейци, които си ровят носа навсякъде и се разкарват без придружител, нищо чудно военните, а

защо не и цивилните, да грабнат пушките и да ги отстрелят като стадо развилнели се биволи.

— Значи ще пътуваме като двама ловци на дик-дик?

— Вече съм си запазил място при един от организаторите на сафари в столицата Адис Абеба. Целта ми засега е да разделим планираната експедиция на три основни етапа. Първият ще бъде с разузнавателен характер. Ако открием ориентира, за който се надяваме, че съществува, тогава ще се върнем втори път начело на собствена експедиция и със собствена екипировка. Това ще бъде вторият етап. Третият, разбира се, ще представлява отнасянето на евентуалната плячка от Етиопия. От минал опит знам, че задачата няма да се окаже никак лесна.

— И как смятате да го постигнете... — понечи да попита Роян, но той я спря с жест.

— Не питайте, защото поне на този етап нямам и най-беглата представа. Всяко нещо с времето си.

— Кога тръгваме?

— Преди да ви кажа кога, нека ви попитам нещо. Вашата интерпретация на загатката, която Таита ни е оставил... Бяхте ли записали обяснението ѝ в бележките, откраднати от оазиса?

— Да, а което не беше записано на хартия, се намираше на микрофилма. Съжалявам.

— Така че злодеите са получили всичко наготово и знаят същото, което научих и аз от вас.

— Страхувам се, че е точно така.

— Тогава отговорът ми на въпроса ви кога ще тръгваме е, колкото по-малко се туткаме, толкова по-скоро ще си свиркаме! Трябва да стигнем Абай, преди съдията да е свирил началото на мача. Те разполагат с вашите заключения и предположения вече цял месец. Ако са толкова оправни, колкото вече ни доказаха че са, отдавна са тръгнали на път.

— Та кога тръгваме? — зарадва се Роян.

— Запазил съм две места за полета на „Бритиш Еървейз“ до Найроби в събота. След два дни. Оттам ще се прехвърлим с „Еър Кения“ до Адис Абеба, където трябва да пристигнем в понеделник. Още тази вечер заминаваме за Лондон, ще отседнем в къщата ми. Кога за последен път сте се ваксинирали срещу жълта треска и хепатит?

— Скоро, но не разполагам с никаква екипировка за сафари. Дори нямам какво да облека. Напуснах Кайро светкавично, всичко остана там.

— Ще се погрижим в Лондон. Проблемът с Етиопия е, че ако в пролома можеш да си печеш риба на камъните, то в планините маймуните могат да се скопят от студ.

Никълъс застана до дъската и започна да проверява нещо в туристическите упътвания.

— Ще започнем с антималярийната профилактика незабавно. В областта, закъдето сме се запътили, виреят комари от вида *P. falciparum*, които не се поддават на хлорокин. Затова ще ви предпиша мефлокин... — и погледът му зашари надолу по списъка с изисквания. — Разбира се, щом сте дошли безпрепятствено в Англия, значи документите ви са в ред. И двамата ще трябва да си извадим етиопски визи, но имам един познат, който ще уреди работата за двадесет и четири часа.

Щом стигна и до последното указание в брошурата, Никълъс отпрати гостенката си в стаята ѝ, където да прибере в куфара си всичко взето набързо от Кайро.

Когато бяха готови да напуснат имението, навън вече се беше стъмнило. Все пак Никълъс има добрината да се спре за час пред болницата в Йорк, където Роян се сбогува с майка си. Изчака я в кръчмата „Червеният лъв“ от другата страна на улицата и когато тя най-сетне се появи, здравата понамирисваше на местната бира. В дъха му имаше нещо толкова приятно и сладникаво, че на нея ѝ подежда успокоително. Скоро ѝ се доспа и тя отпусна глава на седалката си.

Къщата на Никълъс в Лондон се намираше в Найтсбридж, но колкото и шикозен да се водеше кварталът, жилището беше доста по-скромно от имението Куентън парк. Роян се почувства много по-комфортно, отколкото в огромното имение в Йоркшир, и донякъде съжаляваше, че ще стоят само два дни. През цялото време почти не се засече с Никълъс, който се занимаваше с последните приготовления преди отпътуването, включително и с посещение на правителствените служби в Уайтхол. Върна се с цял куп препоръчителни писма, които да

послужат пред чиновниците в британските посолства и пълномощни представителства из Източна Африка.

— Английска му работа — усмихваше се сама на себе си Роян. — И ако някой ми каже, че да си благородник в Англия не означава вече нищо...

Докато домакинът го нямаше, тя отговаряше за покупките, чиито пълен списък той й беше връчил при пристигането в къщата. Дори и в столицата, която се славеше с най-безопасните улици в света, продължаваше да се оглежда през рамо и да се отбива от време на време в дамските тоалетни или станциите на метрото, за да се увери, че никой не я следи.

„Заприличала си на малко момиченце, което е изгубило баща си в тълпата“, укоряваше се тя сама, но пак изпитваше неописуемо чувство на облекчение, когато вечерта чуеше ключа на Никълъс да щрака в ключалката на входната врата. Без него къщата й се струваше толкова самотна, че тя едва се удържаше да не скочи на врата му за добре дошъл.

В събота вечерта, когато таксито ги остави пред входа за заминаващите полети на четвърти терминал на летище „Хийтроу“, Никълъс изглеждаше особено доволен от багажа, който взимаха със себе си. Двамата носеха само по една неголяма брезентова чанта, всичко останало Роян беше събрала в малката си дамска чантичка, метната през рамо. Ловната пушка на Никълъс беше опакована в стария, изтъркан от времето кожен калъф, на който ясно личаха избродираните му инициали. Стоте патрона бяха прибрани в отделна месингова кутийка, а последната част от багажа му представляваше коженото дипломатическо куфарче, даващо вид на антика, изпаднала от викторианската епоха.

— Една от най-големите добродетели на пътника е да взима малко багаж със себе си. Господ да ни пази от жени с по пет куфара — говореше въодушевено Никълъс и пренебрежително отказа услугите на носача, който чакаше наблизко. Вместо това грабна една количка и се понесе напред.

Роян започна да се уморява в желанието си да не изостава от него. Огромните фоайета на летището бяха претъпкани с народ и тя на няколко пъти щеше да го изпусне от поглед. Най-накрая за нейна голяма радост множеството се разпръсна и двамата с Никълъс се

оказаха пред гишето за багаж. Той извъртя панамената си шапка на една страна и широко се усмихна на момичето на компютъра, което се изчерви като ученичка.

Когато се качваха на самолета, сцената се повтори. Двете стюардеси се кикотеха на всяка негова реплика, пълнеха корема му с шампанско и се надпреварваха да го обслужват за голямо неудоволствие на останалите пътници, включително и на Роян. Тя все пак с лека ръка им прости слабостта и вместо да се занимава със съседа си, реши да се възползва от неочаквания шанс да пътува в първа класа. Опитваше се да съсредоточи вниманието си върху Ричард Гиър, който гледаше от екрана, но пред очите ѝ се сменяха постоянно въображаемите каньони, към които се беше запътила, и още по-въображаемите надписи и гробници, които се надяваше да открие.

Едва когато Никълъс не издържа и я посръга, тя благоволи да го удостои с високомерния си поглед. Беше извадил отнякъде малък туристически шах и вече беше подредил фигурите върху дъската, сложена на облегалката за ръце. Смигна ѝ приятелски и ѝ предложи да играят.

Когато самолетът кацна на летище „Йомо Кенията“ в Найроби, двамата още не бяха привършили двубоя си. Резултатът беше две на две, а Роян тъкмо си беше спечелила предимство от офицер и две пешки в петата, решителна партия. Чувстваше се доволна от grosмайсторските си качества.

Никълъс бе запазил две бунгала в парка на хотел „Норфолк“ — по едно за всеки. Десет минути след като Роян се бе излегнала на дюшека в стаята си, телефонът иззвъня и съседът ѝ съобщи, че двамата са канени на вечеря у британския консул в града. Бил голям симпатяга и нямало защо да се обличат официално. Дали щяла да бъде готова до осем?

„На човек не му остава дори време да се замисли, когато обикаля света в подобна компания“, рече си Роян като остави слушалката.

От Найроби до Адис Абеба разстоянието беше сравнително кратко, а и картините, които се разкриваха в краката им, бяха толкова пленителни и се сменяха толкова бързо, че пътниците не можеха да отлепят очи от прозорците. Дори покритата със снегове планина Кения

бе разгонила обичайните си ухажори облаците и се разкриваше в пълния си блясък.

По-нататък черно-кафявият пущинак, заемащ териториите в близост до северната граница на страната, само на едно място се разнообразяваше от зелените хълмове, наобиколили оазиса Марсабит, а малко по-далеч — и от лътящите на слънцето води на езерото Туркана, някога познато като Рудолф. Най-накрая пустинята се отдръпна пред погледите на туристите и бе заместена от високите централни плата на древна Етиопия.

— В Африка само египетската цивилизация е по-стара от тукашната — отбеляза Никълъс, докато двамата наблюдаваха пейзажа. — Тук са познавали културата и изкуството още по времето, когато в северните страни са се обличали в нещавени кожи и са мръзnelи по пещерите. Християнството също е дошло по тези земи много по-рано, отколкото в Западна Европа, където са продължавали да се кланят пред Пан и Диана.

— Били са вече цивилизован народ и по времето, когато Таита е минавал оттук преди четири хиляди години — съгласи се Роян. — В своите папируси той ги споменава като хора, които в културно отношение по нищо не отстъпват на египтяните; за човек с неговото самочувствие това е достоен факт за отбелязване. Ако слушаме него, ще излезе, че цялото останало население на земята не струва и пукната пара в сравнение със сънародниците му.

От въздуха Адис Абеба приличаше на всички останали африкански градове: безкрайна смесица от старо и ново, от традиционни и екзотични стилове в архитектурата до съвременни, от сламени покриви до ламарина и червени керемиди. Кривите стени на старите тукули, изградени от плет и кал, влизаха в ярък контраст с правилните геометрични форми на многоетажните тухлени сгради, жилищните блокове и богаташките вили, на държавните ведомства и най-вече на грандиозните по своите размери, окичени с пъстри знамена здания на Организацията за африканско единство.

В околностите на града най-голямо внимание привличаха плантацияте с високи евкалиптови дървета — сините им стъбла отдалеч изглеждаха като гумени, но всъщност за мнозина от победните квартали представляваха единственият източник на енергия. Страната беше съсипана от нескончаемите войни и армиите от

мародери, които в продължение на столетия бяха шествали из нея и които в последните две десетилетия бяха заместени с не по-малко опустошителните смени на политически режими и управленски идеологии.

След климата в Найроби, Роян и Никълъс бяха като стреснати от хладния въздух тук. Докато стигнат от самолета до сградата на летището, им стана студено. Много преди да са се добрали до паспортния контрол, някой извика:

— Сър Никълъс!

Двамата се обърнаха по посока на гласа. Насреща им с грациозна походка на танцьорка вървеше висока млада жена с тъмна кожа, нежни черти и приятна усмивка. Беше облечена в дълга традиционна роба, която затрудняваше донякъде движенията ѝ.

— Добре дошли в моята родна Етиопия. Аз съм войзеро Тесай — представи се тя и изгледа с неприкрит интерес Роян. — Вие трябва да сте войзеро Роян — подаде ѝ тя ръка, при което Никълъс се убеди, че между двете жени се е родила мигновена симпатия.

— Ако ми дадете паспортите си, ще се оправя с формалностите вместо вас. Вие можете да си отдъхнете в чакалнята. Някакъв човек чака да ви види, сър Никълъс. Бил от британското посолство. Нямам представа откъде е разбрал, че пристигате.

В чакалнята имаше един-единствен човек, облечен в добре ушит по мярка тропически костюм. Най-забележителната част от облеклото му беше раираната в жълто, оранжево и синьо вратовръзка, останала като спомен от студентските години в Сандхърст. Той стана от мястото си и забърза към Никълъс.

— Ники, какво става с теб? Радвам се да те видя. Ако не се лъжа, минали са дванадесет години.

— Здравсти, Джефри. Нямах представа, че ще те срещна точно тук.

— Работя като военно аташе. Негово Превъзходителство ме прати да те посрещна веднага щом разбра, че сме били състуденти.

Джефри започна твърде настоятелно да поглежда към Роян и с видимо нежелание Никълъс трябваше да ги запознае.

— Джефри Тенант. Внимавайте с него. Най-забележителният коч на север от екватора. Никое момиче в радиус от един километър от него не може да се счита в безопасност.

— Да не избързваме с подобни заключения! — възрази му Джефри, който явно се гордееше с току-що полученото определение. — Ако обичате, не слушайте какво ви говори, доктор Ал Сима. Никълъс винаги си е бил голямо плямпало.

Джефри издърпа Никълъс настрана и на бърза ръка го запозна с условията в страната, особено в по-далечните райони.

— Той е малко разтревожен. Не му се нрави, че ще се размотаваш току-тъй насам-натам. Доста разбойници са се навъдили в Гоям. Казах му, че няма защо да се тревожи, ти винаги си се оправял.

След забележително кратък престой на опашката войзеро Тесай вече се връщаше с подпечатаните паспорти.

— Прекарах целия ви багаж през митницата, включително оръжието и амуниците. Това е временното ви разрешително. Докато сте в Етиопия, не бива нито за миг да се отделяте от него. Ето и паспортите ви, визите са ударени, всичко е наред. Самолетът за езерото Тана излита след час, имам достатъчно време да ви регистрирам.

— Ако някой ден си търсите работа, обадете ми се — похвали я за оправността Никълъс.

Джефри Тенант ги придружи до входа към заминаващите полети и двамата с Никълъс си стиснаха ръцете.

— Ако мога с нещо да помогна, нали разбираш... „Бъди верен, за да са ти верни“, нали така, Ники?

— Какво беше това: „Бъди верен, за да са ти верни“? — полюбопитства Роян, докато вървяха към самолета.

— Мотото на Сандхърст.

— Колко хубаво звучи „Ники“ — измърмори замечтано.

— Винаги съм смятал, че Никълъс е по-подходящо за човек в моето положение — недоволничеше той.

— Да, но Ники е по-сладко.

Малкият „Туин отър“, с който трябваше да преминат последната отсечка от въздушния си маршрут, се носеше като перце из оределия въздух и отчаяно се бореше с теченията в желанието си да заобикаля планинските върхове.

Намираха се на пет километра надморска височина, но всъщност почти облизваха планинските била. Толкова близо беше земята, че

пътниците лесно различаваха селцата, както и разпръснатите насам-натам по склоновете парчета засадена земя. След толкова векове на примитивно обработване и под постоянната заплаха от шествашите стада домашни животни почвата изглеждаше изтъняла, а често под червената ѝ дреха се показваха остриете кокали на скалите.

Изведнъж, под самите им носове, високото плато, над което бяха летели известно време, се разтвори и пред очите им се разкри ужасяваща пропаст. Сякаш някой великан беше разцепил земята с мечаси, достигайки самите ѝ недра.

— Река Абай! — наведе се напред на седалката си Тесай, за да подшушне на ухото на Роян.

Горният ръб на дефилето се виждаше отчетливо на фона на бездната; на места склоновете се спускаха до над тридесет градуса ъгъл със земята. Оголените равнини на платото бяха изместени от гъстата растителност в пролома. Очите на пътниците можеха спокойно да различат подобните на огромни свещници гигантски евфорбии, които се подаваха над гъсталака. Понякога растителността изчезваше и пред погледа на минаващите се разкриваха отвесни скали или главозамайващи свлачища. На други места пък ерозията си бе играла да извае в камъка игли и пирамиди. С повече фантазия наблюдателят можеше да различи чертите на чудовищни същества, някои от които напомняха хора.

Склоновете слизаха все по-надолу и по-надолу, в един момент самолетът се озова като че ли над съвсем празно пространство, хората по седалките трябваше да се взират отвесно надолу, за да забележат на дълбочина от близо два километра бляскавите извивки на реката, която се гърчеше из теснините. Заради фуниевидната си форма стените на дефилето образуваха някъде по средата си втори ръб, оголил се като огромна каменна челюст и затварящ вътрешния пролом. Самолетът летеше вече по-ниско, приближавайки страховитите зъбери, между които се показваха мрачните вирове и дългите ръкави на реката, пробила през червения пясъчник. В някои отсечки дефилето беше широко до сто и двадесет километра, другаде се стесняваше до тридесетина, но където и да попаднеше човек, не можеше да остане сляп за величествената самота на местността, която изглеждаше безкрайна и във времето, и в пространството.

— И вие скоро ще бъдете там долу — подхвърли Тесай и по тона ѝ пролича, че сама не вярва на казаното.

Двамата не отговориха. Думите изглеждаха напълно излишни на фона на дивата и недостъпна природа.

Когато северната стена на пролома започна да надвисва над главите им и самолетът отново се издигна, за да продължи към високите била на веригата Чоке, всички в кабината си отдъхнаха с облекчение.

Скоро машината започна да губи височина и Тесай посочи някаква точка, почти скрита от крилото:

— Езерото Тана — обяви тя на спътниците си.

То представляваше обширна водна площ, застинала насред пустинята. На дължина стигаше към осемдесет километра, повърхността ѝ често бе насечена от островчета, на всяко от които се издигаше по някой манастир или древна църква. Щом се озоваха над самото езеро, малко преди да кацнат на летището, хората от самолета дори различаваха белите фигурки на свещениците и монасите, плаващи с традиционните си папирусови лодки от остров на остров.

Туин отърът докосна кафеникавата писта в съседство с езерото и скоро всичко наоколо се изгуби зад надигналия се прах. Самолетът се завъртя в кръг за последен път, моторите бяха изгасени и пътниците се озоваха пред порутената постройка на летището, която не представляваше нищо друго, освен четири кирпичени стени, покрити с покрив от слама.

Слънцето печеше толкова жестоко, че Никълъс трябваше да извади тъмните очила от вътрешния джоб на самото си и да ги постави на очите си, преди да се покаже на върха на стълбата. По мръсната мазилка на летището добре личаха следите от куршуми и ръчни гранати, а още на първия завой на пътя в избуялата трева стоеше изгорелият корпус на стар руски танк „Т-35“. Оръдието му беше насочено на изток, между разпокъсаните гъсеници беше поникнала трева.

Останалите пътници вече се бяха струпали зад гърба на англичанина и нетърпеливо го ръчкаха, за да слязат по-скоро и прегърнат посрещачите си — все приятели и роднини, дошли на приятна разходка под евкалиптовите дървета. Край къщурката на летището стоеше паркиран автомобил „Тойота Ленд Круйзър“ с

песъчлив цвят. В центъра на шофьорската врата беше изрисувана главата на планинска ниаля с дълги, навити като тирбушони рога, а под нея стоеше надпис във форма на панделка, гласящ „Диво сафари“. Зад волана чакаше бял мъж.

Щом Никълъс заслиза по стълбата след двете жени, шофьорът се измъкна от пикапа си и излезе да ги посрещне. Беше облечен в избелял костюм цвят каки, фигурата му бе висока и стройна, походката — игрива.

Никълъс му даде около четиридесет години, съдейки по сивите косъмчета, появили се в брадата му. „Корав характер“, продължи да го преценява той, докато погледът му шареше по късо подстриганата рижа коса и убийствено сините очи. Едната буза на мъжа насреща беше обезобразена от дълъг бял белег, който беше извил и деформирал носа му.

Тесай представи първо Роян, при което съпругът ѝ направи малък, нескопосан поклон и стисна здраво ръката ѝ.

— Enchante^[1] — поздрави я той на френски с покъртително лош акцент и едва след това обърна внимание на Никълъс.

— Това е съпругът ми алто Борис — представи мъжа си Тесай. — Борис, това е алто Никълъс.

— Английският ми е много лош — извини се веднага Борис. — По-добре боравя с френския.

„Едва ли може да се каже“, помисли си Никълъс, след което широко се усмихна и смени езика:

— Нека бъде френски тогава. Добър ден, господин Брусилов. Радвам се да се запознаем — и подаде ръка на руснака.

Борис я стисна силно, много силно. Изглежда имаше навик да превръща ръкостискането в състезание, но Никълъс не беше сварен неподготвен. Отдавна бе опознал този тип хора, затова предвидливо бе свил ръката си, предпазвайки хрущялите си от болезнено изщракване. Докато двамата стискаха ръцете си, ленивата усмивка, изписала се по лицето на англичанина, дори не пожела да изчезне. Най-накрая Борис пръв отстъпи и в бледосините му очи можеше да се прочете някаква далечна отсянка на респект към новодошлия.

— Значи сте дошли да ловите дик-дик? — попита той едва ли не подигравателно. — Повечето клиенти предпочитат да стрелят по слонове или по планински ниаля.

— Целият този едър дивеч — усмихна се Никълъс — не ми е по характера. Дик-дик е напълно достатъчно за ловец като мен.

— Били ли сте някога в пролома? — искаше да знае Борис. Руският му акцент поглъщаше всичко френско в изреченията му и общо взето трудно му се разбираше.

— Сър Никълъс е бил от водачите на експедицията през 1976 година — обясни любезно Роян. На Никълъс му се стори забавно това нейно вмешателство в разговора. Отрано бе усетила противопоставянето между двамата и се беше постарала да му дойде на помощ.

Борис изсумтя и рече на жена си:

— Успя ли да купиш всичко, което ти поръчах?

— Да, Борис — отвърна му тя с половин уста. — Всичко е в самолета.

„Страхува се от него“, каза си Никълъс и навярно щеше да се окаже прав.

— Тогава да товарим. Имаме дълъг път пред нас.

Двамата мъже седнаха на предните седалки на тойотата, жените, затрупани с всевъзможните покупки и багажи — на задната.

„Това се казва протокол по африкански — усмихна се вътрешно Никълъс. — Първо мъжете, жените сами да се оправят.“

— Не искате ли да минете по туристическия маршрут? — попита Борис, сякаш щеше да ги бие, ако приемеха предложението му.

— Кой е туристическият маршрут?

— Покрай езерото, електростанцията... — започна да обяснява той. — Сетне португалския мост, началото на Сини Нил и така нататък. — Но преди гостите му да са си отворили устата, Борис побърза да ги предупреди. — Ако обаче настоявате, да знаете, че ще се приберем в лагера много след стъмване.

— Благодаря за предложението — примири се любезно Никълъс. — Вече съм виждал всичко това.

— Добре — отсече Борис, сякаш не беше и очаквал друг отговор. — Да се махаме оттук.

Пътят пое на запад, в сянката на високите планини. Това беше Гоям, страната на мрачните планинци. Областта беше сравнително гъсто населена, колата често подминаваше високи, слаби мъже и жени с праметнати геги през гърба, които водеха пред себе си стада кози или

овце. И двата пола бяха облечени в тъй наречените шеми, вълнени шалове, под които се подаваха бели потури. Ходеха обути със сандали на голо.

Това бяха все хора с горди изражения и красиви черти, с коси, вързани на гъсти плитки, които стояха като ореоли около главите им, с хищни погледи като на орли. В селата покрай пътя се виждаха млади жени, които спокойно можеха да минат за красиви. Повечето от мъжете бяха тежковъоръжени. Носеха дълги мечове в сребърни ножници и бойни автомати.

— Така се чувстват голяма работа — смееше им се Борис. — Много са смели нашите хора, тъй да знаете.

Колибите в селата бяха все с овални стени и се наричаха тукули; около тях се ширеха плантации с евкалиптови дървета и островърхи сизали.

Изад високите върхове на Чоке се показаха буреносни облаци, които скоро изсипаха дъжд върху главите им. Едрите капки заудряха по стъклото на колата като сребърни монети и скоро превърнаха пътя в безкрайна река от кал.

Състоянието на пътната настилка беше ужасяващо за човек, свикнал на европейски шосета. Някъде колелата до такава степен затъваха сред камъни и чакъл, че дори мощният двигател на тойотата не можеше да се пребори с тях. Борис се виждаше принуден на няколко пъти да заобикаля, проправяйки си път из каменната пустош. Макар и да се движеха със скоростта на пешеходец, четиримата в колата здраво се друсаха върху седалките, без надежда пътят да се оправя.

— Тия проклети негрилки дори и не помислят да си оправят пътищата — ругаеше Борис. — Най им харесва да живеят като животни.

Никой от останалите в колата не отговори. Никълъс хвърли поглед в огледалото, за да види лицата на жените отзад. И двете гледаха с каменни изражения пред себе си, нежелаещи да покажат истинското си отношение към подобна забележка.

Колкото повече продължаваха напред, толкова по-непроходим ставаше пътят. Размекнатата настилка беше от край до край издълбана от колелата на камиони или нещо подобно.

— Войска ли е минавала? — Никълъс трябваше почти да вика, за да бъде чуто през шума от пороя.

Борис изсумтя насреща му:

— И войска също. В дефилето действат доста шуфти — просто бандити или пък въстанали племенни вождове. Но иначе повечето движение е свързано с търсенето на полезни изкопаеми. Една от големите минни компании е получила концесии в Гоям и е започнала да рови земята.

— Досега не сме се разминали с нито една кола — отбеляза Роян. — Дори и автобус не видяхме.

— Току-що излизаме от един от най-ужасните периоди в историята си — започна да ѝ обяснява Тесай. — Цялата ни икономика се държи на селското стопанство. Навремето се славехме като житницата на Африка, но откакто Менгисту взе властта, цялата страна затъна в дълбока мизерия. За него масовият глад си оставаше любимо политическо оръжие. И до ден-дневен страданията ни не са свършили. Малцина от нас могат да си позволят лукса да притежават кола. Повечето продължават да се грижат с какво да нахранят децата си.

— Тесай е завършила икономика в университета в Адис Абеба — похвали я с присъщата си ирония Борис. — Много ми е умна. Всичко знае. Само питайте, всичко ще научите. История, религия, икономика, всичко...

Тесай нищо не отвърна на забележката му и потъна в мрачно мълчание.

Към средата на следобеда дъждът най-сетне спря и през гъстите облаци срамежливо започна да се показва слънцето. Борис спря наскоро пустия път.

— Пиш пауза — обяви той на висок глас.

Двете жени излязоха от пикапа и се изгубиха сред скалите. Когато се върнаха при мъжете, и двете бяха преоблечени в традиционните за областта потури и шалове.

— Тесай ми ги подари — похвали се Роян и се завъртя пред Никълъс, за да я огледа отвсякъде.

— Добре ти стоят — даде той искреното си мнение. — В панталони ще се чувстваш много по-удобно.

Слънцето вече слизаше от небето, когато пътят навлезе в поредния каменен дол. В средата му течеше река със стръмни,

разядени от водата брегове. Над реката беше кацнала кръгла, белосана църквичка с висок тръстиков покрив и дървен коптски кръст отгоре. Около църквата се беше разпръснало поредното селце от тукули.

— Дебра Мариям — обяви със задоволство Борис, — хълмът на Дева Мария, на брега на река Дандера. Бях пратил хората си напред с камиона с екипировката. Лагерът вече би трябвало да ни чака готов. Ще спим тук тази нощ, утре тръгваме надолу по течението на реката с надеждата да стигнем преди тъмно ръба на пролома.

Помощниците бяха разпънали палатките в евкалиптовата горичка откъм гърба на селото.

— Втората палатка е на ваше разположение — посочи Борис на гостите си.

— Тази ще бъде за дамата — поправи го Никълъс. — На мен ще ми трябва отделна.

— Дик-дик и отделни палатки — изгледа го с нарастващо недоверие Борис. — Дяволска работа. Започваш да ме притесняваш.

След което извика на хората си да вдигнат палатка за Никълъс до тази за Роян. Двете бяха толкова близо, че платнищата им почти се докосваха.

— Може пък нощта да ти даде кураж — пошегува се руснакът. — Така поне по-малко ще се разкарваш.

Имаше и душ, представляващ голям бидон, овесен на клоните на едно от синкавите дървета. Около душа беше опънато брезентово платнище, колкото да може да се вижда само над него. Роян се възползва първа от предложения лукс и се върна в палатката си свежа и щастлива, омотала мократа си кърпа около главата.

— Твой ред е, Ники! — подвикна тя весело, докато минаваше пред палатката му. — Водата е приятно гореща.

Докато Никълъс на свой ред се изкъпе и преоблече, в лагера бе настъпила нощта. Той се насочи към походната трапезария, където останалата част от експедицията се бе разположила на сгъваеми столове около огъня. Двете жени се бяха отдръпнали на една страна и тихичко си говореха, докато Борис бе качил крака на ниската маса и се изтягаше на стола си с чаша в ръка.

Когато Никълъс се показва на входа на палатката, той посочи с пръст бутилката водка на масата.

— Удари му едно. Има лед в кофата.

— Предпочитам бира — отклони предложението му Никълъс. — От пътуването ожаднях.

Борис вдигна рамене и изрева на отговорника по пиенето да извади една бутилка от портативния газов хладилник.

— Нека ти издам една малка тайна — усмихна се водачът на Никълъс, докато наливаше поредната си чаша водка. — Такова животни като дик-дик вече не съществува, в това можеш да си сигурен. Навремето може и да се е срещало, но не и днес. Само си губиш времето и парите.

— И така да е, какво от това? — на Никълъс сякаш не му пукаше. — Нали са моите пари и моето време...

— Това, че някой дъртак е гръмнал животинчето през средновековието, не означава, че и вие ще намерите друго като него. По-добре да отидем до чаените плантации и да гоним слонове. Само преди десет дни видях три мъжкаря. И тримата с бивни по петдесет кила всяка.

Докато спореха, нивото на водката в бутилката започна да се смъква със същата скорост, с която спадаха и водите на Нил след отминаването на годишните наводнения. Когато Тесай дойде да им съобщи, че яденето е готово, Борис помъкна и водката със себе си; по пътя до масата се спъна веднъж. По време на самата вечеря участието му в общия разговор се състоеше в постоянните подвиквания по адрес на жена му.

— Агнето не е допечено. Защо не изюркаш готвача най-после да си свърши добре работата? Проклети маймуни, трябва все в ръцете им да гледаш.

— Как намираш месото си, алто Никълъс? — обърна се Тесай към госта, без дори да отговори на мъжа си. — И да искам, не мога да ги накарам да го пекат по-дълго.

— Чудесно е — увери я той. — Винаги съм го харесвал не съвсем препечено.

Докато свърши вечерята, и бутилката до Борис беше свършила. Лицето му беше подпухнало и пламтеше като огън. Без да продума, той се надигна от масата и изчезна в тъмното по посока на палатката си. Виждаше се как се клати на краката си и от време на време изпълнява по някой гимнастически номер, за да се задържи прав.

— Извинявайте — изкоментира тихо Тесай. — Така е само по вечерно време. През деня си го бива. Нали разбирате, водката е руска традиция — и тя се усмихна широко; само в очите ѝ се четеше тъга.

— Вечерта е толкова красива, а и още е рано за лягане. Дали да не се поразходим до църквата? Много е стара и известна. Ще наредя на един от прислужниците да вземе фенер, за да се полюбувате на стенописите.

Човекът тръгна пред тях, за да осветява пътя с газената лампа, а още преди да са стигнали самата църква на портала излезе да ги посрещне стар свещеник. Беше изключително слаб, а кожата му беше толкова черна, че се сливаше напълно със сянката. Единствено белите му зъби светеха в тъмното. В ръка държеше великолепен коптски кръст от сребро, обсипан с червен халцедон и полускъпоценни камъни.

Двете жени коленичиха в краката му и поискаха благословията му. Той докосна лицата им с кръста и положи ръка върху главите им, произнасяйки молитвата си на амхарски. След което ги покани във вътрешността на църквата.

Стените наистина бяха покрити с прекрасни фрески, оцветени с ярки бои, извлечени от познатите за времето материали. На светлината на фенера стенописите блестяха като брилянти. В стила на изображенията имаше силен византийски привкус: очите на светците бяха огромни и издължени настрани, над главите им висяха големи златни ореоли. Над олтара, изваян от бронз и обшит със сърма, стоеше Богородица с младенеца. Пред тях — коленичили тримата влъхви, а наоколо кръжаха ангели. Никълъс извади полароида от джоба на самото си и насочи светкавицата. Започна да обикаля църквата, щракайки стенописите, докато Тесай и Роян коленичиха една до друга пред олтара.

Щом свърши с фотографирането, Никълъс си намери място на един от дървените столове и мълчаливо остана да наблюдава сериозните изражения на жените. На фона на свещите косите на двете се обагряха със златни отблясъци и той неусетно потъваше във възшебството на мига.

„И на мен ми се ще да съм посветен във вярата — размишляваше той не за пръв път в живота си. — Навярно е голяма утеха в тежките моменти от живота. Искане ми се и аз да мога да се помоля за душите на

Розалинд и децата.“ Повече не издържа и излезе навън. Седна пред портала и впери поглед в звездното небе.

Заради голямата надморска височина и сравнително редкия, незамърсен въздух звездите блестяха толкова силно, че на човек му беше трудно да различи отделните съзвездия. Скоро тъгата напусна сърцето му. Беше му приятно да усети отново духа на Африка около себе си.

Когато двете жени най-сетне излязоха от светилището, Никълъс даде на свещеника банкнота от сто бирри, заедно с портрета му, изваден на моментална снимка. По всичко личеше, че свещеникът отдава по-голямо значение на снимката. След което тримата мълчаливо се запътиха обратно към лагера.

[1] Enchante — здравейте (фр.). — Б.р. ↑

— Ники! — разбута го в съня му Роян.

Той се надигна и запали фенера си. Беше дошла облечена в мъжка пижама и наметната с вълнения шал, който Тесай ѝ беше подарила през деня.

— Какво има? — попита той, но преди тя да му е отговорила, в нощта се разнесе нечий груб глас, който ругаеше в пространството. Веднага след това се дочу приглушен звук, който можеше да е само от удар с юмрук.

— Той я бие — обясни Роян, излязла от кожата си от възмущение. — Трябва да го спреш.

Ударът беше последван от вик на болка, сетне от сподавен плач.

Никълъс се колебаеше. Само глупаците се месят в чужди семейни кавги. В подобни случаи най-често и биещият, и битата се съюзяват, за да дадат съвместен отпор на натрапника.

— Трябва да сториш нещо, Ники, моля те.

С видимо нежелание Никълъс стъпи на земята и се изправи. Беше обут в боксьорски гащета, обувки не му трябваха. Тя го последва също така боса и двамата се насочиха към края на горичката, където до трапезарията стоеше палатката на Борис.

Зад платнището още светеше лампа, на чиято светлина двамата обитатели на палатката разиграваха вълнуващо представление на сенките. Борис беше сграбчил жена си за косата и я мъкнеше по пода, ругаейки я здраво на руски.

— Борис! — извика Никълъс три пъти подред името му, преди онзи най-сетне да му обърне внимание. Едната сянка пусна другата като чувал с картофи и на входа се показва фигурата на руснака.

Беше само по долни гащи. Коремът му беше плосък, гърдите — здрави и мускулести, покрити с рижави косми. Тесай лежеше по очи на пода и криеше лице в шепи, за да не се чува плачът ѝ. Беше гола и гъвкавата ѝ снага напомняше тяло на пантера.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита с гневен тон Никълъс, който едва сега започваше да осъзнава до какво унизително положение е била доведена красивата жена насреща му.

— Уча черната курва на добри обноски — обясни му без заобикалки Борис. В погледа му личаха следите от алкохола и незадоволената страст. — Това не ти влиза в работата, англичанино,

освен ако не си доплатиш да опиташ и ти от свинското — изсмя се той грозно на шегата си.

— Добре ли си, войзеро Тесай? — попита Никълъс, без да свежда обаче поглед от лицето на Борис. Достатъчно беше един човек да е зяпал голотата ѝ.

Тесай седна на пода, прибра колене пред гърдите си и ги прегърна, за да скрие каквото може.

— Всичко е наред, алто Никълъс. Моля те да си вървиш, преди да е станало наистина напечено.

От носа ѝ течеше кръв, която влизаше чак в устата ѝ и оцветяваше белите ѝ зъби в розово.

— Чуваш ли какво ти казва жена ми, английско копеле. Разкарай се! Всеки да си гледа работата. Махай се, докато не съм те научил и теб на добри обноски.

Борис пристъпи напред и блъсна с отворена длан Никълъс в гърдите. Никълъс отстъпи ловко назад като матадор, който се спасява от първата атака на бика. Дръпна се встрани и като се възползва от залитането на Борис, му помогна по-бързо да стигне там, където се беше запътил. Руснакът изгуби напълно равновесие и затанцува пред палатката, преди да се спъне в един от походните столове и да се строполи на земята.

— Роян, отведи Тесай в палатката си! — нареди Никълъс на спътницата си.

Роян се вмъкна в палатката и издърпа чаршафа на по-близката койка. Наметна с него раменете на Тесай и ѝ помогна да се изправи.

— Моля те, недей да правиш това — опитваше се да я спре плачещата Тесай. — Не знаеш на какво е способен като се напие. Ще нарани някого.

Роян обаче я издърпа навън, без да обръща внимание на сълзите ѝ. Борис вече се беше изправил. Нададе хищен рев и грабна стола, който беше съборил. С едно движение откърти единия от краката му и го размахна заканително.

— Искаш да си играем игрички ли, англичанино? Добре, да поиграем! — втурна се той към Никълъс като някой нинджа, размахал в ръка смъртоносното си оръжие. С все сила се прицели в главата му и дървото заплашително изсвистя във въздуха. Никълъс се наведе, за да избегне удара, но Борис светкавично се завъртя в обратната посока,

заплашвайки да го удари в незащитените му гърди. Като нищо щеше да му строши някое ребро, ако в последния момент противникът му не бе успял да се измъкне встрани.

Двамата започнаха да се въртят предпазливо в кръг, но най-накрая Борис се хвърли в поредна атака. Ако изпитата водка не бе замъглила рефлексите му, на Никълъс му беше спукана работата. Руснакът си разбираше от работата, но забавените му движения позволиха на англичанина още веднъж да избегне дървото. Никълъс се стегна на свой ред и като вложи цялата си тежест в удара, нацели с юмрук слънчевия сплит на Борис. Руснакът изхвърли целия си въздух и се сви от болка.

Кракът на стола излетя от ръката му, а той самият се свлече на земята, където остана да се превива и да се държи за корема. В продължение на няколко минути Борис се опитваше да поеме дълбоко въздух, а Никълъс се надвеси над него и му заговори на английски:

— Подобно поведение просто не се смята за възпитано, стари приятелю. Ние не си взимаме момичета, за да им чупим главите. Да не се повтаря, ако обичаш.

След което се обърна отново към Роян:

— Заведи я в палатката си. Нека остане през нощта при теб. — И оправи косата си с ръка. — Сега, ако нямаш възражения, можем да се опитаме да поспим.

В ранните часове на деня отново заваля. Тежките капки забарабаниха по опънатия брезент на палатките, а от светкавиците всичко в тях се осветяваше, все едно бяха на открито. Когато обаче на сутринта Никълъс отиде в трапезарията за закуска, облаците се бяха разпръснали и слънцето топлеше събуждащата се земя. Свежият планински въздух лъхаше на пръст и гъби.

Борис едва не скочи да прегръща Никълъс, който вече беше станал негов любим приятел.

— Добро утро, англичанино. Снощи добре се позабавлявахме, нали? Още ми е смешно, като се сетя. Добри вицове разправяш. Някой ден пак ще обърнем бутилка водка за настроение. — След това извика към кухнята: — Хей! Госпожо Слънце, донеси нещо за ядене на новото си гадже. Който спортува през нощта, на сутринта е гладен като вълк.

Тесай беше както преди мълчалива и покорна и се занимаваше най-вече с прислужниците, които носеха закуската. Едното ѝ око беше толкова подуто, че почти не можеше да се отваря. През цялото време не посмя нито веднъж да погледне към Никълъс.

— Ние продължаваме напред — започна да разправя с приповдигнат тон Борис, докато сърбаше горещото си кафе. — Слугите вдигат всичко тук и тръгват след нас в големия камион. Ако имаме късмет, ще успеем да се разположим на лагер на ръба на дефилето. Още утре започваме слизането.

Докато се качваха в тойотата, Тесай успя да се приближи незабележимо до Никълъс и да му прошепне, без да се страхува, че Борис ще я чуе:

— Благодаря ти, алто Никълъс, но не беше много умно от твоя страна. Не го познаваш. Сега трябва да си отваряш очите на четири. Той не е човек, който лесно забравя, още по-малко пък лесно прощава.

От селото Дебра Мариям Борис подбра отклонението, което следваше течението на Дандера и се насочи право на юг. Пътят, който бяха следвали предния ден, бе отбелязан на картата като главно шосе. И пак трудно можеше да се нарече път. Този, по който им предстоеше да вървят сега, носеше определението „второстепенен път, непроходим при определени атмосферни условия“. Това не пречеше на следите от танкове и камиони, които допреди бяха мъчили главния път, сега да се отбиват именно насам. Стигнаха мястото, където по всяка вероятност беше затънала някоя голяма машина, защото при усилията си да я извадят от калта, пътниците бяха изровили тонове кал и отрязъкът приличаше на бомбардиран с тежка артилерия. Докато гледаше дупката пред колата, Никълъс неволно се сети за снимките от фронта във Фландрия по време на Първата световна война.

На два пъти и тойотата затъна в размекнатата почва. И двата пъти трябваше да изчака да ги настигне големият камион. Момчетата слизаха и запретваха ръкави да бутат колата от всички страни, докато я извадят на сравнително устойчива настилка. Дори Никълъс се съблече до кръста, за да помага.

— Ако бяхте послушали съвета ми — мърмореше си Борис под носа, — нямаше да сме тук сега. Там, където отиваме, никакъв дивеч няма да срещнете. Да не говорим, че и пътища няма.

В ранния следобед малкият конвой се спря на пикник край реката. Никълъс слезе до брега, за да се измие в близкия вир и да се освежи след сутрешните изпитания. Всеки път, когато пикапът затъваше, той беше най-отпред при бутането. Роян реши да му прави компания и застана на един висок камък, докато Никълъс се събличаше и плискаше раменете си с ледената планинска вода.

— Не мисля, че Борис вярва особено на историята с дик-дик — предупреди го тя. — Тесай твърди, че мъжът ѝ е изключително любопитен какво всъщност търсим.

Личеше си, че ѝ е интересно да гледа телосложението му. Там, където африканското слънце още не го беше огряло с лъчите си, кожата беше съвсем бяла. Затова на нея ѝ харесваше да се любовува на силно окосмените му гърди.

— Така е — съгласи се Никълъс. — Човек като него спокойно би се разтършувал из багажа ни, ако го оставим. Надявам се, не си взела със себе си нищо, което да издава истинската ни цел? Някакви бележки, тефтерчета?

— Само спътниковата снимка, а тетрадките ми са постоянно под ръка. Пък и надали би разбрал нещо от тях.

— Внимавай като разговаряш с Тесай. Можеш да се изпуснеш.

— Тя е мила женица. Не виждам какво може да крие от нас.

Роян вече започваше да се застъпва за новата си приятелка.

— Може и така да е, но да не забравяме, че е женена за този тип Борис. Ако ще трябва да избира между него и нас, изборът е ясен. Колкото и да ти е симпатична, не си отваряй много-много устата. — Никълъс се избърса с ризата си, облече я и я закопча. — Сега да вървим да хапнем нещо.

Борис се беше облегнал на колата и тъкмо вадеше тапата от бутилка южноафриканско вино. Наля отделна чаша за Никълъс. Бутилката беше предвидливо изстудена в реката, течността предизвикваше с резливия си, свеж вкус. Тесай им поднесе студено печено пиле и тънки филийки от сивкавия, неквасен хляб, наричан от местните инджера. Докато Роян и Никълъс се излежаваха мързеливо в тревата и наблюдаваха брадатия лешояд, кръжащ на фона на синьото небе, негодите от сутринта скоро се изпариха като далечен спомен от съзнанието им. Птицата забеляза групата в ниското и закръжи над тях, извивайки глава с нескрито любопитство. Очите ѝ се губеха в бялата

перушина като в разбойническа кърпа, а клинообразните пера в опашката ѝ се въртяха на вятъра като пръстите на пианист виртуоз, изпълняващ соло върху клавишите на инструмента си.

Когато стана време да тръгват, Никълъс кавалерски подаде ръка на спътницата си да стане. Това беше един от редките случаи, когато двамата се докосваха физически и навярно затова пръстите му задържаха секунда-две повече от необходимото дланта ѝ.

Колкото и да се приближаваха до крайната си цел, пътят си оставаше все тъй трудно проходим. Времето минаваше в еднообразно друсане по пружините на седалките, а двете машини се влачеха като охлюви по платото. След като изкачеше поредното възвишение, пътят се спускаше в безкрайни зигзаги по нанадолнището. На един от най-острите завои — там, където пътеката трябваше да заобиколи непреодолимата преграда на някаква издатина — Борис изруга на руски и рязко спря. Насреща им се влачеше камион, който кажи-речи запречваше целия път.

Макар вече ден и половина да се бяха влачили по следите на мистериозните машини, сега за пръв път им се случваше да се сблъскат с някоя от тях. Борис се намери в доста неприятно положение. От внезапното му спиране пътниците в колата бяха като катапултирани от седалките си, но заради калта спирачният път се оказа много по-дълъг от очакваното. Борис трябваше да смени светкавично на първа и да насочи колата към тясното пространство между камиона и склона край пътя.

Роян погледна през прозореца и очите ѝ зашариха по платнището. Върху брезента беше изписано името на компанията собственик, както и фирмената ѝ емблема. И едното, и другото — в червено на зелен фон.

Докато се взираше в картинката, я облада силното усещане, че някъде е виждала подобно съчетание. При това сравнително скоро, нищо че паметта ѝ изневеряваше. Но не се сещаше нито за мястото, нито за времето. Каза си само, че е от изключителна важност да си спомни.

Двата автомобила така и не успяха да се разминат съвсем благополучно и тойотата облиза здраво страната на камиона. Щом излезе в безопасност зад него, Борис подаде глава през прозореца и заканително размаха юмрук по адрес на другия шофьор.

Онзи беше местен, навярно нает от фирмата в Адис Абеба. Негърът се усмихна широко на словоизлиянията му и на свой ред се показва от кабината, за да върне дружеския жест. За по-красноречиво го запозна и със средния си пръст.

Борис се ядоса, задето го бяха надминали в простотията, но не посмя да спре да се разправя.

— Няма смисъл да им говориш на тия. Че те какво ли разбират изобщо? Черни маймуни!

В продължение на цялото останало пътуване Роян изпадна в привидна дрямка, но всъщност трескаво прехвърляше из паметта си образи и картини. Някъде беше виждала този крилат кон, също както и надписа „Проучвания Пегас“, името на фирмата собственик.

Вече приближаваха края на предвидената отсечка, когато се сблъскаха с първата табела край пътя. Двата стълба бяха здраво зазидани в бетон, а буквите бяха толкова качествено изписани, че със сигурност излизаха изпод ръката на професионалист.

В горната част на табелата една стрелка сочеше по посока на новопрокарания път вдясно, а отдолу се поясняваше:

„Проучвания Пегас
Базов лагер — на един километър
Частна собственост
Достъпът на чужди превозни средства забранен!“

Насред ламарината стоеше все същият крилат кон, който аха-аха да литне към небето.

Едва сега пред очите на Роян премина със забележителна яснота споменът, който толкова време се бе опитвала да възстанови. От изненада дъхът ѝ секна. Летящият червен кон се свързваше с определена английска рекичка, пълна със съомга, с един преобърнал се край шосето „Ленд Роувър“ и най-вече с един ревящ „МАН“, който изчезва по моста над нея. Но не и достатъчно бързо, за да ѝ убегне от погледа същото това конче, което я зяпаше сега от табелата.

„Абсолютно същото!“, идеше ѝ да извика на глас, но се овладя навреме. В съзнанието ѝ се върна целият ужас от преживяното,

сърцето ѝ искаше да изскочи от гърдите ѝ, а дробовете ѝ с мъка си поемаха дъх, сякаш бе тичала.

„Не може да е просто съвпадение — убеждаваше се мислено Роян. — А и със сигурност не бъркам. Става дума за същата компания.“

Така Роян почти не обърна внимание на последните няколко километра от уморителното пътуване, които ги изведоха внезапно на самия ръб на някакви скали. Отвъд започваше пропастта. Борис изкара колата в тревата край пътя и дръпна спирачката.

— Дотук с колите. Ще се разположим на лагер през нощта. Камionenът трябва скоро да ни настигне. Щом дойдат, ще се погрижат за всичко. От утре започваме да слизаме към реката. Пеша.

Щом слязоха от колата, Роян дръпна Никълъс за ръката.

— Трябва да говоря с теб — прошепна тя тревожно на ухото му и го поведе надолу по брега.

Никълъс намери място за двамата да седнат и провеси крака над водата. Сякаш придошлите води на жълтата река предусещаха какво ги чака. Ледените струи се забързваха през глава напред, провираха се ловко между големите камъни и не искаха нито за миг да спрат, преди да са се втурнали в празното пространство пред себе си. Ръбът, който се виждаше малко по-надолу по течението, криеше почти отвесна скала, висока близо триста метра. Толкова беше дълбоко дефилето, че при падащия здрач дъното му отдавна бе потънало в пълен мрак. Само бялата пяна на разбиващите се от височината води се открояваше наред нищото пред погледите им. Докато Роян гледаше в краката си, все по-силно я обземаше чувството, че ѝ се завива свят и че още малко и ще литне напред. Отдръпна се почти недоловимо назад и инстинктивно се облегна на рамото на Никълъс, където щеше да се чувства по-стабилна. Едва когато наистина го докосна, си даде сметка какво прави и веднага се върна в предишното си положение.

Калните води на Дандера отскачаха като от трамплин през ръба и се превръщаха в тънко дантелено перденце, което криеше скалите от погледа на наблюдателя. Подобно полите на танцуваща младоженка белите им дипли се размятаха ритмично насам-натам, а светлината си играеше да рисува разноцветни дъги и да окача блестящи перли по бродерията. Надолу стълбовете пяна изграждаха фантастични кули, които едва построени се срутваха с грохот в дълбините на пропастта.

При съприкосновение с черните скали на дъното водите отново се изхвърляха в пространството и като призракен воал обграждаха всичко наоколо в сребристо сияние.

На Роян ѝ трябваша доста усилия, за да откъсне въображението си от природните красоти в краката ѝ и да заговори по въпроса, който я тревожеше.

— Ники, спомняш ли си какво ти разказах за камиона, който изблъска ленд роувъра на майка ми от шосето?

— Разбира се — изгледа я той с учудване и очакване. — Нещо те тревожи, Роян. Какво е то?

— Върху платнището на ремаркетата, които камионът влачеше, беше изписано името на компанията собственик.

— Да, това ми го каза. Било червен надпис върху зелен фон. Но също така ми каза, че не си имала време да прочетеш надписа.

— Надписът беше същият като този на цистерната, с която се разминахме по пътя. Трябваше да видя емблемата под подобен ъгъл, за да се сетя. Беше същият червен Пегас, който видяхме и на табелата край пътя.

Той се взря в лицето ѝ, невярващ.

— Толкова ли си сигурна?

— Абсолютно съм сигурна! — кимна тя с глава.

Никълъс извъртя глава на другата страна и погледът му се зарея из фееричните картини пред тях. От тяхното място до противоположната страна на каньона имаше почти седемдесет километра, но въздухът беше толкова чист и искрящ, че му се струваше как, ако се пресегне, ще докосне скалите насреща.

— Дали не е съвпадение? — зачуди се той на глас.

— Мислиш ли? Доста странно и необяснимо съвпадение. Един и същ Пегас току-тъй да се разхожда хем в Йорк, хем в Гоям? На мен не ми се струва особено приемливо.

— Но иначе е още по-налудничаво. Камионът, който ви блъсна, е бил откраднат...

— Дали обаче е бил откраднат наистина? — постави тя въпроса от различна гледна точка. — Откъде можем да сме сигурни?

— Добре, да приемем, че не е бил. Какви са тогава предположенията ти?

— Ако ти планираш нечие убийство, дали ще разчиташ някой да ти остави току-тъй камиона си на точно определен крайпътен паркинг?

Никълъс поклати глава.

— Давай нататък!

— Защо по-добре не наредиш така нещата, че собственият ти камион да те чака на място, а пък шофьорът, който си наел, да се обади в полицията достатъчно късно, за да не могат да те настигнат.

— Не е изключено — отговори неохотно той.

— Който и да е убиецът на Дураид, за да си позволи три опита за покушения срещу мен, значи разполага със значителни средства. Нищо не му пречи да си намери помощници и в Египет, и в Англия. Освен това вече разполага и със седмия свитък. Наготово са му били поднесени всичките ни открития и предположения. Най-общо казано, научил е, че вероятното местоположение на гробницата е по течението на Абай. Представи си сега, че същият този човек ръководи компания от рода на „Пегас“... Какво му пречи да се намира точно в този момент в Етиопия и да търси същото, което търсим и ние?

Никълъс се умълча и известно време нищо не отговори. Ръката му пое някакъв камък от скалата и почти несъзнателно го запокити през ръба в пропастта. Двамата се загледаха в светлата му дияра, докато най-накрая мъничката точица не се изгуби сред струите на водопада.

Най-накрая той скочи от мястото си и ѝ подаде ръка да я изтегли на сигурно.

— Ела.

— Къде отиваме?

— В базовия лагер на „Пегас“. Ще си поговорим с отговорника на обекта.

Когато Никълъс скочи в тойотата и запали мотора, Борис хукна разгневен да го спира.

— Къде, по дяволите, си тръгнал?

— На обиколка из местността — натисна Никълъс амбреажа. — Ще се върнем до един час.

— Хей, англичанино, това е моята кола! — опита се да ги настигне руснакът, но Никълъс вече беше набрал скорост и му избяга.

— Ще ти платя наем — усмихна се той на Борис в огледалото за обратно виждане.

Стигнаха до табелата и завиха в разклонението, водещо към близкия рид. Лагерът на „Пегас“ се намираше от другата му страна. Когато колата излезе на върха на хълма, Никълъс удари спирачки и замислено се вгледа в пространството пред себе си.

Около пет хектара площ бяха разчистени и изравнени. Около тях бе издигната телена мрежа, през която се минаваше през едина-единствена порта, сега затворена. Вътре чакаха паркирани още три тира, оцветени като онзи от пътя в зелено и червено. Имаше още няколко по-малки автомобила, както и подвижна сонда, надвесила се високо над лагера. Останалата площ бе заета от всякакви съоръжения за търсене на полезни изкопаеми или от складове. Имаше цели купища пробивни чукове, до тях стоманени кутии с неясно съдържание, дървени щайги с резервни части, както и няколкостотин двеста литрови варела с бензин, дизелово гориво и керосин. Варелите и контейнерите бяха подредени с изрядна точност, което действаше някак стряскащо сред дивата пустош наоколо. Веднага след вратата беше построено малко селце от десетина сглобяеми къщички. Те също бяха подредени в права линия и приличаха на две колони строени войници.

— Добра организация — похвали компанията Никълъс. — Да видим кой е отговорен за тази подредба.

На вратата стояха двамина въоръжени пазачи, облечени в камуфлажната униформа на етиопската пехота. Личеше си, че появата на някакъв си „Ленд Круизър“ по пътя към базата им се струва най-малкото неочаквана. Когато Никълъс натисна клаксона, единият от двамата се приближи подозрително към автомобила и дори насочи автомата си към шофьора.

— Искам да говоря с управителя — обърна се Никълъс на арабски към постовия. Властният му тон беше достатъчен да обърка човека, който изсумтя нещо и се върна да обсъди въпроса с другаря си.

След като се консултираха, първият извади джобната си радиостанция и започна да говори нещо в микрофона. Пет минути след като докладва на началника си, вратата на най-близката къщичка се отвори и отвътре излезе един бял.

Беше облечен в комбинезон цвят каки, на главата си носеше мека шапка. Очите му се криеха под огледални тъмни очила, зад които се показваше загорялата, гладка кожа на лицето му. Човекът беше нисък и

набит, навитите му ръкави откриваха здрави, космати ръце. След като размени няколко думи с пазачите на вратата, той излезе от лагера и дойде при непознатите.

— Да? Какво става? — попита той с провлачен тексаски акцент, дъвчейки незапалена пура между устните си.

— Казвам се Куентън-Харпър — представи се Никълъс и слезе от колата, за да го пресрещне. Дори му подаде ръка. — Никълъс Куентън-Харпър. Приятно ми е.

Американецът се поколеба, най-накрая пое подадената му ръка със страх да не е електрическа змиорка.

— Хелм — на свой ред каза той името си. — Джейк Хелм от Абилене, Тексас. Ръководя нещата тук.

По дланта му човек можеше да познае, че се занимава с ръчен труд: кожата му беше груба, по дебелиите му пръсти се виждаха белези от остри предмети, под ноктите му се беше събрала черна мръсотия.

— Ужасно съжалявам за безпокойството, но имам проблеми с колата си. Чудех се дали нямате някой механик, който да я погледне — усмихна се чаровно Никълъс, но онзи насреща му го изгледа с каменен поглед.

— Не е в политиката на компанията — отказа той по най-категоричния начин, който можеше да му дойде на ум.

— Готов съм да си платя, ако трябва...

— Слушай, човече, казах не. — Джейк извади пурата от устата си и я загледа внимателно.

— Компанията ви, „Пегас“... Дали не можете да ми кажете къде се намира централният ѝ офис? Името на управителя?

— Аз съм зает човек, няма какво да ми губите времето — захапа отново пурата тексасецът и понечи да се обърне на другата страна.

— Смятам да ловувам в местността идните няколко седмици. Няма да ми е приятно да ударя по погрешка някой от служителите ви. Може ли да знам къде работите?

— Аз ръководя сонда, господинчо, не ми плащат да държа пресконференции! Чупката!

И като обърна гръб на натрапниците, мъжът се върна при пазачите. Даде им някакви груби нареждания, след което се прибра в къщичката, откъдето беше излязъл.

— На покрива има сателитна антена — отбеляза Никълъс. — Чудя се на кого ли се обажда точно в този миг нашият приятел Джейк.

— Може би на някого в Тексас? — предположи Роян.

— Не е толкова задължително — възрази Никълъс. — По всяка вероятност „Пегас“ е компания с международно участие. Това, че Джейк е тексасец, не означава, че шефът му също е оттам. Страхувам се, че не научихме много от разговора си с него. — Той запали двигателя и извъртя тойотата на сто и осемдесет градуса. — Но ако някой в „Пегас“ наистина има пръст в цялата афера, няма начин да не се сети кой съм. Дадохме им да разберат, че сме тук. Нека видим що за заек ще изскочи от храстите.

Когато се върнаха при водопада на Дандера, завариха камиона, който вече ги чакаше. Палатките бяха опънати, а готвачът ги посрещна с по чаша горещ чай. Борис не беше толкова доброжелателен като него и, колкото и Никълъс да му се извиняваше, че е използвал колата му, го удостои единствено с мълчание. Едва след като лисна първата водка в гърлото си, настроението му се пооправи донякъде.

— По план трябваше да ни чака керван мулета — възвърна си руснакът дар словото, — ама за тукашните времето не значи нищо. Ще трябва да чакаме, докато пристигнат.

— Е, докато чакаме, поне ще имам време да пострелям — вдигна рамене примиренчески Никълъс. — В Африка никой не е прокопсал с бързана. Човек трябва да си пази нервите здрави.

На другата сутрин, след като си позволиха дълга закуска, мулетата още ги нямаше. Никълъс извади калъфа с пушката си.

Докато отваряше капака и се любуваше на оръжието в зеленото му гнездо, отнякъде изникна Борис, който го пое в ръце и изпитателно го огледа.

— Стара ли е?

— Правена е в 1926 година — кимна Никълъс. — Дядо ми я е поръчал лично за себе си.

— Разбирали са си занаята в ония времена. Сега само ни заливат с боклуци серийно производство — плю недоволно Борис. — „Маузер Оберндорф“, къса, двуцевка, с линеен механизъм, направо красавица! Но барабанът не е оригинален, нали?

— Не е. Оригиналният се изхаби. Заменил съм го с друг, марка „Шайлън“. От сто крачки уцелва крилата на комар.

— Калибър 757, нали? — позна Борис.

— За да сме съвсем точни, 275 Ригби — поправи го Никълъс, но той се изсмя.

— Сиреч същото, само дето вие, англичаните, все трябва да му викате другояче. Десетграмов куршум, излита със скорост 930 метра в секунда. Добра пушка, от най-добрите.

— Никога не бих могъл да изразя честта, с която ме удостоявате в този момент — измърмори Никълъс на английски, а Борис се изхили доволно, докато му връщаше пушката.

— Английски смешки! Много ми харесват английските ти смешки.

Никълъс постави пушката в калъфа ѝ и се запъти към брега на реката. Роян се втурна да му прави компания и дори взе да носи две торби бял речен пясък. Той си избра подходящ за целта камък и като постави торбите една върху друга, намести здраво цевта на пушката върху тях.

За да не стане някоя грешка, се приготви да стреля по отсрещния склон, където нямаше кого да улучи. Извървя двеста крачки и постави вдигната картонена мишена, която сам си беше начертал, сетне се върна при Роян и се излегна зад камъка с пушката.

Роян подскочи от уплаха, когато нежната наглед, едва ли не дамска пушка, изгърмя като оръдие до ухото ѝ. Трябваше време да отшуми тътенът в ушите ѝ.

— Какво ужасно приспособление! — възмути се тя на оръжието. — Как можеш да убиваш толкова красиви животни с подобна картучница?

— Е, картучница не е, просто пушка — поправи я той и погледна през бинокъла къде е уцелил. — Как ще се чувстваш, ако извадя пушка кремъклийка или още по-лошо — ако почна да трепя животните със сопа?

Изстрелът бе попаднал седем сантиметра вдясно и пет сантиметра под набеязаната цел. Докато нагласяше мерника, Никълъс продължи да говори на Роян:

— Етиката задължава ловеца да използва всичко, което сметне за нужно, с цел възможно най-бързото и безболезнено убиване на

жертвата. Това означава най-общо три неща: да се доближи колкото се може по-близо до набеязаната цел, да използва оръжие с възможно най-голяма ударна мощ и да цели най-уязвимите части на животното.

Следващият изстрел уцели точно по вертикала, но на два сантиметра над центъра на мишената, той се целеше на седем сантиметра. Отново се зае с прицела.

— Хич не ме интересува дали е пушка или атомна бомба. Просто ми е непонятно как тъй можеш умишлено да убиваш Божиите създания — протестираше Роян.

— Виж, това никога не бих могъл да ти го обясня — стреля за трети път Никълъс. Дори и само през мерника виждаше, че куршумът е попаднал точно където му се искаше. — Ловът е свързан с хищническата страст у хората. Малцина, дори сред тези, които се имат за най-културни и цивилизовани, могат да я обуздаят напълно — изрече той и гръмна отново. — Някои гледат да я задоволяват с приказки в заседателната зала, други — на игрището за голф или на тенис корта, трети — такива като мен — с въдица край реката, с мрежа в моретата или с пушка в гората.

Третият изстрел само трябваше да повтори предишните два. Междувременно Никълъс не се отказваше да обяснява.

— Колкото до Божиите създания, нали самият Той ги е дал на нас. Ти си вярващата, не аз. Житие на Светите Апостоли, глава десета, стихове 12 и 13.

— Съжалявам, не съм запозната...

— ... в него имаше всички земни четвероноги, зверове, влечуги и птици небесни — осведоми я Никълъс. — И чу се глас към него: *Стани, Петре, заколи и яж!*

— Трябвало е да станеш адвокат — опита се да се пошегува Роян.

— А защо не проповедник — подхвърли той и отиде да махне мишената. Трите му последни изстрела бяха изрязали нещо като симетрична розетка на няколко пръста от центъра ѝ. Толкова близо бяха ударили един до друг, че дупките буквално се докосваха.

Никълъс потупа гальовно приклада на пушката си.

— Хубавицата ми, Лукреция Борджия!

Беше я кръстил на известната историческа личност едновременно заради изящния ѝ вид и заради смъртоносния ѝ нрав.

Прибра пушката и двамата се върнаха в лагера. Щом пред тях се показаха палатките, Никълъс се закова на място.

— Имаме гости — отбеляза и вдигна бинокъла пред очите си. — Аха! Ето, че наистина сме подгонили дивеча от скривалището му. Ако не се лъжа, камионът пред лагера е на „Пегас“, най-вероятно сред посетителите да е и чаровният ни приятел от Абилене. Да видим какво става.

Приблжиха и установиха, че пред зелено-червения камион стоят и чакат поне дузина тежковъоръжени войници в униформи. Под платнището на походната трапезария седяха Джейк Хелм и някакъв етиопски офицер, който водеше напрегнат разговор с Борис.

Щом Никълъс влезе на свой ред в палатката, Борис бързо му представи очилатия етиопец:

— Полковник Тума Ного, началник на военния окръг Южен Гоям.

— Приятно ми е — поздрави го Никълъс, но на офицера не му беше до любезности.

— Ако обичате, паспорта и разрешителното за оръжие — заповяда грубо той, докато Джейк Хелм доволно дъвчеше вонящата останка от изпушена пура.

— Да, разбира се — рече Никълъс и се прибра в палатката си, за да извади дипломатическото си куфарче. Върна се и го отвори на масата в трапезарията. Усмивайки се на офицера, започна да изброява съдържанието му: — Уверен съм, че ще искате да видите препоръчителното писмо от британския секретар по външните работи в Лондон, също както и това от британския посланик в Адис Абеба. Още едно от посланика на Етиопия към двора в Сейнт Джеймс, а този ферман е издаден лично от вашия министър на отбраната генерал Сийе Абраха.

Полковникът хвърли печален поглед на салатата от разноцветни бланки, която му беше поднесена, заедно с подправките от восъчни печати. Зад златните рамки на очилата му се изписа изражение на безпокойство и объркване.

— Сър! — скочи той изведнъж от стола си и отдаде чест. — Вие сте личен приятел на генерал Абраха? Не знаех. Никой не ме е информирал. Моля ви за извинение за това внезапно посещение.

От смущение отдаде за втори път чест, сякаш беше робот, чийто механизъм повтаряше жестовете си.

— Дойдох единствено с цел да ви предупредя, че компанията „Пегас“ провежда сондировъчни и разчиствателни операции в района, затова могат да се получат непредвидени опасни ситуации. Моля ви да бъдете внимателен. Освен това имаме сведение, че в района върлуват разбойници и хора, преследвани от закона — на полковника едва му се разбираше какво точно говори. — Разбирате ли, на мен ми е наредено да осигурявам въоръжен ескорт на служителите в компания „Пегас“. Ако вие самият се сблъскате с непредвидени неприятности или ако се нуждаете от каквато и да е помощ, само ми се обадете. Сър!

— Предложението е изключително любезно от ваша страна, полковник.

— Повече няма да ви задържам, сър — козирува за трети път етиопецът и се насочи с бърза крачка към камиона на компанията. През цялата среща Джейк Хелм не бе обелил дума и сега пак си тръгна, без да се сбогува.

Докато шофьорът подкарваше машината, полковникът отдаде за четвърти път чест на англичанина през прозореца.

— Едно на едно! — зарадва се Никълъс, докато махаше небрежно на офицера. — Мисля, че този път ударихме в десетката. Ако не друго, то знаем, че по една или друга причина, господин Пегас не желае присъствието ни в района. Негов ред е да сервира топката.

Двамата с Роян се върнаха при Борис в трапезарията.

— Сега единственото, което чакаме, са мулетата ти.

— Пратих трима души да ги доведат от селото. Трябваше да са тук още вчера.

Мулетата пристигнаха преди зазоряване. Бяха шест жилави животни, всяко от тях придружено от водач, облечен във все същите потури и вълнен шал. До средата на сутринта животните бяха натоварени с багажа и групата беше готова да започне слизането.

Борис се спря в самото начало на пътеката и се загледа в долината насреща. Дори човек с неговия характер оставаше като замаян от бездънната дупка на пролома, от която изникваше толкова много красота наведнъж.

— Оттук нататък минавате в друга страна, в друга епоха — обърна се той към двамината си клиенти. Подобни философски настроения не го обхващаха често. — Казват, че пътеката съществувала от две хиляди години, още от времето на Христос. — Той махна пренебрежително с ръка. — Ако питате черния свещеник в църквата в Дебра Мариям, ще ви каже, че самата Дева Мария била минала оттук, когато се спасявала от Израел сред разпъването на сина й. — Той поклати глава. — Но пък и тукашните вярват на какво ли не. — И пое надолу по пътеката.

Пътят вървеше право надолу по скалите. Ъгълът беше такъв, че при всяко пристъпване човек напругаше едновременно всички мускули на бедрата и корема си, докато гърбът му се кривеше в опит да запази равновесие. В много участъци слизащите трябваше да се смъкват на четири крака, сякаш вървяха по стръмна стълба.

Изглеждаше невъзможно добичетата с техните тежки самари да ги последват в това слизане към нищото. След всяко от естествените стъпала, изсечени в камъка, мулетата се люшваха заплашително напред, зацепваха с предните си крака в твърдата земя и с бързи движения преместваха задниците си на същото ниво. Почиваха си за миг и продължаваха надолу. Пътеката беше толкова тясна, че товарите често стържеха по скалите, докато от обратната страна бездната лакомо протягаше ръце да ги поеме в смъртоносната си прегръдка.

Когато пътеката извиваше и поемаше под същия ъгъл в обратна посока, мулетата не можеха да завият отведнъж. Налагаше им се да пристъпват по няколко пъти напред-назад, докато се нагласят според посоката. Телата им лъхаха на пот от напрежението, а очите им се въртяха в ужас, сякаш още малко и щяха да изскочат. Водачите нито за миг не преставаха да ги ръчкат с камшиците и да им викат в ушите.

На места пътеката минаваше покрай скални игли и пирамиди, които образуваха със склона тесни седла. Разстоянието между двете стени на каменните порти бе толкова малко, че самарите не можеха да преминат, мулетата трябваше да бъдат разтоварвани, багажът се пренасяше от водачите им, след което самарите биваха връзвани отново от другата страна на препятствието.

— Гледайте! — извика смаяна Роян и посочи с пръст празното пространство пред себе си.

От дълбочината на пролома нагоре се издигаше черен лешояд. Птицата мина буквално на ръка разстояние от лицата им и едва не ги обърса с широко разтворените си криле. Грозновата, розова главица се извъртя в тяхна посока и непроницаемият поглед на черните ѝ очи ги обходи един по един, преди лешоядът да се обърне на другата страна и да отлети. През цялото време нито веднъж не бе размахал крилете си.

— Използва нагорещения въздух ниско в долината, за да се издигне като балон — обясни Никълъс феномена на Роян. След което посочи някаква издатина в скалата, надвиснала над пропастта кажиречи на същата височина, на която се намираше групата. — Едно от гнездата им. — Представляваше просто купчина разпръснати безразборно съчки, които едва се държаха на недостъпния корниз. Надолу камъкът беше оцветен в искрящо бяло от няколкото поколения дефекиращи птици, а дори от това почтително разстояние до носовете на хората ясно достигаше миризмата на разлагаща се животинска плът.

През целия ден групата продължаваше да следва тясната пътека из скалите, опитвайки се да се придържа, колкото се може по-далеч от пропастта. Вече наближаваше късен следобед, а те бяха едва на средата на пътя, когато дойде поредният завой и някъде в далечината напред се долови тътенът на водопада. Звукът постоянно се усилваше и, скоро след като се бе превърнал в оглушителен грохот, челото на колоната излезе зад поредната издатина и се оказа лице в лице с това чудо на природата.

От устрема на падащата вода се образуваше толкова силно въздушно течение, че всеки от групата посегна да се хване за някой ръб в скалите. Пяната безжалостно ги пръскаше и обливаше лицата им, но етиопският водач непоколебимо продължаваше напред по пътеката. В един момент на останалите започна да им се струва, че струите вода

още малко и ще ги отнесат в бездната, чието дъно се виждаше на поне няколкостотин стъпки в краката им.

Изведнъж като по чудо водите се разтвориха пред тях и един след друг хора и животни се оказаха зад прозрачната им завеса. Намираха се в дълбока ниша, извайвана в продължение на милиони години в кремъка от неуморимото течение на водопада. Единствената светлина в това мрачно и влажно местенце идваше откъм водната завеса на входа. Мъхът по стените, влажният под на нишата и зеленикавото сияние, което идваше откъм водопада, караха пътниците да се чувстват като в някой приказен дворец под морските вълни.

— Тук ще прекараме нощта — обяви тържествено Борис, щастлив, че е успял да смае двамината си клиенти. За да ги убеди, че говори сериозно, посочи купчините дърва за огрев, оставени в дъното на пещерата. Над огнището камъкът беше почернял от сажди. — Мястото е било използвано в продължение на столетия от мулетарите, снабдяващи манастира.

Прибраха се навътре в пещерата и шумът от падащата вода се изгуби донякъде, превръщайки се в дълбок тътен, идващ дълбоко из недрата на скалата. Щом помощниците разпалиха огньовете, заслонът за през нощта се оказа не само топъл и уютен, но и изключително романтичен.

Никълъс имаше набито око за някои неща и затова сега, без да му мисли, избра най-удобното място в цялата пещера, намествайки се в дъното на малка ниша. Съвсем непринудено и Роян се настани до него, разстилайки спалния си чувал в съседство. И двамата бяха смазани от умора след безкрайното слизане по скалите, затова след вечеря се изтегнаха блажено един до друг в чувалите и замислено се загледаха в отраженията на пламъците по стените на пещерата.

— Само помисли! — прошепна Роян. — От утре ще вървим по стъпките на самия Таита.

— Да не говорим за стъпките на Богородица — усмихна се под мустак Никълъс.

— Ти си един ужасен циник — въздъхна. — И за капак на всичко, предполагам, че хъркаш.

— Предстои ти сама да се увериш — отговори ѝ той, но тя със сигурност заспа много преди него.

Дишането ѝ беше равно и тихо, той едва го чуваше на фона на падащите води. От доста време не му се беше случвало да лежи до красива жена. Когато реши, че Роян е потънала в дълбок сън, Никълъс се пресегна и я погали нежно по бузата.

— Приятни сънища, малката — прошепна той едва-едва. — Днес имаше тежък ден.

Така обикновено оставяше да спи в леглото малката си дъщеря.

Мулеларите се бяха събудили много преди зазоряване, затова целият керван бе готов за път още щом светлината стана достатъчна да осветява пътя в краката им. Когато слънчевите лъчи огряха горния край на кремъчните скали, пътниците все още се намираха достатъчно високо по склона, за да се радват на зрелищната гледка далеч в краката си. Двамата англичани не издържаха на изкушението, отместиха се встрани, за да не пречат и оставиха всички останали да ги задминат.

Никълъс си намери местенце да седне и разгъна сателитната снимка пред себе си. Като набелязаха по-високите върхове и най-отчетливите забележителности на областта, двамата започнаха да се оглеждат и да внасят известен порядък в пълния хаос от бездни и скали, който ги обграждаше.

— Оттук все още не можем да видим самата река — посочи Никълъс. — Коритото ѝ се крие дълбоко в недрата на вътрешното дефиле. Трябва да застанем на самия ръб, за да я зърнем отгоре.

— Ако правилно сме установили сегашното си положение, реката би трябвало да прави два завоя във формата на подкова около онзи връх насреща.

— Да, а устието на Дандера се намира в онази посока, под скалите. — Никълъс започна да мери разстоянията на снимката с кокалчето на палеца си. — Около двадесет и пет километра оттук.

— По всичко изглежда, че през последните векове Дандера е променяла поне няколко пъти течението си. Само оттук виждам поне две долчинки, които изглеждат като пресъхнали речни корита — посочи Роян с пръст. — Там и там. И двете са погълнати от джунглата. — Личеше си, че действителността се оказва по-разочароваща от очакваното. — О, Никълъс, всичко е толкова объркано по тези места. Как бихме могли да се натъкнем на входа на каквато и да е гробница?

— Гробница ли? Каква гробница? — попита Борис, обладан от жив интерес. Беше се върнал специално заради тях. Заради безшумните му стъпки не го бяха усетили. — За какво говорите?

— Как за какво? — зачуди се Никълъс, без да се смущава ни най-малко от намесата в разговора им. — За гробницата на Свети Фруменций, естествено.

— Нали манастирът носи неговото име? — не по-малко безгрижно запита на свой ред Роян. В същото време бързо нави снимката.

— Да — отвърна Борис на руски, видимо разочарован. Явно му се искаше да става дума за нещо по-интересно. — Точно така, Свети Фруменций. Но никой няма да ви допусне до гробницата. Няма да ви пуснат дори във вътрешността на манастира. Само духовници имат право да влизат.

Той си свали шапката и зачеса късата, корава коса по темето си. Човек имаше усещането, че под ноктите му има не косми, а метални жички.

— Тази седмица е церемонията Тимкат, Благословията на Табот. Ще бъде вълнуващо преживяване, не се и съмнявам, че ще видите интересни неща. Но няма да ви пуснат до Светая Светих, още по-малко до гробницата. Досега не съм срещал бял човек, който да е бил удостоен с тази чест.

Борис присви очи и погледна към слънцето.

— Трябва да продължаваме. Разстоянията изглеждат малки, но ни чакат още два дни път до бреговете на Абай. Теренът там е много тежък. Дори прославените ловци на дик-дик ще видят затруднения с придвижването — засмя се той доволно на шегичката си и се спусна надолу по пътеката.

Колкото повече приближаваха долния край на скалите, толкова повече градусът на наклона намаляваше, стъпалата, които изграждаха пътеката, ставаха по-ниски и по-широки. Групата ускори крачка, но затова пък климатът наоколо започна да се сменя осезателно. Хладният, свеж планински бриз бе изместен от горещите, задушливи талази на екваториалния въздух. Джунглата започваше да дъха в краката им.

— Горещо! — отбеляза лаконично Роян, докато сгъваше ненужния вече вълнен шал.

— Поне десет градуса по-топло от вчера — съгласи се Никълъс, който също свали армейското си поло и остави косата си разчорлена като птиче гнездо. — Колкото повече се приближаваме до Абай, толкова по-горещо има да става. Като си помисля, че ни остава да смъкнем още цял километър...

Известно време пътеката следваше течението на Дандера. В един момент пътниците се оказваха на няколкостотин стъпки над водите ѝ, в следващия нагазваха до кръста в ледените струи на някой от ръкавите ѝ. Инстинктивно се залавяха за самарите на мулетата, иначе бурното течение щеше да ги отнесе безвъзвратно надолу към бездната.

От една точка нататък обаче проломът на Дандера стана толкова тесен, че беше невъзможно повече да се следва. Отвесните скали на ограждащите я скали се забиваха право във водите ѝ, губейки се в дълбоки и зловещи вирове. Керванът трябваше да се отдели от бреговете и да продължи по пътеката, извиваща се като умираща змия из проядените от ерозията хълмове и червеникавите скали из вътрешността на дефилето.

Два-три километра по-надолу пътят отново излизаше на реката, която обаче вече навлизаше в гъстите гори и видимо променяше настроението си. Над самата повърхност провисваха дълги лиани, а главите на хората обърсваха мъха по дърветата. На Никълъс и Роян постоянно им се струваше, че ги дебне гъстата и рошава брада на стария свещеник от Дебра Мариям. От върховете на дърветата ги заговаряха маймунки, които се пулеха в неприкрито възмущение от къде на къде разни хора ще се бъркат в интимните им дела. По някое време сред гъсталака се чува тревожните стъпки на по-голям звяр и Никълъс погледна към Борис.

Руснакът поклати глава и се засмя.

— Не, англичанино, не е дик-дик. Просто куду.

Антилопата се спря на възвишението срещу тях и ги изгледа. Представляваше едър мъжкар със силно навити на спирала рога — прекрасно животно с дълга козина на гърдите и уши, щръкнали като тръби на тромпет. В погледа на широките му очи се четеше изненада и уплаха. Борис си подсвирна тихичко и изражението му се измени до неузнаваемост.

— Сто и двадесет сантиметра рога. В класацията на „Роуланд Уърд“ ще заемат със сигурност първото място. — Репликата му се

отнасяше до изданието, което следеше ударения едър дивеч и представляваше своего рода Библия за заклетия ловец. — Не искаш ли да го гръмнеш, англичанино? — хукна Борис до най-близкото муле, където беше карабината на клиента му. Набързо я извади от калъфа и му я предложи.

— Остави го да живее — отклони предложението му Никълъс. — Мен ме интересува само дик-дик.

Животното завъртя бялата си сякаш напудрена със захар опашчица и изчезна зад ръба. Борис направи кисела физиономия и се изплю в ръката.

— Защо толкова настояваше да застреляш антилопата? — не разбираше Роян.

— Защото една снимка на рекордно дългите рога щеше да отива добре на рекламните му материали. Всеки си търси клиенти, нали?

През целия ден продължиха да следват лъкатушещата пътека. В късния следобед се спряха и вдигнаха лагер над реката. Личеше си, че мястото е било използвано с подобни цели много пъти преди тях. Пътят към дъното на пролома се оказваше в известен смисъл тържествен ритуал, който не биваше да бъде изменян. Всеки пътник трябваше да отдели три пълни денонощия за достигането на манастира и да пренощува на все същите места, където бяха отсядали другите преди него.

— Съжалявам, че не мога да ви предложа душ — обърна се към клиентите си Борис, — но ако все пак искате да се изкъпете, има безопасен вир след първия завой нагоре по течението.

Роян изгледа Никълъс в очакване.

— Цялата съм в пот. Моля те, ела да ме пазиш, докато се къпя. Ще застанеш така, че да ме чуеш, ако имам нужда от теб, става ли?

И така, Никълъс се излегна на зеления мъх, протегнал се почти досами водата, и се заслуша в пляскането и доволните писъци на спътницата си, която се радваше на студените води на реката. Беше застанал нарочно от другата страна на завоя, за да не я наблюдава, докато се къпе, но по едно време си даде сметка, че течението я е изместило по-надолу по реката. През листата на дърветата се показва нечий мокър гръб, лъснал на слънцето. Никълъс бързо отмести погледа си на другата страна и с изненада установи как само секунда

недискретност бе подействала благотворно на самочувствието му на мъж. Едно късче голота го караше да мисли за какво ли не...

Най-сетне Роян се показва иззад прикритието и докато бършеше косата си, безгрижно си подсвиркаше.

— Твой ред е. Искаш ли да те пазя? — попита тя.

— Благодаря, вече съм голямо момче — отклони Никълъс предложението ѝ, но докато тя го подминаваше, не му убягнаха лукавите искрици в погледа ѝ. Кой знае, може би си даваше сметка, че течението я е отнесло по-далеч от предвиденото, че някой я е гледал иззад храсталаците по брега? Мисълта му се стори примамлива.

Отиде да се изкъпе във вира сам, но когато се съблече и погледна надолу към тялото си, видяното го накара да се почувства гузен. Откакто Розалинд си беше отишла, не бе срещал жена, която да му въздейства така.

— Едно гмуркане в студеното няма да ти се отрази никак зле, приятелче — захвърли той дънките си върху близкия храст и скочи във водата.

След вечеря, докато стояха край лагерния огън, Никълъс изведнъж надигна глава и се послуша като стреснат.

— Дали не са започнали да ми се причуват звуци? — зачуди се той на глас.

— Не — засмя се Тесай. — Това, което чуваш, са песни. Монасите от манастира идват да ни посрещнат.

Малко по-късно зад клоните на дърветата започнаха да проблясват запалените факли на шествието, което се виеше нагоре по хълма. Щом монасите доближиха, мулестарите и помощниците на Борис се скупчиха пред лагера и на свой ред запяха песни и запляскаха с ръце за добре дошли.

Дълбоките им мъжки гласове се напъваха почти до скъсване, в следващия миг се снишаваха до едва доловим шепот, за да гръмнат отново в ритъма на песента, изпълвайки със своята магия красивата африканска нощ. От удоволствие и страхопочитание едновременно Никълъс започна да усеща тръпки по гърба си.

Най-накрая пред очите им се показаха и белите раса на монасите, които прърхаха като огромни пеперуди на светлината на огньовете и се

приближаваха по пътеката. Щом първият от светите мъже стъпи на територията на скромния лагер, прислужниците се свлякоха на колене и сведоха глави. Най-отпред вървяха послушниците, боси и гологлави, след тях — монасите, облечени в дълги бели дрехи и увили високи чалми над главите си. Редиците им се разделиха на две и образуваха почетен шпалир за дяконите и ръкоположените духовници с техните пъстро избродирани раса.

Всеки от свещениците носеше в ръце тежък коптски кръст, изваян от самородно сребро и окачен на върха на дълга пръчка. Дойде ред и те да се отдръпнат встрани, за да могат четирима здрави послушници да изнесат най-отпред покрита с балдахин носилка, която беше поставена в центъра на лагера. На светлината на факлите и газените лампи в лагера златопурпурният плат на балдахина трептеше като ято светулки.

— Трябва да излезем напред, за да посрещнем лично игумена — прошепна Борис, сякаш бяха излезли на някаква сцена. — Казва се Яли Хора.

Щом четиримата застанаха пред носилката, покривалото беше рязко дръпнато встрани и на земята стъпи нечия висока фигура.

Тесай и Роян се преклониха в знак на дълбок респект, прибирайки ръце пред гърдите. Мъжете обаче не стигнаха до подобни жестове и заразглеждаха с любопитство игумена пред себе си.

Яли Хора беше толкова слаб, че спокойно можеше да мине за скелет. Под полите на расото му се подаваха вместо крака две тънки като тютюнени стъбла пръчки, катранено черни и забележително криви. Сухожилията и обточените с жилки мускули изпъкваха под кожата. Свещеникът беше облечен в зелено и златно, златните нишки от изящната бродерия на расото му блестяха на светлината. На главата си носеше висока шапка с плоско дъно, обшита с кръстове и звезди.

Лицето на игумена беше черно като сажди, кожата му — набръчкана и набраздена от старостта. Иззад грубите му устни се забелязваха едва няколко зъба, всичките пожълтели и разядени. В пълен контраст с кожата, брадата му бе обагрена в сребристобяло и неволно напомняше морската пяна, появила се по гребена на вълните. Едното око на стареца бе ослепяло вследствие на тропическа офталмия, превръщайки се в еднородна синя маса; другото обаче блестеше като око на леопард.

Гласът му, тънък и треперлив, огласи нощта.

— Благославя ни — обясни Борис на Никълъс и двамата почтително сведоха глави.

На няколко пъти старецът се спираше насред молитвата си, тогава останалите монаси и духовници хорово му отговаряха.

Когато най-послед свърши с тържествената благословия, Яли Хора направи кръстен знак последователно в четирите посоки на света, а две от момчетата послушници енергично разтърсиха кандилниците, за да натежи въздухът наоколо от тежкия дъх на тамян.

— Казват, че старецът е прехвърлил стоте — подшушна Борис на Никълъс.

Двамина белодрешковци извадиха отнякъде столче от африкански абанос — толкова майсторски изваяно, че Никълъс едва не се наведе да го разгледа по-отблизо. Каза си, че предметът навярно датира от векове и че не би било зле да добави подобна вещ към музейната си сбирка в Англия. Двамата монаси подхванаха Яли Хора под мишниците и полека го поставиха на стола. Тогава цялото шествие си позволи да се разположи на земята и да впери поглед в устата му, очаквайки какво ще изрече по повод на гостите.

Тесай застана в самите крака на свещеника и започна да превежда на амхарски думите на мъжа си.

— За мен е радост и чест да те срещна отново, свети отче.

Старецът кимна и Борис продължи:

— Довел съм със себе си английски благородник от кралско потекло, който иска да посети манастира „Свети Фруменций“.

— Е, недей прекалява де! — сопна му се Никълъс, но тъй или иначе монасите започнаха да го гледат с други очи.

— Какво трябва да направя сега? — попита английският благородник своя руски спътник с надеждата никой друг да не го е чул.

— А ти за какво си мислиш, че старецът е бил толкова път да те посреща? — хитро се усмихна Борис. — Искан да му подариш нещо. Сиреч пари.

— Какви по-точно? От доларите на Мария Тереза? — заинтересува се Никълъс, който беше чувал за паричната единица, която векове наред се бе ползвала с неугасим респект в Етиопия.

— Не е задължително да са такива. Времената се менят, Яли Хора ще се зарадва и на най-обикновени американски доларчета.

— Колко да му дам?

— Ти си благородник от кралско потекло. А искаш и да ловуваш по тези места. Петстотин долара няма да дойдат много.

На Никълъс едва не му прилоша при споменатата цифра, но послушно отиде до едно от мулетата и извади походната си чанта. Скоро се върна и с почитителен поклон сложи банкнотите в разтворената розова длан на свещеника. Игуменът се усмихна до уши, за да покаже жълтите си подобия на зъби, и му поднесе кратките си благодарности.

Тесай преведе:

— Казва, че си добре дошъл в манастира „Свети Фруменций“ по време на сезона Тимкат. Пожелава ти успешен лов по бреговете на река Абай.

Веднага след това тържественото настроение на монашеското шествие се изпари в небитието, по лицата им се изписаха усмивки, а много от черните духовници дори избухнаха в гръмък смях. Игуменът се обърна към Борис с намек в погледа.

— Светият игумен ти напомня, че пътят го е накарал да ожаднее — преведе Тесай.

— Дяволът му неден и на тия години не се отказва от ракията — изкоментира Борис и извика на отговорника по кухня да донесе необходимото.

С известна церемониалност бутилката ракия беше извадена от походния хладилник и поставена на масата пред игумена. Веднага до нея за компания се появи бутилката водка на домакина. Двамата вдигнаха на здравица един за друг, игуменът гаврътна наведнъж съдържанието на чашата си и от лютивината в здравето му око избиха сълзи. След като си пое дъх, той отправи поредния си въпрос по адрес на Роян.

— Пита те, войзеро Роян: „Откъде идваш, чадю, та следваш правия път на Христа, Спасителя на човечите?“.

— Аз съм египтянка, отгледана съм в традициите на старата вяра — отговори Роян.

Игуменът и останалите духовници кимнаха доволно и лицата им засияха от удоволствие.

— Ние всички, египтяни и етиопци, сме братя и сестри пред лицето на Христос — рече Яли Хора. — Самата дума „копт“ произлиза

от думата, с която гърците са наричали някогашните египтяни. В продължение на шестнадесет века нашият Абуна, епископът на цяла Етиопия, е бил ръкополаган от патриарха в Кайро. Едва император Хайле Селасие сложи край на традицията през 1959-та, но ние и до днес следваме заедно правия път към Христос. Добре дошла сред нас, дъще.

Един от двамината монаси, които го обслужваха, се наведе и му наля още една чаша ракия, която игуменът отново изпи на един дъх. Дори на Борис започна да му прави впечатление лекотата, с която го постигаше.

— Пустата му костенурка, къде я побира тая ракия?

Тесай естествено не преведе думите му на присъстващите, но по сведения ѝ поглед стана ясно колко дълбоко я е засегнало непочтителното отношение на съпруга ѝ към светия старец.

Яли Хора отново се обърна към Никълъс.

— Иска да знае какви животни си дошъл да ловиш в долината?
— преведе Тесай.

Никълъс се замисли за миг и отговори предпазливо на въпроса. Останалите се умълчаха, не вярвайки на думите му, но най-накрая игуменът шумно се изкиска, а останалите го подкрепиха с учудените си възклицания.

— Дик-дик! Дошъл си да ловиш дик-дик! Но колко месо чакаш да получиш от толкова малко животно?

Никълъс изчака събеседниците му да се успокоят и извади снимка на препираната *Madoqua harperi* от сбирката му в музея. Постави я на масата пред Яли Хора.

— Това не е какъв да е дик-дик. Това е свято животно — заговори той на събранието с тайнствен глас и даде знак на Тесай да превежда. — Нека ви разкажа легендата, която се носи за него.

Всички се умълчаха любопитно. Винаги беше интересно да се чуе някоя история за животни, още повече ако в духа ѝ имаше религиозно чувство. Дори игуменът, който тъкмо понечваше да обърне третата чаша, се спря наред жеста си и почтително върна ракията на масата. Окоето му заигра между снимката и лицето на Никълъс.

— Когато Йоан Кръстител умираше от глад в пустинята — започна да разправя Никълъс и при самото споменаване на светеца неколцина от монасите набързо се прекръстиха, — трябвало да прекара тридесет

дни и нощи, без да сложи хапчица храна в устата си... — Никълъс се опитваше образно да внуши на слушателите си колко тежко ще да е било положението на Предтечата, а пък монасите го слушаха със зяпнали уста, привлечени както винаги от темата за страданията, които светците са понесли в името на вярата.

— Най-накрая Господ се смилил над своя служител, оставил една мъничка антилопа под близката акация, закачил рогата ѝ за клоните на дървото и се обърнал към светеца: „Приготвил съм ти храна, щото да не умреш. Вземи от местото и яж.“ Тогава, щом Йоан Кръстител посегнал към животното, там, където пръстите му най-напред се докоснали до кожата му, останали завинаги следи. Тези следи се виждат и до ден-дневен по гърба на животното.

Това беше краят на историята, а монасите се замислиха над нейното съдържание.

Никълъс посочи снимката на масата.

— Виж сам следите от пръстите на светеца.

Старецът любопитно заразглежда снимката пред себе си, повдигна я пред зрящото си око и седна да размишлява за символиката у това незабележимо животно с раирана козина.

— Дали някой от хората ти някога не е виждал с очите си подобно животно? — попита Никълъс, но един по един всички поклатиха глави отрицателно. Снимката мина от ръка на ръка и най-накрая се озова сред послушниците, клечащи в края на редицата.

Изведнъж един от тях подскочи високо и размаха развълнуван фотографията.

— Аз съм виждал святото създание! Виждал съм го със собствените си очи...

Беше момче, едва навлязло в пубертета.

Останалите го посрещнаха със смехове и подигравателни подсвирквания. Един от послушниците грабна снимката измежду пръстите му и я вдигна високо над главата си, пречейки му да си я вземе обратно.

— Не му е съвсем в ред главата на детето — обясни с тъжен глас Яли Хора. — Не му обръщайте внимание на бедния Тамре, все му се привиждат ангели и дяволи!

Тамре буквално побесня пред погледа на останалите, очите му се изцъклиха и той хукна да се разправя със събратята си послушници,

които така и не му връщаха снимката. Предаваха си я един на друг, прехвърляха си я над главата му или зад гърба му, без да спират с жестоките си шегички.

Най-накрая Никълъс стана да се намеси. Беше му крайно неприятно да се подиграват със слабоумното момче, но преди да го е защитил от нападките им, Тамре внезапно се строполи на земята като ударен от гръм. Гърбът му се изви като лък, а крайниците му започнаха да се тресат в неконтролируеми конвулсии. Очите му се завъртяха в орбитите си, докато се показва само бялото, а по устните му се появиха пръски пяна, които той поглъщаше обратно в нервни тикове.

Преди Никълъс да го е доближил, четирима от послушниците подхванаха събратата си за ръцете и краката и го отнесоха. Чуваше се как се смеят в мрака. Останалите също реагираха тъй, сякаш видяното беше напълно в реда на нещата, а Яли Хора невъзмутимо даде знак на монаха до себе си да му долее чашата.

Беше късна нощ, когато игуменът най-сетне благоволи да си тръгне и дяконите му го върнаха обратно в покритата носилка. Светият мъж не забрави да отнесе и останалото в бутилката със себе си, докато усилено раздаваше благословии със свободната си ръка.

— Добро впечатление направи, милорд англичанино — похвали го Борис. — И историята ти за Йоан Кръстител му хареса, но още повече паричките, които му даде.

На другия ден поеха отново на път. Пътеката продължи да следва за известно време реката. Километър и половина — два след лагера водите забързваха своя ход и се врязваха в тясна цепнатина сред червените скали, преди да се впуснат в поредния водопад.

Никълъс се отби встрани от пътеката и застана на самия ръб на водопада. Пред очите му се разкри дупка, дълбока около шестдесет метра, в дъното на която реката се провираше през тесния, но дълбок отвор, оставен ѝ от каменния склон. Точно в тази точка коритото на Дандера беше толкова тясно, че без усилия Никълъс можеше да хвърли камък на отсрещната страна. Толкова бяха стръмни двата бряга, че не можеше и да се помисли човек да продължи покрай водите. Вместо това пътеката свиваше отново навътре в гората, където се отваряше широка долчинка.

— Навярно Дандера е минавала някога оттук — рече Роян и показва високите ридове наоколо. Цялата пътека беше осеяна с добре загладени камъни. — Едва по-късно водите са си пробили по-кратък път през скалата — допълни тя.

— Мисля, че имаш право — съгласи се Никълъс. — Скалите изглежда са от варовик, докато досега се сблъскахме единствено с базалт и пясъчник. С времето цялата местност се е изменила вследствие на ерозията и системното разрушаване на горните скални пластове. Можеш да си сигурна, че целият варовик е прояден от пещери и подземни извори.

Пътеката отново ставаше стръмна и бързаше по-скоро да слезе до бреговете на Сини Нил. За няколко километра пътниците трябваше да слязат от близо петстотин метра височина. Тук обаче склоновете на дефилето бяха потънали в гъста растителност, а често сред варовика бликаха естествени извори, които събираха водите си в някогашното корито на Дандера.

Колкото повече слизаха в пролома, толкова по-нетърпима ставаше и горещината. Роян бе останала само по походната си риза цвят каки, но и тя се покриваше с тъмни петна от пот под мишниците.

Стигнаха до място, където из гъсталака се откри планински поток и от мощните му струи вадата в дъното на дола се превръщаше в забързан ручей. По-нататък долът правеше завой и пътниците се озоваваха отново на бреговете на реката, която жадно поглъщаше водите на потока. Никълъс и Роян обърнаха глави нагоре и пред очите

им се разкри тесен свод, изпод който изригваха струите вода. Скалите около пещерата притежаваха изключително характерен розов цвят, а от далечината изглеждаха толкова гладки, сякаш някой ги беше полирал изкуствено. Водата беше деформирала камъка и с повече въображение можеше да се различи вътрешната лигавица на човешка устна, издадена напред в гримаса на почуда.

Цветът и строежът на скалата имаха с какво да приковат вниманието на наблюдателя. Двамата спътници се отбиха встрани от пътя с мисълта да погледнат отблизо природното чудо, докато копитата на мулетата чаткаха някъде из нереалното пространство, а гласовете на водачите се сливаха в хаос от звуци, обграждащ това откъснато от света местенце.

— Бих казала, че прилича на огромен готически водоливник — говореше едва-едва Роян и не можеше да откъсне очи от отвора в скалата и странните образувания пред него. — Мога да си представя как древните египтяни, водени от Таита и принц Мемнон, биха реагирали при вида на подобно чудо, стига да са стигнали до него. Какви ли мистични знаци биха прочели в картината пред себе си?

Никълъс не отговори нищо. Вместо да гледа „водоливника“, той изследваше отблизо лицето на Роян. В тъмните ѝ очи се четеше същинско страхопочитание към силата на природата, устата ѝ беше застинала в изражение на тържественост и благоговение. Сети се за един портрет в колекцията му в Куентън парк. Ставаше дума за детайл от фреска, взет от една от царските гробници край Тива. На портрета беше изобразена принцеса от династията на Рамзесите.

„И какво изненадващо има в подобна асоциация? — запита се той. — Нима във вените ѝ не тече същата кръв?“

— Искam да ми вдъхнеш надежда, Ники — обърна се Роян към него. — Кажи ми, че не е било сън. Кажи ми, че наистина ще намерим това, за което сме тръгнали, че ще успеем да отмъстим за смъртта на Дураид.

От волята, която излъчваше погледът ѝ в този момент, лицето ѝ сякаш се огря със свръхестествена светлина под капчиците пот, избили по челото ѝ. Никълъс изпитваше почти непреодолимо желание да я сграбчи в ръцете си и да целуне влажните ѝ, сладно разтворени устни. Вместо това се обърна на другата страна и слезе обратно на пътеката.

Не смееше да я погледне до момента, когато реши, че се е овладял напълно. Тя остана няколко секунди на мястото си, сетне бързо заситни след него. Двамата продължиха надолу, без да си говорят, а Никълъс до такава степен потъна в мислите си, че се оказа напълно неподготвен за смайващата гледка, която изведнъж се откри пред очите им.

Бяха се оказали на самия ръб на вътрешното дефиле на Нил. Под тях се разстилаше огромен казан от червена скала, дълбок навярно сто — сто и петдесет метра. Точно на това място легендарната река хвърляше зелените си води във величествен скок към недрата на потъналата в сянка пропаст. Проломът се врязваше толкова надълбоко в земята, че слънцето никога не огряваше дъното му. Малко встрани Дандера се опитваше да догони величествената си посестрима с разпенените си струи, които отдалеч приличаха на птичи пера, поръсили се едно след друго по протежение на целия склон. Вътре в казана се получаваше мощна центрофуга, която подхващаше двете реки в огромен водовъртеж още преди водите им да са докоснали дъното. Облаци от пяна криеха дълбокия вир, в който Нил и Дандера смесваха водите си, стълбове от пръски се издигаха в небето и се понасяха във величествен танц из циркуса, докато най-накрая не намереха път между скалите и не забързваха да се спасят от клокочещия ад, където бяха попаднали.

— И вие сте минавали оттук с лодка? — не вярваше на очите си Роян.

— Нали ти казах, тогава бяхме млади и глупави — усмихна се тъжно Никълъс при спомена за трагичните инциденти.

Двамата отново се умълчаха.

— Човек добре разбира защо Таита и младият принц са се спрели пред подобно чудо — отбеляза Роян, огледа се и посочи в западна посока. — Няма как да са дошли отдолу. По всяка вероятност са следвали ръба на вътрешното дефиле отгоре и са се озовали приблизително, където сме ние с теб сега. — Гласът издаваше силното й възмущение от подобна констатация.

— Освен ако не са вървели по отсрещния бряг на реката — подразни я Никълъс.

Ентусиазмът й мигом спадна.

— Не се бях замислила. Разбира се, че е възможно. Но пък как бихме могли ние да прекосим реката, ако не намерим нищо от тази страна?

— Ще му мислим, когато му дойде времето. И така си имаме достатъчно задачи, няма защо да си търсим сами нови затруднения.

И с това приключиха разговора, омагьосани от величието на природата и смутени от почти непостижимата цел, която си бяха поставили. Най-накрая Роян се надигна да върви нататък.

— Къде е манастирът? Не виждам и следа от него?

— Намира се в скалите точно под нас.

— Там долу ли ще лагеруваме?

— Съмнявам се. Нека първо настигнем Борис и разберем какви са неговите намерения.

Двамата продължиха напред по пътеката, която следваше ръба на казана и настигнаха кервана с мулетата точно на някакво разклонение. В едната посока пътят се отделяше от реката и скриваше из горите наоколо; в другата продължаваше да следва плътно ръба на дефилето.

Борис ги чакаше и посочи пътеката, водеща навътре в долината.

— Миналия път, когато идвах на лов по тези места, намерих много удобно местенце за лагер малко по-нататък в дола.

Въпросното място представляваше поляна, засенчена от няколко диви смокини, в единия край на която шуртеше естествен извор. За да не претоварва животните, Борис не беше взел палатки. Сега, когато добичетата бяха разтоварени, хората му се заеха да построят набързо няколко сламени колиби, в които да се настани експедицията, и да изкопаят помийна яма на достатъчно разстояние от извора.

Докато помощниците се занимаваха с всичко това, Никълъс повика Роян и Тесай и тримата поеха по посока на манастира. Излязоха обратно на разклонението и Тесай смело хвана другата пътека, която заобикаляше висока скала и скоро се озоваваше в горния край на широка стълба, изсечена в камъка.

По въпросната стълба тъкмо се качваха група монаси в бели раса. Тесай ги спря да си побъбрят за минутка-две. Щом продължиха надолу, предаде на Никълъс и Роян какво е научила:

— Днес е Катера, денят преди празниците Тимкат. Всички са много развълнувани. Това е едно от най-големите религиозни събития за годината.

— И какво по-точно се чества? — попита с любопитство Роян.
— Ние в Египет не познаваме подобен празник в църковния си календар.

— Това е етиопското Богоявление, денят на Христовото кръщение — обясни Тесай. — По време на празничната церемония таботът ще бъде отнесен долу до реката, където ще му бъдат възвърнати жизнените сили, а послушниците ще получат Свето кръщение, както го е получил Исус Христос от ръката на Кръстителя.

Продължиха надолу по скалната стълба. Стъпалата бяха изтъркани от поколенията боси крака, които ги бяха слизали и изкачвали през вековете. Тримата продължиха смело напред, без да се плашат от врящите и кипящи води на Нил, бушуващи дълбоко в краката им.

Изведнъж се оказаха на широка тераса, изсечена от човешка ръка в самата скала. Над терасата надвисваше заплашително естественият таван на манастира, подпрян от каменни сводове, които древните строители не бяха пропуснали да изградят. Вътрешната стена на дългата закрыта тераса бе насечена от множество отвори, водещи към катакомбите. Скалата приличаше на проядена от поколения неуморни монаси, изсекли през вековете цял лабиринт от зали и килии, от коридори, църкви и параклиси, сред които бе живяло монашеското братство повече от хилядолетие.

По дължината на терасата седяха на групи множество монаси. Неколцина слушаха един от дяконите, който четеше на глас от богато илюстрираното Свето Писание в ръцете си.

— Много от тях са напълно неграмотни — въздъхна с мъка Тесай. — Библията трябва да бъде четена и разяснявана дори на монасите. Повечето са напълно неспособни да я четат без чужда помощ.

— Такава е била църквата и по времето на Константин, посетнeshната Православна църква на Византия — отбеляза тихо Никълъс. — И до ден-дневен тя остава вярна на кръста и на Писанието, опитвайки се да опази своя сложен и пищен ритуал в свят на все по-ширеца се неграмотност.

Докато се разхождаха бавно из манастира, посетителите се натъкнаха и на други насядали групи, които учеха под ръководството на псалт думите и музиката на амхарските псалми и химни. От

вътрешността на килиите и пещерите наоколо се носеше равномерното жужене на молещите се, из въздуха тегнеше тежката миризма на непроветрените пространства, просмукани векове наред от човешко присъствие.

Носеше се мирис едновременно на тамян и на дърва за горене, на развалена храна и човешки нечистотии, на лоша хигиена и задушлива пот, на страдания и болести. Сред монасите се забелязваха и множество поклонници, дошли сами от далечните краища на страната или доведени от близки, за да отдадат почит на светеца от долината на Абай и да поискат лек за болестта или мъката си.

Виждаха се слепи деца, плачещи в скута на майките си, прокажени с разпадаща се плът, хора, станали неволни жертви на сънната болест или на кой знае каква друга тропическа зараза. Стоновете и хленchoвете на агонизиращите се смесваха в необяснима хармония с песните на монасите, с далечния грохот на нилските водопади, които заливаха огромния казан на дефилето.

Най-накрая тримата се озоваха пред входа на светилището „Свети Фруменций“. Порталът представляваше кръгъл отвор в камъка, наподобяващ уста на риба, с тази разлика, че беше опасан с гъст низ от кръстове, звезди и глави на светци. Изображенията бяха крайно семпли и непретенциозни, създаващи впечатление за детски рисунки. Преобладаваше охрата, допълнена със скромна гама от топли цветове. Простотата на стенописите привличаше отдалеч погледа на посетителя. Всички светци имаха огромни, широко отворени очи, допълнително подчертани с въглен, за да проличи спокойствието и смирението в погледите.

На входа пазеше дякон, облечен в зелено расо от грубо кадифе. Тесай му каза няколко думи и той й се усмихна, кимвайки на гостите в знак, че могат спокойно да влязат. Горният праг беше толкова нисък, че Никълъс трябваше да се наведе, но щом се оказа от другата страна на портала и надигна поглед към вътрешността на храма, видяното го накара да замръзне на място.

Високият таван на храма се губеше в мрака. Стените бяха изписани с фрески — все изображения на небесните орди от ангели и архангели, които трепкаха с крила на светлината на мъждукащите свещи и газени лампи. Пред стените висяха дълги гоблени, напомнящи на знамена, почернели от тамяна, с изтъркани краища и оредели ресни.

На един от гоблените се виждаше Архангел Михаил да язди наперен бял жребец, до него Богородица коленичеше под кръста, а от раната, която римският войник бе нанесъл на разпнатия Христос, течеше безспирно кръв.

Това беше най-външният кораб на църквата. В далечния край се виждаше поредица от тежки дървени врати, водещи към средното помещение. Точно в момента вратите стояха широко отворени. Роян, Тесай и Никълъс се запътиха към тях, пробивайки си с известно затруднение път сред множеството поклонници, облечени в дрипи и парцали, които възпяваха нещастieto си и наближаваха прага на религиозния екстаз. На слабата светлина на лампите и на фона на гъстите облаци тамян молещите се приличаха на изгубени души, които кръжат вечно сред мрака на чистилицето.

Гостите стигнаха трите стъпала, водещи към вратите за вътрешността, но изведнъж пътят им бе препречен от двама дякони с калимавки. Един от тях се обърна доста строго към Тесай.

— Няма да ни пуснат да видим дори кидиста, средната зала — разочарова Тесай Роян и Никълъс. — Зад нея се намира макдас, Светая Светих.

Погледнаха през рамото на свещениците, които ги бяха спрели. В сумрака на кидиста едва-едва се различаваше вратата към най-вътрешното светилище.

— Само на ръкоположени духовници се позволява да влизат в макдаса, защото там се съхранява таботът, оттам започва и криптата с останките на светеца.

Разочаровани и донякъде с чувство, че са били излъгани, тримата си запроправяха обратно път през галериите на манастира, за да излязат отново на терасата над реката.

Вечеряха под безбройните звезди на етиопското небе. Дори и след залез-слънце жегата беше кажи-речи нетърпима, а комарите надвисваха като буреносни облаци над хранещите се, държани на първо време настрана от количествата спиртни разтвори, които хората се бяха изхитрили да наплискат по телата си.

— И така, англичанино, доведох те, където искаше. Сега да те видя как ще намериш животното, заради което си бил толкова път... —

Водката отново правеше Борис заядлив.

— Искам още с първи зори да пратиш хората си из горите надолу по течението — нареди Никълъс. — Дик-дик се раздвижва най-често рано сутринта и отново в късния следобед.

— На стар краставичар краставици не продавай — посъветва го Борис и си наля още една чаша.

— Кажи им като забележат следа, да останат да проверят дали е правилна или погрешна — Никълъс изрично наблегна на този момент. — Предполагам, че следите на ивичестата дик-дик ще приличат на тези на обикновената. Ако намерят нещо, да се разположат спокойно пред най-големия гъсталак и да гледат какво правят животните. Дик-дик имат чувство за собствена територия. Никога не се отдалечават извън определен периметър.

— Да! Да! Ще им кажа. Но ти какво ще правиш? Да не смяташ да прекараш целия ден в лагера с дамите? — усмихна се хитро Борис. — Току-виж скоро няма да трябва отделна колиба? — И шумно се изсмя на остроумието си, което накара Тесай бързо да стане от мястото си и да си намери работа в кухнята, където никой не наглеждаше готвача.

Но на Никълъс подобни селяшки шеги не му правеха впечатление.

— Роян и аз ще се заемем с местността около бреговете на Дандера. Като минавахме оттам, районът ми се строи идеален тъкмо за дик-дик. Нека хората ти не се приближават твърде много до реката. Току-виж напразно наплашили дивеча.

На другата сутрин, при първите проблясъци на зората, двамата напуснаха лагера. Никълъс беше взел карабината, заедно с храна за деня, за Роян не остана да носи нищо. Двамата вървяха бавно и се спираха на всеки десет-дванадесет крачки, за да се послушат. Из гъстата растителност се чуваха всевъзможни звуци, издаващи присъствието на различни бозайници и птици.

— Етиопците не се славят като големи ловци, а пък аз много се съмнявам монасите от манастира да са гонили дивеча в долината — рече по едно време Никълъс и посочи следите на малка антилопа, минала през мократа кал в краката им. — Храстна антилопа. Храстната антилопа на Менелик. Среща се най-вече по тези места. Смятана е за много ценен трофей.

— Ти наистина ли се надяваш да откриеш антилопата на прадыдо си? — попита Роян. — Изглеждаше толкова убеден, докато спореше с Борис.

— Разбира се, че не съм убеден — усмихна се Никълъс. — По-скоро съм убеден, че старецът сам си я е измислил. По-добре би било, ако я бяха нарекли Харпъровата химера. Нищо чудно наистина да е използвал кожата на ивичеста мангуста. Ние, Харпърови, щяхме да останем доста назад в общественото си издигане, ако винаги се придържахме стриктно към истината.

Двамата спряха да разговарят и загледаха слънчевата птица такаце, която, обезпокоена, отлетя от жълтите цветове, където си имаше работа, и се прибра на сигурно място върху пълзящото растение високо над главите им. Пъстрото и ярко оперение на птичката напомняше изумрудена корона.

— И все пак, подобно оправдание ни дава картбланш да се мотаем колкото си искаме из джунглата наоколо. — Никълъс се огледа за последно, колкото да се увери, че лагерът не се вижда зад тях, и й даде знак да седне до него на падналия встрани дънер. — Сега му е времето да изясним какво точно търсим и къде бихме могли да го намерим. Ти кажи първа.

— Търсим останките от погребален храм или следи от древен некропол, където трябва да са живели строителите на царската гробница на Мамос.

— И в двата случая трябва да са останали парчета от зидария или каменен градеж — кимна той. — Особено ако става дума за колона или друг паметник.

— Каменното завещание на Таита — напомни Роян. — Все някъде трябва да се сблъскаме с надпис, издялан, най-общо казано, на твърда повърхност. Вероятно надписът ще е пострадал от времето, ще е паднал, ще се е покрил с гъста растителност — знам ли и аз. Всичко е възможно. Тръгнали сме да търсим игла в купа сено.

— Няма да я намерим, ако стоим със скръстени ръце. Търсенето започва.

Към средата на предобедна Никълъс се натъкна на следите на дик-дик, вървяла известно време покрай брега на реката. Двамата се наместиха тихомълком при широкия ствол на едно дърво и зачакаха търпеливо, скрити под дебелия горска сянка. Най-накрая

случайността ги удостои с честта да забележат в сумрака малкото създание. Животното изтропка с тънките си копитца на два-три метра покрай тях, въртейки хоботоподобната си муцунка насам-натам и подбирайки си листа от най-ниските клони на околните дървета, които усърдно дъвчеше. За съжаление, козината му беше сива от край до край; колкото и да им се искаше, нито Роян, нито Никълъс не забелязаха ивици по гърба му.

Когато антилопата се скри обратно сред зеленината, Никълъс даде сигнал за ставане.

— Ей ти на, никакъв късмет — промълви тихо той и подкани спътниците си да продължават нататък.

Скоро след пладне двамата стигнаха мястото, където водите на реката бълваха из розовите устни на скалата. Започнаха да се изкачват нагоре по течението с надеждата да намерят нещо интересно, но стръмният склон ги спря. И от двете страни скалите се забиваха под силен ъгъл във водите. Никъде не се виждаше и следа от проходима пътека.

Върнаха се обратно, намериха някакво примитивно мостче от лиани и моряшки въжета, по което се прехвърлиха на другия бряг. Не беше трудно да се предположи, че мостът е дело на монасите от манастира. Още веднъж се опитаха да продължат нагоре по скалите, като Никълъс дори нагази във водите, за да заобиколи първия каменен ръб, запречил пътеката. Течението обаче беше толкова силно, че той бързо се отказа от намеренията си, преди реката да го е отвлякла надолу.

— Ако ние не можем да минем оттук, доста е съмнително Таита и работниците му да са успели.

Върнаха се при висящия мост и Никълъс намери приятно, сенчесто местенце, където двамата с Роян да изядат на спокойствие храната си. Вече започваха дори да се учудват на горещината, която ги обгръщаше. Роян свали кърпата от врата си, наkisна я във водата и блажено обърса лицето си в нея.

Никълъс се бе излегнал на земята и разглеждаше с бинокъла си розовите скали. Опитваше се да открие някакъв процеп или дори дупчица по гладката им повърхност.

Без да сваля бинокъла, започна да разсъждава на глас.

— От прочетеното в „Речния бог“ излиза, че Таита е търсил доброволци да подменят телата на Танус, Великия лъв на Египет, и на самия фараон. — Едва сега той свали лупите от очите си и изглежда Роян. — Това ми се струва меко казано непонятно. За ония времена и при целия комплекс от вярвания, които египтяните са имали за отвъдното, подобна постъпка би им навлякла вечни мъки. Дали оригиналният текст е бил изобщо правилно разбран? Таита наистина ли е подменил мъртъвците?

Роян се засмя и се облегна на лакът, за да го гледа по-удобно.

— Твоят приятел Уилбър винаги ми се е струвал човек с развинута фантазия. Всъщност, в десетте свитъка имаше един-единствен ред по въпроса: „За мен той беше по-достоеен цар от самия фараон“. — След което предпочете да се върне в предишното си положение. — Това само доказва правотата ми да съм против написването и публикуването на книгата. У твоя човек истината и измислицата са до такава степен оплетени, че скоро и аз няма да знам на кое да вярвам и на кое — не. Но доколкото съм наясно с нещата, Танус и до ден-днешен си лежи в своята гробница, фараонът — в неговата си.

— Жалко! — въздъхна Никълъс и прибра книгата обратно в чантичката си. — Погледна часовника си и се надигна. — Ставай да вървим. Ще ми се да проверя какво се крие в другото разклонение на реката. Вчера, като минавахме оттам, ми се стори, че теренът може да крие приятни изненади.

Наближаваше привечер, когато двамата най-сетне се прибраха в лагера. Тесай пъргаво изскочи от колибата с кухнята, за да ги посрещне.

— Чаках ви. Получихме доста интересна покана от страна на игумена Яли Хора. Държи да присъстваме на тържествената вечеря в чест на Катера, нощта преди Тимкат. Помощниците вече са монтирали душа ви, водата е топла. Остава ви време колкото да се изкъпете и преоблечете, после трябва да тръгваме веднага.

Игуменът бе пратил специално неколцина послушници да придружат гостите до залата с гощавката. Момчетата се явиха в лагера

по здрач и запалиха факли, с които да осветяват пътя обратно към манастира.

Роян разпозна в един от тях Тамре, епилептика. Когато тя го дари с най-милата си усмивка, за да го отличи сред останалите, той се приближи срамежливо към нея и ѝ поднесе китка горски цветя, набрани същия ден по брега на реката. Тя се оказа неподготвена за подобна проява на любезност, затова, без да се замисли, му поблагодари на арабски.

— Шукран.

— Таффадали — отвърна ѝ момчето на същия език, използвайки правилния род. Дори по акцента му пролича, че арабският никак не му е чужд.

— Откъде си се научил да говориш толкова добре арабски? — зачуди се Роян.

Момчето сведе глава, сякаш въпросът му се стори неудобен, и едва-едва смотолев:

— Майка ми е от Масава, на брега на Червено море. Арабският е езикът на моето детство.

Когато поеха към светилището, момчето се залепи за Роян като кученце.

Още веднъж Никълъс и Роян трябваше да слязат по дългата стълба в скалите, за да се озоват на покритата тераса. Този път манастирът им се стори едва ли не тесен — до такава степен пространството бе изпълнено с народ. Добре, че ги придружаваше почетният шпалир на послушниците, иначе щеше да им е трудно да си пробият път през струпалите се хора. Черните лица наоколо не се откъсваха от тях, от всички страни се дочуваха поздравления на амхарски, мнозина подаваха ръце ей така, просто да ги пипнат.

Най-сетне достигнаха входа на най-външното помещение на църквата и влязоха. Светилището беше огряно от факли и газени лампи, лицата на светците по стените започваха да танцуват при всяко движение на пламъка пред тях. Подът беше застлан с прясно накъсани дзуки и тръстики, които смесваха дъха си на зеленина с тежката миризма на пушек. Навярно цялото монашеско братство се бе разположило по турски върху влажния килим. Когато гостите и послушниците на свой ред влязоха в църквата, бяха посрещнати от виковете за добре дошли и гласовити благословии. До всеки от

присъстващите стоеше по глинена манерка с тей, както наричаха тук медовината. По веселите погледи и потните чела човек можеше да разбере, че съдовете отдавна са били приведени в действие.

Гостите бяха отведени до останеното специално за тях място срещу дървените врати, водещи към кидиста — средната част на светилището. Придружителите им дадоха енергични знаци да седнат и да се наместят възможно най-удобно в теснотията, която ги обграждаше. Щом те заеха местата си, откъм терасата влезе нова група послушници, носещи от същите глинени съдове с медовина, които бяха поставени пред всеки от гостите поотделно.

Тесай се наведе към чужденците и им подшушна:

— Нека първо опитам аз, пък после — вие. Теят, който се пие в страната ни, е навсякъде различен — и по цвят и по вкус. Някъде можете да попаднете на истинска скоросмъртница. — Тя надигна своята съдинка и отпи право от гърлото ѝ. Опитва внимателно течността. — Този е добър. Ако не прекалявате, няма да ви стане нищо.

Монасите, насядали около тях, ги подканваха по-скоро да надигнат съдините си. Никълъс грабна своята и докато изливаше от течността в устата си, домакините му весело се смееха и пляскаха с ръце. Ликьорът беше приятен на вкус, със слабо съдържание на алкохол, затова пък със силен дъх на див мед.

— Не е лошо! — изказа мнението си англичанинът, но Тесай бързо го предупреди:

— По-нататък ще искат да те черпят и с катикала. Да внимаваш! Прави се от ферментирало зърно и може да свали главата от раменете ти.

Настъпи време и Роян да се възползва от гостоприемството на братството. Това, че по вероизповедание беше коптка като тях, им бе направило особено добро впечатление. Не бе за подминаване и фактът, че свети мъже като тях не виждат всеки ден хубави жени.

Никълъс на свой ред се наведе към нея и я подкани тихомълком.

— Ще трябва да им направиш удоволствието. Ще надигнеш манерката и ще се направиш, че гълташ. Иначе няма да те оставят на мира.

Роян послуша съвета му и създаде истински фурор сред монасите, които веднага надигнаха манерки в хорова наздравица.

Отлепи глинения съд от устните си и доволно отбеляза:

— Прекрасно е. Все едно пия мед.

— Какво? Нима си нарушила обета си за въздържание! — подкачи я Никълъс. — Не мога да повярвам.

— Само една глътка — оправда се тя, — пък и никога не съм давала подобни обети.

Срещу всеки от гостите седна по един послушник, който им предложи съд с гореща вода, където да измият дясната си ръка в очакване на пиршеството.

Изведнъж пещерите отекнаха от звуците на свирки и барабани и откъм вътрешното помещение се показва шествие от музиканти. Заеха места покрай стените на църквата, докато присъстващите издължиха вратове в любопитство какво ли ще се покаже зад отворените врати.

Най-накрая на горното стъпало се появи самият игумен Яли Хора. Беше облечен в дълга роба от моравочервена коприна, на раменете си носеше епитрахил, избродиран със златни нишки. На главата му стоеше тежка корона. Колкото и да лъщеше като злато, за набитото око на Никълъс не бе трудно да познае, че металът е прост месинг, а пъстрите камъчета, с които бе обсипана — шарени стъкълца и изкуствена смес.

Яли Хора вдигна жезъла със сребърния кръст и сред насъбралите си настъпи тежко мълчание.

— Ще произнесе молитвата — каза Тесай и склони глава.

Молитвата на игумена беше дълга и въодушевена, дрезгавият му фалцет беше подкрепян от дебелите гласове на монасите, които отговаряха от местата си. Когато свърши, двама пищно облечени дебтери му помогнаха да слезе от трите стъпала и да седне на изографисания стол, който го чакаше при главните дякони и останалите свещеници на манастира.

Строгото религиозно смирение на монасите скоро отново даде път на празничното настроение, откъм терасата влязоха поредните послушници, които носеха на главите си плоски тръстикови кошници, големи колкото колела на каруца. Гостите на празненството се бяха разпределили на отделни кръгове, всеки от които имаше право на една кошница.

По сигнал на Яли Хора всички едновременно дръпнаха капаците на кошниците. Сред монасите се надигнаха радостни възгласи, защото

във всяка от кошницата стоеше плитка медена купа, пълна догоре с кръгли филии от сивкавия неквасен хляб, характерен за Етиопия.

След това още двамина послушници влязоха отвън и с видимо усилие понесоха из църквата тежкия меден казан, от който се издигаше ароматна пара. Казанът беше пълен отново до ръба с любимата за монасите овча каша. Носачите заставаха над всяка от купите с хляб, накланяха ръба на казана и изливаха от съдържанието му върху тях. Лепкавата червено-кафява каша се протягаше като език до долу, накисваше хляба, докато най-накрая потъналата в мазни петна повърхност не стигнеше догоре на металните съдове.

Сътрапезниците се хвърлиха лакомо върху предложената им храна. Късаха си едри хапки хляб, събираха в шепи тлъстия сос, който иначе щеше да ги олее целите, и тъпчеха широко отворените си усти, които дори не се сещаха да затворят, докато дъвчат. Прокарваха храната с едри глътки тей и понечваха за следващия залък. В съвсем скоро време цялото монашеско братство се бе омазнило до уши и лакти, но това беше само допълнителен повод за веселие, което явно не искаше да напусне ничия душа.

Скоро прислужниците поднесоха на всеки от гостите по още един комат хляб, този път различен на вид. Беше по-твърд, не толкова сочен и вкусен, но затова пък много по-близо до европейските разбирания за хляб, защото се ронеше на трохи, а не приличаше на гума подобно на съдържанието на металните купи.

Никълъс и Роян се опитваха да покажат колко много им се е харесала храната, без да изпускат повечето от нея върху дрехите си, както това вършеха усърдно съседите им. Колкото и да им изглеждаше гнусна, овчата каша се оказа наистина вкусна, а сухият хляб помагаше по-лесно да се поглъща мазнината.

Благодарение на съвместните усилия на празнуващите, медните купи се опразниха с рекордна бързина. Само някое и друго парченце хляб, омесено в мазнина, беше останало по дъното на съдовете, когато послушниците донесоха следващото ястие — пак каша, този път пилешка. Съдържанието на няколкото медни гърнета бе изсипано направо в мръсните купи, за да се омеси порядъчно с останките от овнешкото. Монасите, добре отпочинали в промеждутъка, се хвърлиха в пореден напор.

Докато продължаваха да се тъпчат с пилешкото, съвестните прислужници напълниха отново манерките догоре, от алкохола гласовете им ставаха дрезгави, а репликите — невъздържани.

— Не мисля, че ще мога да издържа още дълго — призна тревожно Роян на Никълъс.

— Затвори очи и си представи, че си в Англия — посъветва я той. — Ти си звездата на вечерта. Няма да те пуснат толкова лесно да си тръгнеш.

Щом и пилето отиде в стомасите на монасите, дойде ред на говеждото. Омесено със сос от овен и кокошка, то винаги се е славilo с вкусовите си качества.

Монахът, застанал срещу Роян, обърна до дъно манерката си, но когато прислужникът понечи да я напълни отново, гневно го отпрати с жест и извика:

— Катикала!

Призивът му беше мигновено подет от останалите, които хорovo закрещяха:

— Катикала! Катикала!

Послушниците се разтичаха и за отрицателно време се завърнаха с няколко дузини шишета от прозрачната течност, която щяха да наляят в подходящите за целта медни съдове с големина на чаени чаши.

— Ето с това трябва особено да внимавате — предупреди Тесай чужденците.

Те се вслушаха в думите ѝ и без никой да види, започнаха да отливат от чашите си в тръстиките по пода, които жадно попиваха течността. Монасите далеч не гледаха така на въпроса и се заеха сериозно с новото предизвикателство.

— И Борис не изостава никак — посочи руснака Никълъс. Водачът им беше почервениял като рак и се хилеше като малоумен, обръщайки поредната чаша.

Въодушевени от алкохола, монасите скоро се заловиха за любимата си игра. Един от тях взимаше филия хляб, сгъваше я надве и я пълнеше с говежда каша, след което, без да обръща внимание на мазнината, която капеше по цялата му ръка, се обръщаше към съседа си. Жертвата отваряше послушно уста, колкото се може по-широко, и набързо стъкменият сандвич беше навиран докрай между зъбите.

Майсторлъкът се състоеше в това да нацелиш точно големината на устната кухня, така че другият да може да налапа храната, без да се задуши. Разбира се, ако станеше грешка, тя си оставаше за сметка на „жертвата“.

Изглежда играта имаше известни правила, защото никой не можеше сам да се тъпче, а освен това капките мазнина не трябваше да попаднат нито върху собственото, нито върху чуждото расо. Колкото повече започнеше да се бори за въздух натъпканият с хляб монах, колкото по-силно се задавяше или разхълцваше, толкова повече се радваха съседите му, които още малко и щяха да си изплюят червата от смях. Когато жертвата най-сетне успееше да се пребори с огромния залък, веднага му се поднасяше чашата с катикала не само като награда, но и като продължение на играта, защото и чашата трябваше да бъде пресушена наведнъж.

Изведнъж игуменът Яли Хора, добре затоплен от количествата медовина и ракия, които беше поел през вечерта, се надигна от стола си. И той държеше в дясната си ръка парче хляб, от което обилно се лееше мазен сос. Направи няколко несигурни крачки из помещението, без да се разбере точно накъде се е запътил. Цялото събрание се умълча и се загледа в клатушкането на златистата му корона из светилището.

В един миг Роян замръзна на мястото си и с ужас зашепна:

— Не! Моля ви, само това не! Спаси ме, Ники! Не позволявай това да се случи с мен.

— Това е цената, която една видна дама като теб трябва да плати за оказаното ѝ внимание — отказа каквато и да е намеса Никълъс.

Колкото и да залиташе на едната или другата страна, Яли Хора видимо си беше набелязал красивата гостенка като крайна спирка. Мазнината от „сандвича“ отдавна си бе проправила път по ръката му и упорито капеше от лакътя му по пода.

Музикантите, които досега си бяха почивали облегнати до стената, надигнаха инструменти и засвириха весела мелодия. Щом игуменът застана пред Роян и се опитваше да запази равновесие, хората с тъпаните взеха думата и започнаха да удрят кожата в бесен ритъм.

Яли Хора поднесе своя подарък и като хвърли последен отчаян поглед на Никълъс, Роян затвори очи и примирено отвори уста.

Под звуците на свирки и барабани тя влезе в ожесточена схватка с тлъстата хапка. От задавянето лицето ѝ порозовя, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Никълъс се чудеше дали няма да е по-добре, ако изплюеше хляба и се признаеше за победена, но бавно и търпеливо спътницата му започна да надделява над мазнината в устата си и залък след залък започнаха да преминават през гърлото ѝ. Най-накрая успя да побере всичко в хранопровода и да се отпусне изтощена на земята.

Публиката ознаменува победата ѝ с бурни ръкопляскания и тропане с крака, доволна от представлението. Игуменът клекна на тъничките си колена и я прегърна, рискувайки да изтърве короната си на земята. Без дори да помисли да я пусне, се друсна на пода до нея.

— Изглежда си завоювала нова придобивка — отсече сухо Никълъс. — Ако не отстъпиш навреме, старецът ей сега ще се излегне в скута ти.

Но Роян реагира светкавично. Пресегна се и докопа най-близката бутилка с катикала, за да напълни чашата си догоре.

— Твой ред е, отче! — рече тя на игумена и долепи ръба на чашата до устните му. Яли Хора прие на драго сърце предизвикателството, за целта обаче трябваше да отпусне прегръдката си.

Изведнъж Роян го зяпна толкова изненадано, че каквото беше останало на дъното на чашата, се разля върху дрехите на стареца. Колкото беше порозовяла преди малко, два пъти повече пребледня сега, тялото ѝ потрепери като в треска, а погледът ѝ се впери в короната на Яли Хора, която се бе изхлузила на една страна и висеше точно пред лицето ѝ.

— Какво има? — попита тихо, но тревожно Никълъс и в същия миг протегна ръка да я хване за рамото. Никой от околните не забелязваше смущението ѝ, но той вече я беше поопознал и разбираше, че нещо наистина се е случило.

Без да отлепя очи от короната, Роян изпусна металната чаша и на свой ред сграбчи Никълъс за китката. Толкова силно го стисна, че той се стресна. Пръстите ѝ се бяха вкопчили болезнено в плътта му, а ноктите ѝ се бяха впили толкова безмилостно в кожата му, че му пуснаха кръв.

— Погледни короната! Камъкът! Синият камък! — не смееше да си поеме дъх Роян.

Сега и той го забеляза — сам-самичък сред разноцветните парченца стъкло, полускъпоценните гранати и планинските кристали. Камъкът имаше големината на сребърен долар и представляваше керамичен печат, съвършено кръгъл и изпечен на толкова силен огън, че влагата никога не би могла да го просмуче. В центъра на малкия диск стоеше изрисувана египетска бойна колесница, над нея кръжеше птичи силует, който не можеше да бъде друго, освен ястреб със строшено крило. По ръба на печата имаше изписан с йероглифно писмо надпис. На Никълъс му трябваха две-три секунди да го прочете:

„Аз командвам десет хиляди колесници.
Аз съм Таита, началник на царската конница.“

На Роян все повече ѝ се искаше да се спаси от потискащата атмосфера в църквата. Парчето хляб и мръвка, което игуменът бе натикал в гърлото ѝ, вече се беше смесило в стомаха ѝ с няколкото глътки медовина, които си беше позволила, и резултатът беше крайно обезкуражаващ. Неприятното чувство се допълваше от вида и миризмата на мръсните съдове, които се въргаляха из цялото помещение, а също и от вонята на повръщано, надигаща се все повече и повече, след като мнозина от пианите монаси бяха започнали да изхвърлят празничната си вечеря наред църквата.

И все пак, игуменът продължаваше да проявява жив интерес към личността ѝ. Беше седнал до нея и мързеливо галеше голата ѝ ръка, рецитирайки наизуст откъси от амхарските писания; Тесай отдавна се беше отказала да ѝ превежда. Роян бе заложила всичките си надежди на Никълъс, но той се бе отдръпнал почтително назад и мълчеше, сякаш нищо от заобикалящото не го засягаше. Знаеше, че съзнанието му се опитва да намери някакъв смисъл в керамичния печат върху короната на игумена, защото погледът му постоянно се насочваше в тази посока.

И на нея ѝ се искаше двамата да се усамотят някъде и на спокойствие да обсъдят неочакваното откритие. Само вълнението на изследовател ѝ помагаше да забрави за гнусотията наоколо и да запази самообладание сред хаоса в църквата. Всеки път, когато погледът ѝ се спреше върху короната, сърцето ѝ подскачаше и тя трябваше да полага

стоически усилия да не посегне към бляскавия син камък, който плачеше да бъде отскубнат от металното си гнездо и проучен по-отблизо.

Роян си даваше сметка, че ще е крайно непредпазливо да привлича сама вниманието върху керамичния печат, но когато обходи с поглед кръга от сътрапезници, се убеди, че Борис едва ли го интересува друго, освен съдържанието на чашата пред него. В крайна сметка именно руснакът ѝ предложи оправданието, което толкова време търсеше. В един миг той се опита да стане, но краката му се подвиха под тежестта, той се наведе безпомощно напред и с красив замах се строполи по очи в близката купа с манджа. Без да му прави впечатление къде е попаднал, юнашки захърка и остави на жена си да решава вместо него. Тесай умолително погледна към Никълъс.

— Алто Никълъс, какво да правя?

Той наблюдаваше с известна печал просналия се насред църквата ловец. Като конфети от косите му се показваха парчета хляб, омазнени в говежда каша.

— Имам известни подозрения, че за Вълшебния принц вечерта свърши — отбеляза той спокойно.

Стана, наведе се над Борис и го хвана за едната китка. С рязко движение го вдигна, колкото да седне, грабна го с ръце и го сложи на раменете си като пожарникар.

— Лека нощ на всички! — обърна се той към монасите, сред които малцина бяха в състояние да му отговорят. Запъти се с горда крачка към изхода на църквата, нарамил пияния руснак като дивеч. Двете жени трябваше да се затичат подире му, иначе щеше да ги забрави някъде по пътя.

— Никога не съм си представяла, че алто Никълъс е толкова силен — задъхваше се от бързане Тесай, за която беше достатъчно изпитание сама да изкачи многото стъпала нагоре по скалата.

— И аз не съм — призна Роян. Изпитваше известна гордост от това, че нейният приятел е способен на подобни подвизи, и тихичко се подсмиваше в мрака.

„Я не бъди глупачка — повтаряше ѝ вътрешният глас. — Та какъв ти е той, че да се гордееш с него?“

Никълъс хвърли товара си на полагащото му се легло в сламената колиба на водача и за миг остана неподвижен. Бършеше

потта от лицето си и се опитваше да успокои ускореното си дишане.

— Ако ви се налага някой ден да получите сърдечен удар, това е добра рецепта — посъветва той дамите.

Борис изръмжа, обърна се по корем и се постара веднага да се изповръща по възглавницата и чаршафите.

— И след този щастлив завършек на днешните ни приключения, не виждам какво друго да ти кажа, освен лека нощ — сбогува се тържествено Никълъс с Тесай и излезе в топлата африканска нощ.

С облекчение и наслада пое дълбоко въздух и изпълни гърдите си с аромата на гората и реката. Но Роян нямаше търпение за подобни романтични мигове и неспокойно го дръпна за ръката.

— Видя ли... — започна развълнувано тя, но Никълъс бързо допря пръст до устните ѝ и многозначително кимна към колибата на Борис.

— Видя ли го? — попита повторно Роян, щом се прибраха в нейната колиба. — Можа ли да го прочетеш?

— *Аз командвам десет хиляди колесници.*

— *Аз съм Таита, началникът на царската конница* — довърши изречението Роян. — Той беше там. О, Ники! Таита беше там! Това е доказателството, за да сме сигурни, че търсим нещо съществуващо. Сега знаем със сигурност, че не си губим времето.

Тя се друсна на походното си легло и се сви на топка като мъркаща котка.

— Мислиш ли, че игуменът ще ни позволи да погледнем печата отблизо?

Никълъс обаче поклати глава невярващо.

— Предполагам, че не. Короната се води част от съкровищата на манастира. Не мисля, че би сторил подобно светотатство дори и заради красивите очи на своята голяма любов. Така или иначе, по-добре да не издаваме, че камъкът ни се е сторил толкова интересен. Яли Хора по всяка вероятност няма и представа какво носи на главата си. А и в никакъв случай не бива да предизвикваме любопитството на Борис.

— Мисля, че си прав. — Роян се надигна, за да му позволи да седне до нея. — Заповядай.

Никълъс се отпусна на леглото, а тя попита:

— Как мислиш е попаднал този печат в манастира? Кой го е открил? Къде и кога?

— По-полека, скъпа. Задаваш ми четири въпроса наведнъж, а аз трябва да отговарям на всеки поотделно, нали?

— Хайде, познавай! — подкани го тя. — Предполагай, размишлявай, хайде, искам да подхвърлиш някоя идея!

— Добре тогава — отстъпи Никълъс. — Печатът е бил произведен в Хонконг, в една малка фабрика, която залива пазара с хиляди подобни дрънкулки. Яли Хора си го е купил миналия месец от сергия за сувенири в Луксор, където е прекарвал почивката си.

Роян го ощипа болезнено по ръката.

— Недей се лигави — сопна му се тя.

— Да чуем дали ти ще измислиш нещо по-интересно — потри се той по ръката и я изгледа обидено.

— Добре, слушай. Таита е изпуснал личния си печат, докато е наглеждал строежа на царската гробница в долината. Три хиляди години по-късно, някой монах, навярно от първите, които са се заселили по тези места, случайно го е намерил и го е занесъл на игумена си. Разбира се, не е могъл да разчете йероглифите. Игуменът на свой ред го е обявил за светилия, останала от свети Фруменций, и го е вградил в короната си.

— И заживели доволно и щастливо — продължи нататък Никълъс. — Не звучи зле.

— Виждаш ли пропуски? — запита тревожно Роян, но той кимна отрицателно. — Значи си съгласен, че печатът доказва съществуването на Таита и че теориите ни са правилни?

— „Доказва“ е твърде силно казано. Да речем, че видяният печат навежда на подобни предположения.

Тя се извъртя на леглото и го загледа право в очите.

— О, Ники, толкова съм развълнувана. Сигурна съм, че цяла нощ няма да мога да мигна. С нетърпение чакам да дойде утре и да се впуснем отново в търсене.

Очите ѝ светеха, а тъмните ѝ страни се бяха изчервили от емоциите. Устните ѝ стояха леко разтворени, колкото да се види розовото връхче на езика ѝ. Този път изкушението беше твърде силно за Никълъс. Той се наведе бавно над нея, давайки ѝ достатъчно възможност да се отдръпне, ако не го желае. Но Роян не помръдна, само в грейналия ѝ поглед се появи искрица на разбиране какво точно се случва в този миг. Гледаше го право в очите, сякаш търсеше нещо,

за което да се хване. Когато устните им бяха само на два-три сантиметра разстояние, Никълъс се спря, за да я остави тя да съкрати дистанцията. Младата жена не го накара да чака дълго.

В началото целувката им беше като ефирно докосване; Никълъс сякаш усещаше само нежния ѝ дъх. Но това им се стори малко, постепенно устите им се вкопчиха една в друга със страст и желание. Така останаха може би минута-две, а Никълъс си мислеше колко сладки са устните ѝ, колко много приличат на узрял плод. В следващия миг обаче тя тихо изскимтя и с известно усилие на волята се откъсна от прегръдката му. Двамата се загледаха объркани, без да знаят какво да сторят и кажат.

— Не — прошепна най-накрая Роян. — Моля те, Ники, не още. Не съм готова.

Той пое ръката ѝ и я задържа между дланите си. Сетне леко целуна крайчетата на пръстите ѝ, за да вкуси по-дълбоко дъха на кожата ѝ.

— Ще се видим сутринта — остави я той на мира и стана да си върви. — Тръгваме рано. Бъди готова! — И излезе от колибата.

Още докато се обличаше на другата сутрин, Никълъс я чу да се движи, затова само ѝ подсвири тихо и тя излезе, готова за приключения.

— Борис още не се е събудил — уведоми ги Тесай, докато им поднасяше закуската.

— Колко изненадващо! — учуди се Никълъс, без дори да вдига поглед от чинията.

Заради необичайните обстоятелства, при които се бяха разделили предната вечер, двамата с Роян се чувстваха леко неловко един пред друг. Когато обаче той метна пушката и едnodневката си през рамо, всичко бе забравено на секундата и те се насочиха с бодра крачка към долината в очакване на открития и изненади.

Вървяха около час, когато Никълъс хвърли поглед през рамо и смигна на спътницата си.

— Следят ни.

При следващия завой на пътеката той я грабна за китката и я издърпа при себе си зад близката скала. Зачака, както хищник дебне плякката си, и когато нечия върлинеста фигура, облечена в мръсна, бяла шама крадешком се показва, скочи да я улови. Непознатото създание изрева от изненада и се свлече на земята, разтреперано от страх.

Никълъс му помогна да се изправи отново на крака.

— Тамре! Какво правиш тук? Защо ни следиш? Кой те е пратил? — запита го той на арабски.

Момчето бързо погледна към Роян.

— Моля те, ефенди, не ме бий. Нищо лошо не съм мислил.

— Я остави момчето, Ники! Само ще предизвикаш още някоя криза — намеси се Роян.

Тамре бързо се скри зад нея и се хвана за ръката ѝ, сякаш се страхуваше да не му се случи нещо.

— Спокойно, Тамре — опита се да го увери в добрите си намерения Никълъс. — Няма да те бия, освен ако не видя, че ме лъжеш. Но ако наистина посмееш, тогава такъв тупаник ще ти тегля, че кожа няма да оставя по гърбината ти. Кой те прати да ни следиш?

— Дойдох сам. Никой не ме е пращал — смотолеви момчето. — Искам да ви покажа къде видях святото животно с белезите от пръстите на Йоан Кръстител.

Никълъс се взря за известно време в очите му, сетне леко се засмя.

— Проклет да съм, ако това момче наистина не е убедено в съществуването на прадядовата ми антилопа. — Но усмивката му скоро се превърна в заканителна гримаса. — Не забравяй какво ти се пише, ако ни баламосваш.

— Истина ти казвам, ефенди — изхленчи Тамре и Роян бързо застана в негова защита:

— Защо му говориш така? Не виждаш ли, че е само едно нещастно и беззащитно дете?

— Добре, Тамре. Ще ти дам възможност да докажеш, че говориш истината. Отведи ни на мястото, където си видял святото животно.

През целия път Тамре отказа да пусне ръката на Роян. Беше се увесил за нея, без да го е грижа, че двамата си вървят един на друг в краката и без да спира да поглежда към страшния Никълъс. Едва след стотина крачки уплахата му поотмина и на лицето му се изписа невинна, срамежлива усмивчица.

В продължение на час тримата се отдалечаваха от бреговете на Дандера и изкачваха баирите около нея. Трябваше да си пробиват път през гъстата гора, където постоянно им се препречваха шубраци и разядени от водата скални ръбове. Бодливите клони на храстите до такава степен се преплитаха и се спускаха толкова ниско до земята, че изглеждаше сякаш просто не съществува път. Но Тамре добре се ориентираше и нито за миг не се отклони от тясната пътека, която се виеше из джунглата и позволяваше на двамата му спътници да се промушат безопасно между червените кукички на коварните растения. По едно време негърчето се закова на място и издърпа Роян пред себе си, за да ѝ покаже нещо в краката си.

— Реката! — обяви Тамре с важен тон.

Никълъс застана зад тях и тихичко си подсвирна. Оказа се, че Тамре ги е превел в пълен кръг и ги е извел отново на брега на Дандера, само че по-нагоре — точно там, където водите се изгубваха от погледа на пътниците и си проправяха път из скалите.

Бяха застанали на самия ръб на голям вир. Оказваше се, че макар и входът на скалния пролом да е съвсем тесен, веднага след това коритото отново се разширява и заприличва на глинени манерки, от

които монасите в манастира пиеха медовината си. Отново се стесняваше в другия край на вира, за да продължи в неизвестното.

— Видях свящото създание ей там — посочи Тамре отсрещния бряг, където малко поточе шуртеше в гъсталака, преди да се хвърли във водите на реката. От ръба на хлътналата като стена на чаша скала висяха парчета зелен мъх, подхранвани от благотворните струйки на ручейчето.

— Ако си го видял на отсрещния бряг, защо ни доведе тук? — попита кисело Никълъс.

Тамре го погледна, сякаш още малко и сълзи щяха да рукнат от очите му.

— По-лесно е да се стигне. От другата страна няма път през гората. Храстите биха наранили войзеро Роян.

— Не му се карай за щяло и нещяло! — отново се сопна Роян на приятеля си и покровителствено сложи ръка върху рамото на Тамре.

Никълъс вдигна рамене.

— Добре, щом сте се наговорили, ваша воля. Но след като тъй и тъй сме се разкарали дотук, най-добре да поседнем и да изчакаме дали наистина ще се появи пращяловата дик-дик.

Избра си местенце сред шубрака, размаха здраво шапката си и успя да го разчисти колкото за тримата. Самият Никълъс се облегна блажено на най-близкото дърво и положи карабината в скута си.

Вече беше превалило обед и жегата ставаше смъртоносна. Никълъс извади шишето с вода, отпи, после го подаде на Роян и докато тя го беше надигнала, изгледа с любопитство Тамре.

— Може би сега му е времето — предложи той на Роян на английски, — да разберем от момчето какво знае за печата на Таита. Толкова е хлътнал по теб, че ще ти каже всичко, което искаш. Само трябва да го разпиташ.

Роян го послуша и завърза приятелски разговор с Тамре. От време на време си позволяваше да го погали по главата или да го потупа като кученце. Започнаха да си говорят за вечерята от предния ден, за това колко красива била скалната църква, колко били стари стенописите и гоблените и най-накрая, съвсем естествено, стигнаха до короната на игумена.

— Да, да. Това е камъкът на светеца — кимна утвърдително момчето. — Синият камък на Свети Фруменций.

— Знаеш ли откъде е дошъл? — попита Роян.

Тамре се затрудни с отговора.

— Нямам представа. Знам само, че е много стар, може би е от времето на Христос Спасителя. Така поне говорят свещениците.

— И не знаеш къде е бил намерен?

Момчето поклати глава, но за да ѝ направи все пак удоволствие, рече:

— Сигурно е паднал от небето.

— Нищо чудно — прие думите му на сериозно Роян и се спогледа с Никълъс. Той надигна очи към небето като в няма молитва, след което прикри лицето си с широката периферия на шапката.

— А сигурно Свети Фруменций на свой ред го е дал на първия игумен на манастира — продължи да гадае Тамре, чиято фантазия се развихряше все повече и повече. — Или пък са го намерили в ковчега му, когато са го поставяли в гробницата му.

— Всичко това е напълно възможно, Тамре — съгласи се Роян.

— Ти самият виждал ли си гробницата на Свети Фруменций?

Той се огледа, сякаш се страхуваше някой да не го чуе.

— Само ръкоположени духовници могат да влизат в макдас, Светая Светих на манастира — сведе глава, сякаш криеше нещо.

— Но ти си я виждал, Тамре — разобличи го Роян, галейки го по главата. Струваше ѝ се доста странно момчето да се чувства толкова гузно. — Можеш да ми кажеш, няма да те издам пред монасите.

— Само веднъж — призна Тамре. — Заради другите момчета. Пратиха ме да докосна камъка на табота. Иначе щяха да ме бият. Всеки новопостъпил послушник е принуждаван да го стори. — Заради ужасните спомени от постъпването в манастира, на Тамре чак започна да му се връзва езикът. — Бях съвсем сам и ме беше много страх. Минаваше полунощ и всички свещеници спяха. Тъмнината е пълна, а в макдас и до ден-дневен броди духът на светеца. Бяха ми казали, че ако съм недостоеен, щял да ме порази с гръм.

Никълъс махна шапката от лицето си и бавно се надигна.

— Няма как, момчето говори истината. Той е бил в Светая Светих — рече той на Роян. — Продължавай да го разпитваш. Може и да научим нещо полезно. Питай го за гробницата на Свети Фруменций.

— А гробницата на светеца видя ли? — попита Роян.

Тамре кимна утвърдително.

— Влезе ли вътре?

Но този път той отрече.

— Няма как, на входа стоят решетки. Само игуменът има право да влиза в гробницата, и то само веднъж в годината — на рождения ден на светеца.

— Но сигурно си погледнал през решетките?

— Погледнах, но беше пълна тъмница. Видях единствено ковчега. Той е дървен и отгоре му е изписан ликът на светеца.

— Той чернокож ли е?

— Не, бял с червена брада. Изображението почти се е изтъркало. Ковчегът е прогнил и разяден от червеите.

— Къде са го сложили? На пода на гробницата?

Тамре се замисли, сякаш не се сещаше много добре, но най-накрая поклати глава.

— Не, в стената е издълбана ниша и ковчегът е сложен в нея.

— Спомняш ли си нещо друго за гробницата? — опитваше се Роян да изстиска докрай знанията му по въпроса, но Тамре повече нищо не се сещаше.

— Беше много тъмно, а входът с решетките е много тесен — оправда се той.

— Няма значение. Гробницата в дъното на мақдас ли се намира?

— Да, точно зад олтара и камъка на табота.

— От какво е направен олтарът. От камък?

— Не, от дърво. От кедрово дърво. Вътре има свещи, голям кръст, много корони, които носи само игуменът, потир и жезъл.

— И той ли е изписан като ковчега?

— Не, изографисан е с всякакви изображения. Много се различават от тези в гробницата.

— Кое им е различното? Кажи ми, Тамре.

— И аз не знам. Лицата са много смешни. А и хората носят други дрехи. Има и коне. — Тамре сам не знаеше какво да каже. — И конете са различни.

Роян се опита да извлече някакво по-конкретно описание, но той все повече се объркваше и думите му започваха да си противоречат. Затова тя смени темата.

— Кажи ми за табота — помоли Роян, но Никълъс я прекъсна:

— Първо ти ми кажи на мен какво е изобщо таботът? Нещо подобно на юдейската скиния?

Тя се обърна към него.

— Да, или поне така е при нас в Египет. Обикновено представлява светиня, прибрана в обсипана със скъпоценни камъни кутийка и обвита в плат, бродиран със злато. Единствената разлика е, че по юдейската скиния са написани десетте Божии заповеди, докато в нашата църква светинята носи думите на посвещение на конкретната църква, където се съхранява. Смята се за живото сърце на църквата.

— Какво тогава представлява камъкът на табота? — чудеше се Никълъс и се опитваше да намери обяснение.

— Не знам — призна Роян. — В нашата църква не познаваме подобни камъни.

— Може би да го попиташ?

— Кажи ми за свещения камък, Тамре.

— Висок е, ей толкова — показва той малко над височината на рамото си — и е широк ей толкова — и разпери ръце. — Целият квадратен.

— И таботът стои отгоре му? — предположи Роян.

Тамре кимна.

— Тогава защо са те пратили да пипнеш само камъка, а не самия табот? — полюбопитства Никълъс, но Роян му даде знак да мълчи.

— Остави ме аз да питам — помоли го тя. — Много грубо му говориш. — И се обърна отново към момчето.

— Защо е трябвало да пипаш камъка, а не самата скиния?

Тамре вдигна рамене в жест на безпомощност.

— Нямам представа. Така е прието.

— На какво прилича камъкът? И на него ли има изображения?

— Не знам — рече той, но явно се чувстваше неловко, задето не знае какво да ѝ отговори. Толкова му се искаше да ѝ угоди. — Камъкът е покрит с платнище.

Никълъс и Роян се спогледаха изненадано, след което тя бързо продължи с разпита.

— Покрит с платнище ли? — наведе се тя над момчето. — Камъкът е покрит с платнище?

— Казват, че само игуменът можел да го сваля за рождения ден на Свети Фруменций.

Никълъс и Роян повторно се спогледаха и той многозначително се усмихна.

— Би ми се щяло да хвърля някой и друг поглед на гробницата и този мистериозен камък... естествено без платнището.

— Ще трябва да почакаш рождения ден на светеца — напомни му Роян — и междувременно да си се сдобил с духовен сан. Само свещениците... — започна да обяснява тя, но се спря насред изречението си. Отново го погледна в очите. — Ти да не смяташ...

— Кой, аз? Да не си си го помислила.

— Ако те спипат в макдаса, ще те разкъсат на парченца.

— Тогава не трябва да ме спипват.

— Ако отиваш, и аз идвам с теб. Но как ще успеем?

— По-полека, скъпа. Мисълта ми хрумна само преди десет секунди. Дори и в добрите ми години имах нужда от поне десет минути да намисля план, достоен за целта.

Двамата се загледаха известно време във водите на реката, докато най-накрая Роян не се осмели да изкаже на глас това, което мислеха:

— Покритият камък. Дали не става дума за надписа на Таита?

— Не ни урочасвай, ако обичаш — спря я той и направи арабския жест за прогонване на злото. — Опитвай се дори да не мислиш за него. Дяволът има уши навсякъде.

И отново се умълчаха. Всеки се опитваше да измисли някакъв що-годе смислен план да влезе в светилището. Най-накрая Роян подскочи като ужилена и възкликна:

— Ники, ами ако... — но поклати глава. — Не, няма да стане. — И отново потъна в мълчание.

Беше ред на Тамре да възкликне от радост и да привлече вниманието им.

— Ето го, гледайте!

И двамата бяха стреснати от подобно вмешателство в мислите им.

— Какво има? — погледна го с недоумение Роян.

Тамре я дърпаше упорито за ръката. Целият трепереше от вълнение.

— Ето го, казвах ви аз — и със свободната си ръка сочеше някаква точка на отсрещния бряг. — В самия край на хрусталака, не го ли виждате?

— Кое по-точно? За какво говориш?

— За животното на Йоан Кръстител. За животното с белезите.

Роян проследи посоката на пръста му и най-накрая забеляза някакво кафеникаво петънце да се мърда между зелените листа на храстите.

— Не съм сигурна. Много е далеч...

Никълъс грабна еднодневката си и извади бинокъла. Вдигна го пред очите си и като го нагласи на фокус, доволно се изсмя.

— Алелуя! Най-после защитихме честта на праядо ми — и подаде бинокъла на Роян.

Тя го нагласи на свой ред и впери поглед в шубраците. Животинката се намираше на поне триста метра, но благодарение на мощните увеличителни стъкла успя да различи всяка подробност по тялото ѝ.

Антилопата беше два пъти по-малка от обикновената дик-дик, която бяха видели предния ден. Козината ѝ обаче не беше сива, а ярко червено-кафява. И все пак, най-забележителната ѝ черта си оставаха тъмнокафявите ивици по гърба, напомнящи за шоколадови блокчета — пет линии, намиращи се на равни разстояния една от друга — сякаш оставени от нечий гигантски пръсти.

— И да го гледаме, и да не го гледаме, това е то — *Madoqua harperi* — отбеляза тихо Никълъс. — Прощавай, праядо, че се бях усъмнил в честността ти.

Антилопата се криеше наполовина в сянката на дърветата и тревожно душеше с дългата си муцунка наоколо. Главата ѝ стоеше вдигната високо в знак, че долавя нещо подозрително във въздуха. Тихият ветрец минаваше успоредно по течението на реката, но при всеки по-слаб повей към отсрещния бряг животинчето усещаше неясното и необяснимо човешко присъствие.

Роян чу как изщрака затворът на карабината и бързо свали бинокъла, за да види какво прави Никълъс. Той тъкмо пълнеше барабана на оръжието си.

— Да не смяташ да стреляш? — попита тя тревожно.

— Не и оттук. Разстоянието е триста крачки, а целта е дребна. Ще изчакам да се приближи.

— Няма ли да ти е мъчно да я застреляш?

— Какво значение има дали ми е мъчно или не? Все пак аз съм дошъл по тези места и заради нея.

— Но тя е толкова красива...

— От което разбирам, че като видя грозно животно, трябва да го гръмна от раз.

Тя не му отговори, вместо това вдигна повторно бинокъла. Изглежда вятърът бе появил в тяхна посока, защото дик-дикът най-сетне се успокои и си позволи да откъсне малко от жилавата кафява трева пред себе си. Вдигна отново глава и се насочи през шубраците напред към коварния бряг на реката. На всяка крачка спираше да пасе.

„Върни се обратно!“, опитваше се Роян да спре с мисълта си животното. То обаче не се вслушваше в немите ѝ предупреждения и упорито се приближаваше към смъртта си.

Никълъс се излегна по корем и опря пушката на дебелия корен пред себе си. За по-стабилно подложи отдолу шапката си, смачкана на топка.

— Двеста крачки — мърмореше си той. — Става. Пък и тя няма да се приближи повече. — И започна да се цели през телескопическия мерник. Вместо да стреля, надигна глава в очакване антилопата да се покаже по-добре иззад храстите.

Антилопата обаче също се озърташе. От тръпките, полазили тялото ѝ, личеше обхваналото я напрежение.

— Нещо не ѝ се харесва. Да му се не види, сигурно вятърът пак е задухал в грешната посока — замрънка Никълъс. В следващия миг безпомощно изгледа как антилопата се впуска в бяг и след като се показва за миг на поляната, където я бяха забелязали най-напред, потъна безследно в морето от тръни.

— Давай, дик-дик, давай! — окуражи я от мястото си Роян, а Никълъс се изправи и изсумтя недоволно.

— Така и не мога да разбера какво я подплаши.

В следващия миг обаче изражението му се промени и той внимателно се заслуша. Из въздуха се носеше странен звук, напълно чужд на дивата пустош наоколо. С всяка секунда шумът се усилваше — едновременно стържещ и дрънчащ, тракащ и виещ.

— Вертолет! Ама че работа! — не му трябваше много време да разбере какво беше разбудило природата. Грабна бинокъла от ръцете на Роян и го насочи към небето. Лещите зашариха по безкрайната синя

шир над насечения от дървета и скали хоризонт, докато най-накрая не се спряха на търсения обект.

— Ето го — изкоментира мрачно Никълъс и добави: — „Бел Джет Рейнджър“. — Разпозна модела по силуета. — Както изглежда, идва право към нас. Няма смисъл да му се показваме. По-добре да се скрием. — И издърпа Роян и момчето под разперените клони на близкото дърво.

— Сядайте и не мърдайте — нареди им. — Няма как да ни забележат тук.

Продължи да следи приближаването на машината през бинокъла си.

— Навярно принадлежи на етиопските въздушни сили — разсъждаваше той на глас. — Още по-вероятно извършва рутинна проверка дали в областта не се навъртат шуфти. И Борис, и полковник Ного ни предупредиха, че в долината действат както бунтовници, така и чисти разбойници... — но изведнъж се спря наред разсъжденията си. — Бъркам, не е военен. Зелено и червено, отстрани стои нарисувано летящото конче. Ей ги пак приятелчетата ти от „Пегас“.

Моторите гръмогласно бръмчаха над главите им и Роян можеше и с невъоръжено око да различи изображението по фюзелажа на хеликоптера. Машината летеше ниско над гората, стигна на около километър в тяхна посока, сетне зави и се отправи към Нил.

Никой не обръщаше внимание на Тамре, който се беше свил на топка зад гърба на Роян, сякаш се надяваше тя да го опази от непознатите опасности. Зъбите му се бяха разтракали от ужас, а очите му отново се завъртяха в орбитите си, превръщайки се в бели петна.

— Изглежда нашият приятел Яли Хора си е уредил по-удобен транспорт от традиционния. Ако „Пегас“ наистина имат пръст в убийството на Дураид и в покушенията срещу теб, то редно е да очакваме скоро появата им и около лагера. От тяхното положение могат спокойно да следят всяко наше движение — не изпускаше Никълъс нито за миг вертолета от поглед.

— Когато гледаш неприятеля в небето, започваш да се чувстваш крайно беззащитен — сподели Роян и инстинктивно потърси да се облегне на рамото му.

Зелено-червената машина се изгуби зад ръба на вътрешния пролом, насочвайки се по всяка вероятност към манастира.

— Или са излезли на разходка, или търсят лагера ни — предположи Никълъс. — А някой в централата чака да отбележи местоположението ни на картата.

— Няма да им е трудно да го намерят. Борис дори не помисли да прикрие колибите — добави тревожно Роян. — Най-добре да се махаме оттук — рече тя и стана.

— Добра идея — понечи Никълъс да я последва, но се спря и рязко я издърпа обратно под прикритието. — Чакай малко. Ето че се връщат насам.

Шумът от двигателите отново се усили. Скоро забелязаха самия хеликоптер да кръжи над върховете на дърветата.

— Виж, тръгва по реката. Продължава да търси нещо и започвам да се сещам какво е то.

— Нас ли имаш предвид? — на Роян й ставаше все по-нервно.

— Ако наистина изпълняват заповедите на шефа, нищо чудно — кимна Никълъс.

Вертолетът се намираше съвсем наблизо и ревът на моторите им пречеше дори да се чуват.

В този миг нервите на Тамре не издържаха и той се разкрещя в паника.

— Това е дяволът, който идва да ме прибере. Исусе Христе, Спасителю на човеците, спаси и мен сега!

Никълъс протегна ръка да го хване, но не се оказа достатъчно бърз. Тамре вече беше скочил на крака и като продължаваше да кълне адските пламъци, които му се привиждаха, хукна обратно по пътеката. Тъничките му крачета го понесоха из шубрака, дрехата му се развя на вятъра, а лъскавото му черно лице постоянно се обръщаше назад да види дали дяволската машина продължава да го преследва.

Което тя и направи. Пилотът забеляза веднага тичащата фигура и насочи хеликоптера право в нейна посока. Вертолетът застана почти над главите на Никълъс и Роян и за миг се забави над вира. Толкова беше близо, че двамата можеха да разпознаят лицата на хората в предната кабина. Машината забави съвсем и застана неподвижно, оставяйки се на перката да я носи над водите. Роян и Никълъс се снесиха в храстите с надеждата, че ще останат незабелязани.

— Единият е американецът от сондата — разпозна Роян Джейк Хелм, нищо че онзи си беше сложил светлоотразяващи очила и

слушалки на ушите. Двамата с черния пилот усилено си налягаха вратовете да оглеждат бреговете на реката.

— Не са ни забелязали... — за малко да си отдъхне Никълъс, но в следващия миг Джейк Хелм погледна право в тяхната посока и без да променя изражението си, потупа пилота по рамото и посочи с пръст надолу.

Пилотът спусна хеликоптера още по-ниско и перката закръжи над самите скали, оградили кръглия вир. Кабината се намираше кажи-речи на едно ниво с двамата ловци. Разделяха ги някакви си тридесет крачки. Никълъс се отказа повече да се крие като малоумен, облегна се на близкия дънер и размаха панамената си шапка в лаконичен поздрав към двамата в машината.

Управителят на базата дори не благоволи да му отговори. Удостои англичанина с празен и потискащ поглед, след което драсна клечка кибрит и разпали наполовина изпушената пура в устата си. Хвърли клечката през прозореца и избълва целия дим от устата си по посока на Никълъс. Без да изменя изражението си, с крайчеца на устата си рече нещо на негъра.

Хеликоптерът се издигна вертикално нагоре и пое обратно на север, където го чакаше ръбът на пролома и базовият лагер.

— Мисията изпълнена. Намери каквото търсеше — вдигна се и Роян от земята. — Сиреч нас!

— Няма как да не е забелязал и лагера. Вече знае къде да ни потърси пак — съгласи се Никълъс.

Роян потрепери и се сгуши в ръцете си.

— От този направо ме полазват тръпки. Като крастава жаба е.

— Хайде сега! — пошегува се Никълъс. — Какво толкова имаш срещу жабите? — И този път се изправи окончателно. — Не мисля, че прадядовият дик-дик ще се появи отново днес. Хеликоптерът му завъртя мозъка. Ще се върна да опитам утре.

— Трябва да потърсим Тамре. Бедният, сигурно е получил нов пристъп.

Тук грешеше. Момчето ги чакаше встрани от пътеката и още не можеше да си каже името от страх, но епилептичният пристъп му се беше разминал. Щом видя Роян да се задава спокойна откъм реката, Тамре също успя горе-долу да се овладее и тримата се насочиха

обратно към лагера. Когато доближиха обаче сламените колиби, момчето се сбогува с Роян и Никълъс и свърна към манастира.

Същата вечер, преди да се е стъмнило, Никълъс отведе Роян обратно в манастира.

— Време е да направим посещение с разузнавателен характер — обясни той целта на разходката, докато двамата стояха пред самия вход на скалната църква и се готвеха да се присъединят към множеството богомолци вътре.

— Ако се вярва на Тамре, послушниците изчакват на смяна пред вратата да застанат свещениците, за които се знае със сигурност, че ще заспят — говореше тихичко Роян, щом се озоваха пред входа за средното помещение и се опитаха да видят нещо оттатък вратите.

— На нас, уви, не ни е съдено да притежаваме подобни познания — отбеляза лаконично Никълъс.

Докато гледаха, през вратите на няколко пъти влязоха и излязоха хора, облечени като духовници.

— Като че ли не съществува строго определена процедура — споделяше наблюденията си Никълъс. — Нито повтарят парола, нито извършват особен ритуал, преди да влязат.

— От друга страна се поздравяват по име с пазачите, което означава, че всички се познават. Общността е малка, сигурно са близки помежду си.

— Пък и не виждам как бих могъл да се преоблека като етиопски монах — съгласи се Никълъс. — Чудя се какво ли правят с неканените гости в светилището?

— Сигурно ги хвърлят от терасата долу на крокодилите... — подхвърли уж небрежно Роян. — Както и да е, ако ще влизаш вътре, и аз идвам с теб.

Сега не му беше времето да спорят, затова Никълъс съсредоточи вниманието си върху входа към кидиста, за да запомни какво се вижда от външното помещение. Изглежда, средната зала беше доста по-малка; другото, в което можеше да е сигурен, бе, че и там има стенописи, частица от които се виждаше отвън. На отсрещната стена имаше друга врата. Ако се вярваше на описанието на Тамре, тя трябваше да води към вътрешното светилище — макдаса. Входът беше запречен с тежка дървена врата, скована като решетка от тъмни греди. Сглобките им се закрепваха допълнително с ковани на ръка железни скоби.

От двете страни на вратата, от тавана до пода се спускаха дълги бродирани гоблени, които представяха сцени от живота на Свети Фруменций. На единия светецът държеше проповед пред коленичилиия народ; в едната си ръка държеше Библия, с другата раздаваше благословия. На другия гоблен светецът покръстваше някакъв император. Владетелят носеше висока златна корона, подобна на тази на Яли Хора, около главата на светеца сияеше ореол. Лицето му беше бяло, това на императора — черно.

„Дали отговаря на политическата реалност?“, замисли се с известна ирония Никълъс.

— Кое ти се струва толкова забавно? — прекъсна го Роян. — Да не би вече да си измислил начин да влезем?

— Не, мислех си какво ли ни чака за вечеря. Да вървим!

На вечерята Борис изглеждаше в прекрасно здраве, все едно нищо сериозно не му се беше случило предната нощ. Дори се оказа, че през деня е нарамил пушката и е гръмнал няколко зелени гълъба. Тесай вече ги беше накуснала в саламура и сега ги печеше на жар.

— Кажете ми, англичанино, как мина ловът днес? Нападна ли ви смъртоносният ивичест дик-дик? Ха... — и прихна да се смее.

— Твоите търсачи дали не са попаднали на нещо интересно — направи се на недочул Никълъс.

— Да! Да! Открили са и куду, и храстна антилопа, и бивол. Сблъскали са се и с дик-дик, но без райета. Съжалявам, без райета.

Роян се наведе напред и понечи да каже нещо, но Никълъс поклати глава и я спря. Тя си затвори послушно устата и заби поглед в чинията, където я чакаше апетитната мръвка.

— Утре не ни трябва компания — рече й спокойно Никълъс на арабски. — Ако той разбере, че животното съществува, ще настоява да ни придружи.

— Майка ти не те ли е учила на обноски, англичанино? Не е прилично да се говори на език, който околните не разбират. По-добре си налей водка.

— Подарявам ти своя дял от шишето — щедро му предложи Никълъс. — Никога не съм твърдял, че мога да се съревновавам с теб.

През останалата част от вечерята Тесай упорито отговаряше с по една-две думи на всички въпроси, които Роян от любезност й отправяше. Изражението й издаваше тежко душевно крушение. Нито

веднъж не погледна към мъжа си дори когато той надвикваше всички и се опитваше да привлече внимание с простащината си. Щом свършиха с яденето, другите се оттеглиха, а Борис остана край огъня. Руснакът си беше осигурил компанията на нова бутилка водка на масата пред себе си.

— Като го гледам как лочи, нищо чудно пак да го спасявам — подхвърли Никълъс, докато се прибираха по колибите си.

— Тесай е прекарала целия ден с него в лагера. Пак са се карали. Твърди, че щом се приберат обратно в Адис Абеба, със сигурност щяла да го напусне. Не можела повече да търпи подобно отношение.

— Това, което най-много ме учудва, е, че изобщо се е захванала с животното като Борис. Тя е привлекателна жена. Сигурно е имала избор.

— Някои жени изпитват привличане именно към животни — вдигна рамене Роян. — Предполагам, че им харесва да се усещат в опасност. Тъй или иначе, Тесай попита дали не може да дойде утре с нас. Не й се щяло да прекарва още един цял ден насаме с мъжа си. Мисля, че през последните дни опасността е надхвърлила критичната си точка и тя наистина се страхува. Според нея за пръв път се хвърлял да пие толкова много.

— Тогава й кажи да ни придружи — примири се със съдбата Никълъс. — Колкото повече сме, толкова по-забавно ще бъде. Може би ще успеем само с численото си превъзходство да сплашим дик-дик до смърт. Хем няма да хабя патрони.

Още беше тъмно, когато на другата сутрин тримата напуснаха лагера. От Борис нямаше ни следа и когато Никълъс се интересува как се чувства водачът му, Тесай непринудено отговори:

— След като си легнахте, той остана цяла нощ при огъня, за да доизпие бутилката. Едва ли ще си покаже носа преди обяд. Няма да му липсвам.

Никълъс отново метна пушка на рамо и поведе жените през скали и гори с надеждата да не сбърка пътя, който Тамре му показва предния ден. Докато вървяха, двете жени не престанаха да си говорят. Роян обясняваше разпалено на приятелката си как двамата с Никълъс били видели с очите си ивичест дик-дик и какво щяло да се случи.

Слънцето беше високо в небето, когато ловците се появиха повторно на брега на реката. Седнаха на разчистеното място под дървото и зачакаха дик-дик да се появи отново.

— И как ще прибереш трупа на бедното животно, ако успееш да го гръмнеш? — заинтересува се Роян.

— Имам грижата — успокои я Никълъс. — Говорих с главния помощник. Ако чуе изстрели, ще ми донесе въжета, с които да се прехвърля на другия бряг.

— На мен не би ми се щяло да си пробвам късмета там долу — погледна наплашено към вира Тесай.

— Освен на всякакви глупости, в армията те учат и на полезни неща — похвали се Никълъс и блажено се облегна на дървото, без да изпуска нито за миг спусъка на оръжието си.

Жените се излегнаха близо до него и продължиха тихо да разговарят. Едва ли гласовете им се чуваха до отсрещния бряг на пролома, затова и Никълъс не се опитваше да им пречи.

Надяваше се, че ако си има работа край реката, дик-дик ще се покаже рано. Но не позна. Дойде обяд, а от животното нямаше и следа. Долината започна да се топи под палещите лъчи на слънцето. Далечният планински хоризонт, потънал в синкава омара, приличаше на натрошено синьо стъкло, а по скалистите зъбери танцуваха миражи, подобни на сребърните капчици вода, които трептяха по клоните и листата на храстите.

Жените отдавна се бяха уморили да говорят и дремеха на слънце. Цялата природа беше потънала в мълчание, сякаш и животните можеха да слънчасват. Само по едно време към небето литна див гълъб, който шумно се жалваше пред света:

— Жена ми е мъртва, децата ми са мъртви. Ох, горко ми! Ох, горко ми!

Никълъс също се улавяше, че го обзема дрямка. Главата му клюмваше на една страна, той изведнъж се сепваше, но след минута-две клепачите му се затваряха отново от само себе си. Намираше се на самата граница на съня, когато зад гърба му, някъде в гъсталака се дочу познато шумолене.

Шумът беше тих, почти недоловим, но не и за неговото ухо. Приличаше на нежно изщракване, което обаче изопна докрай нервите му и го накара да подскочи на мястото си, забравяйки напълно за съня. Пулсът му се ускори до неузнаваемост, в гърлото му заседна топка от страх. Някъде в шубрака невидим гост бе свалил предпазителя на

автоматичното си оръжие. Сега му оставаше само да натисне спусъка, за да стреля.

С добре усвоен рефлекс Никълъс вдигна пушката от скута си и за стотни от секундата се претърколи на два пъти по земята, опитвайки се да прикрие с тяло двете легнали жени. В следващия момент прикладът на карабината беше опрял о рамото му, а дулото сочеше към мястото, откъдето се бе дочуло изщракването.

— Долу! — подшушна Никълъс на спътничките си. — Дръжте главите си ниско!

Пръстът му не слизаше от спусъка и макар че една ловна карабина трудно можеше да се мери с „Калашников“, беше решен, ако трябва, да отвърне на огъня. Погледът му веднага напипа целта и цевта се извъртя право към нея.

На двадесет крачки навътре в гората стоеше приклепнал непознат мъж, насочил бойното си оръжие към лицето на Никълъс. Беше черен и носеше изтъркано и прокъсано на места камуфлажно облекло, допълнено с безформена шапка от същия плат. На колана си носеше окачени мачете, няколко ръчни гранати, манерка с вода и всякакви други атрибути на партизанин шумкар.

„На ти теб, шуфта! — помисли си Никълъс. — Истински професионалист. По-добре внимавай с него.“

В същото време си каза, че ако негърът е искал да го застреля, отдавна да го е сторил.

Насочи мерника на карабината си на два-три сантиметра над дулото на автомата, откъдето го наблюдаваше свирепото дясно око на нападателя. Човекът добре осъзна, че сам е застанал на мушка и даде някаква кратка заповед на арабски.

— Салим, покрий жените! Ако мръдне, стреляй!

Никълъс чу нечие движение от едната си страна и мълниеносно извърна глава да види какво става. Периферното му зрение улови силуета на втори шуфта.

Вторият партизанин скоро се показва в цял ръст. Беше облечен по същия начин, но въоръжението му се състоеше от съветска лека картечница, която носеше под ръка. Лентата с патроните бе срязана наполовина, за да се пречка по-малко при бой в гората, затова пък около врата си човекът носеше овесени още няколко. Той пристъпи предпазливо напред, насочвайки оръжието си към двете жени.

Никълъс знаеше, че с едно натискане на спусъка онзи щеше да ги превърне на кайма.

Сред шубрака се разнесе шумът от други стъпки, които започваха да го обграждат. Никълъс започна да си дава сметка, че партизаните надали са само двама. Имаше работа с цяла дружина. Можеше и да гръмне единия, но на Роян и Тесай им се пишеше лошо. А и неговият ред щеше да дойде скоро след това.

Бавно и с желание да го видят отдалеч той свали дулото на карабината си и го насочи право към земята. След това остави оръжието и вдигна високо ръце.

— Вдигнете и вие ръце — подкани жените до себе си. — Ще правите каквото ви кажат.

Водачът на партизаните видя, че хората срещу него се предават, затова се изправи в цял ръст и даде ново нареждане, пак на арабски.

— Вземи пушката и чантата.

— Ние сме британски поданици — представи се набързо Никълъс. Пролича си, че арабският му учудва партизанина. — Ние сме обикновени туристи. Не сме военни, нямаме нищо общо с правителството.

— Тихо. Затваряй си устата! — сръза го другият и даде знак на останалите да се покажат.

Никълъс ги преброи: общо петима. Нищо чудно да имаше и други, останали назад. Докато наближаваха пленниците, доказаха, че си разбират от занаята. Подреждаха се така, че никой да не застане по погрешка в полето на чуждия автомат, и в същото време не оставяха никакъв шанс на тримата да избягат. Щом стигнаха до тях, набързо ги претърсиха за още оръжие, сетне ги наобиколиха и ги изтикаха на пътеката.

— Къде ни водите? — попита Никълъс.

— Без въпроси! — ръгна го негърът с дулото на автомата в гърба и едва не го събори на земята.

— Спокойно, деца — обърна се Никълъс на английски към спътничките си. — Нищо лошо не сме сторили.

Накараха ги да вървят цял следобед в изтощителната жегата. Никълъс се ориентираше по положението на слънцето и по ръба на дефилето, ако се появеше някъде над дърветата. Единственото, което можеше да знае, е, че вървят на запад и че следват течението по посока

на суданската граница. Наближаваше надвечер, сиреч бяха изминали петнадесетина километра, когато встрани от пътя се отвори долина. Склоновете ѝ се криеха в гъста зеленина и тримата пленници бяха отведени наред някаква поляна в гората.

В действителност вече бяха влезли в партизанския лагер, но не го знаеха. Жилищата бяха хитро замаскирани и всъщност представляваха няколко заслона за дъжд и склад за оръжие. Постовите също бяха разположени така, че да не се получат неприятни изненади, а в картечните гнезда хората стояха нащрек.

Пленниците бяха отведени до един от заслоните в центъра на лагера, където трима души бяха клекнали около ниска походна масичка с разпъната карта на нея. Личеше си, че и тримата са офицери, още по-добре — кой е командирът. Водачът на отряда, заловил чужденците, се насочи към него, отдаде му почитително чест и започна да обяснява разпалено какви хора е арестувал.

Партизанският командир се изправи и излезе на слънце. Беше среден на ръст, но заради властния си характер внушаваше впечатлението, че е висок. Имаше широки рамене, набита фигура и наченки на корем, подаващи се над колана. Носеше къса, гъста брада и по нея тук-там се забелязваха сиви косъмчета. Чертите му бяха изтънчени и красиви. Кожата му имаше цвят на кехлибар или може би на мед. В черните му очи се четеше интелигентност, погледът му нито за миг не се спираше на едно място.

— Хората ми казват, че говорите арабски — обърна се той към Никълъс.

— По-добре от теб, Мек Нимур — отвърна му англичанинът. — Не знаех, че си станал водач на разбойници, които се занимават с отвлечане на невинни люде. Така или иначе, винаги съм бил сигурен, че няма да влезеш в рая, стар рецидивисте.

Мек Нимур го зяпна учудено и след известно време по лицето му огря усмивка.

— Никълъс! Не те познах. Остарял си. Я виж колко е посивяла косата ти!

След което разтвори широко ръце и сграбчи приятеля си в мечешка прегръдка.

— Никълъс! Никълъс! — целуна го той по двете бузи и едва тогава се отдръпна на ръка разстояние, колкото да удостои с внимание

двете смаяни жени.

— Този ми е спасявал живота — обясни Мек Нимур.

— Караш ме да се червя, Мек.

Но Мек само още веднъж го целуна.

— Спасявал е живота ми на два пъти.

— Само веднъж — възрази му Никълъс. — Вторият път беше грешка. Трябваше да ги оставя да те застрелят.

Мек се засмя доволно.

— Колко отдавна беше, а, Никълъс?

— Толкова отдавна, че не мога и да се сетя.

— Поне петнадесет години. Още ли служиш в британската армия? Какъв чин носиш? Сигурно си генерал!

— Да, но от запаса — поклати глава Никълъс. — Отдавна съм захвърлил униформата.

Като продължаваше да прегръща Никълъс, Мек Нимур загледа и жените с интерес.

— Каквото знам като войник, повечето съм го научил от Никълъс — продължаваше да хвали той стария си другар, а погледът му се спираше ту на Роян, ту на Тесай, В един миг обаче етиопката му проговори нещо и той се обърна лично към нея.

— Теб те познавам. Виждал съм те в Адис, преди години. Тогава беше младо момиче. Баща ти е алто Земен, голям и прекрасен човек. Уби го тиранинът Менгисту.

— И аз те познавам, алто Мек. Баща ми имаше високо мнение за теб. Много от нас и досега вярваме, че ти трябваше да си президент на Етиопия, не онзи другият — поклони му се тя в галантен реверанс и сведе глава в чаровен израз на респект.

— За мен е чест да го чуя от устата ти — пое я Мек за ръката и ѝ помогна да се изправи. — Съжалявам за грубото посрещане. Хората ми се проявяват понякога като свръх ентусиасти. Разбрах, че в района били дошли чужденци, разпитващи за манастира. Но това е вече минало, сега сте сред приятели.

Мек Нимур ги въведе в щаба си. Един от войниците донесе почернял чайник, току-що свален от огъня, и им наля по чаша вряло кафе. Мек и Никълъс се впуснаха в спомени за годините преди избухването на войната, когато бяха воювали рамо до рамо. Никълъс

бил таен военен съветник, а Мек — поборник за свобода и противник на режима на Менгисту.

— Но войната свърши, Мек — отбеляза Никълъс. — Победата е спечелена. Защо продължаваш да се криеш по горите? Защо не се прибереш в Адис Абеба, където да тлъстееш и богатееш на воля като останалите?

— Във временното правителство имам много лични врагове, хора от типа на Менгисту. Когато се отървем от тях, и аз ще се покажа пред света.

После двамата с Никълъс започнаха разпалено да бистрят африканската политика. Стигаха до такава дълбочина, че на Роян, познаваща по име само неколцина от споменатите в разговора, всичко ѝ беше като в мъгла. Нито можеше да проследи всички нюанси и подробности сред различните религиозни и племенни общности, които именно заради тях до ден-дневен се държаха гуша за гуша. Това, което ѝ правеше най-голямо впечатление обаче, бе до каква степен Никълъс е запознат с историята и с настоящата ситуация на континента — дотам, че Мек Нимур чистосърдечно се допитваше до съветите му по много въпроси.

Най-накрая Никълъс попита:

— Значи сте успели да изнесете гражданската война извън пределите на Етиопия? Действате в Судан.

— Войната в Судан бушува вече двадесет години — потвърди Мек. — Християните от юга се съпротивляват на мюсюлманското насилие, идващо от север...

— Това добре го знам. Но Судан не е Етиопия. Тази война не е ваша.

— Те са християни и са станали жертви на несправедливостта. А аз съм войник и християнин. Разбира се, че тяхната война е и моя лична.

Откакто двамата разговаряха, Тесай беше слушала с нескрит интерес всяка дума, излязла от устата на Мек. При последната му реплика тя кимна в знак, че го подкрепя напълно. В очите ѝ се четеше гордост, че родината ѝ ражда такива герои.

— Алто Мек е рицар на Христа и борец за граждански права — отбеляза Тесай и по гласа ѝ пролича колко е важно това за нея.

— Но най-вече обича да троши глави — засмя се Никълъс и удари с юмрук другаря си по рамото. Подобен фамилиарен жест лесно би довел до скарване, но за Мек беше съвсем в реда на нещата и той също се засмя.

— А какво си тръгнал ти да дириш тъдява, Никълъс, щом вече не си в армията? Беше време, когато и на теб ти харесваше да трошиш глави.

— Да, но то отмина. Сега не бих се бил за никаква кауза. Дошъл съм в долината на Абай да ловя дик-дик.

— Дик-дик? — изгледа го с недоверие Мек Нимур и отново прихна да се смее. — Не го вярвам. Не и ти. И не дик-дик. Замислил си нещо, не го крий.

— Напротив, това си е чистата истина.

— Лъжеш, Никълъс. А мен не можеш ме излъга. Твърде добре те познавам. Наумил си си нещо и ще ми го кажеш, когато имаш нужда от помощта ми.

— А ти дали още искаш да ми я предложиш?

— Разбира се. Ти ми спаси живота на два пъти.

— Само веднъж — повтори Никълъс.

— И веднъж да е, пак е достатъчно.

Докато си прекарваха времето в разговори, слънцето почти се скри зад дърветата.

— Бъдете мои гости тази нощ — покани ги официално Мек Нимур. — Утре сутринта ще ви изпратя под охрана до манастира „Свети Фруменций“. И аз имам път натам. Хората ми и аз сме канени да присъстваме на празненствата Тимкат. Игуменът Яли Хора е мой личен приятел и съюзник на каузата.

— Манастирът по всяка вероятност ти служи за скрита база. Използваш пещерите за складове, а монасите за ятаци, нали?

— И ти ме познаваш добре, Никълъс — поклати уж печално глава Мек Нимур. — Каквото знам, знам го най-вече от теб. Кой, ако не ти, най-лесно ще проумееш тайните ми стратегийки. Манастирът представлява прекрасна оперативна база. Намира се в близост до границата... — започна да говори етиопецът, но се спря. — Какво ли съм тръгнал да ти обяснявам точно на теб.

Мек накара хората си да издигнат отделен заслон за Никълъс и Роян. За да има къде да спят, изровиха чамове трева, които бяха свикнали да използват вместо дюшеци. Двамата се свиха един до друг под паянтовия покрив, без да съжаляват, че са ги оставили без одеяла. Нощта бе гореща и спокойна, а Никълъс предвидливо бе взел в джоба си бутилка течност против насекоми.

Излегнати на меката постеля, бяха достатъчно близо, за да разговарят шепнешком. От време на време Никълъс обръщаше глава да види какво става при лагерния огън, където Мек и Тесай още си правеха компания.

— Етиопските девойки силно се различават от арабите и от повечето африканки — рече Роян, която също наблюдаваше с интерес двойката. — Никое арабско момиче не би си позволило да стои насаме с подобен човек. Особено ако вече е омъжено.

— Както и да го гледаш, двамата представляват чудесна двойка — на свой ред ги обсъди Никълъс. — Пожелавам им късмет. Тесай като че ли отдавна е забравила какво означава изобщо късмет.

Обърна се на другата страна и загледа Роян в очите.

— Ами ти, Роян, каква си? Достопочтена и смирена арабка или независима, нападателна западнячка?

— Часът е много късен и едновременно твърде ранен, за да отговарям на въпроси от интимно естество — отвърна тя и му обърна гръб.

— Аха, тази вечер ще спазваме церемониала! Лека нощ, войзеро Роян.

— Лека нощ, алто Никълъс — отговори тя и умишлено скри лице от погледа му, за да не види, че се смее.

На другата сутрин, преди да се е зазорило, партизанската колона потегли в пълен боен ред към манастира. Отпред бързаха съгледвачи, а от двете страни на пътеката въоръжени до зъби войници дебнеха с пръст на спусъка.

— Армията рядко се осмелява да пристъпи в долината, но и ние сме винаги готови да я посрещнем както подобава — похвали хората си Нимур. — Никога не сме ги оставяли разочаровани.

Тесай не откъсваше очи от Мек Нимур; като се замисли човек, не ги беше откъсвала цялата сутрин. След последната му реплика тя се приближи до Роян и тихичко ѝ заговори:

— Ето истински великият мъж. Той би могъл да обедини страната ни, навярно за пръв път през последните хиляда години. В негово присъствие се чувствам нищожна и незабележима, но в същото време — млада и изпълнена с надежди, каквато бях като малко момиче.

Преходът до манастира отне цялата сутрин. Когато излязоха на брега на Дандера, Мек Нимур изтегли войниците от пътеката в гъсталака и прати един-единствен разузнавач напред. След като изчакаха около час, насреща им се зададе група послушници от манастира, всеки от които носеше обемист вързоп на главата си.

Момчетата поздравиха Мек с ниски поклони, след което предадоха товара си на войниците и потеглиха обратно към бреговете на Абай.

Във вързопите бяха нагънати монашески одежди, чалми и сандали. Партизаните свалиха камуфлажното си облекло и навлякоха раса, допълнително изтъркани и омърсени, за да не бие на очи, че почти не са носени. Под полите си прибраха само ножове и револвери, останалото въоръжение, заедно с униформите и екипировката, беше скрито в една от многото пещери сред ерозираните скали, където бяха оставени пазачи.

Последните километри партизаните изминаха в ролята на мирни монаси и бяха обект на горещо посрещане в светилището. Едва при манастира Никълъс и жените се разделиха с Мек и изкачиха обратно стръмната стълба, водеща към смокиновата горичка. Борис ги чакаше и от нерви и гняв не спираше да крачи из лагера.

— Къде, по дяволите, беше толкова време, жено? — нахвърли се той върху Тесай. — Курвясвала си цяла нощ, нали?

— Изгубихме се вчера вечерта — започна да точи локуми Никълъс както се бяха разбрали с Мек Нимур. Сигурността си беше сигурност, Борис не биваше да знае за партизаните. — Тази сутрин се сблъскахме с група монаси, които ни доведоха до манастира.

— Голям ловец, няма що — подхвърли презрително Борис. — Да се изгуби в гората като малко дете. А след това разправя, че не му трябвали водачи. Е, англичанино, видя ли какво значи да се изгубиш в

джунглата? Започвам да разбирам защо се задоволяваш с някакъв си дик-дик. — Дори не се опитваше да се смее на грубите си подмятания, вместо това безизразните му сини очи не слизаха от лицето на Тесай. — Ще говорим по-късно, жено. Сега се погрижи за храната.

Въпреки горещината, Никълъс и Роян бяха силно огладнели. Без особена суматоха, Тесай ги нагости с вкусен студен обяд, който те излапаха с удоволствие в дебелата сянка на дърветата. Никълъс обаче отказа виното, поднесено му от Борис.

— Смятам пак да изляза на лов след обяда. Иначе ще си изгубя целия ден.

— Не искаш ли този път да дойда да те водя за ръка? Току-виж пак си се изгубил?

— Благодаря, приятел, но мисля, че ще се оправя и без теб.

Докато се хранеха, Никълъс побутна Роян и ѝ подшушна:

— Ето го и твоят почитател.

След което се обърна по посока на походната кухня, където се бе присламчил слабият, но много висок Тамре. Щом и тя погледна към него, на лицето му се изписа широка, идиотска усмивка, но стеснението надделя и той бързо сведе глава в срамежлив жест.

— Няма да дойда с теб този следобед — рече също така тихо Роян, докато Борис се беше зареял настрани и не ги слушаше. — Предполагам, че пак ще има големи разприавии между него и Тесай, по-добре да остана с нея. Ти можеш да вземеш Тамре.

— Да си призная, не се надявах да ми предложиш толкова привлекателна алтернатива. Цял живот съм си мечтал точно за това.

Но когато грабна оръжието и патроните, той все пак даде знак на момчето да го последва. Тамре погледна с надежда към колибата на Роян, но тя отказа да се покаже. След като се убеди, че чака напразно, затытри крака след Никълъс нагоре по склона.

— Отведи ме този път от другата страна на реката — подкани той момчето. — Искам да видя къде живее святото животно.

За Тамре беше чест да получи подобна задача и с гордо вдигната глава той поведе Никълъс напред. Отминаха висящия мост под розовите скали и продължиха нататък по пътеката.

Вървяха така около час, като през цялото време пътеката се стесняваше и ставаше все по-трудно проходима. Най-накрая се оказаха сред кал и камъни между издадените ръбове на крайречните скали. Без

да му мигне окото, Тамре се хвърли в шубрака и с уверена крачка пое към самото сърце на джунглата. Още около два часа двамата с ловеца се провираха между бодливи храсти или се катереха по скални отломъци, преди Никълъс да заключи:

— Сега разбирам защо не искаше да водиш Роян от тази страна.

Ръцете му бяха целите нарязани от острите бодли на растенията, панталоните му бяха станали на парцали. Важното бе да запомни пътя, а това не му се струваше особено трудна задача.

Най-накрая се прехвърлиха през поредния скален ръб и Тамре се спря. С ръка посочи в краката си. В далечината се виждаше същият кръгъл вир сред скалите, а пред него — малкото поточе, от което пиеше вода дик-дикът. Никълъс дори разпозна дървото, на което предния ден бе дремал, докато партизаните на Мек го бяха обграждали.

Почина си няколко минути и накваси уста с водата от манерката. След като утоли жаждата си, даде и на Тамре да пие, без да знае дали не прави сериозна грешка.

„Все пак, момчето ще става монах — успокояваше се той мислено. — Няма как да е хванало СПИН, нали така...“

Когато обаче Тамре върна манерката, той грижливо избърса гърлото ѝ с ръка.

Преди да продължат надолу по склона, Никълъс провери за последен път карабината си и издуха праха от стъкления мерник. Избра си някакъв камък с размери колкото на дик-дик, насочи дулото натам и нагласи увеличителното стъкло, така че да е на фокус от възможно най-близко разстояние. Беше готов за бърза стрелба в ограничен периметър. За лов в гъста гора така бе най-добре. Доволен от приготовленията, той завъртя барабана и свали предпазителя.

— Стой плътно зад мен — нареди Никълъс на момчето. — Ще правиш каквото аз правя.

И се спусна надолу, спирайки на всеки няколко крачки, за да огледа не се ли крие нещо в зеленината наоколо. При ручея земята беше влажна и размекната. По оставените следи се виждаше, че най-различни птици и животни са идвали да пият вода оттук. Личаха си копитата на куду, на антилопа на Менелик, но опитното му око веднага разпозна мъничките, напомнящи на сърчица белези от копитата на раирания дик-дик.

Никълъс започна безшумно да обикаля мястото и още в началото на шубрака се сблъска с нужника, който животното използваше за отбелязване на територията си. Купчината от ситни като сачми изпражнения се увеличаваше всеки път, щом антилопата искаше да дефекира. Именно заради това и се връщаше все на едно и също място.

Никълъс беше изцяло погълнат от лова. Двата поредни неуспеха само бяха изострили апетита му на ловец и сега се беше съсредоточил до крайност, сякаш преследваше не някакво си животинче, а гривест лъв човекоядец. На всяка крачка се спираше, за да погледне в краката си няма ли по погрешка да настъпи някоя съчка или листо, които да го издадат. Очите му шареха на всички страни с надеждата, че зад трънливия плет наоколо ще забележат нечие движение или пък червеникаво петънце.

Това, което издаде присъствието на животинката, беше неволното потрепване на ушенцето ѝ. Антилопата беше застанала наполовина в сянката на близко дърво, раираната ѝ козина се сливаше с изсъхналите му клони и ако се взреше в нея, човек придобиваше усещането, че наблюдава махагонова статуя. Но статуята помръдна и се издаде. Жертвата се намираше толкова близо, че Никълъс можеше да види как едното ѝ око блести на светлината като полиран оникс. Погледът му се спусна надолу и забеляза иначе недоловимите трептения на дългата муцунка. Животното усещаше опасността, но още не разбираше откъде точно се задава тя.

Болезнено бавно Никълъс надигна пушката и опря приклада о рамото си. През увеличителното стъкло на мерника можеше да преброи космите в щръкналата козина между ослушващите се уши и малките, тънки като иглички черни рогца. Намести мушката в точката, където свършваше вратът и започваше главата. Искаше, доколкото е възможно, да опази козината здрава, за да бъде по-лесно препарирането.

— Ето го святото животно. Слава на Бога и на Свети Йоан Кръстител! — извика в същия миг Тамре иззад рамото му, прибра ръце пред очите си в молитва и се просна на колене.

В следващата секунда дик-дикът изчезна яко дим и в мерника остана да се пули празното пространство. Сякаш вятър беше появил — толкова безшумно животното се бе промушило сред храстите, които го скриха от поглед. Никълъс бавно свали карабината от рамо и обърна

очи към момчето. Тамре продължаваше да клечи в краката му и да повтаря молитвите си към Бога.

— Поздравления. Войзеро Роян ще има да си плаща, задето те прати с мен — просъска Никълъс на английски. Наведе се, вдигна Тамре на крака и премина на арабски: — Ти оставаш тук. Да не си мръднал, да не си гъкнал. Ако може, дори недей диша. Ще чакаш да се върна и да те взема със себе си. Ако си промълвил една-единствена дума, преди да съм дошъл, лично ще се погрижа Свети Петър да те посрещне на райските порти. Разбира ли какво ти казвам?

И продължи нататък сам. Малката антилопа обаче вече знаеше с кого си има работа. И макар Никълъс да я забеляза на два пъти, всичко, по което му остана време да се прицели, беше някакво пъстро петънце, шмугващо се в гъсталака. Остана му единствено да сипе грозни заплахи по адрес на малкия послушник и да се вслушва в шума от копитцата по сухата земя, докато дик-дик се спасяваше надалеч. Животното се навираше все по-навътре в гъстата гора и накрая на Никълъс не му остана друго, освен да се признае за победен.

Беше тъмно, когато двамата с Тамре се прибраха в лагера. Още щом Никълъс се появи на светлината на лагерния огън, Роян скочи да го посрещне.

— Какво стана? — попита тя нетърпеливо. — Успя ли да видиш дик-дика?

— По-добре не питай мен, а коварния си съучастник. Така го подплаши, че животното сигурно и досега се спасява в гората.

— Тамре, ти си един прекрасен младеж и аз съм много горда с теб — обърна се Роян към детето.

Момчето изви доволно глава като щастливо кученце и докато продължаваше да се подсмихва на комплимента ѝ, забърза надолу по пътеката към манастира.

Роян беше толкова щастлива от неблагоприятния изход от лова, че лично наля уиски на Никълъс и му го донесе при огъня, където бе седнал да почине.

Той отпи от чашата и потрепна.

— Никога не позволявай въздържател да ти налива питието. С такава тежка ръка по-добре да се беше хванала ковач или докер на пристанището.

Но колкото и да се оплакваше, продължи да отпива.

Роян седна до него и с всеки свой жест издаваше вълнението, което я беше обхванало. Никълъс обаче мислеше за други работи, затова му трябваше време да ѝ обърне желаното внимание.

— Какво има? Нещо не ти дава мира.

Тя погледна подозрително към Борис, който беше седнал от другата страна на огъня, сниши глас и като се наведе към Никълъс, заговори на арабски:

— Двете с Тесай бяхме този следобед в манастира. Тесай искаше да се срещне с Мек Нимур и ме помоли да я придружа, в случай че Борис... така де, сецаш се.

— Да речем, че си играла ролята на компаньонка — отпи още веднъж от уискито Никълъс и отвори уста да изхвърли алкохолните изпарения. Гласът му леко преградна, но с жест я подкани да продължи.

— Малко преди да ги оставя двамата насаме, обсъждахме празненствата Тимкат, оказа се, че на петия ден игуменът отнасял табота на бряга на Абай. Според Мек имало пътека, водеща до самите води на реката.

— Да, това го знаем.

— Сега обаче идва нещо, което със сигурност не знаеш. В шествието до реката взимат участие всички. Като казвам всички, разбирай всички. Игуменът, духовниците, монасите и послушниците, всички вярващи, които се намират в момента в манастира. Дори Мек и хората му, и те отиват с останалите. Слизат на реката и стоят там цяла нощ. В продължение на едно денонощие манастирът е напълно изоставен. Разбираш ли, в него не остава жива душа.

Никълъс я изгледа над ръба на чашата си и лека-полека започна да се усмихва.

— Да, това наистина звучи интересно — призна той.

— Но да не забравиш, че и аз идвам с теб — напомни му строго Роян. — Да не си и помислил, че ще те оставя сам.

Същата вечер Никълъс отново я посети в колибата ѝ. Това беше единственото място в целия лагер, където двамата можеха да се чувстват сами, без да се страхуват, че някой ще надава ухо да ги слуша какво си говорят. Все пак, не направи същата грешка като миналия път; вместо да седне на леглото, зае походния стол насреща.

— Преди да обсъдим конкретния план за действие, нека ти задам един въпрос: замисляла ли си се сериозно за последствията?

— Сиреч какво би се случило, ако монасите ни спипат?

— В най-добрия случай ще ни изгонят от долината за вечни времена. Игуменът разполага с огромно влияние. В най-лошия ще пострадаме чисто физически — започна да изброява възможностите Никълъс. — Това е едно от най-почитаните места за хората от тяхната вяра — факт, с който сме длъжни да се съобразяваме. Опасността не е никак въображаема, а напротив — напълно реална. Можем да отнесем някой нож в гърдите или да глътнем отрова по погрешка.

— А също ще отблъснем Тесай. Тя е дълбоко религиозна жена — допълни Роян.

— И което ми се струва доста по-важно, ще засегнем изключително силно и Мек Нимур. — На Никълъс дори не му се щеше да мисли за възможността. — Не знам какво точно би направил, но със сигурност след подобен акт ще изгубя завинаги приятелството му.

Двамата се умълчаха за известно време. Опитваха се да си представят истинските мащаби на риска, който поемаха. Най-накрая Никълъс заговори:

— Да не говорим, че ти пренебрегваш собственото си положение. В крайна сметка, извършваш светотатство срещу църквата, към която сама принадлежиш. Твърдиш, че си ревностна християнка. Можеш ли да оправдаеш подобен акт пред Бога?

— Вече мислих за това — призна Роян. — Светотатството ме разколебава, но ние не принадлежим към една и съща вяра. Те са копти, но все пак различни.

— Звучи като изсмукано от пръстите.

— В египетската църква никой никога не е забранявал достъпа до която и да е част от църковните храмове. Вътрешно не се чувствам никак обвързана със забраните, които игуменът е наложил. Напротив, живея с чувството, че като вярваща християнка имам изконното право да вляза и в най-потайните кътчета на църквата.

Никълъс чак си подсвирна.

— А след това аз съм бил този, дето трябвало да стане адвокат.

— Недей, Ники. Това са неща, с които не бива да се шегуваме. Единственото, в което съм сигурна, е, че трябва да вляза вътре. Дори ако засегна религиозното чувство на Тесай, на Мек, на цялото духовенство в манастира. За мен друго решение няма.

— Защо да няма? Нали аз тъй и тъй ще вляза — подхвърли Никълъс. — В крайна сметка, аз съм си закоравял неверник. Един грях повече или по-малко няма никакво значение. Спасението не ме тревожи.

— Не е така — поклати глава Роян. — Ако вътре наистина има надпис или нещо подобно, трябва да го видя с очите си. Ти четеш йероглифи, но не толкова добре, колкото аз. Да не говорим, че йератичното писмо ти е напълно непознато. Аз съм специалистът, ти си просто надарен любител. Имаш нужда от услугите ми, затова трябва да те придружа.

— Добре, значи всичко е решено — сложи той точка на спора. — Да започваме с плана. Най-напред да нахвърлим списък на нещата, които ще ни трябват. Фотоапарат, светкавица, нож, резервен филм...

— Хартия за рисуване и меки моливи, та да отпечатаме надписите — допълни тя.

— По дяволите! — щракна с пръсти Никълъс. — Не ми е минало през ума да взема.

— Виждаш ли за какво ти говоря? Чист аматьор. Аз съм взела.

И така, двамата останаха да разговарят до късно през нощта. Най-накрая Никълъс погледна часовника си и стана да си върви.

— Полунощ отдавна мина, „всеки момент ще се превърна на тиква“. Лека нощ.

— Остават още два дни преди шествието до реката. Така и така не можем да направим нищо дотогава, ти с какво ще си уплътниш времето?

— Утре отивам пак да гоня проклетото Бамби. Вече два пъти ме прави на глупак.

— Идвам с теб — заяви твърдо Роян, което му направи неопишуемо голямо удоволствие.

— Стига да не взимаш Тамре със себе си — предупреди я той и се измъкна от колибата.

Дребната антилопа се показа от дълбоката сянка, където се беше скрила, и ранните слънчеви лъчи огряха копринената ѝ кожа. Без да се спира, животинката се насочи към отсрещния край на тясната поляна.

Щом дик-дикът се появи в телескопическия му мерник, дишането на Никълъс се ускори от вълнение. Струваше му се смешно да изпитва подобно чувство, когато набелязаната жертва е едно малко и беззащитно създание, но пък и вече на три пъти големият ловец се беше оказал надхитрен от случайността. Към това се добавяше и неутолимата страст на колекционера. Откакто Никълъс беше загубил Розалинд и децата, цялата му енергия се бе съсредоточила в сбирката на Куентън парк. Макар и дълго време да не си беше давал сметка за това, оказваше се, че да се сдобие с точно този животински екземпляр за музея си, е въпрос от жизнена важност за него.

Показалецът му се пхна между спусъка и предпазителя. Нямаше да стреля, преди антилопата да се е установила някъде неподвижно. Колкото и бавно да вървеше сред шубрака, всяко случайно движение можеше да опропасти изстрела. Никълъс държеше куршумът да уцели точно където трябва — хем да убие животното на място, хем да не повреди сериозно кожата.

За тази цел беше заредил карабината с патрони от солиден метал. С тях стрелецът можеше да е сигурен, че при допира с жертвата куршумът няма да се разпадне на парченца, образувайки по такъв начин зейнала рана, нито би разкъсал кожата на излизане от тялото. Солидните куршуми щяха да пробият дупка, широка колкото молив — дупка, която всеки препарат би могъл да заличи без усилия.

Никълъс си даде сметка, че антилопата няма да се спре на открито и нервите му се изопнаха до крайност. Дик-дикът се беше запътил към далечния край на поляната и скоро щеше да се скрие сред шубрака. След броени секунди щеше да изгуби всякакъв шанс да го уцели. Макар и за миг в душата му се разгоря истинска борба. Изкушението да гръмне по движещата се цел беше почти неустоймо. Най-накрая обаче разумът надви и пръстът му от само себе си остави спусъка на мира.

Антилопата стигна самия край на храсталака, но вместо да се скрие от погледа на ловеца, рязко спря и навря само главата си между

клоните на близките растения. Беше застанала странично на Никълъс и спокойно се залови да къса младите, зелени листа от храста. Главата не се виждаше, което означаваше, че Никълъс трябва да си набележи друга точка по тялото. Най-удобно бе да стреля в плешката. Дори от такова голямо разстояние костта ясно се открояваше под лъскавата червено-кафява кожа. Дик-дикът сякаш сам му се предлагаше, защото при леко извития ъгъл, под който беше застанал, с един куршум стрелецът можеше да уцели и самото му сърце.

Без да бърза, Никълъс намести мерника върху желаната точка и натисна спусъка.

Изстрелът изплющя като камшик из горещия въздух и в същия миг антилопата скочи, сякаш искаше да се спаси с бяг от куршума. Тъкмо защото раната беше тясна и оловото не бе засегнало всички жизнени органи на жертвата, дик-дикът не падна покосен отведнъж. Вместо да се строполи на земята, антилопата се втурна през глава към нищото — реакция, свойствена на ударения в сърцето дивеч. Животът си беше отишъл от тялото, но последните капки кислород в кръвта ѝ даваха още сили да се движи.

— О, не! Само в тази посока не! — скокна и Никълъс като ужилен.

Животинката се засили право към ръба на скалата. Без да вижда нищо пред себе си, тя се понесе в празното пространство, превъртя се пред безпомощния поглед на ловеца и се изгуби в пропастта. Петдесет метра по-долу я погълнаха водите на Дандера.

— Ей на това му се вика лош късмет — изруга Никълъс и се затича през храстите до самия ръб на скалата, за да погледне в дълбокия вир.

Роян го последва и двамата се заеха да претърсват с поглед повърхността.

— Ей там! — посочи Роян, а той кимна:

— Да, виждам я!

Тялото на антилопата стоеше закачено на някаква скала точно под тях и упорито се съпротивляваше на течението.

— Какво ще правиш сега? — попита Роян.

— Ще трябва да слеза и да я прибера — отговори Никълъс и се отдръпна от ръба. — За щастие, още е рано. Имам достатъчно време да

свърша преди падането на нощта. Ще трябва да се върнем до лагера за въжета и помощ.

Наближаваше късен следобед, когато се върнаха отново при реката. Придружаваха ги Борис, двамата преследвачи и двама кождери. Носеха четири найлонови въжета със себе си.

Никълъс се наведе през ръба и отдъхна с облекчение.

— Слава богу, тялото е още на мястото си. Вече ми се привиждаше как водите са го отнесли.

Помощниците се заеха с размотаването на въжето и го опънаха на поляната да се види колко е дълго.

— За да стигне до долу, ще трябва да свържем две от въжетата заедно — прецени Никълъс и се присъедини към тях, за да стегне с всички сили направения възел. Взе единия край, пусна го отвесно над реката и като започна да отпуска по малко от дължината, изчака да докосне водите. След това почна да го тегли обратно и да мери с разперени ръце колко въже е отишло до повърхността на вира.

— Тридесет клафтера. Петдесет и пет метра. Много е високо, няма да мога сам да се кача обратно — обърна се той за помощ към Борис. — Ти и хората ти ще трябва да ме изтеглите.

След това омота единия край на въжето на моряшки възел около едно от жилавите дървесни стъбла край поляната. За втори път провери здравината му, като накара четиримата помощници да дърпат с общи усилия.

— Би трябвало да издържи — отсъди Никълъс. Свали ризата, късите панталонки и обувките си с дебели подметки. Застана на ръба на скалата с гръб към водата, праметна въжето през рамо и го стисна между краката си.

— С Божията помощ напред! — каза и скочи назад.

При падането отпускаше въжето през рамото си, но на всеки няколко метра стягаше бедра вместо спирачки, въжето се опъваше, той залиташе като махало из въздуха, отблъскваше се с два крака от скалата и отново отпускаше няколко метра от въжето. Цялата процедура бе извършена завидно бързо и скоро краката му се намокриха от вълните на реката. Силното течение го завъртя като пумпал на края на въжето. Не му достигаха никакви си метри до

издадената скала, на която се бе закачил трупът на убитата антилопа. Трябваше да се остави изцяло на реката; хвана края на въжето между зъбите си и се насочи с мощен кроул към целта. Трябваше да напегне всички сили, за да попречи на течението да го отнесе надолу.

Издърпа се с ръце на миниатюрното островче и остана няколко секунди неподвижен, колкото да си поеме дъх. Едва тогава се надвеси над убитото животно, за да се наслади на красотата му. Докато ръката му галеше лъскавата козина, Никълъс стана жертва на познатата меланхолия и чувство на вина, както всеки път, когато удареше някой красив горски обитател. И все пак, не му беше сега времето да се оправдава пред съвестта си, нито да се отдава на безсмислени съжаления.

Грабна въжето и завърза един по един четирите крака на дик-дика, след което отстъпи назад и погледна нагоре. Борис го наблюдаваше от скалата.

— Вдигайте! — извика той и дръпна три пъти въжето, както се бяха разбрали с помощниците.

Четиримата не се виждаха, но щом усетиха, че въжето мърда в ръцете им, бързо се заловиха да теглят. Плавно дик-дикът се откъсна от скалата и започна да изкачва стръмния бряг. Никълъс не откъсваше очи от него, до последния момент се страхуваше нещо да не му се случи. Когато се намираше на две трети от височината, антилопата за малко да се закачи на някаква издатина, но за щастие въжето благополучно се измъкна от препятствието и дивечът беше изтеглен на брега.

Най-накрая дик-дикът се скри от погледа на ловеца, но трябваше известно време, преди въжето да му бъде хвърлено отново. Борис се беше оказал достатъчно съобразителен да му върже тежест — някакъв камък с големината на човешка глава — и чак тогава да спусне края му обратно в реката. Докато въжето се спускаше надолу, руснакът внимателно следеше движенията му и даваше нужните нареждания на помощниците.

Когато тежестта се докосна до повърхността на водата, на Никълъс не му достигнаха няколко сантиметра да го улови. Борис подхвана въжето през средата му и започна да го клати като махало от ръба, докато камъкът не се окажа на ръка разстояние от Никълъс. Той

махна тежестта, опася се през гърдите и омота въжето на възел. Сетне погледна към Борис.

— Дърпайте! — викна му Никълъс и даде повторно сигнала.

Въжето се опъна като струна, краката му се отлепиха и той увисна във въздуха. Започна да кръжи на спирали из пространството, но всеки мах се оказваше на метър-два по-високо. В един момент се озова плътно долепен до скалата и като се опря с краката си о камъка, обтегна достатъчно въжето, за да престане да се клати. Намираше се на по-малко от двадесет метра от ръба, когато внезапно спря във въздуха и безпомощно размаха ръце.

— Какво става? — извика Никълъс на Борис.

— Проклетото въже запъна — изкрещя му руснакът отгоре. — Виждаш ли къде се е закачило?

Никълъс надигна глава и забеляза как въжето се е пхнало в някаква вертикална цепнатина в скалата. Навярно беше същата, която за малко да попречи на дик-дика да стигне догоре. Имаше обаче разлика в килограмите, а Никълъс тежеше поне пет пъти повече от антилопата. Въжето се беше загнездило много по-навътре в цепнатината и не щеше да излезе.

От мястото, където се намираше Никълъс, до водата имаше поне сто стъпки.

— Опитай да се завъртиш! Може да се измъкнеш! — крещеше Борис.

Никълъс послуша съвета му и се отблъсна от скалата. Завъртя се и с цялата си сила опита да отмести въжето от пролуката. Обилна пот потече по челото му, ръцете му се раздраха от грапавото въже, но до успех не стигна.

— Няма смисъл — махна той с ръка и извика на Борис. — Опитайте със сила!

Настъпи известна пауза, след което горният край на въжето се опъна с такава страхотна сила от петимата мъже, че заприлича на метална пръчка. Дори наред рева на реката ясно се чуваха виковете на помощниците, които отмерваха ритъма при тегленето.

Но така или иначе Никълъс не помръдна. Камъкът се оказа по-здрав, отколкото се надяваше; както и да дърпаха, другарите му нямаше да го разронят достатъчно, за да освободят въжето. Ще не ще,

Никълъс започна да се заглежда в краката си. Височината започна да му се струва много повече от тридесет метра.

— При свободно падане от подобно разстояние човешко тяло ще набере поне двеста и петдесет километра в час — започна да преговаря уроците си той. — При подобна скорост, все едно се удряш в здрав бетон. Но пък и аз няма да падна съвсем свободно, нали? — опитваше се да се успокои донякъде Никълъс.

Отново погледна нагоре. Мъжете продължаваха да напъват колкото им държаха силите. В следващия миг една от нишките на найлоновото въже се скъса от заострения ръб и започна да се разплита като червей.

— Спрете да дърпате! — изкрещя с пълно гърло Никълъс. — Въжето се къса!

Но Борис вече го нямаше, за да го чуе. Заедно с четиримата си помощници и той опъваше въжето.

Скоро се скъса и втората нишка. Оставаше само една.

Оставаха може би секунди, преди и тя да се съдере.

— Борисе, тъпоумно говедо, престани да дърпаш! — викаше на тоя, дето духа, Никълъс, защото руснакът и да искаше, не можеше да го чуе. Най-накрая се чу звук като отлитане на тапа от шампанско и третата нишка последва предните две.

Никълъс литна надолу. Краят на скъсаното въже се гърчеше като змия високо над него. Падащият вдигна отвесно ръце над главата си, за да стабилизира непредизвикания си полет и опъна крака в очакване на сблъсъка с повърхността.

Колкото и малко време да му оставаше, сети се и за скалата, от която беше тръгнал. Дали щеше да се размине със заострения ѝ ръб или щеше с все сила да строполи кокалите си отгоре? Страхуваше се да погледне, да не би да наруши равновесието си и да се преобърне във въздуха. От подобна височина, паднеше ли по гръб или по лице, означаваше със сигурност строшен гръбнак или най-малкото ребра.

От скоростта Никълъс имаше усещането, че червата ще му излязат през гърлото. Преди стъпалата му да се ударят в повърхността, успя да си поеме за последно въздух. Сблъсъкът беше невероятен. Скелетът му се разтресе от ударната вълна, черепът трясна като с чук, зъбите му изтракаха зловещо. Пред очите му се появиха искри, които замъглиха зрението му. Тялото му се заби като пирон във водата и

краката му опряха о каменистото дъно. Заради набраната скорост, при допира със скалата Никълъс клекна, коленете му едва не се разглобиха от тежестта и той си рече, че няма как и двата му крака да не са се счупили.

Налягането изхвърли целия въздух от дробовете му, но когато успя да се оттласне от дъното и в паника да се добере до спасителната повърхност, Никълъс поне се увери, че краката му са здрави. Главата му се подаде над водата, той шумно изхрани каквото беше попаднало в дробовете му и си даде сметка как някакви си два метра са го отделяли от сигурна смърт върху скалата. Иначе течението вече го беше отнесло далеч надолу.

Никълъс запази донякъде вертикално положение, избърса водата от очите си и трескаво се заоглежда. Около него със скоростта на влак се изнизваха стръмните скални брегове и той набързо прецени, че реката го влачи с поне десет възела — достатъчно да си строши някой крайник, ако се удари в подводна скала. Тъкмо разсъждаваше по въпроса, когато мина покрай друго малко островче, достатъчно близо, за да протегне ръка и да го пипне. От страх да не му се случи нещо непоправимо Никълъс се излегна по гръб и протегна крака напред, за да поеме с тях евентуалното съприкосновение с трета скала.

— Няма измъкване — каза си мрачно. — Има само един изход от вира и той е през долния пролом.

Опитваше се да изчисли колко далеч се намира от точката, където водите на реката отново се събират като в тунел и се изхвърлят през розовия водоскок, на който толкова се бяха любовали с Роян. Така щеше да разбере колко му остава да плува.

— Пет-шест километра най-малко, а за това разстояние реката слиза поне триста метра надолу. Ще има да си подскачам от водопад на водопад и от бързей на бързей. Погледнато отгук, положението не е никак розово. Бих заложил три към едно, че преди да изляза от този казан, ще оставя някоя мръвка по скалите.

Погледна нагоре. Скалите се бяха приближили от двете страни, някъде почти се докосваха над главата му. Само тънка ивица небе се показваше между мрачните ръбове, иначе Никълъс се намираше в дъното на дълбок кладенец. В продължение на векове реката беше разяждала скалата и се бе наместила дълбоко в гръдта ѝ.

— Пак късмет, че е сухият сезон. Представям си какъв ад е, когато паднат дъждовете — даваше си кураж Никълъс и гледаше нагоре. Следи от вода се виждаха поне на петнадесет-двадесет стъпки по-високо.

Ужасен от мисълта колко по-зле би могъл да се нареди, Никълъс съсредоточи обратно вниманието си на реката пред себе си. Беше нормализирал дишането си и можеше да опипа тялото си в търсене на счупвания и други неприятности. За свое облекчение прие, че като се изключат неизбежните натъртвания и навехнатото коляно всичко си е наред. И четирите му крайника се движеха по негова воля, а когато при приближаването на поредното препятствие изплува няколко метра встрани, се увери, че и на контузения крак може да се разчита.

Но лека-полека слухът му започна да различава нови звуци из каньона. Колкото повече напредваше по течението, толкова по-ясно долавяше глухия тътен, който идваше изотдолу. Проломът се стесняваше, бреговете едва не се допираха, а колкото повече се свиваха, толкова повече водите на реката забързваха, сякаш искаха по-скоро да излязат на широко. За броени минути тътенът се превърна в грохот, а каньонът започна да се разтърсва в конвулсии.

Никълъс се обърна по корем и с все сили заплува към по-близкия бряг. Опита се с опипване да открие къде да се хване, но водата до такава степен бе изгладила лицето на скалата, че ръцете му се плъзгаха безцелно по хлъзгавата повърхност. Колкото и да се мъчеше, Никълъс не можеше да спре неизбежния си устрем към водопада и останал без надежда, впери поглед в това, което предстоеше. На определено място водите започнаха привидно да се успокояват, нивото на реката се повдигна, вълните се загладиха; като кон, който инстинктивно прибира ушите си преди препятствието, така и Дандера предусещаше какво я чака.

Никълъс се отгласна обратно от брега, та поне да има достатъчно простор за маневри, ако до такива изобщо се стигнеше. Отново се обърна с краката напред. В един миг под него се оказа празно пространство и той литна за втори път през този ден. Небето се скри сред облаците водни пръски, които го заливаха, той изгуби всякакво равновесие и като някаква тресчица бе запокитен наред стихията. Струваше му се, че водопадът няма край, а от уплаха стомахът му се

качи в гърдите. Отново тялото му се удари с все сила във водната стена, а главата му потъна дълбоко под нея.

С усилия Никълъс се върна на повърхността и рязко се изхвърли, за да си поеме достатъчно въздух. От поетата вода гърдите му жално изсвириха. Изпод струйките, които запречваха зрението му, той забеляза единствено, че е попаднал в развихрен водовъртеж, който дави всичко наоколо в мощни струи пяна. Водите се разделяха и събираха отново, сякаш танцуваха менует сами със себе си, а плувецът бе хванат като във фуния.

Докато се въртеше като листо по реката, Никълъс известно време не виждаше друго, освен бели стълбове пръски, но лека-полека пред очите му се разкри и тесният проход, през който водите се изтегляха надолу, спасявайки се от свирепия праг. Това, което го вълнуваше най-много, бе, че продължава да е жив и че може да разчита на миг спокойствие, преди течението да го е изхвърлило от дълбочината под водопада. Докато реката се опитваше да го изтласка далеч от спасителния вир в поредната теснина, Никълъс дори успя да напипа някакво парче зелен мъх, за който да се хване.

Едва сега му остана достатъчно време да обмисли положението си и да събере сили. Скоро разбра, че друг път, освен да се остави на течението да го носи, просто не съществува. Каквото и да го чакаше надолу, той трябваше да мине покрай него. Нищо чудно да попаднеш в някой бързей, ако не и във втори водопад, подобен на този, от който току-що излизаше.

Ако поне имаше начин да се изкатери по скалата! Англичанинът отново вдигна глава, но като видя как брегът е надвиснал като църковен свод над реката, всяка мисъл за спасение оттам изчезна.

И все пак, докато търсеше възможния изход, погледът му се спря на някаква форма, която беше твърде правилна и подредена, за да бъде дело на природата. По каменната стена се издигаха вертикално две тъмни следи под формата на своеобразен пунктир. Започваха от самата водна повърхност и се изкачваха до ръба почти двеста стъпки по-нагоре. Никълъс пусна чима, който беше сграбчил, и с кучешко плуване бавно се приближи до въпросните линии.

Щом скъси разстоянието, се убеди, че става дума за малки квадратни ниши със страни десет сантиметра, издълбани навътре в скалата. Двете най-близки ниши се намираха една от друга на

разстояние два пъти колкото разперените му ръце. По-нататък Никълъс забеляза, че всяка ниша от едната линия съвпада по височина със съответната ниша от другата.

Бръкна в едната от дупките и ръката му потъна спокойно до лакътя. Понеже въпросният отвор се намираше под равнището на водата, Никълъс не се учуди, че стените са се загладили и са станали хлъзгави като скалите по-нагоре по течението. Но когато погледна нагоре по стената, установи, че другите, особено тези, които стояха над най-високото ниво на реката, са запазили квадратната си форма и острите си ръбове.

— Бре, че колко ли са стари тогава, та да се загладят така от водата? — запита се на глас Никълъс. — И как, по дяволите, изобщо са ги издълбали?

Продължи да се държи за близката ниша и въпреки малкия ъгъл се опитваше да осмисли каква логика следва общата подредба на останалите.

„Защо изобщо някой ще си прави толкова труд — идеята му се струваше направо налудничава. — Кой ги е издълбал? Какво ще търси човек по тия места?“

Мистерията привличаше все повече и повече любопитството му.

Ето че в следващия миг друга особеност привлече погледа му. Ставаше дума за кръг, издълбан в скалата, точно в средата между двете вертикални линии, високо над точката, до която достигаха водите при най-високото си ниво. Поне от мястото, където се намираше Никълъс, кръгът изглеждаше абсолютно правилен — още нещо, което нямаше как да е дело на природата.

Никълъс се премести няколко метра по-надолу с надеждата да си намери по-добра позиция за наблюдение. Струваше му се, че кръгът представлява каменен барелеф, някаква плоча като онези, които бе виждал по черните, скалисти брегове на Нил под първия праг при Асуан. Били издълбавани още през древността, за да измерват нивото на реката. Но светлината беше твърде оскъдна, а ъгълът — твърде малък, за да му позволят да забележи нещо съществено. Още повече, ако наистина имаше надпис или изображение, то оставаше изцяло извън зора му.

С надеждата, че ще успее да се качи по-близо до кръга, Никълъс се хвана за близката каменна ниша и с огромни усилия успя да се

повдигне над водата. Но за негово дълбоко съжаление, разстоянието между дупките беше твърде голямо, за да се изкатери по тях. Не му оставаше друго, освен да се отпусне отново назад и да плъосне в реката.

„Спокойно, приятел! Да не забравяме, че трябва да се измъкнеш оттук с плуване. Нищо няма да спечелиш, ако изразходиш и последните си запаси от енергия. Все ще дойдеш някой друг ден, за да погледнеш мястото по-отблизо.“

Едва сега Никълъс си даде сметка, че е на прага на пълното изтощение. Водите идваха от високите планински земи на Етиопия и макар да бяха навлезли в тропическата пещ, още си спомняха за снеговете по билата на Чоке. След толкова време, прекарано сред ледените им струи, Никълъс започваше да трака със зъби.

„Още малко и ще получа измръзвания. Трябва да се махам, докато още се държа в съзнание.“

С крайно неудоволствие Никълъс се оттласна от брега. С гребане достигна тесния отвор, отвъд който Дандера подновяваше своя бяг към Нил. Щом усети водите отново да го подхващат в устрема си, Никълъс се отпусна на повърхността и ги остави да го влачат.

„Все едно съм във влакче в някой лунапарк! — мислеше си той. — Нагоре-надолу и никой не ти казва кога ще спре мъчението.“

Първият бързей за малко не го удави. Главоломното спускане му се струваше безкрайно, но най-накрая водната пързалка го изплю във вир, където реката временно успокояваше своя ход. Никълъс отново се завъртя по гръб и реши да отдъхне, докато може. Проломът продължаваше да е тесен като галерия, затова и всичко тънеше в сумрак. Въздухът беше усоеен и смърдеше на прилепи. Иначе не му остана много време да се запознае с околностите, защото из каньона се разнесе поредният грохот от падаща вода. Никълъс се приготви вътрешно за предстоящото приключение и с чувството за придобит навик се втурна смело в следващия бързей.

След известно време бе изгубил всякаква представа колко път е изминал и от колко водопада се е хвърлял. Единственото, което знаеше, бе, че му е много студено, че дробовете го болят от погълнатата вода, че мускулите му повече не издържат и скоро ще се схванат докрай. Реката го беше смляла в прегръдките си.

Но изведнъж стана светло. След мрачния пролом, където нищо не се виждаше, Никълъс имаше чувството, че някой е насочил прожектор в очите му. В същото време яростта на реката се стопи и тя започна да се отнася по-гальовно с него. Той присви очи, заслепен от слънчевите лъчи, погледна назад и видя, че най-последно е бил изхвърлен през розовите устни и вече се намира на познато място. Скоро се появи и висящият мост. Колкото сила му беше останала, Никълъс се насочи с плуване към малкия песъчлив плаж под него.

Едно от въжетата бе провиснало до самата повърхност и той успя да го улови, та с негова помощ се добра до брега. Опита се да изпъзни, но едва опря лакти в пясъка и започна да повръща погълнатата вода. Беше му достатъчно приятно, че може да лежи на едно място, без да полага каквито и да било усилия. Краката му продължаваха да киснат в реката, но Никълъс нямаше нито сила, нито особено желание да ги изтегли на сухо.

„Жив съм“, зачуди се той на късмета си и изпадна в нещо между сън и безсъзнание.

Така и не знаеше колко време е лежал, но когато нечий ръка го бутна по рамото и нечий глас тихо му заговори, на него му стана по-скоро неприятно, че го разбуждат.

— Ефенди, събуди се! Търсят те навсякъде. Красивата войзеро те търси.

С огромни усилия Никълъс се надигна и скръсти крака. Над него бе застанал Тамре, който му се усмихваше и му правеше многозначителни знаци с глава.

— Моля те, ефенди, ела с мен. Войзеро претърсва речния бряг от другата страна. Плаче и все повтаря името ти.

Тамре бе навярно единственият човек на света, който можеше да изразява тревогата си с усмивка. Никълъс погледна над него и по зачервеното слънце, което се тъкмеше да залезе зад дърветата, установи, че е късен следобед.

Без да става от пясъка, Никълъс провери отново дали всичко по тялото му е наред и мислено записваше всяка открита контузия. Нямаше мускул, който да не го боли, краката и ръцете му бяха раздрани и покрити със синини, но счупени кости за щастие нямаше. И

макар че от едната страна на главата си усещаше лека цицина — спомен от срещата му с един подводен камък — мозъкът му работеше кажи-речи добре.

— Помогни ми да стана! — нареди той на Тамре.

Момчето подложи рамо под мишницата му — там, където от търкането на въжето кожата се бе ожулила най-силно — и го дръпна на крака. Двамата се качиха на брега, а оттам със спокойна крачка минаха по моста.

Едва бяха стигнали отсрещния бряг, когато някъде отблизо се разнесе нечий щастлив писък.

— Ники! О, милостиви Боже! Ти си добре. — Роян хукна по пътеката да го посрещне и прегърне. — Още малко и щях да се побъркам. Мислех, че... — Но се спря насред изречението и като се отдръпна на една ръка разстояние, добави: — Добре ли си? Очаквах да те намеря натрошен на парчета...

— Ти как я мислиш тая? — усмихна се широко Никълъс, като гледаше да не куца пред нея. — Сабя ме не сече, куршум ме не лови. Хората винаги са изпитвали затруднения да се отърват от такива като мен. Казах си: „Защо да не оцелея, щом след това Роян ще ме гушне...“

Тя веднага го пусна като опарена.

— В жеста ми не трябва да търсиш никакъв особен смисъл. Винаги съм била мила с битите кученца. — Но усмивката ѝ подсказваше, че нещата не стоят точно така. — Така или иначе, Ники, по-добре е, че те намирам цял-целеничък.

— Къде е Борис? — попита Никълъс.

— Заедно с двамата преследвачи претърсва бреговете надолу по реката. Мисля, че чака с нетърпение да намери трупа ти.

— Какво направиха с дик-дика ми?

— Явно нищо сериозно не ти се е случило, щом те занимават подобни мисли. Кожодерите го отнесоха в лагера.

— По дяволите! Трябва лично да наглеждам одирането и обработката на трофея. Те ще го опропастят! — уплаши се Никълъс. Сложи ръка на рамото на Тамре и пое към лагера. — Хайде, момче, да видим не можем ли да бягаме в тръс.

Никълъс добре знаеше, че поради голямата горещина, тялото на малката антилопа съвсем скоро ще започна да се разлага, а това създаваше опасност козината да опада. Трофеят трябваше да бъде

обработен светкавично. И най-напред — да бъде одран. Така и така заради принудителния престой във водата — първо на жертвата, после на ловеца — операцията беше ненужно отложена; Никълъс нямаше повече време за губене, операцията беше сложна и продължителна.

Когато стигнаха лагера, вече беше паднал мрак. Никълъс извика кождерите на арабски:

— Я, Киф! Я, Салин! — И когато те се показаха от колибите си, тревожно ги запита: — Започнахте ли?

— Не още, ефенди, първо да се навечеряме, пък тогава.

— Веднъж лакомията да се окаже от полза. Да не сте пипнали животното, преди да съм дошъл. А докато чакате, идете да донесете газените лампи!

Колкото му позволяваха болките в крайниците, Никълъс закукука към своето жилище. Там намаза и превърза всички видими ожулвания и подутини, облече си чисти дрехи и се разрови из брезентовата си чанта в търсене на ножовете си. Щом беше готов, хукна към колибата, където бе оставена антилопата.

На ярката светлина на пропан-бутановия фенер Никълъс се залови с първоначалния разрез в краката и корема на дик-дика. Скоро вратата на колибата се отвори и на входа застана Борис.

— Наплува ли се, англичанино?

— И още как, благодаря — усмихна се Никълъс. — Чудя се дали няма да си върнеш думите назад, че ивичестият дик-дик не съществувал? Доколкото си спомням, те гласяха: „Такова проклето животно няма.“

— Та това животно ли е? Голям плъх, нищо повече. Истинските ловци не се занимават с подобни боклуци — отвърна наперено Борис. — Сега, като си хвана плъхчето, да се връщаме в Адис Абеба, а, англичанино?

— Платил съм ти за три седмици и в крайна сметка това си е моето сафари. Ще тръгваме, когато аз кажа — сръза го Никълъс.

Борис изсумтя и се махна от помещението.

Никълъс работеше бързо. Ножовете му бяха със специална форма, за да улесняват работата, а и той редовно ги острееше на керамичното си точило. Всеки път ги проверяваше върху косъмчетата на ръката си.

Краката трябваше да бъдат одрани заедно с мъничките копитца. Но преди да е свършил с тази деликатна операция, на вратата се показва нечий друг силует. Беше облечен в монашеско расо и калимавка и трябваше да проговори, за да познае кой е гостенинът му.

— Чувам, че пак си си търсил белята, Никълъс — започна Мек Нимур. — Дойдох да се уверя, че си още жив. В манастира се разнесе слух, че си се удавил. Не че съм склонен да го повярвам... Човек като теб лесно не се дава.

— Надявам се, че и занапред ще е така, Мек — засмя се Никълъс.

Мек клекна срещу него.

— Дай ми един нож и ще свърша с копитата. Двамата ще свършим по-бързо, отколкото ти сам.

Без да каже дума, му подаде един от инструментите. Знаеше, че Мек е способен да свали копитата на дивеча — по простата причина, че преди години той лично го бе учил как се прави. Щом двамата се заеха заедно с дрането, работата нямаше как да не потръгне. А колкото по-бързо сваляха кожата от трупа, толкова по-малък риск имаше да се развали.

Идваше ред на главата. От цялата подготовка на трофея това си оставаше най-трудната и отговорна част. Кожата трябваше да бъде измъкната на обратно като ръкавица, клепачите, устните и ноздрите трябваше да се обработят отвътре. Най-трудното бе ушите да се издърпат заедно с останалата част от кожата, без да се откъснат. Всеки от двамата се бе заел от известно време мълчаливо за работа, когато Мек най-сетне отвори приказка.

— Колко добре познаваш твоя руснак, Борис Брусилов? — попита той.

— За пръв път го видях, когато слях от самолета. Беше ми препоръчан от приятел.

— Не е бил много добър приятел — изгледа го с мрачно изражение Мек. — Дойдох да те предупредя за него, Никълъс.

— Слушам — отговори му спокойно англичанинът.

— През осемдесет и пета бях заловен от горилите на Менгисту. Държаха ме в затвора „Карл Маркс“ близо до Адис Абеба. Брусилов беше от хората, които разпитваха затворниците. Тогава още работеше за КГБ. Любимият му номер бе да завре маркуча на въздушния

компресор в ануса на разпитвания и да завърти кранчето. Жертвите се издуваха като балони, преди да се спукат пред очите му. — Мек се спря за миг, колкото да се премести при другия крак на антилопата. — Успях да избягам, преди да дойде и моят ред. След бягството на Менгисту и Брусилов се оттегли от службата си. Стана професионален ловец. Не знам как е убедил войзеро Тесай да се омъжи за него, но като го познавам, едва ли ѝ е оставил възможност за избор.

— Разбира се, винаги съм го подозирал в грехове — призна Никълъс.

Двамата се умълчаха за минута-две, когато Мек прошепна:

— Дойдох да те предупредя, че е възможно да го убия.

И пак потънаха в мълчание, вгълбени в работата си. Най-накрая Мек свърши и с четирите копита и се изправи.

— Живеем в смутни времена, Никълъс, нищо не е сигурно. Ако трябва да се махам бързо оттук и не мога да се сбогувам с теб, ще се свържеш с един човек в Адис Абеба, който ще ми прати вест, ако ти трябва. Човекът е полковник Мариям Кидане и работи в Министерството на отбраната. Той е приятел. Кодовото ми име е Лястовицата. Кажи му го, той ще се сети за кого става дума.

Двамата се прегърнаха, след което Мек излезе от колибата.

— Бог да те пази! — рече Мек от прага и скоро нощта погълна увитата му в расо фигура.

Никълъс се задържа дълго време на вратата, докато най-накрая остави всякаква странична мисъл и се захвана отново за работа.

Вече бе късно през нощта, когато свърши с кожата. Ощави я със смес от каменна сол и дезинфекционен разтвор, колкото да я предпази от атаките на насекоми и бактерии. Най-накрая разпъна цялата кожа на пода на колибата с вътрешната страна нагоре и посипа още сол в най-уязвимите точки.

Стените на колибата бяха подсилени с мрежи, които да пазят мястото от хиени. Един-единствен звяр да се провреше вътре, щеше да нагълта цялата кожа за секунди. Никълъс за последно се увери, че вратата е добре залостена и отнесе газената лампа към трапезарията. Останалите вече бяха яли и се криеха по колибите, но Тесай беше оставила една порция на грижата на готвача етиопец. Никълъс трябваше само да помирише готвеното, за да усети колко е огладнял.

На другата сутрин Никълъс беше до такава степен схванат, че се дотътри до колибата с одраната антилопа прегърбен като старец. Най-напред опипа кожата и сипа допълнително сол отгоре ѝ. След това нареди на Киф и Салин да зароят черепа на дик-дика в мравуняк и да изчакат насекомите да огризат каквото е останало от месото и мозъка. Предпочиташе този метод пред варенето на бавен огън.

Доволен от доброто състояние на трофея си, Никълъс се запъти с ободрена крачка към трапезарията, където Борис го посрещна с радостен поздрав.

— И така, англичанино, тръгваме за Адис Абеба, да? Няма какво повече да правим тук.

— Ще останем да направим снимки от церемонията за Тимкат в манастира — разочарова го Никълъс. — След това може да ми скимне да гръмна някоя антилопа на Менелик. Кой знае? Казах ти вече, тръгваме, когато реша аз.

Борис го изгледа кисел и недоумяващ.

— Ти си луд, англичанино. Как може да ти е приятно сред тази горещина? Ще стоиш и ще се пържиш на слънцето заради някакви си негърски маймунджилъци.

— Днес отивам за риба, а утре ще зяпаме празненствата.

— Но ти дори нямаш въдица — напомни му Борис.

За негово неудовлетворение Никълъс разгъна малко брезентово платнище, което в навито състояние имаше размерите на дамска чанта, но побираше разглобена на четири цяла въдица „Харди Смъгльр“.

След като показа уреда, Никълъс се обърна към Роян.

— Ще дойдеш ли да плашиш рибата?

Двамата се качиха нагоре по реката до висящия мост. Никълъс сглоби въдицата и закачи на кукичката муха.

— Кралски лакей — представи той мухата на Роян. — Навсякъде по света, от Патагония до Аляска, рибите са луди по нея. Скоро ще открием дали и в Етиопия познават марката.

Роян остана на тревата край брега и наблюдаваше с интерес как приятелят ѝ хвърля стръвта в реката и направлява умело въдицата из водата с цел мухичката, плаваща като перце по вълните, да застане точно наред течението. Първото мятане се оказа безуспешно, той издърпа стръвта, сетне я хвърли отново. Този път с резултат. Под

мухичката се усети мърдане, върхът на въдицата изведнъж се огъна напред, макарата изскърца и Никълъс рязко дръпна пръчката нагоре.

— Хванах ли те, красавице!

Роян продължаваше да си лежи и да го гледа снизходително, докато той подскочаше като малко дете от радост, че рибата е клъвнала. Трябваше му само малко забавление, за да забрави за болките си от сутринта, и сякаш нищо му нямаше да заиграе хоро по пясъка, докато се опитва да омаломощи плячката си. Минаха десетина минути в неравна схватка и чак тогава победителят си позволи да дръпне въдицата и да извади на бял свят лъсналия като кюлче злато на слънцето улов, който продължаваше да се мята из въздуха, а после на брега.

— Жълта риба — разгласи триумфа си големият рибар. — Есктра качество, имам готова закуска за утре.

Качи се нагоре по плажа и се отпусна на тревата до нея.

— Всъщност, рибата беше само обяснение за пред Борис. Доведох те тук, за да поговорим на спокойствие за едно мое откритие вчера.

И посочи с пръст розовите скали оттатък моста. Роян се надигна на лакът и го загледа с внимание.

— Разбира се, не твърдя, че видяното има връзка с това, което търсим, но тъй или иначе човешка ръка си е играла да го прави. — И с няколко изречения описа скалните ниши, които бе открил на брега на каньона. — Започват горе от самия ръб и стигат до водата. Онези, които попадат под водното равнище през дъждовния период, бяха силно разядени от реката. Нямаше как да стигна до другите, но доколкото ги видях, сториха ми се кажи-речи непокътнати. Козирката, надвиснала над тях, практически ги защитава и от дъжд, и от вятър. Все едно стряха. От разстояние изглеждаха в пълен контраст с нишите в ниското.

— И какво следва от това? — попита Роян.

— Че са много стари — отговори Никълъс. — Базалтът е твърд камък. За да успеят водите да загладят ръбовете, трябва да мине доста време.

— Какво мислиш е предназначението на тези дупки?

— Нямам ясна представа.

— А може би са служели за опорни точки на някакво скеле или друго подобно... — предположи Роян и Никълъс я изгледа с възхищение.

— Добра идея. Нищо чудно.

— Ти имаш ли друго обяснение?

— Може да представляват знаци с религиозно съдържание — подхвърли Никълъс. — Да изпълняват култови функции — усмихна се той, като видя съмнението в погледа ѝ. — Признавам, не звучи убедително.

— Добре тогава, да обсъдим въпроса за скелето. Защо на човек ще му хрумне да строи скеле на такова място? — излегна се Роян отново на земята и започна да върти между пръстите си откъсната тревичка.

Никълъс вдигна рамене.

— Може би е имало стълба, слизаща до водите на реката?

— Друго?

— Не мога да се сетя за друго.

Роян се замисли, но поклати глава.

— И аз не мога — беше захапала тревичката и сега я изплю. — Ако наистина това е било целта, излиза, че стълбата е била от голямо значение за хората, които са я построили. Ако се вярва на описанието ти, конструкцията трябва да е била доста солидна, навярно е носила тежестта на много хора или на тежки товари.

— Североамериканските индианци са строили рибарски платформи над водопадите, за да хвърлят мрежи и ловят съомга.

— Дали по тези места е имало голям улов на риба? — заинтересува се Роян, но Никълъс вдигна повторно рамене.

— Никой не може да каже. Преди много време може и да е имало, ама кой знае...

— Това ли е всичко, което видя?

— Високо в скалата, точно по средата между двете вертикални линии, забелязах нещо като барелеф.

Тя се надигна рязко от тревата.

— Можеш ли да го видиш добре? Надпис ли беше или рисунка? Какъв беше стилът на изображението?

— Нямах възможност да се занимавам с подробности. Намираше се много високо, а в пролома светлината е оскъдна. Дори не съм

убеден дали не става дума за естествена вдлъбнатина.

Личеше си, че отговорът му горчиво я разочарова, но след като се замисли, Роян попита:

— Друго нямаше ли?

— Имаше — усмихна се Никълъс. — Много вода, студена и движеща се с голяма скорост.

— Какво ще правим с твоя предполагаем барелеф?

— Нямам ни най-малка представа, но със сигурност ще трябва да го погледна втори път.

— Кога?

— Утре е Тимкат. Единственият ден, когато можем да се вмъкнем незабелязани в църквата. Като свършим с това, ще направим план за проучване на пролома.

— Не ни остава много време, Ники, а има толкова интересни неща за правене.

— Я го повтори! — рече ѝ тихичко той.

Роян усети дъха му върху устните си. Двамата бяха доближили глави като конспиратори, но и като любовници. Едва сега си даде сметка, че думите ѝ могат да бъдат разбрани двузначно. Затова бързо скочи на крака и започна да отупва праха и тревичките от потурите си.

— Ако смяташ да нахраниш народа с една-единствена риба... Или се смяташ за Христос, или ще трябва да наловиш още доста!

Игуменът бе избрал двамина дебтери да ги съпровождат, сиреч да разблъскват тълпата пред тях. Още не бяха стигнали обаче края на стълбата, когато двамата монаси сами се оказаха погълнати от множеството и Никълъс и Роян се останаха сами.

— Стой плътно до мен! — рече Никълъс на приятелката си и я стисна над лакътя, а с рамо разчистваше път колкото да се промушат. Разбира се, той самият беше сторил всичко възможно двамата с Роян да загубят Борис и Тесай, които също присъстваха някъде из морето от хора.

Най-накрая стигнаха до една от здравите каменни колони, които подпираха скалата над терасата, и Никълъс облекчено се облегна на нея. Така хем устояваше на напора на тълпата, хем имаше добра видимост към входа на скалната църква. Роян не беше достатъчно

висока, за да гледа над главите на хората, та Никълъс кавалерски ѝ помогна да се качи на каменните перила на стълбите, където я притисна до себе си на колоната. За да не падне, тя се държеше за рамото му и полагаше усилия да не гледа встрани, където зееше пропастта.

Богомолците не спираха да напяват монотонните си химни, докато дузина различни музикално-инструментални състави удряха по тъпаните си и надуваха пискливи свирки. В средата на всеки от оркестрите стоеше ръководителят на формацията, облечен в пищно облекло и скрил се от лъчите на слънцето под огромен, пъстър чадър.

Сякаш горещината и естествената смрад, която се носеше от манастира, не стигаха, та самото множество допълнително нажежаваше обстановката с нетърпеливото си чакане. С всяка минута емоциите нарастваха, вълнението се предаваше от душите на телата и тълпата започна да се люлее като едно-единствено тяло, като огромна амеба, потрепваща в конвулсиите на живота.

По някое време откъм църквата се разнесе дрънченето на медни звънци, на които мигом отговориха стотина рога и тръби. От горния край на стълбите се разнесе стрелба с огнестрелно оръжие — тържествен салют от страна на телохранителите на различните вождове, присъстващи на церемонията.

Неколцина бяха въоръжени с автомати и тракането на калашниците се смеси с пукота и гърмежа на остарелите барутлийки. Над поклонниците се разпростря синкав дим, куршумите играеха по скалата, преди да отскочат към пропастта. Жените се запищяха в екстаз; от свръхестествените им гласища на човек косата му настръхваше от ужас. Грейналите погледи на мъжете също не можеха да скрият религиозния дух, обхванал ги сред толкова тържественост. Хората се проснаха на колене и вдигнаха високо ръце в израз на благоговение. С пълни гърла запяха псалми и отправиха молитви към Бога да им дари благословията си. Жените вдигаха малките си дечица високо над главите си и от очите им руковаха невъздържани сълзи на религиозно преклонение.

От входа на подземната църква се зададе шествието на духовниците и монасите. Най-напред вървяха дебтерите в бели раса, след тях — послушниците, които в този ден щяха да получат Свето кръщение във водите на Абай. Роян бързо разпозна Тамре, който

надвишаваше с цяла глава връстниците си. Махна му над тълпата, той я забеляза до колоната и свенливо ѝ се усмихна, преди да последва останалите послушници.

Нощта вече се спускаше над манастира. Дъното на огромния казан, където слизаха монаси и поклонници, се губеше в сянка, а небето заприличваше на безкраен пурпурен балдахин, прободен на места от първите блещукащи звезди. В самото начало на пътеката гореше голям меден мангал. Щом духовниците се изравняваха с него, всички по ред бъркаха в пламъците с незапалената си факла и изчакваха огънят да прихване, за да го вдигнат високо над лицето си.

Литийното шествие започна да се вие по склона като поток горяща лава. Духовниците пееха с печални гласове, барабаните зад тях отекваха по скалите и звуците им се разнасяха далеч над реката.

След бъдещите монаси от църквата излязоха ръкоположените свещеници, облечени в разноцветни и доста безвкусни дрехи. В ръце държаха кръстове от сребро и излъскан месинг или копринени хоругви, на които бяха избродирани изображенията на светци, подложени на физически мъчения или изпаднали в религиозен екстаз. Духовниците вдигаха врява със звънците си, надуваха свирки, лицата им се обливаха в пот, а от замъгленото съзнание очите им се превръщаха в големи петна на фона на черната им кожа.

Зад тях следваше самият табот, носен на рамене от двамина свещеници, облечени в пищни одежди, обшити със скъпоценни камъни. Скинията беше нагиздена в пурпурна плащеница, която бършеше земята с краищата си. Дори и на такъв празник светинята не биваше да се показва пред хорските погледи.

При появата на кивота богомолците се проснаха на колене и започнаха да целуват земята в нов прилив на вдъхновение. Дори племенните вождове се хвърлиха върху мръсната тераса, някои дори заплакаха като деца от умиление.

Последен в шествието вървеше Яли Хора. Този път не носеше короната със синия камък, а друга, още по-изящна — короната за Богоявление, внушителна маса от позлатена ламарина и фалшиви диаманти, за която наблюдателят се чудеше как изобщо се държи на крехкия врат на игумена. Двамина монаси държаха Яли Хора под ръка и насочваха несигурните му стъпки по стълбите, водещи към Нил.

Лека-полека шествието се понесе надолу по пътеката и богомолците, застанали в горния ѝ край, на свой ред се надигнаха от земята, палеха факлите си от горящи мангали и поемаха по дирите на игумена. Цялата тераса се раздвижи и след началния ход, даден от първите, множеството започна да се изнизва по пътеката и да опразва подстъпите към манастира. Щом наоколо се поосвободи, Никълъс подаде ръка на Роян и ѝ помогна да слезе от парапета.

— Трябва да се вмъкнем в църквата, докато има още достатъчно народ да ни прикрива — прошепна той на ухото ѝ.

Поведе я със свободната си ръка — в другата носеше фотоапарата и принадлежностите — и се присъедини към общото движение. Остави се на морето от поклонници да ги повлекат напред, но през цялото време се отгласваше леко в едната посока, стремейки се упорито към запрещения от народ вход на църквата. В тълпата, далеч напред, погледът му мярна Борис и Тесай, но, за щастие, те не го видяха. За всеки случай Никълъс сведе глава, та да се скрие зад другите.

Най-накрая двамата с Роян се добраха до външния вход на църквата. Съвсем непринудено Никълъс се вмъкна в опушената с тамян вътрешност на опустелия храм и покани спътницата си след себе си. С бърз поглед обиколи цялото помещение, колкото да се увери, че са сами и, което беше по-важно, че пазачите на вътрешната врата са се махнали от поста си. Бързо се промъкна покрай стената и се долепи до един от почернелите гоблени, висящи от тавана. С рязък жест надигна тежкия плат, издърпа Роян при себе си и се скри зад гоблена.

Секунда да се бяха забавили и ги чакаше провал, защото тежкото платнище тъкмо бе заело обичайното си положение, когато от кидиста се чуха нечии стъпки. Никълъс показва глава иззад гоблена и видя как четирима облечени в бяло свещеници бързо прекосяват църквата по посока на изхода и затварят тежките врати след себе си. Иззад дървените крила се чу приглушен удар — четиримата бяха пуснали резето. После настъпи пълна тишина.

— За това не помислих — призна Никълъс. — Заклучиха ни за цялата нощ.

— Поне ще сме сигурни, че никой няма да ни безпокои — махна с ръка Роян. — Можем да се залавяме веднага за работа.

Двамата се измъкнаха от скривалището си и с бързи крачки се насочиха към вътрешната врата. Преди да се промушат през отвора, Никълъс се спря за последно и положи ръка върху рамото ѝ.

— Оттук нататък навлизаме в забранена територия. Нека аз поема ролята на съгледвач.

Но Роян поклати енергично глава.

— Изобщо не си помисляй да ме оставиш тук сама. Където си ти, там съм и аз.

Нямаше смисъл да се спори повече.

— Идвай тогава — подкани я той, прекрачи трите стъпала и се озова в средното помещение.

Беше по-малко и с много по-нисък таван от онова, което напуснаха. Гоблените по стените бяха много по-шарени, а и в по-запазено състояние. По пода нямаше нищо, като се изключи дървената рамка, скована на ръка във формата на пирамида и служеща за поставка на няколко маслени лампи. Мъждивата светлина, която излъчваха фитилите, не стигаше дори до тавана и далечните ъгли.

Щом се приближиха до отсрещната врата, затваряща вътрешното светилище — мақдаса, Никълъс бръкна в чантата си и извади две фенерчета. Подаде едното с думите:

— Батериите са нови, но не ги хаби напразно, имаме да стоим тук цяла нощ.

Застанаха пред вратата, водеща към Светая Светих. Никълъс ѝ хвърли бърз поглед. На крилата ѝ имаше изображения на Свети Фруменций с лъчист ореол и ръка, вдигната за благословия.

— Ключалката е повече от примитивна — отсъди той. — Сигурно не са я сменяли от векове. Можеш да провериш шапка под езичето.

Отново бръкна в чантата и извади сгъваемо ножче „Ледърман“.

— Много хитра джаджа — похвали той предмета в ръката си. — Можеш да правиш всичко с нея: от това да изчистиш копитото на коня си от камъчета, до това да отключиш нечий девствен пояс.

Клекна пред тежката желязна ключалка и извади едно от множеството приспособления на уреда. Роян го гледаше напрегнато как бърника престарелия механизъм и с облекчение чу изщракването на езичето.

— Да не си прекарал детството си в педагогическа стая? — пошегува се тя. — Не съм си представляла, че сред многото ти таланти е и кражбата с взлом.

— По-добре не питай — предупреди я Никълъс и стана да бутне едното крило с рамо. Вратата се отвори със смразяващо стържене. За да не им спрат сърцата и на двамата от страх, Никълъс я откряна, колкото да се промъкнат през тесния отвор, и бързо я затвори зад гърба си.

Двамата застинаха от другата страна на прага и с широко отворени очи заogleждаха забраненото светилище.

Светая Светих представляваше малка камера — много по-малка, отколкото бяха предполагали. На Никълъс му трябваша дванадесет крачки да я прекоси от край до край. Сводестият таван бе толкова нисък, че ако се изправеше на пръсти, щеше да го пипне с ръка.

От пода нагоре се нареждаха лавица след лавица, върху които стояха подредени получените през вековете дарове от богомолци. Виждаха се две икони във византийски стил със сребърни обкови — на Света Троица и на Богородица. До тях се нареждаше цяла армия от статуетки на светци и владетели, медальони и венци, изваяни от лъскав метал, метални съдини, кутии, обсипани със скъпоценни камъни, свещници, покрити със свещички, хвърлящи призрачна светлина из помещението. Колекцията бе забележителна със смесицата си от съкровища и боклуци, от произведения на изкуството и долнопробен кич, поднасяни на светилището от поредния етиопски монарх или негърски вожд.

В средата на камерата, на пода, стоеше олтарът от кедрово дърво. Страните му бяха гравирани със сцени от Откровението на Йоан, от Сътворението на света, от изкушението и изгонването от Едемската градина, от Страшния съд. Самият олтар беше покрит с плетено копринено влакно, кръстът и потирът бяха от масивно, ковано сребро. Игуменската корона блестеше на светлината на свещите, синият печат на Таита се мъдреше в средата на челото ѝ.

Роян направи няколко крачки и се просна на колене пред олтара. Сведе глава и започна молитва. Никълъс остана на почтително разстояние и изчака вярващата му приятелка да се изправи, преди да я доближи отново.

— Камъкът! — посочи той зад олтара.

Двамата се приближиха. В самото дъно на помещението стоеше голям предмет, покрит с тежка дамаска, избродирана със златни и сребърни нишки. Дори скрит под плата, камъкът подсказваше правилните си пропорции. Беше висок колкото човешки бой, само че много по-тесен; горната му част беше абсолютно равна, сякаш я бяха издялали, за да служи като поставка на нещо друго.

Двамата го наобиколиха и с хищен поглед заразглеждаха забулената му форма. Колкото и да изгаряха от любопитство, изпитваха страх да махнат покривалото. Току-виж предположенията им се окажеха безпочвени и с един-единствен замах надеждите им бъдеха запратени дълбоко във водите на Нил. Най-накрая, за да сложи край на обзелото ги напрежение, Никълъс обърна гръб на камъка и насочи вниманието си към решетката в дъното на светилището.

— Гробът на Свети Фруменций! — отбеляза той и застана плътно пред дървената врата.

Роян се присъедини към него. Погледите им зашариха между почернелите от времето пръчки. Вътрешността тънеше в дълбок мрак. Никълъс провря фенера си през един от квадратните отвори в решетката и светна.

Гробницата грейна като дъга и ярката светлина ги заслепи. След секунди, когато очите ѝ привикнаха, дъхът на Роян внезапно секна.

— О, небеса! — промълви тя и тялото ѝ се разтрепери като в треска. За миг кръвта се бе източила от лицето ѝ и тя бе побледняла като мляко.

Ковчегът беше положен в каменна ниша на отсрещната стена на килията. Отвън върху дървото бе изрисуван ликът на покойника. Макар изображението да беше пострадало от времето и повечето от боята да бе опадала, бледото лице и червеникавата брада на мъртвеца се различаваха отдалеч.

Но не това беше причината за удивлението на Роян. Погледът ѝ дори не се задържа на самия ковчег, а вместо това обикаляше като в галоп стената над и встрани от нишата. От край до край повърхността ѝ беше покрита с шарени рисунки, фреските покриваха всеки милиметър площ и дори след хилядолетия цветовете им не бяха избледнели.

Никълъс заигра с лъча на фенера и в гробно мълчание започна на свой ред да се взира в картините, показали се на светлината. В

следващия миг Роян се хвана за ръката му, сякаш се страхуваше да не падне. Без да го съзнава, впи дългите си нокти в мускулите му, но пък и той беше твърде зает с други мисли, за да обърне внимание.

Стенописите проследяваха ожесточени битки по вълните на вечната река, бойни галери, вплели гребла в смъртна схватка. До тях бяха изрисувани ловни сцени, преследване на хипопотами, огромни слонове с дълги, лъщящи бивни. Нататък следваха титанични сблъсъци между построени в редици бронирани войници, окичени с пера и жадни за кръв. Конни колесници се впускаха с бясна скорост едни срещу други сякаш още малко и щяха да изхвърчат от тесните стени на гробницата, където някой ги бе осъдил на вечна тъма.

Но на всеки от стенописите изпъкваше една и съща идентична мъжка фигура. В едната картина мъжът опъваше гигантски лък, в следващата размахваше бронзовото острие на меча си. Враговете се разбягваха пред гнева му, петите му газеха труповете им, отрязани глави се въргаляха като полски цветя в краката му.

Никълъс проследи с фенера си великолепната поредица от стенописи и най-накрая установи отново светлината в центъра, на стената, надвиснала над прогнилия ковчег в нишата. Този път полубожествената фигура на героя беше яхнала колесница. В едната си ръка държеше впечатлителния лък, в другата — няколко къси копия. Беше гологлав, без шлем, косата му, завързана на плитка, се вееше свободно на вятъра като лъвска опашка. Чертите му излъчваха гордост и благородство, погледът открит, издаващ независим дух.

Под него с класически египетски йероглифи бе изографисан надпис. Роян тържествено зашепна съдържанието му на английски:

„Велик лъв на Египет
Най-добър сред десет хиляди
Държащ златото на честта
Единствен спътник на фараона
Закрилян в битките от всички богове
Нека ти бъде даден вечен живот!“

Никълъс усещаше как ръката на Роян трепери върху рамото му. Гласът ѝ се задави и думите секнаха, задушени от емоцията. От нерви

тя дори изхълца, едва след това се разтърси и си върна донякъде самообладанието.

— Познавам автора на тези стенописи — рече спокойно. — Прекарала съм пет години от живота си да изучавам творбите му. Ще позная почерка му навсякъде — пое си въздух Роян, преди да заключи: — Абсолютно съм сигурна, че гробницата и фреските по стените ѝ са дело на роба Таита, живял преди почти четири хиляди години. — Посочи с пръст името на покойника, издълбано в камък точно над нишата с дървения саркофаг: — Това не е гробница на християнски светия. Преди много векове някой престарял монах се е сблъскал с гробницата и в незнанието си решил да използва мъртвеца за целите на собствената си религия. — Тя отново спря да си поеме дъх. — Погледни там! Това е печатът на Танус, господарят Хареб, предводител на египетските войски, любовник на царица Лострис и кръвен баща на принц Мемнон, по-сетнешния фараон Тамос.

Двамата се умълчаха, за да осмислят в пълната му цялост чудото, на което бяха попаднали. Никълъс пръв наруши тишината:

— Значи всичко е истина. Тайните на седмия свитък стоят пред нас и ние трябва единствено да напипаме ключа, с който да ги разгадаем.

— Точно така — съгласи се Роян. — Това е ключът, каменното завещание на Таита.

Обърна се отново към свещения камък под покривалото, приближи го с респект, дори страх.

— Не ми достига смелост да погледна, Ники. Изпитвам ужас при мисълта, че може да не е това, което търсим. Моля те, виж вместо мен!

Никълъс застана повторно пред колоната и като с вълшебна пръчка свали дамаската почти без да я докосва. Двамата се взряха в стълба от розов гранит, изпъстрен с разноцветни петънца. На височина стигаше шест стъпки, в основата си беше широк само една. Нагоре стените му се приближаваха една към друга и при върха ширината му ставаше само половин стъпка. Гранитът беше най-напред полиран и после гравирани с надписи.

Роян пристъпи напред и погали хладния камък. Пръстите ѝ бавно се движеха по повърхността, изпъстрена с йероглифни знаци; отстрани приличаше на слепец, опитващ се да чете на брайлово писмо.

— Ето посланието, което Таита ни е оставил — шепнеше тя и посочи ястреба със строшеното крило, който изпъкваше наред текста. Нокътът ѝ се плъзна по хлътналите му линии, сякаш искаше да го изпише повторно. — Било е написано преди четири хиляди години, а никой преди нас не го е прочел, още по-малко — проумял. Виж как се е подписал.

И продължи да обикаля каменния стълб, изучавайки последователно всяка от четирите му страни. Веднъж се усмихваше и кимаше разбиращо, следващия път щеше да се намръщваше и да поклащаше глава. На Никълъс му се струваше, че тя е получила нечие любовно писмо и реагира спонтанно на всеки нов прочетен ред.

— Прочети ми го — помоли я той. — Текстът е твърде сложен за мен... Знаците са ми познати, но смисълът ми убягва. Обясни ми.

— Типично за Таита — засмя се Роян. Най-сетне магията от първата среща с древния хитрец я напускаше и тя развълнувано започна да обяснява: — Както винаги, стилът му е потаен и труден за разбиране — говореше тъй, сякаш ставаше дума за близък, но често досаден с капризите си приятел. — Целият текст е написан под формата на стихове и вероятно следва някакъв код, който само авторът познава.

Пръстът ѝ се спря върху един от редовете и започна да го следва, докато превеждаше на глас:

— Лешоядът се издига на мощните си криле, за да посрещне слънцето. Чакалът вие и обръща гръб. Реката тече към земята. Знайте, вие, които нарушавате светостта на гробовете, че гневът на боговете ще се стовари над вас!

— За мен това си е пълна безсмислица. Все едно някой ми говори на жаргон — жална се Никълъс.

— О, напротив, има смисъл, можеш да си сигурен. Таита никога не говори безсмислици, но винаги е изразявал мисълта си по заобиколни пътища. — Роян се спря и изгледа въпросително съдружника си: — Да не би да униваш, Ники? Все пак, надали очакваш Таита да пише като главния редактор на „Таймс“. Оставил ни е завещанието си под формата на главоблъсканица, която ще ни отнеме дни, може би седмици, преди да я разнищим.

— Е, в едно можем да сме сигурни: никой няма да ни остави да прекараме въпросните дни и седмици необезпокоявани в маكدаса. Да

се залавяме за работа!

— Най-напред със снимките — мина и тя на делова вълна. — След това ще започнем да сваляме отпечатъци от надписите.

Никълъс свали чантата си на земята и клекна над нея, за да извади необходимото.

— Първо ще изщракам два цветни филма, после ще използвам моменталния апарат. Така ще можем да работим на място, без да чакаме проявяването.

Роян се дръпна встрани, за да го остави свободно да обикаля около обелиска. Никълъс внимателно наместваше обектива, така че перспективата да не разкриви изображението. Направи по няколко серии снимки на всяка една от стените и всеки път използваше различни бленди и нагласяше апарата под различен ъгъл.

— Не изхабявай целия филм — предупреди го Роян. — Ще трябва да снимаме и стените на гробницата.

Никълъс послушно отиде до дървената решетка и започна да разучава ключалката.

— Тази е малко по-сложна от предишната. Ако наистина се опитам да вляза, мога да направя някоя беля, която да ни издаде. Не мисля, че си струва да ни хващат за едното нищо.

— Добре тогава — примири се Роян. — Снимай каквото можеш, през отворите.

Той се зае да изщрака докрай филма си. За да хване страничните стени, провираше докрай ръце през дупките и нагласяше обектива по-скоро по интуиция.

— Толкова — сложи най-сетне край на експеримента и смени апарата. — Сега да започнем с полароида.

С него трябваше да повторят всички операции отпреди малко, с тази разлика, че Роян всеки път нагласяше пред обектива малка мащабна линейка.

Най-накрая Никълъс й връчи всички снимки закуп да си каже мнението. Тук-там заради лошото нагласяне на светкавицата, надписът или се губеше в сянка, или напротив, дразнеше очите със силния си контраст. Роян събра на една страна неуспешните кадри и го накара да ги повтори.

След почти два часа работа разполагаха с пълен комплект моментални снимки. Никълъс прибра обратно апаратите в чантата и

извади топа хартия за рисуване. Двамата разлепиха последователно листа по четирите стени на обелиска, като ги закрепваха с прозрачен скоч. След това той започна да работи отгоре, тя — отдолу. Всеки беше грабнал дебел молив за рисуване и се залови да прекопирва всеки релефен йероглиф.

— Разбрах колко ценна е тази техника едва след запознанството си с Таита — разправяше Роян, докато драскаше по хартията. — Ако не можеш да работиш със самия оригинал, то тогава си подsigури пълно и точно копие. Понякога някоя подробност в изписването може да промени целия смисъл на даден текст. Таита има навика да пише на няколко пласта едновременно. Чел си в „Речния бог“ как сам се хвали, че е майсторът на словесните игри par excellence и че на света не се е раждал друг по-добър играч на бао от него. Е, може да се твърди, че книгата не лъже. Където и да се намира сега пустият му роб, той добре знае, че започната партия тепърва става интересна. За човек с неговото мислене не е трудно да предвиди всеки наш следващ ход. Представям си го как се подхилква в тъмнината и потрива доволно ръце при всеки наш пропуск или грешка.

— Говориш доста образно, момиче — отвърна ѝ той, без да сваля поглед от работата си, — но като че ли разбирам какво точно имаш предвид.

Задачата да се прехвърлят йероглифите от камъка върху хартията отнемаше много време, а и не се отличавахе с особено разнообразие. Часовете минаваха, а двамата приключенци продължаваха да клечат и пълзят с ръце, залепени за каменния обелиск. Най-накрая Никълъс отстъпи крачка назад и затърка схванатия си кръст.

— Мисля, че е готово. Свършихме.

Роян се изправи до него.

— Кое време стана? — попита тя и той погледна часовника си.

— Четири сутринта. Най-добре ще е да се махаме. И да не вземем да оставим някоя следа от посещението си.

— Едно последно нещо — рече Роян и откъсна ъгълчето на един от неупотребените листове. Запъти се към олтара и застана пред игуменската корона. С бързи движения залепи хартията върху синия керамичен печат и набързо запълни празните линии с молива си.

— Ей така, за късмет — обясни тя постъпката си на Никълъс и се върна да му помага с прибирането на хартията. След като натъпкаха

всичко в чантата, започнаха да събират парченцата нарязан скоч, изпадали по пода, както и опаковките от използваните филми.

Преди отново да покрият обелиска с дамаската, Роян прокара ръка по каменните надписи, сякаш си взимаше сбогом. Сетне даде знак на Никълъс, който метна платнището на мястото му. Със съвместни усилия двамата нагласиха всичко така, както го бяха намерили; особено се постараха всяка гънка да заеме предишното си положение.

Застанаха на прага на обкованата с бронз врата и хвърлиха последен поглед на помещението. Най-накрая Никълъс дръпна тежкото крило и огласи църквата с пронизителното скърцане на пантите.

— Да вървим!

Роян се измъкна първа през тесния отвор и се озова в кидиста. На Никълъс му трябваша няколко минути да върне обратно езичето на ключалката в отвора в стената.

— Как ще излезем, като са залостили входа? — тревожно попита Роян.

— Не мисля, че е нужно да минаваме точно оттам. По всичко личи, че свещениците използват и друг вход за забранените помещения. Иначе на главния вход щеше да стане тълпа от хора в раса. — Той застана в средата на помещението и внимателно се огледа. — Изходът би трябвало да е от страната на спалните помещения... — започна да разсъждава Никълъс на глас и веднага след това доволно изръмжа. — Аха! Виждаш ли как ей там краката са търкали все на едно място плочките. — Пръстът му сочеше излъсканото пространство при страничната стена. — Погледни и следите от мазни пръсти по плата. — И с няколко крачки застана пред висящия гоблен. Дръпна го за края и разкри тясната вратичка в стената. — След мен.

Озоваха се в тъмен коридор, който водеше незнайно къде из недрата на скалите. Никълъс включи фенера си, но бързо прислони светлоотразителя под дланта си, за да не се вижда отдалеч и да осветява само в краката им.

— Оттук.

Скоро проходът свиваше под прав ъгъл и двамата забелязаха слабо сияние в дъното. Никълъс изгаси светлината и тръгна напред.

Минаха покрай една от монашеските килии в манастира и в носа ги блъсна тежката миризма на човешка пот и развалена храна. Никълъс

освети помещението с фенера си. Беше празно. На стената висеше дървен кръст, под него стоеше нисък креват. Друга мебел в килията нямаше. По-нататък Никълъс и Роян минаха покрай цяла дузина подобни жилища.

На следващия завой Никълъс спря. По лицето си усети полъх, носът му вдиша глътка чист въздух.

— Оттук — отново прошепна той и поведе Роян към изхода.

Двамата забързаха, но изведнъж тя го хвана за рамото и рязко го дръпна.

— Какво... — изгледа я Никълъс, но тя го стисна повторно да мълчи. Едва тогава и той чу мъжкия глас, който кънтеше сред лабиринта от мрачни коридори.

Скоро към него се присъедини призрачно пъшкане, сякаш нечия болна душа умираше в мъчителна агония. Неканените гости на манастира заситниха с бързи крачки към изхода, но за тяхно нещастие тайнствените звуци започнаха да се приближават.

— Право пред нас са — предупреди Никълъс спътницата си. — Ще трябва да се промъкнем покрай тях.

От входа на една от килиите пред тях се подаваше жълтеникав кръг светлина. Щом го забелязаха, нов разтърсващ стон огласи тесния проход и накара сърцата им да замръзнат в страх.

— Това е женски глас. Какво ли става? — запита тревожно Роян, но Никълъс й даде знак да продължават.

Трябваше да минат пред самата килия, откъдето идваше светлината. Никълъс се прилепи плътно до отсрещната стена и започна да пълзи като паяк. Роян последва примера му, като от уплаха инстинктивно се беше хванала за ръката му.

Погледнаха в осветената килия и жената ги посрещна с нов сърцераздирателен вик. Този път гласът ѝ се смеси с този на мъжа отпреди малко. Вътре се разиграваше дует без думи, страстна сцена, чието адско напрежение мълчанието трудно би понесло.

На кревата в килията бяха легнали голи мъж и жена. Жената се беше проснала по гръб и стискаше бедрата на мъжа между разтворените си колене. Ръцете ѝ се бяха обвили в прегръдка около гърба му, който изпъкваше с всеки свой мускул и лъщеше от пот на светлината на лампата. Мъжът жадно я проникваше, стегнатият му

задник напомняше за тежък, мерен чук, който равномерно мачка подложения му предмет.

Жената въртеше главата си на всички страни, в следващата секунда от прегракналото ѝ гърло излезе поредният сподавен стон. Изглежда, на мъжа му идваше много, той надигна тялото си като кобра, канеща се да нападне, но слабините му нито за миг не се откъснаха от нейните. От физическото усилие гърбът му се бе изпънал като боен лък, готов да изстреля стрелата си далеч. Спазъм след спазъм го обладаха от врата чак до краката. Прасците му бяха до такава степен напрегнати, че още малко и щяха да експлодират под тежестта му, мускулите по гърба подскачаха и се гърчеха като животинки, попълзели по гръбнака му.

Жената отвори очи и погледна право към смълчаните наблюдатели. Страстта ѝ обаче я бе заслепила дотам, че погледът ѝ дори не можеше да пробие дялящото ги пространство. Без да забележи нищо около себе си, тя още веднъж извика на мъжа върху себе си.

Никълъс издърпа Роян далеч от светлината и двамата бегълци се завтекоха към близката тераса. Едва когато излязоха в началото на стълбата, се спряха и облекчено отдъхнаха. Идеше им да се опият от сладкия въздух на прохладната нощ, да се оставят на дъха на реката да ги понесе към царството на спокойствието.

— Тесай вече е избрала при кого да отиде — прошепна Роян.

— Или поне за тази нощ — съгласи се Никълъс.

— Не! Видя какво бе изписано по лицето ѝ, Ники. Тя принадлежи единствено на Мек Нимур.

Зората вече пропукваше и назъбените била, ограждащи дефилето, се оцветяваха лека-полека във виненочервено, а след това — в розово-оранжево. Почти беше съмнало, когато двамата най-сетне се добраха до лагера и се разделиха пред колибата на Роян.

— Пребита съм от умора — обяви тя. — Толкова вълнение ми дойде много. Едва ли ще се видим преди обяд.

— Много добре! Пожелавам ти здрав и приятен сън. Искам те добре отпочинала и пълна с идеи, когато се заловим с насъбрания материал.

Уви, доста преди обяд, самият Никълъс беше разбуден от гневното ръмжене на Борис, който нахълта в покоите му, без да почука.

— Англичанино, събуди се! Трябва да говоря с теб. Събуди се, човече, събуди се!

Никълъс се извъртя под чаршафите и подаде ръка иззад мрежата против комари, за да вземе ръчния часовник от стола.

— Да те вземат дяволите, Брусилов, какво те е прихванало?

— Жена ми! Виждал ли си жена ми?

— Какво общо имам с жена ти, че мен питаш?

— Заминала си е! От миналата нощ не се е вясвала.

— Както се отнасяш с нея, хич не ме учудва. Сега си върви и ме остави да спя.

— Курвата се е увесила на врата на онова черно копеле Мек Нимур. Всичко знам за тях. Не се и опитвай да я защитаваш, англичанино! Всички сте ми ясни като на картинка. Признай си, че се опитваш да ги прикриваш!

— Разкарай се, Борисе. Не ме забърквай в мръсния си личен живот.

— Видях ви двамата с оня шуфта да разговаряте в колибата с антилопата. Не се опитвай да отричаш, англичанино. И ти си в заговора им.

Най-сетне Никълъс дръпна мрежата настрани и се изправи в леглото си.

— Няма да е зле да мериш думите си, когато разговаряш с мен, дърто копеле!

Борис отстъпи към вратата.

— Знам, че е избягала с него. Търсих ги цяла нощ по брега. Изчезнали са, както и повечето от хората му.

— Толкова по-добре за Тесай. Поне проявява вкус към мъжете.

— Мислиш, че ще я оставя толкова лесно с курвенските й номера? Бъркаш, много бъркаш. Ще ги настигна и ще ги убия и двамата. Знам накъде са тръгнали. Мислиш ме за глупак, аз обаче знам всичко за Мек Нимур. Бях начело на разузнава... — чак сега се усети какви ги говори и се спря насред думата. — Ще го гръмна в червата, а Тесай ще гледа с очите си как черното копеле умира.

— Ако наистина тръгнеш да гониш Мек, имаш думата ми, че повече няма да се върнеш.

— Ти не ме познаваш, англичанино. Веднъж бях излял бутилка водка в корема си и ти успя да ме надвиеш; да не би оттогава да мислиш, че съм лесен? Е, нека той се увери колко съм лесен... — При тези думи Борис изхвърча от колибата, а Никълъс си сложи риза и го последва.

Руснакът се бе върнал в собственото си жилище и набързо тъпчеше малка походна чанта с вещи от първа необходимост. След това се залови да пълни с патрони ловната си карабина.

— Остави ги да вървят по живо, по здраво — опита се да го посъветва трезвомислещият Никълъс. — Мек е корав човек, по-корав от него трудно ще намериш. А и води петдесет души със себе си. Вече трябва да си узрял достатъчно, за да знаеш, че жена насила не се задържа. Остави я да си върви!

— Но аз не я искам при себе си, англичанино, искам да я убия. Твоето сафари приключи, започна моето — и той демонстративно хвърли връзка ключове в краката му. — Това са ключовете от тойотата. Можеш и сам да се прибереш до Адис Абеба. Ще ти оставя четирима души да се грижат за теб и да те пазят да не се изгубиш. Остави ми само големия камион. Когато се прибереш в Адис, остави ключовете на Али, преследвача. Аз ще го намеря по-късно. Ще ти пратя и парите, които ти дължа като компенсация. Не се страхувай за тях, аз съм човек с принципи.

— Никога не съм се и съмнявал — усмихна се Никълъс. — Сбогом, приятел, пожелавам ти успех. Доста ще ти е нужен с човек като Мек Нимур.

Борис беше изостанал с няколко часа след жертвите си, затова още щом излезе от лагера, подкара по пътеката в бърз тръс. Посоката

беше една — на запад, към суданската граница. Тичаше като добре обучен скаут, с елегантна стъпка, сякаш почти не стъпваше на земята.

„Като го гледа човек, няма да повярва, че обръща по една бутилка на вечер — помисли си Никълъс, наблюдавайки с неприкрита завист отдалечаващия се руснак. — И все пак, колко ли ще издържи в това темпо?“

Обърна се към колибата си, където се надяваше да си доспи, но щом мина покрай тази на Роян, тя подаде любопитно глава.

— Какви бяха тия викове? Уплаших се да не сте намерили нова точка на противоречие с Борис.

— Тесай е духнала. Борис се е сетил с кого и сега бърза да ги хване, преди да са изчезнали.

— О, Ники! Не можем ли да ги предупредим по някакъв начин?

— Не виждам как. Все пак Мек е човек с ум в главата, ще се сети, че Борис няма да го преследва току-тъй. Като се замисля, навярно дори разчита на подобно развитие на събитията. Не, Мек определено не се нуждае от помощ. Върви да спиш!

— Не мога да спя. Има толкова неща за вършене. Цяла сутрин съм гледала снимките, които направихме вчера с полароида. Таита пак се е престарал със заобикалките и недомлъвките си. Ела да погледнеш тук.

— А няма ли първо да си доспя? — помоли той напразно.

— О, не си го и помисляй! Отдавна трябваше да сме се заловили за работа.

В колибата ѝ цареше голяма бъркотия. Върху походната масичка бяха нахвърляни моменталните снимки и отпечатъците, направени с молив, само столът беше свободен и тя му даде знак да седне.

— Докато ти хъркаше, та целият лагер се клатеше, аз свърших това-онова — започна Роян и постави пред Никълъс четири снимки. След това надвеси голямата си лупа над тях. Представляваше съвсем професионален модел, комплект със сгъваема поставка, каквито обикновено използваха за подробно изучаване на земния терен. — На върха на всяка една от страните на стелата^[1] Таита е изписал името на някое от годишните времена — пролет, лято, есен, зима. Според теб с каква цел?

— С цел да номерира страниците?

— И аз така мисля — съгласи се Роян. — Египтяните винаги са смятали пролетта като начало на новия живот. Чрез подреждането на сезоните Таита посочва в каква последователност да четем надписите. Ето, пролетта е тук — и тя извади на показ една от снимките. — Започва с четири класически цитата от „Книга на мъртвите“. — И Роян прочете първите редове от въведението:

„Аз съм първият полъх на вятъра, появил над мрачния океан на вечността. Аз съм първият изгрев, първият проблясък на светлина. Аз съм бяло перце, подхванато от сутрешния вятър. Аз съм Ра. Аз съм началото на нещата. Ще живея вечно и никога няма да умра.“

Без да отмества увеличителното стъкло, Роян погледна към Никълъс.

— И така нататък, и така нататък, доколкото съм запозната с оригинала, не забелязвам съществени различия. Ако инстинктът ми не ме лъже, можем да оставим цитатите за по-късно. Винаги можем да се върнем отново към тях.

— Тогава да вървим според инстинкта ти — вдигна рамене Никълъс. — Прочети ми следващия откъс.

Роян отново се наведе над снимката.

— Това не е много-много за дами, но пък когато е в настроение, Таита често си позволява забежки в стил Рабле. Слушай:

„Дъщерята на богинята копнее за своята майка. Изревава като лъв и се втурва да я посрещне. Тя скача от планината и оголва белите си зъби. Тя е курвата на целия свят. Вагината ѝ изхвърля огромни струи. Вагината ѝ е погълнала цели армии бойци. Изхруската е не един и двама зидари и каменоделци. Вагината ѝ е огромен октопод, хванал в пипалата си велик владетел.“

— Еха-а! — изкиска се Никълъс. — Доста примамливо звучи, не мислиш ли? — Той се приближи, за да види лицето ѝ, което тя умишлено държеше сведено над лупата. — О, момиче, какви са тези рози, разцъфтели по красивите ти бузки? — изрече той с привидно шотландски акцент. — Да не би да се изчервяваш?

— Ако си мислиш, че някой ще те сбърка с шотландец, много се лъжеш — отвърна му студено Роян, без да вдига очи от снимката. — Когато ти мине меракът да се правиш на умен за чужда сметка, можеш да ми кажеш мнението си за току-що чуто.

— Освен буквалния му смисъл не виждам какво друго...

— По-добре да ти покажа нещо — надигна се Роян от мястото си и набързо прибра снимките и хартиените отпечатащи в чантата си. — Ще трябва обаче да си сложиш обувките. Ще се поразходим.

След около час отново стояха на висящия мост, който леко се поклащаше над бързите води на Дандера.

— Хапи е богинята на Нил. Не е ли тогава тази река дъщерята, която копнее за нея, бяга да я посрещне, скача от планината, изревава като лъв и показва белите си зъби?

Двамата отново се загледаха в улея, издълбан в розовите скали и Никълъс най-сетне се усмихна лукаво:

— Мисля, че се сещам какво искаш да допълниш, но чакаш сам да се сетя. Всъщност, както си спомням, това беше и първата мисъл, която ми мина през ума, щом го видях за пръв път. Ти каза, че изглеждало като готически водоливник, на мен обаче ми заприлича на друго.

— Освен, че си имал изключителни любовници в леглото, друго не намирам да кажа — отбеляза Роян, но бързо закри уста с ръка. — Ама, че съм и аз! Не исках да прозвучи така. Започвам да ставам неприятна като теб и Таита.

— Работниците, които били погълнати! — сети се изведнъж Никълъс. — Зидарите и каменоделците!

— Фараон Мамос е бил смятан за бог. А реката, освен другото, била погълнала и един бог... с каменния си улей. — И Роян започваше да се вълнува при мисълта. — Трябва да призная, че ако по случайност ти не бе посетил пролома отвътре, никога не бих направила асоциацията. Но тези ниши в стената... — Тя го дръпна за рамото. —

Ники, трябва да се върнем пак при тях. Ще се опитаме да видим по-отблизо барелефа, който си намерил на скалата.

— Ще ни е нужна известна подготовка — рече Никълъс с известно колебание. — Ще трябва да затегна въжетата, да измисля някаква система от макари, да не би Али и останалите отново да ме изпуснат по погрешка. Всичко това ще бъде готово най-рано утре сутринта.

— Ти се заеми с това, аз имам достатъчно работа с разчитането на надписите — нареди Роян, но веднага млъкна и се заслуша. — Чуй!

Той килна глава на една страна и въпреки шума на водите различи далечното бръмчене на двигатели в небето.

— Дявол да го вземе! — изруга Никълъс. — Мислех, че от „Пегас“ най-после ще ни оставят на мира. Да тръгваме! — Хвана я за ръката и двамата се затичаха по моста. Когато стигнаха брега, той скочи на пясъка и я издърпа при себе си в сянката на лианите.

Двамата приседнаха спокойно на белия пясък и изчакаха хеликоптерът да се приближи, да завие над розовите скали и да отmine отново. Този път пилотът не ги беше забелязал, иначе нямаше да поеме нагоре-надолу по дефилето. По едно време моторът осезаемо заглъхна, а пилотът насочи машината надолу.

— Сигурно има намерение да кацне горе на хълма — реши Никълъс и се измъкна от прикритието си. — Щеше да ми е по-спокойно, ако тия престанеха да ни се врат в краката.

— Не мисля, че има от какво толкова да се тревожим — махна с ръка Роян. — Дори да са свързани с убийството на Дурайд, ние продължаваме да имаме преднина. По всяка вероятност още не са се сетили колко е важен манастирът, още по-малко знаят за съществуването на стелата.

— Да се надяваме, че не грешиш. Да се връщаме в лагера. Не трябва да се показваме отново в близост до пролома. Ако ни видят втори път тук, току-виж започнали да се питат какво ни води всеки път насам...

Щом се прибраха, Роян се завря в колибата си и надвеси глава над снимките и графитните отпечатащи. Никълъс се зае за работа с двамата съгледвачи и двамата кождери, които Борис великодушно му

беше оставил. Взе скъсаното въже от предния път и върза здравия му край за друго. Двете заедно достигаха петстотин стъпки дължина. След това, без да му мисли, свали брезентовото платнище на походната кухня, отрязва голямо парче от него и като поигра с ножицата по краищата, го превърна в седло. Върза краищата на въжето на кръст, захвана ги за всеки от ъглите на плата и направи удобна люлка.

Поради липсата на скрипец трябваше сам да сглоби елементарна конструкция от дървени колове, която да бъде избутана над ръба на скалите и да придържа въжето далеч от камъка. С помощта на нажежено желязо издълба специално гнездо за въжето в края на централната греда. За да не се трие, намаза дървото със свинска мас, взета от кухнята.

Приключи с техническите приготовления късно следобед. Остави Роян сама в лагера и начело на четиримата помагачи, въоръжени с въжето и коловете от конструкцията, се запъти към добре познатото му място край реката, откъдето беше гръмнал дик-дика и откъдето го бяха изпуснали в бързея. Оттам петимата поеха по брега на реката и започнаха да слизат надолу по течението. Доста време мина да се преборят с гъстите храсти, които им препречваха пътя, и често им се налагаше да вадят мачете и да секат преплетените клони.

Водеха се най-вече по грохота на водопада. Колкото повече слизаха надолу, толкова по-отчетливо се чуваше и стоварването на масите вода във вира под него. На петимата им се струваше, че самата земя трепери под нозете им, че от напора на реката брегът ще се разцепи пред тях. Най-накрая, като застана на един скален ръб и се наведе предпазливо напред, Никълъс забеляза стълбовете пяна под себе си.

— Тук е — отбеляза той със задоволство и обясни на арабски какво иска от помощниците си.

За да намерят най-удобното място за дървения кран, Никълъс яхна брезентовото седло и нареди на помощниците си да го спуснат двадесет стъпки надолу по скалата. На тази височина започваше издатината, надвиснала над реката и служеща за покрив на древното съоръжение. В горната част лесно придържаше въжето далеч от камъка, но на ръба, това се оказа невъзможно.

Висеше с гръб към водопада, краката му се клатеха на около петдесет метра над бързеите, а едва-едва забелязваше двата пунктира

по каменната стена. Колкото и да кривеше врат, не можеше дори да зърне барелефа, скрит точно под естествената козирка. След като се увери, че от това място не може да разчита на нищо, Никълъс даде знак на Али да го изтеглят.

— Ще трябва да преместим опорите малко по-нататък — обясни той на помощниците си и започна да си проправя път през храсталака. На едно място погледна в краката си и възкликна: — Дявол да го вземе! — Бързо клекна и започна да разучава скалата под храстите. — И тук е било ровено.

За разлика от нишите над водата, тук скалата бе силно разядена от природните стихии. И все пак, колкото и да се бяха заличили дупките в земята, по повърхността още се забелязваха следите от някогашното съоръжение. Никълъс реши, че и някогашните строители са използвали скалата за опора на тайнственото скеле. Заедно с хората си постави дървения лост на ръба и го избута, колкото позволяваше дължината му, навън в празното. После го закрепиха с помощта на сложна система от въжета и спомагателни пръти.

Когато всичко бе готово, Никълъс изпълзя до края на гредата, за да провери доколко е здрава и ще издържи ли тежестта му. Реши, че този път не би трябвало да му се случат неприятности. Пъхна въжето в предвиденото за целта гнездо и облекчено стъпи на твърда земя.

Изправи се и хвърли поглед на залязващото слънце, което беше надвиснало над самите върхове на храстите. Струваше му се, че огненото светило следи с гняв и недоволство дейността му.

— Достатъчно за днес — реши той. — Утре ще свършим останалото.

На другата сутрин Никълъс и Роян се събраха по тъмно пред лагерния огън, където ги чакаше горещо кафе. Али и останалите бяха налякали край съседния огън, тихо разговаряха и кашляха от дима на първата цигара за деня. Изглежда намеренията на англичанина бяха предизвикали и тяхното въображение. Нямаха и най-малка представа какво толкова ще търси благородният чужденец в пролома, но ентусиазмът на двамата ференги беше толкова заразителен, че и те чакаха приключенията с нетърпение.

Щом стана достатъчно светло, за да се вижда пътеката, Никълъс поведе дружината към възвишенията. Докато се бореха с клоните по пътя, четиримата помощници весело си подвикваха на амхарски и с бодра крачка се озоваха на нареченото място точно в минутата, когато слънцето се показва над източната стена на нилската долина. Всичко тръгваше по план. Никълъс вече бе обяснил на хората какви са задачите им, а двамата с Роян бяха прекарвали цялата нощ да преповтарят действията от деня, та всеки да научи докрай ролята си и да се приготви за слизането в пропастта.

Никълъс носеше само къси гащи и обувки за тенис, единствената по-дебела дреха беше овехтелият анцуг с името на градския отбор по ръгби. Сваляйки го, посочи на Роян изровената в камъка четирийгълна платформа.

Тя се загледа внимателно в хълтината и отсъди:

— Трудно можем да бъдем сигурни за какво точно е служила, но най-вероятно си прав. Тук ще да е действала човешка ръка.

— Ако слезеш надолу в пропастта, ще се увериш, че останалите ниши са със сигурност човешко дело. Под козирката камъкът е добре защитен от времето и дупките са се запазили кажи-речи непокътнати — поне до нивото на реката — обясни той.

Пъхна седлото между краката си, пропълзя до края на гредата и се отпусна в пространството. Щом се усети сигурно закрепен на импровизирания кран, даде знак на Али и четиримата помощници започнаха бавно да го спускат в пропастта. Този път въжето се плъзгаше гладко през намазания с мас прорез в дървото.

Веднага установи, че е познал с разположението на макарата, защото се озова точно на дължината на издълбаните ниши. Скоро се изравни с мистериозния кръг върху скалата, но от него го отделяха поне петнадесет метра, а там, където шарените лишеи не го покриваха, камъкът губеше естествения си цвят и пак беше трудно да се определи дали става дума за човешко творение или за естествена вдлъбнатина. Скоро Али и останалите отпуснаха още няколко метра и въженият асансьор го отнесе надолу.

На повърхността на реката Никълъс се изхлузи от седалката и се потопи. Както и преди, водите му се сториха ледени. Трябваше му известно време да се приспособи и да си поеме дъх. След това дръпна три пъти въжето, според уговорения сигнал. Онези отгоре изтеглиха

обратно седлото, а той изплува до брега и се хвана за една от нишите. Бе забравил колко потискащо действат самотата и тъмнината на дъното на пролома.

След дълга пауза надигна глава и видя най-сетне и Роян да се показва над козирката. Съдружничката му лекичко се поклащаше във въздуха и бавно-бавно се спускаше да му прави компания. Щом се озова под каменния навес, тя се наведе и весело му махна.

„Червена точка за това момиче — помисли си той и ѝ върна усмивката. — Нищо не може да я сплаши току-тъй.“

Искаше му се да ѝ викне нещо ободрително, но сред грохота на падащата вода няколко десетки метра встрани от тях, това беше напълно безполезно. Единственото, което можеше да направи, бе да ѝ махне на свой ред.

Роян беше стигнала средата на височината, когато силно задърпа въжето. Изглежда Али бе предупреден за това, защото веднага прекрати спускането ѝ. Тя се наклони назад и като се държеше само с лявата си ръка, бръкна в чантичката, вързана около кръста ѝ, и извади бинокъла на Никълъс. Застанала под неописуем ъгъл в пространството, тя държеше бинокъла пред очите си и се опитваше да нагласи фокуса със същата ръка. От жестовете ѝ Никълъс разбираше, че и на нея ѝ е трудно да различи какво точно представлява кръгът в стената. Седлото, на което се държеше, хем се движеше като махало наляво-надясно, хем се въртеше около оста си и така ѝ пречеше да насочи окулярите към целта.

Роян остана да се люлее на въжето в продължение на цяла вечност — или поне така му се струваше. От притеснение, за него минутите се превръщаха в часове. Най-накрая бинокълът се изплъзна измежду пръстите ѝ и се овеси на шията ѝ. Отметна глава назад и нададе толкова силен крясък, че дори на фона на водопада, Никълъс успя да го чуе. От вълнение замята крака из въздуха, а със свободната си ръка отново махна радостно на приятеля си. Предупреден, че тя е привършила, Али започна отново да отпуска от въжето. Без да спира да пици, Роян се озова след минута в дъното на мрачния пролом, който сякаш се огря от светлината на сияйното ѝ изражение.

— Не те чувам — най-сетне ѝ отвърна Никълъс. Колкото и да се опитваха да общуват с говор, водопадът бе твърдо решен да им попречи.

Роян продължаваше да се гърчи на седлото, да вика и да жестикулира. За целта пусна въжето и с другата си ръка, и за да запази някакво равновесие, се разпъна в почти хоризонтално положение. Беше на шест-седем метра над водата, когато при едно от завъртанията си въженият асансьор едва не я изхвърли в реката.

— Внимавай — умоляваше я шеговито Никълъс. — Бинокълът е „Цайс“. Струва две хиляди лири на летището в Цюрих!

Този път Роян явно го чу, защото игриво му се изплези. Но иначе започна да внимава с движенията си. Малко преди краката ѝ да докоснат повърхността, тя даде отново сигнал на Али да спре и остана да виси над реката, на около петнадесет метра от Никълъс.

— Какво видя? — извика ѝ той.

— Прав беше! Ти си най-чудесният човек на земята!

— Човешка ръка ли го е издълбала? Надпис ли е? Можеш ли да го прочетеш?

— Да, да, да — и на трите ти въпроса! — усмихна се победоносно Роян, настроена да го дразни.

— Не ме предизвиквай. Кажи ми.

— Таита не е пропуснал възможността да се изтъкне. Не е издържал да не се подпише — засмя се тя. — Оставил ни е автограф — ястреба със счупеното крило!

— Прекрасно! По-прекрасно не бих могъл да си представя!

— Имаме доказателство, че Таита е бил тук, Ники. За да издълбае картуша си, значи сам е стоял на скелето над реката. Оказа се, че сме познали. Нишите са държали подпорите на голяма стълба, водеща до реката.

— Да, но с каква цел, Роян? — питаше той. — Защо Таита е бил точно тук? Никъде по скалата не се виждат следи от дълбане или строеж.

И двамата се огледаха из мрачния каньон. Освен квадратните ниши, не се виждаше нищо друго. Скалите бяха гладки, лъскави, недокоснати от човешка ръка.

— Може би зад водопада? — предположи Роян. — Дали няма да открием нещо зад водопада? Не можеш ли да стигнеш дотам?

Никълъс послушно се оттласна от скалата и с плуване се насочи към стълбовете падаща вода. На средата на разстоянието мощното течение го подхвана, но той със силни тласъци на ръцете и краката си

успя да си пробие път през пяната. С известни усилия се озова в единия край на каскадата и се улови за хлъзгавата, покрита с водорасли издатина, която му се предложи.

Водата се стоварваше с грохот на метър-два от главата му, но Никълъс смело се провря под струите и заопипва каменната стена зад тях. Стигна на половин ширина, но трябваше да се покаже извън каменното си прикритие и водопадът го погълна. Никълъс се озова в средата на дълбокия вир и се остави на водите да си поиграят известно време с него. После се измъкна на повърхността, напрегна отново мускули и се добра до първоначалната си позиция — при една от каменните ниши в скалата. Хвана здраво ръба и шумно пое въздух.

— Нищо ли не намери? — извика Роян с колкото глас имаше.

Никълъс само поклати глава. Трябваше първо да успокои дишането си и тогава да ѝ отговори. Най-накрая успя да отвърне:

— Нищо. Навсякъде е твърда скала. — Пое си отново въздух и добави с известен сарказъм: — Какво ще измисли сега умната дама?

Тя обаче не отговори веднага, което беше добре дошло за него — можеше да си почине за кратко. Най-накрая на Роян ѝ проблесна друго:

— Ники, докъде стигат нишите?

— Сама виждаш — посочи ѝ Никълъс тази, за която се беше хванал.

— А може да има и под повърхността?

— Не говори глупости, жено! — Колкото по-студено му ставаше, толкова повече се дразнеше от подобни предположения. — Как искаш да са дълбали под повърхността?

— Опитай де! — извика му Роян не по-малко раздразнена от самия него.

Той поклати глава в знак на самосъжаление и пое дълбоко въздух. Без да изпуска хватката си, изпъна крака надолу и щом застана като пирон, потопа глава под вълните. Скоро изчезна в мрачните дълбини на реката и заопипва камъка с пръстите на краката си.

След някоя и друга секунда се изстреля като снаряд нагоре и изгледа с учудване съдружничката си.

— По дяволите! — изрева Никълъс. — Права си! Има още една ниша надолу!

— Не ми е приятно да ти го натяквам, но бях сигурна.

Дори от разстояние си личеше колко е доволна от себе си.

— Ти да не си надарена с вещерски способности? — подразни я той, но вдигна очи към небето в знак на дълбоко отчаяние. — Сещам се какво ще поискаш сега.

— Да видиш колко дълбоко стигат дупките... — започна да му се подмазва с мъркане Роян. — Би ли бил така добър да видиш вместо мен, Ники?

— Така си и знаех — въздъхна той. — Ще трябва да говоря с работодателя. Карат ме на робски труд. От утре започвам стачка.

— Моля те, Ники!

Той остана известно време хванат здраво за ръба на дупката и започна шумно да поема и изхвърля въздух от белите си дробове. Искеше предварително да обогати кръвта си с кислород, та щом се гмурне, организмът му да издържи по-дълго на напрежението. Когато реши, че е готов, издиша всичко, останало в гърдите му, и мощно ги изду повторно — все едно бяха балон пред спукване. Най-накрая се гмурна с главата напред и изпъна крака над повърхността, за да потъне повече под тежестта им.

Започна да се набира по скалата, протегна се и потърси с пръсти следващата ниша. Щом я улови, я използва да се оттласне още веднъж надолу и скоро попадна на втора.

Нататък гмуркането му продължи във все същия ритъм — напипване на дупка в скалата и рязко издърпване за ръба ѝ, за да продължи надолу. Набързо прецени, че между всеки две ниши разстоянието е около шест стъпки или както го наричат моряците — един клафтер. Така във всеки момент можеше да знае на каква дълбочина се намира.

Когато стигна четвъртата ниша, на седем метра под повърхността, Никълъс започна да се замисля не е ли време да потегли обратно. Ушите му отдавна бяха запищели от налягането, което изтласкваше част от въздуха през евстахиевите му тръби. Но той продължи надолу и откри пети ред ниши. Въздухът в дробовете му бе намалял наполовина, което обаче му помагаше по-бързо да слиза към дъното.

Държеше очите си широко отворени, но водите ставаха все по-мрачни и непроницаеми. Единственото, което виждаше, беше черната повърхност на скалата пред очите си. Показа се и шестата дупка, Никълъс се хвана за нея и започна да се колебае.

„Единадесет метра дълбочина, а още няма и следа от дъно“ — разсъждаваше гмуркачът. Имаше време, когато като стрелец с харпун можеше да се мери спокойно с водолазите във флота. Беше се гмуркал до десет клафтера дълбочина, където престояваше по цяла минута. Но тогава беше млад и физическата му кондиция беше много по-добра от сега.

„Само още една — зарече се Никълъс, — и веднага към повърхността.“

Гърдите му започваха да горят в жажда за въздух, но той смело се оттласна и от тази ниша, да се стрелне към дъното. Скоро пред замаяния му поглед се показаха очертанията на седмата ниша.

„Нима стигат до самото дъно? — чудеше се Никълъс. — Как, по дяволите, го е постигнал Таита? Та те не са имали никаква екипировка за подводно плуване...“

Бръкна в отвора и се задържа за секунда на едно място, без да знае дали да продължи или да се връща. Знаеше, че физическите му сили са на път да се изчерпят. Гърдите му вече започваха да се свиват конвулсивно, готови всеки момент да нагълтат вода вместо въздух.

„Абе, майната му, защо не още една?“, от умората мозъкът му започваше да работи на други обороти, а душата му се изпълваше с безгрижие като след чаша уиски. Тъкмо това му напомни за скритите опасности на дълбокото гмуркане и той бързо огледа тялото си. Колкото му позволяваше оскъдната светлина, Никълъс видя как кожата му се е нагънала и набръчкала под тежестта на водното налягане. Върху гърдите му натискаха поне две атмосфери. Мозъкът му се нуждаеше от още кислород, но тъкмо това му помагаше да пренебрегне опасностите.

„В атака, господа! — подкани той мислено въображаемите си спътници и потъна още надолу. — Номер осем и смъртта е на косъм — повтори си Никълъс стария израз, но в съзнанието му се въртеше друга рима: — Осма дупка и Роян ще си изхрупкам.“

Най-сетне се извъртя, насочвайки се към повърхността, когато краката му случайно напипаха дъното.

„Петдесет фута дълбочина — стресна се той и едва сега си даде сметка къде е. — Много късно се сетих. Трябваше да съм се върнал. Не издържам без въздух.“

Вече се готвеше да се отблъсне от дъното, когато нещо го грабна за краката и го притисна плътно към скалата.

„Октоподът!“, помисли си веднага Никълъс, сещайки се за изрази от стелата: *Вагината ѝ е огромен октопод, хванал в пипалата си велик владетел.*

Опита се да се освободи от тайнствената сила, която го задържаше, но крайниците му се оказаха като приковани в прегръдката на невидимото чудовище.

„Октоподът на Таита. Да му се не знае, тоя го е имал предвид буквално. Свършено е с мен.“

Стоеше прикован и безпомощно се оглеждаше. Ужасът го бе обхванал изцяло — до такава степен, че призрачните халюцинации, които бяха обзели съзнанието му допреди малко, се стопиха и изчезнаха за стотни от секундата. В навярно последните мигове от живота си Никълъс започна да проумява какво му се е случило.

„Не е октопод. От водното налягане е.“

Вече се беше сблъсквал с подобен феномен. При едно военно учение в Лох Аран, когато плуваха близо до турбините на електроцентралата, плувецът до него, както се държеше за въжето, изведнъж бе попаднал във вихъра на засмукваната вода. За частици от секундата нещастникът се бе озовал залепен за решетките на турбините, от мощното налягане тялото му се бе смачкало като консерва и дори ребрата му бяха пробили водолазния костюм като окървавени ножове.

Тогава Никълъс едва се беше спасил от подобен край. Това, че се намираше на няколко стъпки встрани от другаря си, го поставяше леко встрани и от центрофугата — колкото да не го привлече съвсем към себе си. Но и той не остана невредим — единият му крак се строши, а двама души трябваше да го хванат под мишниците, за да го издърпат на безопасно разстояние от турбината.

Сега обаче Никълъс бе останал практически без въздух, а и нямаше кой да му помогне. Беше се всмукал в някакъв тесен процеп в скалата, навярно края на подводен тунел, на шахта, издълбана навътре в скалата.

Тялото му от кръста нагоре стоеше напълно свободно, но краката му бяха погълнати от течението и никак не можеха да се отлепят от вакуума, който ги привличаше. Никълъс си даде сметка, че стените на

отвора са ясно очертани, че шахтата е напълно квадратна, сякаш някой подводен зидар я е градил с помощта на отвес. Колкото и да се съпротивляваше, съдено му беше да се озове под хоризонталния трегер. С последни усилия Никълъс впи нокти в скалата, но пръстите му неудържимо се плъзгаха по хлъзгавата ѝ, лигава повърхност.

„Намери си майстора, няма що — сбогуваше се сам със себе си Никълъс. — Рундът отива към фатален край.“

Ноктите му вече се огъваха и чупеха под тежестта му, когато ненадейно едната му ръка хлътна в последната ниша, издълбана малко над смъртоносния канал.

Сега поне имаше за какво да се задържи. Хвана се с две ръце за ръба и започна да се бори с центрофугата. Бореше се с цялото си сърце и с колкото силици му бяха останали след дългия престой под водата. От напрежението мускулите му се издуха като топки, а жилите по врата му се превърнаха в стоманени жички; от болка главата му щеше да се пръсне. Но ако не друго, то поне бе попречил на коварната шахта да го засмуче.

„Още малко — повтаряше си Никълъс на границата на безсъзнанието. — Още един опит, повече не мога.“

Нямаше повече сила. Въздухът му отдавна беше свършил, цялата му смелост и решителност се бяха изчерпали. Мисълта му ставаше все по-мъглява, пред очите му се въртяха черни петна.

Отнякъде дълбоко удавникът извлече последните си запаси от воля и енергия и започна да натиска върху ръба на дупката, докато черните кръгове пред погледа му не пламнаха в искрящи цветове, а в изтощеното му съзнание не се завъртя вихър от блестящи звезди. Но продължи да напъва. Усети как краката му се измъкват от невидимата хватка, как водното течение леко го отпуска и окуражен даде последен напън. Вече сам не знаеше откъде черпи подобна сила.

Но изведнъж се оказа свободен и със скоростта на изстреляна тапа се насочи право към повърхността. Уви, беше твърде късно. Разсъдъкът му потъваше във все по-непрогледен мрак, в ушите му отекваше болезнен тътен, сякаш се намираше в недрата на гигантски водопад. Никълъс се давеше. Силите го бяха напуснали.

Нямаше представа къде се намира, колко му остава до спасителната повърхност; единственото, което знаеше, бе, че няма да стигне навреме. Беше свършено с него.

Когато най-после се показа над водата, той дори не го разбра. Не му бяха останали сили дори да надигне глава над вълните и да поеме въздух. Въртеше се като безжизнен труп по течението и на самия праг на спасението продължаваше да се дави. Може би в последния момент пръстите на Роян го сграбчиха за косата и издърпаха лицето му над повърхността. Хладен въздух повея пред носа и устата му, а тя панически закрещя:

— Ники! Дишай, Ники, дишай!

Никълъс отвори уста и изхвърли цял фонтан вода, слюнка и остатъци от въздух. Задави се и за пръв път от минути вдиша.

— Да благодарим на Бога, още си жив! Толкова дълго се задържа там долу. Мислех, че си се удавил.

Закашля се болезнено и започна отчаяно да се бори за въздух. Това го върна донякъде в съзнание, колкото да си даде сметка, че Роян е напуснала въжената седалка, за да му се притече на помощ.

— Толкова дълго те нямаше, че не мога да повярвам, че си жив — повтаряше тя и продължаваше да държи главата му. С другата си ръка се бе увесила на нишата в скалата. — Ще се оправиш. Няма да те изпусна, не се бой. Опитай се да си починеш. Всичко ще се оправи.

Беше направо учудващо как, слушайки гласеца ѝ, получаваше нов прилив на сили. Въздухът му се струваше по-свеж и приятен, отколкото където и да било другаде по света. Животът се връщаше в жилите му.

— Ще трябва да те издърпаме на брега — нареждаше Роян. — Ще изчакаме няколко минути да се свестиш и ще ти помогна да яхнеш седлото.

Двамата доплуваха до чакащото въже и Роян даде знак на помощниците отгоре да спуснат люлката до водата. След това разтвори двете дупки в плата колкото Никълъс да промуши краката си през тях.

— Добре ли си, Ники? — продължаваше да се тревожи тя. — Дръж здраво въжетата, да не си ги пуснал, преди да са те качили горе — и сама ги пхна между отпуснатите му пръсти. — Дръж се здраво!

— Не мога да те оставя тук сама! — смотолеви неразбираемо Никълъс.

— Нищо няма да ми стане — увери го Роян. — Али ще ми прати отново въжето и всичко ще е наред.

Беше на средата на разстоянието, когато се сети да погледне в краката си. Отдолу го гледаше Роян, потопила се до врата в тъмните води на реката. Стори му се малка и самотна, с преbledняло и тревожно лице.

— Смелчага! — опита се да ѝ извика Никълъс, но гласът му беше толкова слаб и пресипнал, че сам не може да го познае. — Ти си истински смелчага.

Но вече беше твърде далеч, за да може тя да чуе думите му.

Щом изтеглиха и Роян благополучно на сушата, Никълъс нареди на Али да разглоби дървената конструкция и да скрие частите ѝ в храстите. Ако оставеха крана на ръба на скалата, щяха отдалеч да го забележат от въздуха. По-добре би било да не разбудят любопитството на Джейк Хелм.

Самият Никълъс се чувстваше до такава степен сломен от умората, че и да искаше, не би могъл да помогне на хората си. Вместо това се излегна на сянка, а Роян приседна до него да му вдъхва кураж. Сам се изненадваше колко много го е изтощил престоят под водата. От недостига на кислород главата го цепеше, та дълго време не можеше да подреди мислите си; гърдите го боляха не по-малко и при всяко вдишване сякаш ножове се забиваха в дробовете му. Навярно при борбата си с водното течение беше спукал някой кръвоносен съд.

Но въпреки собствените си мъки, той се сещаше и за Роян и се възхищаваше на търпението ѝ. Нито веднъж тя не посмя да го попита какво е открил на дъното на реката, интересуваше се единствено от здравето му и дали ще се оправи, а общото им начинание оставаше на заден план.

Най-сетне Никълъс се изправи и с помощта на приятелката си се запъти обратно към лагера. Имаше чувството, че е остарял с години. Краката му едва го държаха, движенията му бяха сковани, походката — прегърбена. Нямаше мускул по тялото, който да не го боли. Знаеше, че млечната киселина и азотът, натрупали се в тъканите, щяха да отнемат време, преди да се абсорбират от организма и изчезнат постепенно.

Щом стигнаха лагера, Роян го отведе направо в колибата му, където след известна суматоха го настави на сигурно под мрежата за комари. Никълъс бе започнал да се чувства по-добре, но не бързаше да

се издаде. Беше му приятно отново жена да се грижи за него. Роян излезе за малко и скоро се върна с две таблетки аспирин и чаша горещ чай. Беше сипвала захар, докато не спре да потъва. Никълъс лакомо изгълта живителната течност и веднага си поръча втора чаша.

Роян се настани на ръба на леглото и не откъсваше поглед от него.

— По-добре ли си така? — попита тя, щом и втората чаша беше опразнена.

— Вероятността да оцелея е две към едно — пошегува се Никълъс и тя за пръв път се усмихна.

— Значи си по-добре. Щом си възвръщаш чувството за хумор. Страшно ме изплаши, да знаеш.

— Готов съм на всичко, само и само да привлека височайшето ти внимание.

— Сега, след като изчисли, че вероятно ще оживееш, кажи ми какво се случи. Какво толкова стана във водата, че толкова време не можа да излезеш?

— Няма ли да е по-добре направо да ме попиташ какво видях?

— Е, ако искаш, и това можеш да ми кажеш... — отстъпи Роян.

И Никълъс започна да ѝ разправя с подробности за откритията си и как в последния момент бил хванат в капана на подводната дупка. Тя го слушаше, без да го прекъсва и дори след като той привърши разказа си, се умълча известно време, за да осмисли чутото.

Най-накрая го погледна в очите.

— Искаш да кажеш, че Таита е успял да изкопае каменните ниши чак до дъното на реката, петнадесет метра под повърхността? — попита за всеки случай Роян. Никълъс ѝ кимна утвърдително и тя отново замлъкна. Най-накрая рече на глас: — Как ли е могъл да го стори? Ти как мислиш?

— Може би преди четири хиляди години нивото на реката е било по-ниско или дори е имало сушава година, когато тя е пресъхнала напълно. Звучи ли ти правдоподобно?

— Не е невъзможно — съгласи се Роян, — но тогава защо изобщо ще строи скеле? Ако реката е била пресъхнала, спокойно са могли да използват коритото ѝ. Пък и да не забравяме, че Таита е бил привлечен именно от реката; ако по негово време тя е била пресъхнала,

той е щял да се спре вероятно на друго място. Не, мисля, че това, което го е отвело точно на онова място, е практическата му недостъпност.

— Имам известни подозрения, че си права — призна се за победен.

— Следователно приемаме, че реката е текла и преди четири хиляди години. Може нивото ѝ да е било по-ниско от сега, но пак поне няколко реда от нишите са били издълбани под повърхността. Как е успял? И какъв е бил смисълът от това скеле?

— Нямам ни най-малка представа.

— Добре, да оставим въпроса настрана. Вместо това ти ще ми опишеш дупката, която замалко е щяла да те погълне. Можа ли да установиш горе-долу колко е широка?

Но Никълъс поклати глава.

— Беше почти пълен мрак. Можех да виждам само на половин-един метър пред себе си.

— Отворът ѝ къде се намираше? Точно между двете вертикални линии?

— Не, не съвсем — замисли се той. — Леко на едната страна. Бях опрял крака на дъното и тъкмо се оттласквах от него, когато течението ме грабна.

— Значи се е намирал на самото дъно на реката, леко надолу по течението. Казваш, че отворът бил с квадратна форма?

— Не мога да съм абсолютно сигурен. Както ти казах, беше страшна тъма. Но останах с впечатлението, че е квадратен.

— Значи може да става отново дума за творение на човешка ръка. Най-вероятно за странична шахта, издълбана в брега на реката?

— Може би — съгласи се с нежелание Никълъс. — Но от друга страна би могло да се окаже някоя естествена цепнатина в скалата, която да всмуква от водите на реката.

Роян се надигна от мястото си и той бързо попита:

— Къде отиваш?

— Няма да се бавя. Ще донеса бележките си и снимките с надписа. Връщам се веднага.

Когато се появи отново, вместо да седне на леглото, Роян се настани на пода пред него и сви колене под тялото си в типичната за жените поза. Тя разхвърли снимките и тетрадката с бележките си по

земята, а Никълъс се надигна от възглавницата и подозрително започна да следи движенията ѝ.

— Вчера, докато ти сглобяваше дървения кран, аз се заех с разчитането на останалата част от „пролетния“ надпис. — Роян обърна така тетрадката, че и Никълъс да може да чете написаното в нея. — Това са само предварителни бележки. Както виждаш, някъде съм оставила само въпросителни. Означават или че не съм сигурна в правилния превод, или че съм попаднала на нов, непознат символ, навярно изобретение на Таита. На тях ще обърнем повече внимание, когато ни остане време.

— Слушам те — рече Никълъс и тя продължи нататък:

— Откъсите, които съм подчертала със зелено, са цитати от „Книга на мъртвите“. Например този тук:

„Вселената е начертана в кръгове, подобно на слънчевия диск на Ра. Животът на човека представлява кръг, започнал в утробата на майката и завършил в гроба. Колелото на каруцата е също кръг, предсказващ смъртта на змията, сгазена по пътя.“

— Да, звучи ми познато — съгласи се Никълъс.

— Откъсите, които съм подчертала с жълто, са оригинално творчество на Таита, освен ако не става дума за други откъси от „Книга на мъртвите“, за които не знам. Има един специален абзац, който държа да ти прочета.

Роян посочи с пръст въпросните редове и зачете на глас:

„Дъщерята на богинята зачена. Беше оплодена от мъжа без семе. Роди своя сестра близначка. Плодът ѝ остана завинаги затиснат в утробата ѝ. Близначката никога няма да види бял свят. Никога няма да познае светлината на Ра. Завинаги ще живее в мрак. В утробата на своята сестра тя ще се отдаде на любимия съпруг за вечни времена. Неродената близначка ще стане съпруга на божеството, което навремето беше човек. Техните съдби са оплетени

завинаги една с друга. Ще живеят вечно и никога няма да умрат.“

Роян вдигна глава от тетрадката.

— Когато го прочетох за пръв път, единственото, което ми се стори познато, е, че дъщерята на богинята е Дандера, както вече приехме. Също така бях сигурна, че богът, който бил преди това човек, е фараонът. Мамос бива обожествен едва при възкачването си на престола. Преди това е бил човек като всички останали.

Никълъс кимна в знак, че разбира накъде върви мисълта ѝ:

— Мъжът без семе е очевидно самият Таита. Той често сам набляга на факта, че е евнух. Но ако ти имаш идеи за мистериозната сестра, нека ги чуя...

— Близначката на реката най-вероятно ще се окаже някой приток или ръкав, нали така?

— А, виждам накъде биеш. Предполагаш, че близначката и дупката в скалата са едно и също, така ли? Защото от дъното на реката наистина не може да се види светлината на Ра. Таита, мъжът без семе, се представя като бащата на близначката, сиреч твърди, че е построил шахтата.

— Точно така. И по-нататък е оженил близначката за фараон Мамос за вечни времена. Като сглобим всичко заедно, се разбира, че никога няма да намерим гробницата на фараон Мамос, без да проверим какво точно се крие в дупката.

— И как предлагаш да сторим това? — попита Никълъс, а Роян само вдигна рамене.

— Не съм аз инженерът, Ники. Оставям на теб да измислиш. Това, което знам, е, че Таита е намерил начин да го направи преди нас. И не само е стигнал до дъното, но дори е могъл да работи. Ако интерпретацията ни на стелата е правилна, то излиза, че на дъното на реката са извършвани доста сериозни строителни дейности. Ако той е успял, не виждам причина и ние на свой ред да не успеем.

— Нали... — махна с ръка Никълъс. — Забравяш, че Таита е бил гений. Той самият толкова често натяква, че е голям комбинатор.

— Досега винаги съм се оказвала права, Ники. Няма да ме изоставиш наред пътя, нали?

[1] Стела, стелата (лат. stela) — каменна или дървена плоча, обикновено надгробна или възпоменателна, върху която най-често са изписани имена, титли и съобщения за значими събития или важни закони, гравирани релефно или нанесени с боя. — Б.ел.к. ↑

Не беше нужно да си кой знае какъв ловец, за да хванеш следата на бегълците. Можеше дори да се каже, че преследваните не са взели никакви мерки да прикриват дирите си. Без да се отклоняват ни най-малко от пътеката, те бяха тръгнали на запад по брега на Абай с единствена посока суданската граница. Личеше си, че Мек Нимур бърза да се прибере в крепостта си.

Борис прецени набързо, че с неприятеля му се движат не повече от петнадесет-двадесет човека, но така и не можеше да определи точния им брой. Следите по пътеката постоянно се настъпваха едни други, пък и можеше да се предположи, че партизаните са пратили съгледвачи напред, а встрани от пътеката — хора за прикритие. Най-вероятно имаше и ариергард, който да защитава гърба на командира.

Шуфтите напредваха бързо, но бяха твърде много, за да могат да избягат на един-единствен преследвач. Борис беше повече от сигурен, че ги настига. Ако не се лъжеше в сметките си, беше тръгнал четири часа след тях, а само след няколко километра по различни белези отсъди, че разстоянието е скъсено на два.

Без да намалява темпото, руснакът се наведе и вдигна някакъв предмет от земята. Щеше да го огледа в движение. Ставаше дума за най-обикновена пръчка, откъртена от крайпътен храст, в случая кусага-сага. Някой от войниците я бе строшил с тяло при преминаването си. Пръчката послужи за добър указател на какво разстояние пред него са партизаните. Дори в унищожителната жегата на долината, пръчката едва бе започнала да загнива по края. Борис беше по-близо до жертвата си, отколкото сам бе предполагал.

Реши да позабави крачка и да премисли следващия си ход. Познаваше доста добре местността. Предната година бе ловувал из околностите заедно с някакъв американски клиент, който държеше да застреля от тукашните дивни кози, наричани от местното население „валии“. Бяха прекарали почти месец из долищата край реката и трябваше доста добре да разучат горите наоколо, преди да се натъкнат на големия мъжкар, украсил по-сетне колекцията на ловеца. Борис и досега си го спомняше — почернял с възрастта козел с извити назад рога, които по дължина щяха да се наредят на десето място в класацията на „Роулънд Уърд“.

Та от миналогодишните си спомени Борис знаеше, че три-четири километра по-нататък започва поредният завой на Нил. Реката плавно

извиваше на юг и на изток, обръщаше на сто и осемдесет градуса и отново продължаваше на запад. Пътеката следваше реката, защото многото скали, щръкнали високо над долината, преграждаха центъра на получилия се полукръг и правеха преминаването кажи-речи невъзможно. Но при преследването на ранения пръч Борис случайно се бе натъкнал на пряк път и тъкмо по него щеше да поеме сега.

Тогава американецът не бе улучил както трябва — куршумът му бе попаднал много назад в тялото на козела и вместо да го удари в сърцето или белите дробове, го бе ранил в корема. Животното се бе стрелнало веднага нагоре в планината, следвайки една от тайните си пътеки между скалите. Борис и американецът бяха видели доста зор, преди да го настигнат. Руснакът добре си спомняше, че козята пътека криеше доста опасности, но затова пък, когато най-последно бяха застреляли жертвата си, двамата с американеца се бяха оказали от другата страна на завоя, спестявайки си повече от петнадесет километра път покрай реката.

Ако сега намереше началото на козята пътека, повече от вероятно бе да излезе пред Мек Нимур и да го издебне край брега на реката. Това му даваше огромни предимства. Партизанският водач очакваше да го преследват, не да го пресрещат. Затова щеше да прикрива гърба си, а за сам човек като Борис щеше да е трудно да пробие безпрепятствено през ариергарда, още повече, без да предупреди жертвите си, че приближава. Ако обаче причакаше Мек Нимур, всички предимства бяха на негова страна. Само от него щеше да зависи кога и как да нанесе удара си.

Нил започна да пренасочва течението си на юг, а пътеката се извъртя успоредно на брега. Руснакът впери поглед във възвишенията наоколо и затърси познат знак. Не бе извървял и километър, когато между черните скали се отвори процеп и гъстата гора пъргаво се изкатери между базалтовите блокове.

Той се спря и избърса потта от челото и врата си.

— Прекаляваш с водката! — скара се сам на себе си Борис. — Краката ти омекват.

Ризата му беше вир-вода, сякаш се бе къпал в реката.

Прехвърли пушката си от едното на другото рамо, вдигна бинокъла пред очите си и започна да изучава потъналия в зеленина дол. И от двете страни бе заграден от толкова стръмни скали, че да се

излезе от другия му край изглеждаше напълно невъзможно. По едно време обаче увеличителните стъкла се спряха на малко дръвче, израсло на самата скала, възползвайки се от миниатюрна издатина. Отдалеч дървото приличаше на японски бонзай, с деформирано стъбло и усукани на всички страни клони.

Когато американецът бе изстрелял злополучния куршум в корема на козела, животното бе стояло тъкмо под това дърво. Борис лесно възстанови движенията на раненото животно, погледът му мислено проследи бягството му из скалите — по инстинкт козелът се бе втурнал по скритата пътека. Вдигна лекичко бинокъла и се взря в тесния, наклонен корниз, който се врязваше в почти отвесния склон.

— Да, да. Ето го мястото.

Позволяваше си да мисли на майчиния си руски. Ако не друго, то поне никой не го задължаваше повече да се мъчи на френски или английски.

Преди да започне изкачването обаче, Борис първо се свлече надолу по камъните до самия бряг на реката и наплиска няколко пъти лицето си. С огромно удоволствие накваси мазната си коса и грижливо избърса солената пот от врата и гърдите си. Изля останалото съдържание на манерката си и я напълни догоре. Пи, докато стомахът му не заплаши да се пръсне, сетне изплакна още веднъж манерката и я напълни повторно. В планината вода нямаше да срещне никъде. Най-накрая бръкна с шапката си във водата и я нахлупи обратно, радвайки се на хладината, която освежи за миг напечените му глава и гръб.

Изпълзя отново на пътеката и продължи още стотина крачки, без да бърза и с поглед, забит в краката. На едно място почти цялата пътека бе запречена от голям камък. За да прескочат препятствието, повечето от партизаните бе трябвало да стъпят в петното пясък пред него. За ловец като Борис това беше превъзходна следа.

Повечето бяха обути в ботуши, стил израелски парашутисти, със зигзагообразни грайфери, а добре си личеше как ариергардът е минал от същото място, откъдето е минала и предната колона. Борис клекна до земята и внимателно се вгледа в следите. Погледът му шареше доста време по пясъка, преди да се натъкне най-сетне на търсеното: между широките мъжки стъпки личеше и отпечатъкът на дребно, много по-добре оформено краче — това на жена. В голямата си част следата бе изтрита от дебелиите подметки на войниците, но пръстите

бяха останали ясно очертани и за Борис не бе трудно да познае, че кракът е бил обут в спортна обувка марка „Бата“ с плоски, гумени подметки. И десет хиляди души да бяха минали, Борис пак щеше да познае чие е било дамското краче в гуменката.

За него беше голямо облекчение да се увери, че Тесай върви заедно с останалата група. Току-виж двамата с любовника ѝ бяха поели по странична пътека. Мек Нимур беше хитро животно. Вече се бе измъкнал веднъж от ръцете на Борис. Но не и този път! Руснакът заканително поклати глава — не и този път!

Отново заби поглед в женската стъпка. Нещо го жегна в душата при вида ѝ. Гневът му се завърна по-силен от преди. Не ставаше дума за чувства, никой не можеше да го обвини, че я е обичал или желал. Тя просто беше негова собственост, играчка, която някой му беше откраднал. За Борис друго нямаше значение, освен обидата, че е бил пренебрегнат. Тесай го беше зарязала и унизила, сега я очакваше единствено смърт.

Борис усети как поугасналата страст се възпламенява в жилите му при мисълта за нечия смърт. Убийството беше негов занаят и призвание; но колкото и често да бе убивал през живота си, предизвикателството оставаше, никога не изпитваше пълно удовлетворение. Навярно това беше и единственото, което Борис все още преследваше и което дори водката не можеше да замести, както бе заместила сладостта от половото съвкупление с негърката. Щеше да му достави много повече радост да я убие, отколкото да я притежава отново.

През последните няколко години Борис бе преследвал само животни, но трудно щеше да забрави усещането да убива човешки същества, още повече — жени. Вярно, искаше главата на Мек Нимур, но много повече — тази на Тесай.

По времето на президента Менгисту, когато руснакът бе стоял начело на контраразузнаването, подчинените му скоро научиха какво най-много го радва в живота и великодушно му оставяха най-сочните парчета за негово забавление. Сега му се удаваше случай да се върне към старите игрички. Единствената разлика бе, че трябваше да убие жена си бързо и светкавично. Нямаше как да удължи удоволствието от отнемането на поредния човешки живот, нямаше как да вкуси с пълни шепи от чуждото мъчение. Навремето си бе сервира ястия, които

отнемаха часове, сега всичко трябваше да приключи за броени секунди.

— Кучка — изплю се той в праха и яростно затъпка следата от гуменката, сякаш с това искаше да покаже какво се пише на самата Тесай, когато я настигне. — Черна, разгонена кучка.

С удвоени сили Борис се хвърли нагоре по баира. Отне му само няколко минути да се добере до кривото дърво, откъдето започваше козятата пътека към чукарите.

Намери я точно където очакваше. Без да се колебае, продължи нагоре. Колкото повече се изкачваше, толкова по-стръмна ставаше пътеката; често му се налагаше да използва и двете си ръце, за да се прехвърли през някой ръб или да се придържа о скалата, за да преодолее някой шеметен корниз над пропастта.

Първия път бе изкачил стръмното възвишение по кървавите следи на ранения пръч, които често му бяха служили за ориентир. Сега обаче нищо не му подсказваше накъде точно да върви и на два пъти Борис се заблуди, озовавайки се в задънените отклонения на коварната пътека. Трябваше предпазливо да се връща по стъпките си и да търси къде точно е сбъркал, за да тръгне в другата посока. При всяко от двете отклонения в съзнанието му минаваше една и съща досадна мисъл — че губи време и че Мек Нимур може да му се изплъзне, преди да е слязъл при реката.

По едно време забързаният Борис стресна стадо диви кози, които мързеливо се бяха излегнали на тясна площадка в скалите. Подгонени от непознатата опасност, те забързаха нагоре по склона като птици, за които законите на гравитацията нямат значение. Най-отпред вървеше едър мъжкар с дълга брада и още по-дълги спираловидни рога. Именно той, без да го знае, показва на руснака откъде точно да мине, за да стигне върха на планината.

Набираше се, за да прехвърли последния ръб, изпречил се на пътя му. Борис едва не свали кожата от пръстите си, но с това като че ли мъките му свършиха и той се озова на каменното било. Бързо пропълзя до отсрещния край на хребета, но не вдигна глава, за да потърси прикритие. Ако се покажеше дори за миг в цял ръст, силуетът му щеше да се забележи от километри на фона на яркосиньото небе. След продължително пълзене по камъните Борис най-сетне се примъкна до няколко храста, където да се прислони. Високите им,

изправени като стъбла листа му позволиха да огледа с бинокъла долината триста метра по-надолу, без да подава главата си на открито.

От подобна височина Нил приличаше на широка, блестяща змия, която тъкмо е завряла глава зад завоя и бърза да се изгуби от погледа, а речните плитчини и пяната на водовъртежите представляваха лъскавите ѝ люспи. Възвишенията, които се издигаха от двете страни на извивката ѝ, напомняха гигантски вълни от базалт, надигнати сред морето на джунглата от мощни, всепомитащи тайфуни. Сред омарата те танцуваха пред погледа на наблюдателя, а нажежените слънчеви лъчи безмилостно ги налагаха с грамадни чукове.

Колкото и да трепкаше образът пред лещите, Борис успя да улови на фокус каменистата пътека, следваща речния бряг, и бавно насочи бинокъла към завоя, зад който продължението ѝ се губеше. Изглеждаше напълно пуста, никъде не се забелязваше ни най-малък признак за човешко присъствие. Борис можеше да изтълкува това по един-единствен начин — жертвите му се бяха измъкнали напред, извън полезрението му. Не можеше да определи колко далеч по пътеката са се придвижили, но едно бе сигурно: ако все още държеше да ги засече по пътя, трябваше да бърза.

За пръв път, откакто се бе отдалечил от речния бряг, Борис отпи от манерката си — съвсем пестеливо. Даде си сметка, че дългото и изнурително изкачване в жегата го е обезводнило. В подобни условия, ако няма под ръка вода, човек може да умре за броени часове. Иначе би било чудно, че огромната долина на Нил има толкова малко човешки обитатели.

Щом си отпочина, Борис пое като подмладен по хребета на възвишението. От единия до другия край имаше повече от километър, но отсрещният ръб се показва съвсем изневиделица в краката му. Да беше направил още някоя непредпазлива крачка и щеше да стъпи в празното пространство. Щом се озова над тристаметровата бездна, Борис отново залегна на земята и потърси прикритие.

Реката беше същата — широка площ от бързеи и водовъртежи, които се преплитаха един в друг, надпреварваха се кой по-бързо да стигне следващия завой. Пътеката отново следваше плътно близкия бряг; само тук-там, когато буквално от водата изскачаха каменни игли или други непреодолими препятствия, тя неохотно свърваше навътре в сушата.

Борис отново не можа да различи друго движение из пустите пространства на нилската долина, освен течението на водите и непрестанното трептене на миражите. Сигурен беше, че на Мек Нимур не му е стигнало времето да заобиколи издадения навътре в реката нос и отново да изчезне от погледа. Щом не се показваше по пътя, значи нещо го е забавило от другата страна на завоя.

Руснакът отново пийна водица и остана да почине половин час. След това се отърси от праха и реши, че си е възвърнал достатъчно силите. Известно време се подвоуми дали да слезе от възвишението и да причака жертвите си някъде по пътеката или да остане на високото и отдалеч да следи за движенията им. Най-накрая предпочете втората възможност.

Огледа внимателно пушката си, увери се, че оптическият мерник не се е изкривил по време на изкачването, най-накрая изсипа съдържанието на пълнителя в ръката си и внимателно се взря във всеки от петте патрона. Медната гилза на единия се беше наръбила и обезцветила с времето, затова той го захвърли настрана и сложи нов на негово място. Дръпна затвора да зареди, но за всеки случай сложи предпазителя.

След това остави оръжието на земята и набързо смени изпотените си чорапи със сухия чифт, предвидливо пхнат в чантата му. Внимателно върза обувките си. Само пълен новак би оставил краката си да тънат във влага и мръсотия — за няколко часа щяха да се покрият с кожни инфекции.

Отпи отново от манерката, стана и метна карабината на рамо. Беше готов да посрещне както подобава това, което богинята на лова благоволяше да му прати. Оставаше му само да заеме по-удобна за наблюдение позиция по хребета и да чака противника.

Извървя доста метри и често се спираше и насочваше бинокъла си към долината. Следобедът минаваше, а нито веднъж не забеляза човешко движение. Вече започваше да се тревожи, че по някакъв начин Мек Нимур е успял да се промъкне незабелязан по пътеката или е използвал таен брод, за да се прехвърли на другия бряг на реката, или пък се е проврял през някой друг проход сред скалите и му е минал под носа, когато вниманието му беше привлечено от жалните, обидени крясъци на птици. Вдигна глава и видя как двойка кани кръжат около някакъв храсталак в близост до брега на реката.

Жълтоклюната каня е един от най-едрите представители на лешоядните птици в Африка. По природа тя е свикнала да живее в известна симбиоза с човешкия вид и се храни най-вече от боклуците, хранителните отпадъци и нечистотиите, които ѝ завещават двукраките бозайници. Най-често кани се забелязват да кръжат над селата или временните лагери на ловците, откъдето търсят с поглед бунището или пък чакат някой от хората да се отдалечи в близките храсти, та щом си свърши работата като стрели да се спуснат и да отнемат плода на усилията му, сякаш се страхуват някой да не ги изпревари. Поради тази причина на африканците не би им минало и през ум да строят канализация.

Борис обърна бинокъла по посока на пернатата двойка, която уж небрежно се рееше из въздуха, но така и не искаше да се отдалечи от въпросния храсталак. Каните се различаваха отдалеч по специфичното движение на чаталестите си опашки, които се въртяха като ветропоказатели ту на едната, ту на другата страна. Дори от такова разстояние всеки път, щом забиеха поглед в ниското, жълтите им човки блясваха в лупите на бинокъла.

— Да! Нимур рано е вдигнал лагер. — Борис зловещо се усмихна. — Може би горещината и бързият преход са се оказали твърде много за младата му жена, а може и да му се е приискало да си поиграе с нея.

Извървя няколко крачки встрани, за да може сам да погледне какво се случва в храстите. Грижливо фокусира бинокъла си, но така и не установи човешко присъствие сред зеленината. След почти два часа напразно дебнене започваше да се чуди не е ли прибързал със заключенията си. Единственото, което продължаваше да му вдъхва известна увереност, бяха двойката кани, които бяха кацнали на върха на близкото дърво и упорито не сваляха очи от гъсталака. Нямаше какво друго да стори, освен да им се довери, че там има хора.

Погледна подозрително към слънцето. Небесното светило се плъзгаше към хоризонта, а горещината отслабваше. Борис отмести поглед от него и се взря какво става в долината.

Точно зад съмнителния храст брегът беше издълбан от водите на реката, които образуваха нещо като малка лагуна. При по-високо ниво на реката всичко наоколо потъваше под повърхността ѝ, но сега между течението и малкото езерце се виждаше тънка дига от чакъл. Пак в

този си край, брегът беше осеян с по-малки и по-големи камъни, откъртили се с годините от околните скали. Някои от тях стояха из чакъла, други се бяха изтърколили в реката и се показваха само отчасти. Имаше една особено внушителна канара, обла по форма и голяма колкото едноетажна къща.

Ненадейно иззад храста се показва нечия мъжка фигура. Пулсът на Борис се ускори и той с трепет седна да наблюдава как човекът се примъква до един от камъните и със скок се озовава на чакъла край водата. Клекна над повърхността, напълни манерката си с вода и се завърна в скривалището си.

„Аха! Дори и на тях им е горещо. Трябва да пият вода, а това ги издава пред стария Борис. Ако не бяха птиците, никога не бих предположил, че се крият точно там. — Руснакът изцъка с език в знак на възхищение. — Мек Нимур е предпазлив човек. Нищо чудно, че е оцелял толкова време. Никога не изпуска нещата от контрол. Но и такива като него имат нужда от вода.“

Борис продължи да наблюдава с бинокъла си, любопитен да узнае следващия жест на Мек Нимур.

„Вече е изгубил достатъчно време да се крие от горещината. Щом захладнее, ще тръгне отново. Смята да извърши нощен преход — заключи той и отново погледна към слънцето. — Остават три часа до стъмване. Ще трябва дотогава да съм свършил работата, иначе в мрака ще ми е трудно да се целя.“

Преди да се изправи обаче, отново се изтегли с пълзене. Върна се обратно по следите си, докато не се скри зад някакъв каменен блок. Едва след като се увери, че хората на Мек Нимур не могат да го забележат, започна предпазливото си слизание към долината. Този път нямаше козли да му покажат пътя и трябваше да се оправя сам. След няколко несполучливи опита да се смъкне от скалистия ръб, попадна на сравнително широка тераска, която щеше да му послужи за пътека и да го отведе далеч в ниското. Щом се озова в подножието на хълма, Борис внимателно се огледа, за да запомни терена. Може би щеше да му се наложи да се измъква по същия път, трябваше да знае как да го намери. Той знаеше, че му предстои да бяга от далеч по-многоброен противник, един подобен изход би му свършил чудесна работа.

Слизането му бе отнело цял час и той си даваше сметка, че закъснява. Излезе на пътеката близо до брега на реката и се насочи към

лагера на Мек Нимур. Гледаше да не изостава, но въпреки това вземаше необходимите предпазни мерки. Вървеше в самия край на пътеката, стъпваше само на камък, гледаше по никакъв начин да не оставя следи, че е минавал. И както много внимаваше, така за малко да се сблъска лице в лице с партизаните.

Беше минал някакви си двеста метра, когато съзнанието му случайно улови тихото, жално свирукане на скорец. Ако не беше толкова опитен ловец, нямаше да загрее, че в свирукането има нещо нередно. А нередното беше по кое време на деня го чува. Скорците издаваха подобни тъжни звуци единствено рано призори, когато напускаха гнездата си високо в скалите. Сега беше късен следобед и от жегата в долината едва се дишаше. Не беше трудно да се сети, че скорецът всъщност е някой от съгледвачите на Мек Нимур, задаващ се от другата посока. Партизаните се готвеха да продължат с придвижването си.

Борис реагира светкавично. Дръпна се встрани от пътеката и бързо се затича назад, добирайки се в последния момент до мястото, откъдето беше слязъл. Изкатери се колкото да има поглед върху терена и зачака. Това, което му се струваше най-неприятно, бе, че практически изгуби цялото си предимство от бързото пресичане на планината. Позицията му трудно можеше да се нарече идеална за стрелба от засада, пътят му за оттегляне стоеше открит за вражеския огън. Би било истински късмет да се добере невредим до върха. Но нито за миг не изостави мисълта за полагаемото си отмъщение. Само да се появяха жертвите му по пътеката и щеше да ги гръмне, без да му мигне окото.

Колкото и да не му се щеше, Борис трябваше да признае, че Мек Нимур го е сгасил. Руснакът дори не бе предположил, че след като веднъж са се скрили от горещината, партизаните ще тръгнат на път преди мрак. Беше си правил сметката да застане на удобна позиция над самия лагер и да изстреля два точно прицелени куршума, преди да си плюе на петите и да изчезне.

Също така се беше надявал, че ако успее да убие Мек Нимур на място, хората му няма да посмеят да го преследват далеч от позициите си. Борис бе нахвърлял в мисълта си как бяга по пътеката нагоре, как се спира на всяко прикритие и отвърща на огъня, как застрелва още поне един-двама негри и в крайна сметка ги кара да се скрият в миша

дупка. Щом усети, че са станали по-предпазливи, щеше да даде газ по баира и да изчезне, а те щяха да си ближат раните и навярно дори биха се отказали от по-нататъшно преследване.

Сега обаче нещата се променяха коренно. Не му оставаше друго, освен да се хване за първата удача му се възможност — което почти сигурно означаваше, че целите ще се движат — да стреля, а после да се надява, че няма да го ударят, докато катери склона. Предимството му се състоеше в изключително точния мерник на ловната му карабина, докато хората на Мек Нимур бяха въоръжени единствено с калашници, които може и да стреляха бързо, но на далечно разстояние ги нямаше никакви. Особено когато ги използваша етиопски шуфти. При добро обучение воюващите племена на Африка можеха да се превърнат в чудесни бойни единици — едни от най-добрите в целия свят. Научаваха се на всякакви тънкости на военното изкуство с едно голямо изключение: колкото и да се стараеха, точната стрелба оставаше мираж за повечето от тях.

Борис се излегна по корем на скалата и се опита да не обръща внимание на напечения камък, който го гореше дори през ризата. Свали чантата от гърба си и я постави пред себе си, за да я използва за опора на цевта. Огледа пътеката през оптичския мерник, намести се във възможно най-удобната позиция и се прицели в някакъв малък камък по нея. След като определи височината на изстрела си, завъртя оръжието наляво и надясно, колкото да се увери, че огънят му ще покрие цялата пътека.

Спокоен, че за толкова малко време и да иска не би могъл да си намери по-добра позиция за стрелба, Борис остави пушката до себе си и бръкна в пръстта под скалата. Разтърка я леко по лицето си и от обилната пот тя скоро се превърна в мокра кал. Така бялата му кожа нямаше да заблести на слънцето — един от възможните рискове, ако съгледвачите наистина се окажеха наблюдателни. За всеки случай руснакът провери и под какъв ъгъл падат слънчевите лъчи, да не би стъклото на мерника или металните части на карабината да отразяват светлината. Най-накрая придърпа най-близкия клон на храста до себе си и го нагласи така, че да хвърля сянка върху оръжието.

Борис намести приклада на пушката върху рамото си и се отпусна. Опитваше се да диша бавно и дълбоко, за да успокои ускорения си пулс и да върне силата и прецизността на ръцете си.

Иначе не му се наложи да чака дълго. Скоро птичийт глас се чу повторно, този път съвсем наблизко. Някой веднага отговори от гъсталака от другата страна на пътеката, съвсем близо до реката.

„На прикриващите пътеката хич не им е лесно да следват подобен терен — усмихна се горчиво Борис, сякаш съчувстваше на момчетата. — Представям си каква борба е с храстите, за да не изостанат и да вървят вкупом.“

И докато си мислеше за това, на разстояние петстотин метра право пред него, се показва въоръжен човек.

Борис го изгледа през увеличителното стъкло на мерника си. Мъжът беше типичен африкански партизанин — облечен в мръсна и окъсана камуфлажна униформа, допълнена с цивилно облекло. Багажът му се състоеше от манерка за вода, патрондаш, няколко ръчни гранати и естествено — калашник, държан пред гърдите. Щом застана на завоя, шуфтата се спря и веднага се изтегли под прикритието на близката скала.

Огледа внимателно пътя пред себе си, очите му бавно се местеха от обект на обект. В един миг погледът му сякаш се срещна с този на Борис. Той затаи дъх и се вкамени като скалата пред себе си. Но шуфтата не показва, че го е забелязал, напротив, успокои се и даде знак на останалите да го следват. Без да ги изчака обаче, се затича напред по пътеката. Петдесетина метра след него вървеше следващият партизанин. Нататък върволицата въоръжени мъже се зареди като броеница, но стриктно спазваше дистанция. Дори с картечница беше невъзможно да убиеш двама души наведнъж.

— Бре, да му се не види! — отсъди Борис. — Тези си ги бива. Мек сигурно ги е подбирал лично.

Зарови поглед в мерника и започна да се вглежда в лицето на всеки следващ, нетърпелив да открие Мек Нимур. Вече седем души се бяха показали зад завоя, а от командира ни следа. Съгледвачът вече се бе изравнил с Борис и след секунда-две го отмина. Точно под носа му минаха и двама от прикриващите крилата, които подадоха глави из близките храсти, буквално на десетина стъпки пред дулото на пушката му. Борис отново се вкамени и ги остави да се изтеглят. Скоро и останалите партизани се изнизаха с бърза крачка по пътеката пред него. Когато и последният си замина, в продължение на няколко

минути по пътеката не се забеляза нищо. Докато най-накрая погледът му не мярна крадливите движения не следващата група.

— Ариергардът — измърмори Борис. — Мек държи жената на края. Новата си играчка. Грижи се за нея, няма що.

Леко приплъзна предпазителя, внимавайки да не издаде присъствието си с нежелано прищракване.

— Нека ми дойдат — закани се той. — Първо ще гръмна Мек. Без излишни фантазии, без рисковани изстрели в главата. Право в гърдите. Когато го види да се свлича в краката ѝ, жената ще замръзне на място. На нея ѝ липсват рефлексите на войника. Ще представлява идеална цел за втория ми изстрел. От подобна дистанция и дума не може да става да пропусна. Право между хубавите ѝ гърди. — При мисълта за кръв и насилствена смърт на фона на красотата и нежността на Тесай Борис дори се възбуди. — Току-виж ми се удаде възможност да гръмна още някого. Но на това да не разчитам. Тези си ги бива. Вероятно ще се изпокрият зад скалите още преди да съм стрелял втори път.

Вглеждаше се внимателно в лицето на всеки един от партизаните, които, както и тези от предния отряд, се движеха на равна дистанция един от друг. Всеки път сърцето му се свиваше в недоволство. В крайна сметка, оказаха се само трима души, които го задминаха с бърза крачка, сякаш имаха да вършат важни дела. От Мек и жената нито следа. Лека-полека ариергардът се изнесе нататък покрай брега, тихите стъпки на партизаните отшумяха в далечината. Борис остана отново сам зад прикритието си и се заслуша в гневното туптене на сърцето си. Вкусът на дълбокото разочарование пареше пресъхналата му от жаждата уста.

„Къде са те? — питаше се той нещастно. — Къде, по дяволите, е Мек?“

Не беше трудно да си отговори на въпроса. Бяха минали по друга пътека. Мек бе използвал хората си да отвлекат вниманието на врага, а сам се бе промъкнал незабелязано от другаде.

Борис остана свит до скалата и засече пет минути по часовника си, колкото да не се сблъска с още шуфти по пътеката. Умът му трескаво работеше. Точката, където се бе разделил за последно със следите на Тесай, беше началото на козята пътека от другата страна на големия завой.

Оттогава бяха минали няколко часа; ако Мек и любовницата му бяха хванали някоя тайна пътека, вече трябваше да са с часове напред. Мек беше опитен в тия работи: можеше така да оплете следите си, че на Борис да му е нужно още толкова време да налучка в каква посока е тръгнал. Излизаше, че бегълците имат аванс от кажи-речи цял ден. Руснакът усещаше как душата му се залива с вълни от гняв, трябваше здраво да затвори очи и да стисне юмруци, за да се отърве от чувствата, които му пречеха да разсъждава. Това, което му трябваше най-много в този миг, бе време да помисли спокойно над създалата се ситуация; с нищо нямаше да си помогне, ако започнеше да хвърля чифтета като разярен бик. Една от големите му слабости бе, че невинаги можеше да си наложи сам пълен контрол.

Когато отвори отново очи, яростта бе отминала, за да остави място на ледената омраза, която открай време бе таил към етиопеца. Трябваше му няколко минути, за да реши какво да стори и по какъв начин. Най-напред трябваше да огледа пътеката. Щеше да се върне до мястото, където следите на Мек и на жената се отделяха от тези на останалите.

Измъкна се от прикритието си. Промуши се през близките храсти и излезе на пътеката. И сега не забрави за предпазните мерки, които бе взел преди малко, но времето напредваше и той трябваше да бърза. Внимавайки да не оставя излишни следи, Борис се запъти нагоре по течението на реката — право към горичката, където шуфтите се бяха разположили на лагер. Първото нещо, което му направи впечатление, бе, че двойката кани са отлетели. За всеки случай не го прие като стопроцентово доказателство, че в храсталака не се крие някой, и започна предпазливо да обикаля мястото. Отиде до обратния край на лагера и се вгледа в следите. Макар шуфтите да бяха минали оттук преди няколко часа, отпечатъците от обувките им ясно се четяха в прахоляка.

Изведнъж се закова на място и усети как тръпки полазват по ръцете и врата му. Погледът му стоеше закован в пръстта и не можеше да се откъсне. Беше попаднал в капана на Мек. Защото между следите на войнишките обувки ясно се очертаваше и тази на женската гуменка.

Мек и Тесай също бяха влезли в горичката, но още не бяха излезли. Все още се криеха там някъде и Борис бе обхванат от зловещото предчувствие, че Мек наблюдава всяко негово движение и

не сваля пръста си от спусъка на автомата. Както беше застанал сам на откритото, руснакът нямаше никакъв шанс срещу стрелбата на врага.

Пъргав като котка, Борис се изви във въздуха и скочи встрани от пътеката, претърколи се няколко пъти и се прислони зад тревите. Бързо грабна карабината и зачака врагът да се издаде. Трябваша му няколко минути да успокои тежкото си дишане, да се надигне отново от земята и да почне да обикаля крадешком около храстите, където трябваше да го дебне етиопецът. Пръстът му подпираше спусъка на карабината, дулото ѝ се клатеше плавно наляво-надясно като глава на кобра, която се готви всеки момент да скочи върху жертвата си.

Бавно се запъти към брега на реката — шумът на бързеите щеше да прикрива стъпките му, в случай че по невнимание се издаде. Вече се бе доближил до голямата, обла скала, която бе забелязал от планината и кръвта се смръзна повторно в жилите му. Над пляска на вълните се бе разнесъл странен звук — толкова необичаен за това място и за този час, че Борис дори се зачуди не му ли се е причул. Защото това беше женски смях, ясен и искрящ като кристален полилей, полюшващ се на течението в стаята.

Смехът идваше от ниското, някъде иззад голямата скала, която разделяше Борис от жената. Руснакът се приближи до камъка, доволен, че може да го използва за прикритие. Тъкмо да се примъкне до него, във водата се чу тежкият плясък от падането на някакъв тежък предмет. Веднага след това жената силно изпищя — весело и предизвикателно, като момиченце, което си играе.

Борис се долепи до скалата и като припълзя до ръба ѝ, внимавайки да не се подхлъзне на чакъла, подаде любопитно глава. Това, което видя, меко казано го изуми. Колкото и да се щипеше, не можеше да го повярва. Човек като Мек Нимур просто не беше способен на подобна глупост. Та не беше ли това коравият боец, непоколебимият мъж, оцелял и след двадесет години кървава съпротива из затъntenите краища на Етиопия. Как можеше тъкмо той да заприлича на това влюбено до уши момченце, което сега шляпкаше из водата?

Мек Нимур бе отпратил хората си не за друго, а за да остане насаме с новата си любима. За всеки случай Борис се заозърта не е ли попаднал в изкусно приготвен капан. Всичко му се струваше твърде случайно, прекалено хубаво, за да бъде истина. Но колкото и да

претърсваше с поглед зеленината по брега, така и не забеляза никъде скрит стрелец. Накрая се успокои, че никой не го дебне, а по лицето му се изписа злоеща усмивчица.

„Разбира се, че ще са сами. Мек никога няма да позволи друг мъж да гледа Тесай чисто гола. — Усмивката му ставаше все по-широка и по-широка; колкото и да беше невероятно, късметът наистина бе застанал на негова страна. И то какъв късмет... — Сигурно се е побъркал — предъвкваше триумфа си Борис. — Дори да не помисли, че ще го преследвам? Или си е казал, че вече е далеч, че е в безопасност и може да си позволи подобни отклонения? Има ли на света нещо по-глупаво и по-късогледо от главата на един надървен...?“

Влюбените бяха свалили дрехите си, захвърляйки ги накуп върху ивицата черен чакъл, в сянката на голямата скала. Застанали в самия край на реката, те блажено се плискаха един друг. И двамата бяха както майка ги е родила: Мек гордо показваше широките си рамене, мускулестата си снага, стегнатия си задник; до него Тесай изглеждаше като речна тръстика, с тънка талия и тесен ханш. Кожата ѝ беше като горски мед. Двамата бяха дотам погълнати от любовта си, че навярно бяха забравили за останалия свят.

„Сигурно е оставил хора да пазят нагоре по пътеката. — Борис така и не можеше да приеме Мек да се е лишил от последната капчица разум в главата си. — Просто не е предполагал, че мога да го пресрещна. Мисли, че е в пълна безопасност. Глупак с глупак“ — продължаваше да се навива доволно Борис, докато наблюдаваше гоненицата на любовниците.

Тесай се отдалечи на няколко крачки от Мек, сетне доброволно се предаде в прегръдките му. Двамата цамбурнаха в плитката вода и затърсиха устните си. Над повърхността се показваха само тъмните им, засмени лица. Струйките речна вода допълваха вълшебната картина на една красива жена, притисната в обятията на хубав мъж. Ако Борис беше верующ християнин, сигурно би си представил как черният Адам и черната Ева разиграват пред очите му сцени от Едемската градина.

Но не му беше до гледане. Руснакът сведе поглед към купчината дрехи на плажа. Калашникът на Мек лежеше безгрижно захвърлен върху камуфлажната му куртка — само на няколко крачки от Борис. Убиецът прекоси с няколко бързи скока разстоянието дотам и грабна

автомата. С професионална бързина извади пълнителя и го пхна в джоба си. Сетне дръпна затвора и изхвърли на чакъла заредения патрон. Остави опразненото оръжие на мястото му върху униформата и бързо се оттегли зад прикритието си. Нито Мек, нито Тесай разбраха какво се е случило.

Борис се разположи удобно на сянка и седна да наблюдава представлението във водата. В любовта си и двамата приличаха на малки деца, които тепърва се запознават с тайните на живота.

Най-накрая Тесай се отскубна от прегръдката на любимия си и излезе от водата. Заприпка с дългите си нозе по чакъла и затресе мокрите си, гладки като коприна гърди, сякаш искаше да го примамва на сушата. Мек не остави дълго да го чакат. Изправи се и показа в цялото им величие косматите си гърди и тежкия си, мощен член.

Хукна подире ѝ и я настигна, преди още да се е добрала до дрехите. Тесай уж започна да се съпротивлява на желанието му, но скоро се отпусна в силните му ръце, а устата ѝ отново се залепи за неговата. В следващия миг му се отдаде изцяло. Докато двамата се целуваха, пръстите на Мек не преставаха да галят лъщия ѝ задник. Притискайки се плътно до тялото му, негърката разтвори крака и затърка бедра около кръста му, канейки го да изучи отблизо тайните на тялото ѝ. Когато Мек закри венериния ѝ хълм с широката си шепа, тя доволно замърка.

Борис се раздвояваше между гнева на рогоносеца и слабостта на воайора, който тръпне от желание да види жена си обладана от друг. В душата му напиреха всякакви чувства. Панталоните му се издуха под силния напор на мъжествеността му. От напрежение слабините започваха да го наболяват, докато тялото му трепереше от ярост и омраза.

Любовниците се свлякоха на колене върху чакъла. Без да отпуска прегръдката си, Тесай се облегна назад и дръпна Мек върху себе си.

Едва сега Борис сметна за нужно да се обади:

— Кълна се, Мек Нимур, нямаш си и представа каква тъпа гледка представляваш с този гол задник между краката на жена ми!

Мек реагира бързо като леопард. Със светкавичен жест — толкова бърз, че остана недоловим за погледа на руснака — той се протегна и грабна автомата за спусъка. Когато Борис му бе подвикинал от мястото си, той вече го държеше на мушката си. Остана като

гръмнат, щом етиопецът насочи калашника към него и дръпна спусъка. Ако не беше скрил предвидливо пълнителя, щеше да стане на решето. Защото Мек не си губеше времето да се двоуми.

Но механизмът жално изщрака и двамата мъже останаха да се гледат умно, без никой да е умрял междувременно. Тесай не помръдваше от мястото си, във влажните ѝ очи се четеше мъка и тъга, защото ясно бе, че на Мек му е писано да си отиде.

Борис тихичко захихика и с дрезгав глас продължи:

— Къде предпочиташ да те гръмна, Мек? Какво ще кажеш да се прицеля в черния ти член, преди да се е свил?

Мек Нимур бързо отмести поглед встрани и затърси нещо по хоризонта. Борис си каза, че е познал преди малко. Етиопецът беше оставил пазачи по пътеката, но навярно им беше наредил да се отдалечат, докато той не привърши с удоволствията си.

— За тях да не те е грижа. И двамата ще сте отдавна мъртви, преди горилите ти да се сетят за теб — изсмя се повторно Борис. — Кеф ми става да ви гледам. Доколкото си спомням, Мек, с теб имахме веднъж уречена среща, но ти не удържа на думата си и избяга. Както и да е, имаме достатъчно време да наваксаме изгубеното.

Вътрешният глас му подсказваше, че греши, дето забавя развръзката. Мек си оставаше непредвидим човек, току-виж измислил нещо; беше допуснал грешка, едва ли щеше да направи друга. Най-разумно беше да го гръмне в главата, докато не е станало късно, а след това да се заеме с Тесай. Докато дотичат партизаните, имаше достатъчно време да си достави търсеното удоволствие с нея. И все пак, изкушението да издевателства над гордия етиопец бе твърде голямо, за да му устои.

— Имам добри вести за теб, Мек. Ще живееш няколко секунди повече. Първо ще убия курвата, ти само ще гледаш. Надявам се да споделяш вкуса ми към подобни развлечения.

Борис се измъкна от сянката, където се бе крил досега, и с бавни крачки се насочи към Тесай. Негърката се бе свила на чакъла, където я бе заварил мъжът ѝ, и се бе извърнала леко настрани, опитвайки се с малките си ръчички да прикрие едновременно гърдите и срамните си части. През цялото време руснакът нито за миг не откъсна поглед от лицето и ръцете на Мек. За него само мъжът представляваше опасност, което се оказа и голямата му грешка. Беше подценил жена си.

С привиден жест на стеснение, Тесай му обръщаше гръб, но бръкна между разтворените си крака и докопа кръгъл, загладен от водата камък, който чудесно пасна на дребния ѝ юмрук. Внезапно тя протегна гъвкавата си снага и с все сила замери омразния си мъж по главата. Борис улови движението ѝ с периферното си зрение и в последния момент вдигна ръка да се предпази.

Камъкът, хвърлен отблизо, се оказа по-бърз от него, макар и да не попадна там, където Тесай искаше. Вместо в главата, той се блъсна с все сила в лакътя на Борис. Ръкавите му бяха навити до бицепсите, затова нямаше как да убият силата на удара; свитата му ръка се надигна в инстинктивен жест на самозащита. Заостреният ръб на камъка уцели опънатата кожа над костта, която изхрущя подобно счупена дъска. От острата, неочаквана болка Борис извика, дланта му неволно се разтвори и показалецът, вместо да натисне спусъка, за да застреля беззащитния Мек в корема, се отпусна безпомощно.

Мек скочи на крака и преди Борис да е успял да прехвърли пушката в другата си ръка, вече се бе скрил зад скалата.

С лявата си ръка Борис замахна с приклада и фрасна Тесай по главата, събаряйки я на земята. Преди да се е свестила, завря дулото на оръжието в устата ѝ и гневно извика по адрес на негъра:

— Ще я убия, черно копеле! Ако си искаш обратно курвата, ела да си я прибереш, докато е жива!

От болката в лакътя гласът му бе станал още по-дрезгав и груб от обикновено.

В отговор отекна гласът на Мек Нимур от другата страна на скалата. С пълно гърло етиопецът извика нещо на амхарски, след което се обърна на английски към руснака:

— Хората ми ще се появят всеки момент. Остави жената на мира и ще те помилвам. Но ако ѝ направиш нещо, ще съжаляваш, че си се родил.

Борис се надвеси над Тесай и я издърпа за крака. Със здравата си ръка я стисна през врата и в същото време насочи дулото по посока на невидимия Мек. Изчака болката от лакътя да отмине и пое отново с наранената си ръка карабината, готов за стрелба.

— Докато твоите маймуни довтасат, отдавна ще съм я пратил на оня свят — подвикна той на врага си и започна да я тегли далеч от

скалата. — Ела си я вземи сам, Мек. Ако наистина я искаш, трябва да ми го докажеш.

И за да потвърди намеренията си, стисна с все сила хватката си около крехкото вратле на Тесай. Жена му започна да се задъхва, но колкото и да дереше ръката му с острите си нокти, не можеше да се освободи.

— Чуваш ли? Още малко и ще извия нежната ѝ шия докрай. Или може би ти доставя удоволствие да я слушаш как агонизира.

И за да я измъчи още повече, стисна докрай мускулите на лявата си ръка.

През цялото това време Борис стоеше обърнат към скалата, зад която се беше скрил Мек Нимур, и крачка по крачка отстъпваше назад, за да има повече пространство за стрелба. Умът му трескаво работеше с надеждата да измисли път за отстъпление. Дясната му ръка навярно щеше да му изневери, а и шуфтите на Мек не бяха един и двама. Жената беше в ръцете му, но той държеше да види сметката и на мъжа. Най-доброто, на което можеше да се надява, бе да убие и двамата, пък след това... каквото му било писано.

Откъм близкия склон се му нечий вик. Гласът беше напълно непознат. Хората на Мек идваха. Борис започваше да се отчайва. Врагът му така и не щеше да се покаже; две минути бяха минали, откакто се бе обадил иззад скалата, а оттогава — нито дума. Вече се беше омел, кой знае къде се криеше на сигурно.

„Твърде късно е — примири се Борис с мисълта. — Няма как да го докопам и него. Ще трябва да се задоволя само с нея. И то бързо.“

С мощен тласък я свали отново на колене и вложи цялата си сила в хватката около врата ѝ.

— Сбогом, Тесай — подшушна ѝ Борис в ухото. Усещаше как прешлените ѝ са се изпънали до последно и всеки момент ще поддадат под напора на мускулите му. Трябваше да стисне още малко и задачата щеше да бъде изпълнена. — Свършено е с теб.

От дългия си опит на кръволок знаеше как трябва да изпука строшеният врат на жертвата, затова хищно зачака познатия звук: все едно се опитваше да строши на две дървена пръчка на коляното си.

Но изведнъж нещо го блъсна с все сила в гръбнака и от удара ребрата му изпращяха. Не беше и предполагал, че някой може да го изненада откъм гърба. Просто нямаше как Мек Нимур да го е

заобиколил толкова бързо, без дори да се покаже. По някакъв начин негърът се беше измъкнал незабелязано иззад камъка и, минавайки зад храстите край брега, му се беше нахвърлил изотзад.

Неподготвен за подобна развръзка, Борис отпусна хватката си и Тесай се измъкна на свобода. С хълцане и болезнено хъркане жената пое дълбоко въздух, докато Борис се опитваше да се извърти на другата страна и да насочи карабината срещу нападателя си. Но Мек му се нахвърли отново и, сграбчвайки с две ръце дулото на карабината, се опита да я изтръгне.

Пръстът на руснака продължаваше да стои на спусъка и когато цевта се намираще пред самото лице на Мек, неволно го дръпна. Гърмът стресна етиопеца и той инстинктивно се дръпна назад с кълтящи уши.

Борис също отстъпи и вместо с противника си започна да се бори с карабината. Трябваше да издърпа затвора, за да зареди следващия патрон, но дясната му ръка вършеше всичко бавно и нескопосано, та Мек имаше достатъчно време да се съвземе. Наведе се с глава напред, засили се по чакъла и го блъсна право в корема. Под напора на тежестта му руснакът изпусна оръжието и двамата се хванаха в смъртоносна прегръдка. Всеки се опитваше да изблъска другия и да го повали на земята и така, от крачка на крачка, глезените им нагазиха във водата.

Най-накрая и двамата се стовариха в реката като ту единият, ту другият вземаше превес и натискаше противника си под повърхността. Страничен наблюдател би рекъл, че Мек и Борис се опитват да преиграят любовната сцена отпреди малко, само че в силно гротесков дух. Без да спират да си раздават юмруци и плесници, двамата се изместваха към дълбокото и когато се озоваха до кръста залети с вода, течението на Нил внезапно ги подхвана и ги отнесе надолу. Дори и сега биещите се не си даваха секунда отдых, използваха всичката си сила и хитрост, за да се надвият. От ударите, които си нанасяха, повърхността на реката се покриваше с пяна, а към брега се насочваха малки вълнички.

Тесай чу, че откъм гъсталака приближават хората на Мек Нимур. Грабна бързо дрехата си и преди да са се показали от храстите, успя да я навлече върху голото си тяло. Щом първият от шуфтите се появи на

чакълестия бряг, тя се завтече да го посрещне и му закрещя на амхарски:

— Гледайте! Мек е във водата. Бие се с руснака. Помогнете му!

Тесай се затича по брега, а партизанинът — след нея. Изравниха се с двамата разярени мъже сред вълните и негърът насочи калашника си към врага. В последния момент Тесай успя да дръпне дулото нагоре.

— Глупак такъв! — изсъска тя гневно на човека. — Ще убиеш Мек.

Пъргаво скочи върху един от големите камъни наоколо, заслони с ръка лицето си от слънцето и впери очи в борбата. Сърцето ѝ спря, когато видя, че Мек е започнал да отстъпва. Борис се беше извъртял зад гърба му и, уловил врата му в стегната хватка, се опитваше да потопи главата му под водата. Любовникът се въртеше като риба на въдица и отчаяно се опитваше да се изхлузи от ръцете му. В следващия миг и двамата изчезнаха, погълнати от поредния речен бързей.

Тесай слезе от камъка и забърза към следващия, за да продължи безпомощно да наблюдава разиграващата се в плитчините сцена.

Дори и подхванат от течението, Борис продължаваше да притиска лицето на Мек под водата. Колкото повече двамата забързваха по реката, толкова по-често телата им се удряха о черните камъни, осеяли коритото ѝ в тази му част. Мек беше силен мъж и на Борис му трябваха изключителни запаси от енергия да го държи в хватката си. Знаеше, че няма да успее да го удави толкова лесно. Най-накрая Мек се дръпна назад и за миг подаде глава над повърхността. Успя да си поеме глътка въздух, преди Борис да го е натикал обратно във водата, и това навярно щеше да му стигне да го отблъсне окончателно от себе си.

Борис напрегнато се оглеждаше къде щеше да ги отведе бързеят. Вече се виждаше крайт му, но точно пред тях приближаваха няколко големи камъка. Руснакът си избра един от тях, който с такава сила блъскаше вълните на реката, че те стигаха до един метър височина. Натисна с цялата си тежест в желаната посока и с ритници и здраво дърпане успя да завлече Мек към скалата.

Малко преди силите му да го напуснат, Борис остави на течението да ги понесе и заставайки зад Мек, изчака заедно да приближат коварното препятствие, което ги дебнеше като застинало морско чудовище. Руснакът продължаваше да се бори с противника си,

за да не му остави време да се съвземе и да му избяга от капана. Имаше намерение да се забие с все сила в каменния ръб и да използва тялото на Мек за омекотяване на удара.

В последния момент, преди Борис да е нанесъл хитрия си удар, Мек отново извади глава от водата и поемайки дълбоко въздух, забеляза приближаващата опасност. Напрегна всички мускули по тялото си и потопа отново глава под повърхността, за да се извърти мощно напред в гимнастическо кълбо. Борис беше сварен напълно неподготвен за подобен ход и нямаше как да му се противопостави. Инстинктивно обаче затегна ключа около врата на Мек и без да разбере как, се озова във въздуха, подет от устрема на врага си. Мек успя да направи кълбото си докрай и в крайна сметка позициите им се оказаха разменени: сега Борис беше този, който стоеше между него и скалата, и именно той пое цялата сила на удара, щом двамата най-сетне се сблъскаха с нея.

Дясното рамо на руснака се огъна като между щипците на гигантска лешникотрошачка. Главата му още се намираше под повърхността, но от силната болка той неволно извика и дробовете му се напълниха с вода. Ръцете му леко се отпуснаха и Мек успя да го отхвърли далеч от себе си. Когато се показва над водата, Борис беше в позиция на давящо се насекомо: дясната му ръка бе строшена на две места, лявата му тръпнеше от изтощение, а гърдите му жално хрочеха погълнатата течност.

Мек изскочи на няколко метра зад гърба му. След като пое отново въздух и се огледа, етиопецът забеляза подалата се над повърхността глава на Борис и с няколко мощни тласъка на ръцете си се озова при него.

Борис още не можеше да се съвземе след получения удар и му трябваше време да се сети какви са точно намеренията на Мек. Той го доближи отзад и сграбчи яката на ризата му, сякаш искаше да го удуши. С другата си ръка бръкна под водата и пъхна пръсти под кожения му колан. Напъна мускули и отлепи краката му от дъното, насочвайки се с пълна пара към следващата камениста плитчина, издаваща се с водните пръски, хвърляни наоколо.

Колкото му позволяваха пълните с вода дробове, Борис започна да сипе ругатни:

— Копеле! Черна свиня! Гаден...

Но гласът му се изгуби сред шума на плискащите се в камъните вълни. Без да спира, Мек го тикаше с главата напред към най-близката скала и с все сила го трясна в ръба. От мощните вибрации, които се предадоха от черепа по тялото на руснака, ръцете на Мек се разтрепериха и го изпуснаха във водата. Но Борис не помръдна — главата му бе увиснала безпомощно, а напълно безжизнени, крайниците му плаваха по повърхността като тръстикови снопи.

Понеже реката ги отнесе в поредния вир, Мек реши да издърпа Борис за яката и да извади лицето му над водата. За миг дори препатил войник като него се изплаши при вида на нанесените поражения: от удара в скалата челото на Борис буквално беше хлътнало. Кожата беше здрава, но в черепа се беше образувала хлътнатина, в която спокойно можеше да провери пръста си. Очите на Борис бяха изхвъркнали от орбитите си, сякаш аха-аха да се откъснат, подобно на пластмасовите копчета, които шият по плюшените животинки.

Мек извъртя по гръб неподвижния труп на врага си и наведе глава да огледа отблизо раната му. Сетне опипа строшеното място с пръсти и здраво натисна по кожата. Отдолу костта жално изскърца, ноктите му за малко не потънаха в главата на мъртвеца.

Още веднъж Мек натисна Борис под водата и, съпротивлявайки се на течението, го повлече към брега. Врагът му не даваше никакви признаци на живот, но Мек продължи да го дави, сякаш се страхуваше да не възкръсне пред очите му.

„Как се убиват такива чудовища? — питаше се мрачно той. — Дали не трябва да го погребва на кръстопът и да забия кол в сърцето му?“

Но за по-просто го удави петдесет пъти поред, а на следващия завой на реката течението само го отнесе при брега.

Хората му вече го чакаха. Виждайки, че краката повече не го държат, нагазиха във водата да го хванат под раменете и да го издърпат на чакъла. Понечиха да извадят и трупа на Борис, но той ги спря с жест.

— Оставете го на крокодилите. След всичко, което стори на родината и народа ни, не виждам защо да заслужава по-добра участ.

Дори след толкова омраза, колкото бе таил към убития, пак нямаше да позволи Тесай да зърне смляната му глава. Тя бе изостанала

зад партизаните, но вече се задаваше по брега и скоро щеше да дойде при него.

Един от шуфтите изтика тялото на Борис обратно към течението и щом вълните го поеха в прегръдките си, свали калашника от рамото си и изпразни един откос. Куршумите заиграха по водата край главата на умрелия, някои се забиха дълбоко в трупа му. Ризата му се покри с големи дупки, изпод кожата му се разхвърчаха парчета месо. Останалите в отряда дружно се засмяха и на свой ред се присъединиха към задочния разстрел. Цели пълнители отидоха, но Мек дори не се опита да възпре подчинените си. На всеки от тях някой близък или роднина бе умрял по поръчка на руснака след ужасни мъчения. Тялото на кръволока най-сетне се обагри в собствената му кръв, светлите очи на Борис за последно се обърнаха към небето и той потъна безвъзвратно в реката.

Мек бавно стана, за да посрещне Тесай. Притисна я до гърдите си и тихо ѝ прошепна:

— Всичко е наред. Повече няма да ти причинява зло. Мъките ти свършиха, от днес нататък ти си моя жена... Завинаги!

Откакто Борис и Тесай бяха напуснали ловния лагер, Никълъс и Роян нямаха повече от кого да крият плановете си. Затова, вместо да се бутат в тясната колиба на Роян и да се крият от любопитни уши, можеха спокойно да разпънат карти, надписи и снимки в трапезарията, където помощниците им сглобиха отделна широка маса.

Готвачът щедро ги черпеше с кафе, което те още по-щедро изливаха в гърлата си, докато киснеха над купищата книжа и обсъждаха разкритията на дъното на реката. Прекарваха с часове да обмислят всяка теория, която им хрумнеше относно творенията на Таита на дъното на реката, и дори да им звучеше напълно невероятна, не я оставяха.

— Никога няма да разберем със сигурност дали подводната шахта е дело на Таита или е просто естествена цепнатина, без да я посетим отново с необходимата екипировка.

— И каква е необходимата екипировка?

— Най-общо казано — водолазна. Само че не с класическите кислородни апарати, които използват във флота; те са леки и удобни, но могат да се използват само до десет метра дълбочина, сиреч до не по-голямо налягане от една атмосфера. Нататък чистият кислород става смъртоносен. Ти използвала ли си някога водолазен костюм?

Тя кимна утвърдително.

— Навремето прекарахме медения си месец с Дураид на Червено море. Тогава вземах уроци и направих три-четири гмуркания в открито море, но далеч не станах специалист.

— Обещавам ти, че няма да те пращам и теб долу — усмихна се Никълъс. — Но така или иначе, след като открихме гробницата на Танус и намерихме следи от Таита в пролома на Дандера, мисля, че налице са достатъчно предпоставки да преминем към втората фаза на настоящата операция.

Роян беше напълно съгласна.

— Ще трябва да се върнем с много по-обемиста екипировка, а и с поне няколко души за помощ. И все пак, втори път няма да ти се удаде да минеш за турист. Как ще оправдаеш завръщането си в долината, без да вдигнеш цялата етиопска бюрокрация на крак?

— Не забравяй, че аз вече съм бил на посещения и у господин Кадафи, и у господин Саддам. В сравнение с преживяното при тях, една обиколка из Етиопия ще е като неделна разходка сред природата.

— Кога падат първите дъждове в планините? — сети се изведнъж Роян.

— Хм, да, щях да забравя... — замисли се Никълъс. — Това е най-важният въпрос. Като гледам по бреговете на Дандера докъде стига най-високото ѝ равнище, и дума не може да става да се гмуркаме през дъждовния сезон. — Той прелисти страниците на тефтера. — За щастие, разполагаме с известно време, но не е много. Налага се да бързаме. Трябва първо да се върнем у дома, преди да измисля плана за втората фаза.

— Тогава да вдигаме багажа отсега.

— Да, така ще е най-добре. Но пък ми се струва доста жалко да сме били толкова път, а да не се възползваме от всички възможности, които ни предлага мястото. Мисля, няма да е зле да поостанем още няколко дни, колкото да обмислим по-подробно идеите си за тайнственото съоръжение на Таита. Преди да тръгнем обратно за Англия, най-добре ще е да имаме известна представа какво точно се надяваме да открием в подводната шахта.

— Ти си шефът, ти решаваш.

— Колко ми е приятно да чуя това от красива дама като теб.

Роян му се усмихна ласкателно.

— Радвай се, докато можеш, на такива мигове. Току-виж никога не се повторили — но бързо върна сериозното си изражение отпреди малко. — За какви идеи по-точно говориш?

— Щом нещо влиза някъде, то трябва и да излезе оттам — започна да разсъждава Никълъс на глас. — За да се получи подобно налягане, водата от реката трябва да бъде изсмуквана в определена посока. Или се озовава в някаква система от подземни канали, които я отвеждат към Нил, или някъде другаде се показва отново на повърхността.

— Продължавай, звучи ми интересно — подкани го Роян.

— Едно е сигурно: където и да води шахтата в скалата, никой не би я използвал за вход или изход: водното налягане е убийствено. Но ако случайно открием другия ѝ край, може би ще ни е по-лесно да влезем оттам.

— Звучи едновременно правдоподобно и интригуващо — отсъди Роян и погледна сателитната снимка.

Никълъс бе успял да идентифицира манастира и го бе отбелязал с кръгче. Бе проследил с линия и вероятното течение на Дандера: проломът сред скалите се стесняваше толкова, че от птичи поглед гъстата гора практически го закриваше. Дори и свръхмощните лещи на космическата камера не можеха да пробият през зеленината.

— Ето къде реката навлиза в пролома — посочи Роян на Никълъс. — А това встрани е долът, откъдето ни преведе първия път Тамре. Права ли съм?

— Точно така — кимна той. — Накъде биеш?

— Спомняш си как предположих още докато идвахме насам, преди да стигнем манастира, че същият този дол е служил за корито на Дандера — преди да се вреже в базалта и да образува сегашния пролом.

— Така е — съгласи се Никълъс. — По-нататък?

— Точно в тази точка склонът е доста стръмен, нали? Е, спомняш ли си, че прекосявайки дола на идване, трябваше да пресечем един поток — не особено голям, но все пак достоен за отбелязване? Та същият този поток, ако не ме лъже паметта, извираше някъде от източния край на дола.

— Аха, започвам да разбирам. Искаш да кажеш, че потокът не е никакъв поток, а служи за оттичане на водите от шахтата. Хитруша, сам нямаше да се сетя.

— Просто се възползвам от твоя гений, за да добавя нещичко и от себе си — сведе скромно поглед Роян и го стрелна изпод вежди. Макар и само да си играеше, гъстите й, дълги и леко извити по краищата мигли имаха с какво да объркат мъж като Никълъс. Още повече, че отдолу се показваха две медени очи, по които проблясваха златисти като миниатюрни звездички точки.

За да не се отклонява от темата, Никълъс стана и загледа в друга посока.

— Тогава какво ни пречи да отидем да проверим?

Върна се в колибата си, за да вземе чантата с различните принадлежности, запаси с храна за през деня и излезе да изчака Роян. Но тя не се появи сама.

— Виждам, че трудно ще се разделиш с любимеца си — вдигна той рамене в знак на примирение.

— Освен ако ти не се покажеш достатъчно нелюбезен да го изпъдиш — усмихна се окуражително Роян на Тамре, който грееше от щастие, че отново е в присъствието на идола си.

— Много добре — предаде се Никълъс. — Този път не виждам в каква беля може да ни вкара.

Поеха по пътеката и скоро Тамре отново заигра ролята си на водач. Крачеше гордо с дългите си нозе, грубата дреха се вееше на вятъра, а устата му не преставаше да пее монотонните амхарски псалми. През няколко минути момъкът се обръщаше назад, за да се увери, че Роян го следва. Да се катерят нагоре по дола, не беше лесна работа особено по време на обедната жегата. За Тамре горещината като че ли не беше от значение, но двамата му белокожи спътници здраво се потяха и в горния край на потока огромни тъмни петна покриваха ризите им. Щом извървяха докрай първия етап от прехода си, тримата блажено се отпуснаха на земята в сянката на няколко акации, а Никълъс извади бинокъла си от калъфа и започна да оглежда терена наоколо.

— Как виждаш през него след банята от онзи ден? — попита Роян.

— Нищо му няма — измърмори той. — Водонепропускаем е, хер Цайс си знае работата.

— Какво виждаш?

— Нищо особено. Храсти, храсти и пак храсти. Хващаме потока и го следваме до края, друго решение няма.

Напуснаха благотворната сянка и тръгнаха из оголения на слънцето край на долчинката. Потокът слизаше като по стълба от малки каскадки, които завършваха с плитки вирчета. Бреговете бяха практически непристъпни заради гъстите шубраци. Някои от храстите бяха изсъхнали от горещината, други, чиито корени стигаха по-надълбоко или черпеха вода направо от ручея, се бяха облекли с пищни зелени мантии. Над вировете кръжаха облаци от черно-жълти пеперуди, а по покритите с мъх скали наоколо стояха на пост стърчиопашки, кипреци се в черно-бялото си оперение. Опашките им висяха далеч надолу и се поклащаха ритмично като метрономи.

Насред склона тримата си харесаха един от вировете и седнаха отново да починат. В паузата Никълъс използва шапката си като палка за мухи и мощно цапардоса един безгрижен скакалец в краката си.

Кафеникаво-жълтеникавата гадинка се опита да се свести след получения нокаут, но той я грабна с пръсти и я хвърли във водата. Насекомото загърчи крака в опит да се измъкне от капана, но почти веднага из дълбините се надигна тъмна сянка, по повърхността се образуваха кръгове и най-накрая нечий люспест гръб лъсна за миг на слънчевите лъчи, преди да изчезне надолу заедно със скакалеца.

— Пет килограма — жална се Никълъс. — Ах, защо не си взех въдицата?

Тамре се беше разположил близо до него и реши да му покаже един от номерата си. Протегна ръка високо над главата си и почти веднага една от многото пеперуди, които хвъркаха наоколо, кацна на пръста му. Роян и Никълъс зяпнаха в безмълвно възхищение чернокожия младеж, който сякаш разговаряше с кротката животинка, увесила крилца над дланта му. Все едно ѝ беше наредил да дойде при него. Тамре победоносно се засмя и подаде жълто-черната пеперуда на любимата си Роян. Тя отвори шепа и той леко изсипа красивата твар в дланта ѝ.

— Благодаря ти, Тамре. Това е чудесен подарък. Но сега и аз ще ѝ направя подарък, като я пусна отново на свобода — рече тя, издаде устни напред и лекичко духна в крилете на пеперудата.

Насекомото литна отново във въздуха и тримата я проследиха с поглед, преди да се върне при останалите си посестрими над вира и да се изгуби сред тях. Тамре плесна с ръце от радост и щастливо се разсмя.

— Странно — изкоментира тихо Никълъс. — Изглежда, момчето има дарбата да общува с всички животни в гората. Сигурно игуменът Яли Хора нарочно не се опитва да го държи при себе си в манастира, ами го пуска да върви, където му скимне. Навярно това е единственото лечение за болната му душа. Остави го да играе на воля и мъките ще го напуснат. С известна неохота трябва да призная, че започвам да се привързвам към младежа.

Трябваше да направят още само петдесет крачки, за да се озоват пред самия извор. Точно насреща им се изпъчи ниска скала от червен пясъчник, в подножието на която се отваряше дупка и бликаше вода. Отворът се криеше зад гъста завеса от папрати. Никълъс трябваше да клекне във водата и да ги разбута с ръце, за да погледне зад тях.

— Какво виждаш? — попита нетърпеливо Роян.

— Почти нищо. В дупката е пълен мрак, сигурно началото ѝ е дълбоко навътре.

— Ти си много едър, няма как да се провреш. Дай на мен!

— Мен ако питаш, твърде вероятно е да се сблъскаш с някоя водна змия. Тук е пълно с жаби, значи имат какво да ядат. Още ли си сигурна, че искаш да влезеш?

— Никога не съм твърдяла, че искам — поправи го тя.

Седна на брега и събу обувките си, преди да нагази в потока. Водата стигаше до средата на бедрата ѝ и силно затрудняваше движенията ѝ. Беше принудена да се свие почти надве, за да се промуши в тесния отвор. Изчезна в тъмното, но скоро се оплака:

— Таванът слиза все по-ниско и по-ниско.

— Внимавай, скъпо момиче. Не си рискувай живота за нищо.

— Бих желала да не ме наричаш „скъпо момиче“ — прокълтя гласът ѝ из каменната пещеричка.

— Защо не? Ти отговаряш и на двете части на израза: хем си момиче, хем си ми скъпа. Да не би да предпочиташ „млада госпожо“?

— Още по-малко, казвам се Роян — настъпи известно мълчание.

— Стигам само дотук — предаде се след някоя и друга минута Роян.

— Натам продължава нещо като шахта.

— Шахта ли? — попита Никълъс.

— Да речем отвор с общо взето правоъгълна форма.

— Мислиш ли, че е дело на човешка ръка?

— Не може да се каже. Водата блика като от чучур, струята е много мощна.

— Нищо ли не подсказва, че камъкът е бил дялан? Някакви следи от инструменти по стените?

— Нищо. Стените са хлъзгави и напълно загладени от водата. Навсякъде има водорасли.

— Може ли човек да се промуши през отвора. Имам предвид, ако не му пречи водата...

— Само ако е джудже или поне пигмей.

— Или дете? — предположи Никълъс.

— Или дете — съгласи се Роян. — Но кой би пратил дете в подобна дупка?

— Древните често са използвали услугите на роби-деца. Нищо чудно и Таита да го е вършил.

— Не го споменавай. Ще развалиш високото мнение, което съм си изградила за него — отвърна му Роян и започна да се измъква към изхода.

Когато се показа на светло, цялата ѝ коса беше в мъх и листенца папрат, а тялото ѝ — мокро от кръста надолу. Никълъс ѝ подаде ръка и я изтегли на брега. Под мокрия панталон ясно се очертаваха линиите на задника ѝ и за него беше голямо изпитание да не поглежда натам.

— Значи следва да заключим, че шахтата е от естествен произход, а водите бликат изпод земята?

— Не съм казала такова нещо. Просто не бях сигурна. Може и да си прав. Не е изключено да са карали деца да копаят навътре. В крайна сметка, дори в ерата на промишлената революция са пращали деца по мините.

— Но ние няма как да се проверим вътре и да изследваме прохода от тази страна?

— Напълно невъзможно — поклати глава Роян. — Водата ще те отнесе веднага. Опитах се да си провра ръката в шахтата, но дори за това не ми стигнаха силите.

— Жалко! Надявах се, че ще попаднем на още някое свидетелство, че сме на прав път.

Никълъс седна на земята до Роян и бръкна в чантата си. Извади малък, черен инструмент, който привлече любопитството ѝ.

— Анероиден барометър — обясни той. — Всеки добър навигатор трябва да има по един със себе си. — Разгледа го внимателно и отбеляза нещо в тефтера си.

— Обясни ми — подкани го Роян.

— Искам да разбера дали изворът се намира под нивото на дупката в скалата. Ако се окаже над него, значи спокойно можем да го зачеркнем като възможност.

При което се изправи.

— Ако си готова, можем да тръгваме.

— Накъде?

— Как накъде? Към дупката на Таита, естествено. Трябва да отчетем атмосферното налягане и там, за да сравним надморската височина.

Щом Тамре разбра коя е следващата спирка в обиколката им, той с лекота ги преведе по познатия само на него кратък път. От извора на потока до върха на скалата с каменните ниши стигнаха за два часа.

Седнаха да си починат и Роян отбеляза между другото:

— Изглежда Тамре е свикнал да прекарва повечето от времето си из горите. Познава всяка пътека из шубраците, независимо дали е прокарана от човек или животно. По-добър водач едва ли бихме могли да намерим.

— Във всеки случай, Борис нищо не струва пред него — съгласи се Никълъс и нагласи барометъра за новото отчитане.

— Изглеждаш много доволен — наблюдаваше го Роян със същия интерес, с който той изучаваше циферблата.

— И имам причини да бъда. Ако сметнем, че оттук до повърхността на реката има петдесет и пет — шестдесет метра, а оттам до дъното — още петнадесет метра, установяваме, че все пак отворът към реката е с повече от тридесет метра над нивото на извора от другата страна на билото.

— Което означава?

— Което означава, че има голяма вероятност водата, която прониква в скалата под краката ни, да е същата, която се излива в дола зад нас.

— Но как е успял Таита да постигне такова чудо? — чудеше се Роян. — Как е успял най-малкото да стигне до дъното на реката? Ти си инженерът, ти ще обясниш на невежите като мен по какъв начин стават тези неща.

Никълъс вдигна рамене в знак, че няма представа, но Роян продължи да му досажда с въпроси:

— Искам да кажа, че древните трябва да са познавали някаква техника за работа под вода. Как ще построят мост, ако не издигнат най-напред подпори наред реката? Или как ще отклонят течението ѝ с бент? Да не говорим, че Таита е построил шахта под водите на Нил, за да се отчитат годишните разливи. Нали си спомняш описанието на хидрографа, дадено в „Речния бог“?

— Най-често използваната техника е била построяването на защитни бентове пред местата, където е щяло да се строи — подметна небрежно Никълъс, но изведнъж се сепна и изгледа Роян. — Бре, да му

се не види, ти си неизчерпаем извор на идеи! Бент! Какво му пречи на стария мошеник да е заградил цялата река?

— Според теб възможно ли е изобщо да се отбие Дандера?

— С човек като Таита започва да ми се струва, че всичко е възможно. Изглежда е разполагал с неограничена работна ръка, а щом е успял да построи хидрографа при Асуан, значи е познавал повече от добре принципите на хидродинамиката. В крайна сметка, животът на египтяните е зависел изключително от годишните наводнения, затова те отрано са започнали да се борят с капризите на реката. Ако повярваме на стареца, не е чудно и тук да е построил някое техническо чудо.

— Но как можем да го докажем?

— Като открием следи от въпросния бент. Да се спре река с размерите на Дандера е изисквало огромни усилия и много материал. Шансът е голям и до наши дни да е останало някое свидетелство за строежа.

— И къде, според теб, той би построил подобен бент? — На Роян й ставаше все по-интересно. — Или казано с други думи, ако ти трябваше да издигаш бент, къде би го разположил?

— Има само едно място, което ми се струва вероятно — отговори й Никълъс, без да се замисли. — Там, където пътеката се отделя от брега на реката и продължава надолу през дола, сиреч — в началото на каньона.

И двамата, като по нечий знак, обърнаха глави нагоре по течението.

— Че какво чакаме тогава? — беше нетърпелива Роян. — Да идем да проверим!

Двамата бяха толкова развълнувани, че ентусиазмът им скоро се предаде и на нищо неразбиращия Тамре. Щом пое нагоре по реката, негърчето още малко и щеше да се разтанцува от радост по тясната пътека, без да обръща внимание на тръните в краката си. Докато изкачат дола и излязат отново на брега на Дандера, слънцето бе слязло в ниското и убийствената жегата бе отминала. Тримата отново застанаха над реката и се загледаха във водопада. Оттук започваше последната, най-тясна и живописна отсечка към майката Нил.

— Ако Таита наистина е построил тук бент — показва с жест Никълъс входа на пролома, — водите на реката съвсем естествено биха

се насочили към дола, от който идваме.

— Изглежда ми напълно възможно — засмя се Роян, а Тамре се присъедини към нея, макар и да не знаеше думичка английски. Харесваше му да стои в компанията на двама весели люде.

— Ще трябва да се кача някъде нависоко, за да снимам терена. Може и да се окажем разочаровани, но доколкото виждам с невъоръжено око, напълно е възможно наистина да е имало бент. — Никълъс заслони очи с ръка и огледа скалите от двете страни на водопада. Представляваха две издължени към небето варовикови канари, които образуваха същински портал пред прииждащите води, закривайки от погледа ръба на високата каскада. — Бих искал да се изкатеря догоре и да огледам местността. Искаш ли да се обзаложим, че ще стигна преди теб?

— Нека видим кой кого — прие Роян предизвикателството и започна да изкачва стръмния склон към ръба.

Задачата не беше никак лесна, а на много места варовикът се беше натрошил и под краката им се образуваха опасни сипеи. Щом стигнаха обаче върха на източната колона на портала, гледката ги възнагради десетократно за усилията.

Точно на север от тях се издигаше мощната снага на платото. Назъбеният му край така бе опънал полите му, че склонът изглеждаше едва ли не отвесен. Зад ръба тук-там се показваха върховете и на планинската верига, заграждаща областта — тъй наречената Чоке, чиито синкави върхове трептяха като птичи пера на фона на яркото африканско небе.

Наоколо пък се разпростираше разчлененото на хиляди отрязъци дефиле на Нил — невъобразим хаос от по-големи или по-малки каменисти хребети и била, някои от които изпъстрени в бяло и пепелявосиво, други — в черно като кожата на африкански бивол, трети — в кървавочервено. Между тях се разстилаха гъсти гори, чиято отровназелена растителност стигаше до самите води на могъщата река. Нагоре по склона зеленото постепенно преминаваше в сивкавокафяво, докато по оголените от унищожителните слънчеви лъчи хълмове не останеха да стърчат само изкривените, сякаш изстискани от нечий могъщи ръце, стъбла на уморените от сушата дървета.

— Навсякъде пустош и следи от хилядолетна разруха — промълви Роян, замаяна от гледката. — Дива, неподатлива на

опитомяване пустош. Нищо чудно, че Таита е избрал тъкмо това място за последна спирка на господаря си. Само при вида на тези зловещи скали всеки натрапник би се уплашил да припари.

Двамата се умълчаха и продължиха да наблюдават величествената картина, която представляваше дефилето на Нил. Умората от дългото изкачване скоро ги напусна, ентусиазмът им се завърна и те се хвърлиха в поредната оживена дискусия.

— Оттук всичко се вижда добре — посочи Никълъс в краката им. — Забелязваш ли как долината се раздвоява като вилица точно преди водопада? А точно от разклона до скалата, на която се намираме сега, е и най-тясната част на коритото. Все едно гледаш човешки врат — натам е тялото, зад нас — главата. Всеки, който помисли да строи бент, би се спрял тъкмо на тази отсечка — извъртя се наляво и посочи долината. — Няма да е трудно водата да бъде пренасочена натам. А щом си свърши работата надолу в пролома, нужно е само да събори бента в средата, за да поеме течението по естествения си курс.

Тамре не сваляше очи от замислените им лица и внимателно слушаше всяка произнесена реплика, нищо, че не разбираше съдържанието ѝ. Каквато и гримаса да направеше Роян, той неизменно я повтаряше. Когато тя кимнеше, и той кимаше, ако се навъсеше, и той се мръщеше, все едно човек ще убива, когато тя се усмихнеше, устата му се разтягаше до ушите.

— Реката ми се струва твърде широка — поклати глава и Тамре веднага направи същото, придавайки си изключително сериозно изражение. — Какъв ли метод са приложили за преграждането ѝ? Дали са използвали само пръст, едва ли...

— Египтяните толкова често са строели бентове и канали за напоителните си работи, че няма как да не са прибегвали до услугите на най-обикновената пръст — разсъждаваше Никълъс на глас. — Но пък винаги, щом са разполагали с камък, са строили съоръженията си с него. Те са били опитни зидари. Ти самата си била в асуанските кариери и знаеш какъв труд е паднал.

— Всъщност, проломът е беден на почва — тръгна в същата посока Роян. — А камъни колкото щеш. Все едно сме попаднали в геологически музей. За каквато скала се сетиш, имаш я пред себе си.

— И аз така смятам — кимна Никълъс. — Вместо да рови цялата област за пръст, Таита ще е строил с камък. В Египет каменни бентове

са се строили много преди неговото време. Нещо повече, ако бентът наистина е бил каменен, то едва ли всички следи от изграждането му са изчезнали.

— Добре тогава, да проверим хипотезата си. Таита е издигнал стената от каменни блокове, след която я е съборил и реката е поела отново по естествения си път. Къде очакваш да открием следи от тези блокове?

— Най-добре да започнем с оглед на евентуалната строителна площадка — предложи Никълъс. — Първо ще проучим теснината, а ако не открием нищо, ще слезем надолу по течението.

Тримата запълзяха надолу към брега, а Тамре кавалерски показваше най-лесния път на любимката си Роян. Всеки път, когато тя спреше да си почине или пък се хлъзнеше по ронливата пътека, той на свой ред се заковаваше на място и я чакаше да продължат заедно. Слязоха до брега и застанаха пред теснината.

— Колко ли висока е трябвало да бъде стената?

— Едва ли е била много висока. Но пък и за да ти отговоря, трябва да пресметна приблизително разликата в земните нива — отвърна Никълъс.

Изкачи се малко по брега и внимателно се вгледа първо в страничните краища на долината, сетне в ръба на водопада. На три пъти се премести на по-удобна позиция, всеки път малко по-високо от предишния. Колкото повече се изкачваше, толкова по-стръмен ставаше скалистият бряг. Най-накрая Никълъс трябваше да се опира на една ръка за склона, но пък и проверката му се струваше задоволителна с резултатите си. Когато свърши с измерванията, викна на Роян:

— Мисля, че тук, където се намирам сега, е бил горният край на бента. Оттук ги смятам пет метра над равнището на реката.

Роян го чакаше на брега и използваше времето да пресмята на свой ред разстоянието до стръмния каменен склон насреща.

— Оттук дотам са около тридесет метра — съобщи тя на Никълъс.

— И аз така смятам — съгласи се той. — Работата не е била малко, но пък е възможна за изпълнение.

— Таита никога не се е плашил от величествените проекти. — Трябваше да събира ръце пред устата си, за да достигне гласът ѝ до него. — Както си застанал там, не виждаш ли някакви следи от

човешка дейност? Таита сигурно е издълбал скалата, за да подпре бента на нея.

Никълъс запълзя по склона, опитвайки се да следва хоризонтална линия. Оказа се почти над самия водопад и нямаше накъде повече да продължи. Предпазливо се смъкна на ниското и се върна при Роян и Тамре.

— Нищо ли не видя? — изпревари го тя и той поклати глава.

— Не, но пък и след четири хиляди години едва ли релефът на скалите ще остане същият, какъвто е бил. Водата навярно е измила всичко. Мисля, че най-умно от наша страна ще е да обиколим долината и да потърсим не е ли останал случайно някой каменен блок, който водите да не са отнесли в пролома. Таита е съборил бента, но напорът на реката все ще е отблъснал нещо и настрани.

И така, тримата тръгнаха надолу в дола и Роян се натъкна на някакъв голям камък, който изглеждаше доста различен от скалите в околността. На големина беше колкото старомоден сандък за дрехи. Макар и зеленината да го покриваше наполовина, горният край — сиреч този, който се виждаше — показваше квадратен ръб. При вида му Роян веднага извика Никълъс.

— Погледни тук — погали гордо откритието си. — Какво мислиш по въпроса?

Никълъс слезе при нея и прокара длани по повърхността на каменния блок.

— Не е изключено да е това, което търсим — прие той, — но за да сме сигурни, трябва да открием следите от лостовете, с които зидарите са го откъртили. Както знаеш, техниката им е била проста: когато отломят от скалата някое по-едро парче, те са пробивали дупка в него и с лостове са го разбивали на колкото части им е било нужно.

Двамата се захванаха да изучават отблизо камъка, но макар Роян да напипа някаква цепнатина, единодушно приеха, че е била издълбана по естествен път. Най-накрая Никълъс заключи, че вероятността каменният къс да е бил откъртен от човешка ръка е четиридесет на сто.

— Няма да ни стигне времето — напомни ѝ и я издърпа далеч от находката. — Остава ни още доста терен за оглеждане.

Продължиха още половин километър надолу, но не намериха нищо. Той даде отбой:

— Дори и при най-силно наводнение, едва ли реката би могла да отнесе блоковете толкова далеч. Да се върнем при водопада и да погледнем няма ли нещо интересно, захвърлено в пролома.

Отново се озоваха на брега на Дандера и Никълъс се надвеси над буйните ѝ води.

— Скалата не е толкова висока, колкото по-долу. До водата няма и тридесет метра — пресметна на око той.

— Мислиш ли, че ще можеш да слезеш? — попита го Роян с тон, издаващ съмнение.

Дори на тази височина, пяната от стоварващата се във вира вода ги пръскаше в лицата, а двамата трябваше да си викат един на друг в ушите, за да се чуят.

— Не и без въже и помощници, които да ме издърпат обратно — рече Никълъс и като намери добра позиция за наблюдение, огледа каньона с бинокъла си. По бреговете на вира имаше разхвърляни доста камъни с различна големина. От водата всички се бяха закръглили, а само един-два бяха достатъчно едри, за да приличат на строителни блокове. По някои от камъните личаха ръбове, с известна доза въображение човек можеше да приеме, че ъглите някога са били прави. Иначе — доколкото всеки се подаваше наполовина над пръските пяна — нищо по гладката им повърхност не издаваше човешка дейност.

— Не мисля, че от такава височина може да се определи произходът на камъните долу. А и да си призная честно, не умирам от желание да се завра отново в казана; не и тази вечер във всеки случай.

— Излиза, че трябва да я караме на голи предположения — седна до него Роян и обви с ръце колената си. Изглеждаше доста умърлушена. — Никой не може да ни каже дали Таита наистина е отбивал реката или не.

Никълъс непринудено я прегърна през раменете в жест на утеха и тя се отпусна блажено в скута му. Двамата се взряха мълчаливо в пропастта под краката им. Най-накрая Роян се отдръпна бавно от прегръдката му и се изправи.

— Май е време да се връщаме в лагера. Колко ли път ни чака обратно?

— Поне три часа. Права си. Докато се приберем, ще се стъмни, а днес е новолуние.

— Странно, колко уморен се чувства човек, когато е хабил силите си напразно — отбеляза лениво Роян и се протегна. — Да бяхме намерили някой от камъните на Таита, с удоволствие бих се излегнала отгоре му да спя. — Едва изрече това и се сепна. — Ники, а той откъде ги е вземал?

— Откъде е вземал какво? — не разбра той.

— Не разбираш ли? През цялото време сме търсили в погрешната посока. Опитваме се да установим къде са отишли блоковете, вместо да си зададем въпроса откъде са взети. Ти сам спомена за кариерите в Асуан. Не би ли трябвало най-напред да открием кариерата, която Таита е използвал за строителните си материали?

— Кариерата ли казваш? — плесна се по челото. — Съвсем права си. Трябваше да тръгнем от началото, не от края. Вместо да си губим времето в търсене на несъществуващи бентове, по-добре да бяхме намерили кариерата, от която са дошли.

— И откъде да почнем да търсим сега?

— Мислех, че ти ще ми кажеш — засмя се Никълъс и Тамре мигом започна да се смее в унисон с него. Това напомни на двамата му покровители за момчето и начина му на живот.

— Мисля, че е най-добре да почнем с Тамре, нашия предан водач — рече Роян и пое ръката на младежа. — Слушай сега, Тамре, слушай ме много внимателно!

Негърът килна глава на една страна в жест, че целият се е превърнал в слух и впери поглед в устата ѝ, в случай че нещо убегне от ушите му.

— Търсим мястото, откъдето идват квадратните камъни. — Изглежда, това не му говореше нищо, защото в очите му се изписа пълно неразбиране. — Преди много-много време в планините са идвали хора, които са къртили камъни от скалите — обясни му по-подробно Роян. — Някъде наблизо те трябва да са изровили голяма дупка. Може би дори в дупката са останали още от квадратните камъни...

Изведнъж на Тамре му просветна и по лицето му огря радостна усмивка.

— Камъкът на Исус! — възкликна той.

Скочи на крака и без да изпуска нито за миг ръката на Роян, хукна надолу по долината.

— Е, Тамре! — помоли го тя. — Не бързай толкова!

Но жалванията ѝ отидоха напразно. Тамре беше до такава степен ентусиазиран, че запя един от познатите си химни на амхарски. Никълъс ги следваше отзад с по-спокойна крачка и ги настигна едва половин километър надолу по склона.

Завари Тамре коленичил на земята с чело опряно о близката скала. Момчето стоеше със затворени очи и усърдно четеше някаква молитва. Роян беше принудена да коленичи до него и да изчака да свърши.

— Какво, по дяволите, правите? — попита безцеремонно Никълъс.

— Молим се — отговори му най-непринудено Роян. — Така нареди Тамре. Трябва да се помолим, преди да отидем при камъка на Исус.

Обърна глава на другата страна, затвори очи и сплете пръсти, вдигнати пред лицето ѝ в молитвен жест. Устните ѝ започнаха на свой ред да повтарят позната молитва.

Никълъс си намери място на някакъв камък в близост до молещите се и зачака.

„Предполагам, че в това няма нищо лошо“, утешаваше се той и гледаше да не прекалява с нетърпението си.

Без да предупреди, Тамре скочи на крака и изпълни кратък танцов номер. Пляскаше с ръце, риташе с крака и чак когато наоколо се вдигна порядъчен облак прах, намери за нужно да спре.

— Готово — рече той с напевен глас. — Вече можем да отидем при камъка на Исус.

Още веднъж грабна Роян за ръката и я заведе до стръмния скалист склон насреща. Буквално пред очите на Никълъс двамата изчезнаха вдън земя и той скочи като ужилен да ги търси с поглед.

— Роян! Къде сте? Какво стана?

— Насам, Ники, ела насам!

Той се доближи до скалата и възкликна от удивление:

— Бога ми! Цяла година да бяхме търсили, никога нямаше да го видим!

Скалата се усукваше около себе си и криеше от погледа таен вход. Никълъс смело влезе и в захлас огледа високите, напълно вертикални стени на своеобразното преддверие. След тридесетина крачки из скалния коридор се озова в открит амфитеатър, широк поне стотина метра и зейнал към синьото небе. За трибуни на амфитеатъра служеше самата скала, в която той беше издълбан, а за опитното око на Никълъс не бе трудно да установи, че скалният състав е същият като на блока, който Роян бе открила в дола.

Древните строители бяха изградили амфитеатъра с волско търпение, дялайки ред по ред в твърдата скала. „Трибуните“ стигаха до самия горен край на кариерата и дори след хилядолетия добре личеше как и в каква последователност са били откъртвани строителните блокове. В цялото съоръжение не можеше да се открие един-единствен ъгъл, който да не е прав. Тук-там из пукнатините бяха израснали рехави храстчета, но като цяло кариерата успешно бе устояла на напора на джунглата. От мястото си Никълъс дори виждаше струпаните в единия ѝ край готови каменни блокове, които така и не бяха влезли в употреба. Откритието до такава степен го беше смаяло, че дълго време не можа да продума. Стоеше безмълвен на входа и бавно местеше поглед от една страна на друга, сякаш искаше да погълне всичко с очи.

Тамре заведе Роян в самия център на кариерата, до един самотен неизползван блок. По всяка вероятност древните каменоделци са били на път да пренесат и него нагоре през дола, защото стените му бяха грижливо одялани и изравнени.

— Това е камъкът на Исус! — пропя с тържествен глас Тамре и коленичи пред четвъртият блок. Роян отново трябваше да се просне до него. — Исус сам ме доведе на това място. Първия път, когато дойдох, той стоеше на камъка. Имаше дълга бяла брада, а в очите му се четеше тъга и милосърдие.

Тамре се прекръсти и започна да рецитира на глас един от познатите му псалми, полюлявайки глава в ритъм със стиховете.

Никълъс се присламчи тихомълком към тях и забеляза многобройните следи от присъствието на чернокожия им приятел. Тамре бе превърнал камъка на Исус в свой личен олтар и с присъщото си благоговение бе принасял жертва след жертва пред своя бог. Върху равната повърхност на блока се търкаляха манерки за медовина и

глинени съдини, повечето от които се бяха пропукали и натрошили от времето. Вътре стояха китки диви цветя, отдавна изсъхнали и пожълтели. Около гърнетата бяха събрани и куп други съкровища, които момъкът бе събирал и подреждал върху олтара — черупки от костенурки, бодли от таралеж, дървен кръст, издялан навярно от собствената му ръка и украсен с шарени парцалчета, герданчета от мъниста, много птичи и животински фигурки, изваяни от синя речна глина.

Никълъс остана неподвижен и почтително изчака двамата молещи се да привършат разговора си с Бог. Свидетелствата, които момчето му даваше за своята дълбока вяра, не можеха да оставят безразличен дори заклет атеист като него. Нещо повече, възхищаваше се на доверието, което Тамре им оказваше, довеждайки ги доброволно на святото за него място.

Най-сетне Роян се изправи и дойде при него. Двата започнаха да обикалят кариерата, без да говорят много. Страхуваха се дори да повишат глас, сякаш се намираха в църква или над нечий свят гроб. На едно място тя протегна ръка и го докосна по рамото. Много от каменните блокове бяха оформени, преди да ги свалят от скалата. Като зародиши в утробата на майка, камъните се държаха за пъпната си връв и никой от древните каменоделци не бе посмял да ги отдели напълно.

Мястото можеше да послужи за прекрасна илюстрация на методите, използвани от древните за извличане на строителен материал. Всеки един от етапите в изработването на каменните блокове бе нагледно показан: на едно място се виждаха отбелязаните от главния майстор линии в скалата, по-нататък — дупките, в които са били пъхнати металните лостове, а в съседство с тях лежаха вече готовите блокове, чакащи да бъдат отнесени на строежа.

Слънцето вече беше залязло и докато свършат обиколката си, в кариерата настана почти пълен мрак. Тримата се настаниха на един от завършените блокове, а Тамре се излегна като кученце в краката на двамата си приятели, без да сваля поглед от лицето на Роян.

— Ако имаше опашка, така щеше да я маха... — усмихна се при мисълта Никълъс.

— Длъжни сме да оправдаем доверието му, просто нямаме право да го разочароваме. За момчето мястото е свято и ние трябва да го

почитаме не по-малко от самия него. Това е личният му параклис, съмнявам се друг път да е водил хора със себе си. Искам да ми обещаеш, че каквото и да стане, няма да нарушим светостта на кариерата.

— Това е най-малкото, което мога да направя — кимна Никълъс и се обърна към Тамре: — Много добре направи, че ни доведе при камъка на Исус. Доволен съм от теб. А госпожата е още по-доволна и от мен.

— Време е да си вървим в лагера — предложи Роян, докато гледаше небето над главите им. Беше се оцветило в мораво и виолетово, отразявайки едва-едва последните слънчеви лъчи.

— Не мисля, че ще е много разумно — възрази ѝ Никълъс. — Нощта ще бъде напълно безлунна и като нищо можем да строшим някой крак в тъмницата. Когато човек се намира на хиляди километри от цивилизацията, не бива и да помисля за подобни рискове. Ще ни е нужна цяла седмица, преди да се доберем до свестен медицински пункт.

— И какво, ще спим тук? — учуди се Роян.

— Защо не? За нула време ще напаля огън, в чантата си имам хранителни таблетки. И преди ми се е случвало, не мислиш ли? Освен това, ти си имаш придружител, никой не може да те упрекне, че си си изгубила честта...

— Защо не, наистина? — засмя се Роян. — Хем утре ще можем да огледаме по-подробно кариерата.

Никълъс стана да събира съчки, но изведнъж се спря и погледна към небето. Роян също чу това, което го беше разтревожило — познатото бръмчение из въздуха.

— Отново хеликоптерът на „Пегас“ — отбеляза Никълъс, без да има нужда. — Чудя се какво ли им е хрумнало да хвърчат по тъмно?

Двамата се загледаха в потъмняващото пред очите им небе. Може би триста метра над тях блещукаха навигационните светлини на вертолета, докато той отминаваше на юг — по посока на манастира.

Никълъс стъкна малък огън близо до входа на кариерата и щом тримата се настаниха около него, раздели поравно таблетките за оцеляване. Бяха сладки и лепкави и трябваше задължително да се прокарат с водата от манерката му.

Пламъците хвърляха призрочни отражения по стените на кариерата, където се разиграваха игри на сенки. Откъм една от нишите в скалата се разнесе нощната песен на козодоя, сякаш дух се опитваше да им предаде нечие послание. Роян потръпна в неясен страх и се приближи до Никълъс.

— Чудя се дали в отвъдното Таита не знае докъде сме напреднали — рече тя. — Имам усещането, че вече сме го разтревожили. Успяхме да разгадаем първата част от ребуса, който ни беше оставил, а той едва ли е предполагал, че това е възможно.

— Следващата ни стъпка ще трябва да бъде посещението на подводната дупка. Виж, ако и там сполучим, със сигурност ще поведем в резултата срещу стария дявол. Ти какво се надяваш да открием там?

— Не смея да го изрека с думи — отговори му Роян. — Мога всичко да урочасам.

— Е, аз пък не съм суеверен, или поне не толкова. Да го кажа ли вместо теб? — предложи Никълъс и тя избухна в игрив смях. Той го прие като знак да продължава. — Надяваме се шахтата на дъното да се окаже вход към гробницата на фараон Мамос. Повече не ни трябвават игралки-зальгалки, целта е самата гробница.

— Нека зло да спи под камък! — кръстоса тя пръстите си, изрече магическата формула и отново стана сериозна. — Според теб какви са шансовете ни за успех? Под успех имам предвид гробницата да е запазена непокътната.

— Ще мога да ти отговоря едва когато сляза отново до дъното на реката.

— И как ще го направиш? Сам каза, че водолазният костюм няма да ти свърши работа.

— Не знам — призна той. — Поне на този етап не знам. Може би ще успеем да влезем с тежководолазни акваланги.

Роян се умълча, изпадайки в размисъл за очакващите ги непреодолими трудности.

— Я не унивай! — скара ѝ се Никълъс и я прегърна. Тя дори не понечи да му избяга. — Винаги имаме с какво да се утешим. Ако

уловките на Таита са толкова трудни за нас, значи са били трудни и за всички преди нас. Аз лично вярвам, че гробницата наистина се намира под водата и че още никой не е успял да се добере до нея.

— Ако обаче входът на гробницата се намира наистина под водата, излиза, че описанията в свитъците са били направени с цел не да упътят, а напротив — да объркат човек. Цялата информация е била веднъж заплетена от самия Таита, втори път — от Дураид и най-накрая — от Уилбър Смит. Изправени сме пред същински лабиринт от верни и неверни указания.

Отново замълчаха. Неочаквано лицето на Роян грейна в щастлива усмивка, огряна от огнените пламъци.

— О, Ники! Такова невероятно предизвикателство. — Но в следващия миг тонът ѝ отново спадна. — Но дали има начин да влезем? Дали изобщо е възможно да се влезе в гробницата?

— Ще разберем.

— Кога?

— Когато му дойде времето. Още не съм обмислил всичко. Това, в което съм убеден, е, че занаят пред плановите ни ще изискват много търпение при съставянето и много усилия при изпълнението.

— Значи няма да се откажеш? — искаше да се увери за сетен път. Знаеше, че никога не би могла да се справи сама. — Проектът не ти се струва прекалено страшен?

Никълъс се изсмя.

— Признавам, че никога не съм предполагал как някакъв си древен египтянин ще ни поведе по такава оплетена следа. Казвах си: ще стигнем до някоя каменна врата, ще ѝ подложим едно рамо и хоп, ето ни вътре. В крайна сметка, нали точно това направи Хауърд Картър, когато откри гробницата на Тутанкамон? Но за да ти отговоря на въпроса, знай, че проектът ми се струва изключително страшен, но какво пък, по дяволите, нека някой се опита да ме спре! Обонянето ми отсега надушва славата, която ще придобием, а очите ми долавят блясъка на златото в недрата на земята.

Докато двамата разговаряха, Тамре се беше свил в праха от другата страна на огъня, покривайки се през глава с мръсната си шама. Навярно през съзнанието му пробягваха всякакви сънища и видения, защото през цялото време не преставаше да бълнува, да се смее или да пищи от страх.

— Чудя се какви ли мисли минават през тази болна главица — обърна му внимание Роян — и какви ли видения го спохождат. Казва, че е видял Исус в кариерата, а доколкото го познавам, сигурна съм, че сам дълбоко вярва в това.

Гласовете им ставаха все по-тихи и лениви, огънят бавно загасваше и малко преди да заспи на рамото на Никълъс, Роян промърмори:

— Ако гробницата на фараон Мамос се намира под нивото на реката, излиза, че съдържанието ѝ ще бъде унищожено от водата?

— Не мисля, че след като Таита си е направил труда да вдига цял бент и да строи гробницата в продължение на петнадесет години, както твърди в свитъците, ще пусне умишлено реката да наводни цялата гробница със съкровищата, нещо повече — да унищожи мумията на покойния фараон — отговори ѝ Никълъс, леко замаян от косите ѝ, които галеха лицето му. — Не, това би попречило фараонът да възкръсне в Отвъдния свят и цялата работа би отишла напразно. Човек като Таита е пресметнал всичко както трябва.

Младата жена се притисна още по-близо до него и въздъхна облекчено. Малко по-късно Никълъс ѝ рече на ухото „лека нощ“, но тя не му отговори. По дълбокото ѝ, равномерно дишане се познаваше, че е заспала. Усмихна се и нежно я целуна по косите.

Никълъс не беше много сигурен какво точно го е събудило. Трябваше му известно време да осъзнае къде се намира и да се огледа. Сети се, че е в кариерата и погледът му се зарея по небето. Луна нямаше, но звездите се бяха надвесили толкова ниско над земята, че почти я заместваха. Роян се бе изтърколила от рамото му и неподвижно спеше до загасналото огнище.

Стана внимателно, за да не я събуди и се отдалечи от двамата спящи, за да се облекчи в тъмното. Нощта беше гробовно тиха. Дори птиците мълчаха, из шубраците не се дочуваха стъпките на никой звяр. Скалите в кариерата още не бяха изстинали напълно след дългите часове, прекарани в унищожителната пещ на слънцето.

Изведнъж шумът, който го беше разбудил, се повтори. Слаб и далечен пукот проехтя из скалите на дефилето, така че не можеше да се определи точно посоката му. И все пак, Никълъс добре си даде

сметка за какво става дума. Твърде често бе чувал подобни тракащи звуци, за да ги сбърка, макар и от такова разстояние.

Някъде из долината се стреляше с автоматично оръжие. Не бяха дълги откоси, само по три изстрела един след друг, което издаваше, че стрелецът е професионалист, отдавна опознал триковете на оръжието си.

Никълъс извъртя китката си, така че бледата светлина на звездите да попадне върху циферблата на часовника му. Беше три и нещо сутринта. Остана да се ослушва още няколко минути, но шумът не се повтори. Най-накрая се върна на мястото си и легна до Роян. Сънят му бе лек и насечен, през цялата нощ се стряскаше и надаваше ухо няма ли да чуе отново стрелба.

Още щом от изток се показаха първите жълто-оранжеви сияния на зората, Роян се събуди и двамата веднага се заеха с доизяждането на кондензираната храна вместо закуска. Докато дъвчеха, Никълъс й каза за звуците, които го бяха събудили през нощта.

— Мислиш ли, че е бил Борис? — попита тя. — Може да е настигнал Мек и Тесай.

— Съмнявам се, че е бил той. Борис тръгна преди няколко дни. Вече трябва да е достатъчно далеч, за да не чуваме стрелбата на оръжието му, още повече, че той стреля с карабина, не с калашник.

— Тогава кой ще е бил според теб?

— Нямам представа. Но никак не ми се нрави. Ще огледаме още веднъж кариерата и — право в лагера. Повече няма какво да търсим из областта. Всичко, което можехме да сторим на този етап, го сторихме. Не ни остава друго, освен да си вървим вкъщи.

Щом стана достатъчно светло, Никълъс изщрака цял филм из кариерата, за да си я има за спомен. За мащаб Роян застана на няколко пъти пред скалата с недовършените блокове. Хареса й да позира и започна да върши маймунджилъци. Яхна най-големия блок и се захвана уж да го налага с чук с ръка, вдигната високо над главата, в стил Мерилин Монро.

Най-сетне благоволиха да напуснат скривалището и да потеглят надолу към пътеката. Бяха като опиянени от успеха на начинанието си. Дватама оживено обсъждаха откритията си, подхвърляха най-различни хипотези и строяха въздушни кули за бъдещето. Докато стигнат розовите скали в долния край на пролома, беше станало късна сутрин.

Там се сблъскаха с неколцина монаси от манастира, които вървяха насреща им.

Дори отдалеч се разбираше, че нещо ужасно се е случило в отсъствието им: от траурните напеви на монасите на Роян й настръхнаха косите. В цяла Африка хората посрещаха по един и същи начин смъртта — с тягостни песни, които да възвестят нейното идване по всички посоки на света. Щом се приближиха повече, забелязаха как монасите грабят с шепи от пръстта под краката си и я изсипват върху главите си, без да спират с жалванията и плача си.

— Какво има, Тамре? — попита Роян момчето. — Иди и разбери!

Тамре изтича напред да посрещне събратята си. Те се спряха насред пътеката и жестикулирайки, надвиквайки се един друг, нависоко започнаха да му обясняват причината за скръбта си. Най-накрая се върна.

— В лагера... Нещо ужасно се е случило. Лоши хора са идвали през нощта. Много от помощниците са мъртви — закрещя той.

— Хайде, да видим какво се е случило! — Никълъс грабна Роян за ръката и я поведе към лагера.

Претичаха разстоянието до лагера на един дъх и завариха пред походната кухня цяла тълпа от монаси. Никълъс ги разбута настрани с лакти и успя да се добере до колибата. Щом се показа най-отпред, мигом се закова на място, стомахът му се преобърна, а лицето му застина в изражение на неподправен ужас. Под син облак от жужащи мухи лежаха опръсканите с кръв тела на готвача и на още трима от прислужниците в групата. И четиримата бяха със завързани зад гърба ръце, явно ги накарали да седнат на колене, преди да ги застрелят хладнокръвно в тила.

— Обърни се! — предупреди Никълъс Роян, която идваше веднага след него. — Гледката не е никак красива.

Но тя не обърна внимание на думите му и застана до рамото му.

— О, небеса! Избили са ги като говеда в кланица — изрече Роян едва-едва.

— Ето откъде е идвала стрелбата, която ме събуди нощес — отвърна й мрачно Никълъс. Направи крачка напред, за да види кои точно са убитите. — Али и Киф ги няма. Къде са? — повиши той глас и се обърна на арабски към насъбралите се хора. — Али, къде си?

Ловецът на свой ред си проправи път сред монасите и излезе напред.

— Тук съм, ефенди.

Гласът му трепереше, а погледът му блуждаеше безцелно на всички страни. По ризата му имаше петна от кръв.

— Какво се случи? — сграбчи го Никълъс за ръката, все едно се страхуваше да не се свлече пред очите му.

— През нощта дойдоха въоръжени мъже. Шуфти. Започнаха да стрелят по колибите, докато спяхме. Дори не ни предупредиха. Просто започнаха да стрелят.

— Колко бяха? Видя ли лицата им?

— Нямам представа колко бяха. Беше тъмно, а аз бях сънен. Щом започна стрелбата, веднага си плюх на петите и се скрих в гората. Бяха шуфти, разбойници. Не хора, а хиени и чакали. Стрелят и убиват ей тъй, без причина... Това са мои приятели, мои братя — посочи той към застреляните и по лицето му потекоха сълзи.

Роян се обърна на другата страна. Повдигаше й се от ужас. Отиде да се скрие в колибата си, но застана като втрещена на входа ѝ. Всичко бе обърнато с главата надолу. Някой дори бе издърпал дюшека ѝ от походното легло и го бе захвърлил на пода. Като сомнамбул тя прекоси тясното помещение и взе брезентовата торба, където държеше книжата си. Обърна я с отвора надолу, но нищо не се изсипа. Бяха я оставили празна. Спътниковите снимки, картите, моменталните снимки, които Никълъс бе направил в гробницата, отпечатъците с молив, които бяха снели от стелата — всичко беше задигнато.

Роян се наведе, вдигна обърнатия дюшек и го върна на мястото му. После седна отгоре му и се опита да събере мислите си. Беше смутена и объркана. Образът на четирите окървавени трупа, надупчени от куршумите на разбойниците, витаеше постоянно пред очите ѝ и ѝ пречеше дори да разсъждава.

След малко в колибата нахълта Никълъс, който за миг огледа пораженията.

— И при мен е същото. Претърсили са целия лагер. Пушката ми я няма, книжата — всичко. Хубаво поне, че носех паспортите и туристическите чекове със себе си... — Той изведнъж се спря и погледна празната торба в краката на Роян. — Да не са...

— Да! — изпревари го тя с отговора си. — Взели са целия материал от проучванията ни и моменталните снимки. Слава богу, че поне филмите са в теб. Цялата история с мен и Дураид се повтаря. Никъде не можем да се чувстваме в безопасност, дори в най-затънтеното кътче на земята. — В гласа ѝ напираше истерия, която всеки момент щеше да избухне. Роян скочи от кревата и се хвърли в прегръдките на Никълъс. — О, Ники, като си помисля какво щеше да стане с нас, ако се бяхме прибрали в лагера снощи... — обви тя с ръце врата му и се овеси безпомощно на раменете му. — Сега и ние щяхме да лежим на слънцето, а мухите да лочат кръвта ни.

— Спокойно, миличко. Да не прибързваме със заключенията. Може да става дума за случайно нападение на разбойници.

— И защо ще крадат записките ни? Какво толкова ценно би открил един шуфта в няколко листа хартия и един топ снимки? И къде е отивал хеликоптерът на „Пегас“ вечерта преди нападението? Нас са търсили, Ники, сигурна съм, че е така. Искали са да ни убият, както убиха Дураид. Биха могли да се върнат всеки момент, а ние дори нямаме оръжие да се защитаваме.

— Така е, признавам, че сме в доста деликатно положение. Колкото по-скоро се махнем, толкова по-добре. Тъй и тъй няма какво повече да киснем тук. Свършихме всичко, за което сме дошли — успокояваше я Никълъс и нежно я полюляваше в прегръдката си. — Не се предавай! Ще спасим каквото можем от цялата бъркотия и веднага тръгваме към чакащите коли.

— Ами какво ще правим с умрелите? — отдръпна се Роян крачка назад и с известни усилия успя да спре сълзите си и да се овладее. — Колко от хората ни са оцелели?

— Али, Салин и Киф са се спасили. Успели са веднага след стрелбата да изскочат от колибите и да се скрият в тъмното. Казах им веднага да се приготвят за път. Вече говорих с един от духовниците. Ще се погрижат за погребението на убитите и ще съобщят на властите, веднага щом им се удаде случай. Но и монасите са съгласни, че атаката е била насочена към нас двамата с теб и че продължаваме да сме в опасност. Сами ни подканват да напуснем възможно най-скоро долината.

След час бяха готови да потеглят. Оставиха цялото оборудване, заедно с личните вещи на Борис, на грижите на Яли Хора. Мулелата

бяха натоварени само с най-необходимото, защото Никълъс твърдо бе решил да не се бави нито минута по пътеката.

Игуменът дори им осигури неколцина монаси, които да ги придружат до края на пролома.

— Само пълен безбожник би посмял да ви нападне, докато Христовият кръст бди над главите ви.

Никълъс влезе в колибата с одраната антилопа, където всичко беше по местата си. Нави изсъхналата кожа на руло и я върза отгоре на един от самарите. С това приготовленията приключиха и той даде знак на мулетарите да подкарат животните.

Тамре бе успял да си намери място сред монасите от ескорта и щом групата пое по пътеката, съвсем естествено се примъкна близо до Роян. Нататък вървяха цял километър под натрапчивото жалеене на останалото монашеско братство, което ги изпроводи до реката.

Жегата беше нетърпима. Из въздуха не се усещаше и най-малък полъх на вятър, скалистите склонове на дефилето се бяха нажежили като скари на слънцето, опитвайки се да подпалят подметките на катерещите се. Потта се изпаряваше още щом попиеше по дрехите и скоро кожата им се покри със здрава корица от бели кристалчета сол. Мультарите, пришпорени от страха, бяха подкарали в убийствена крачка и животните, жестоко ръчкани с пръчки в слабините, щат не щат трябваше да подтичват край тях.

До средата на следобеда бяха изминали целия път от сутринта в обратната посока и отново се оказаха на мястото на някогашния египетски бент. Никълъс и Роян дадоха няколко минути почивка, колкото да потопят глави в хладните води на реката и да измият солта и потта от вратовете си. Застанаха един до друг над водопада и магнаха за сбогом на живописния пролом, където се сбираха всичките им надежди.

— Колко ли време ще чакаме, преди да се върнем? — запита се на глас Роян.

— Не можем да си позволим никакво бавене — отговори й Никълъс. — Дъждовете се задават, а хиените са уловили миризмата и вече са плътно по петите ни. Оттук нататък всеки ден е от изключително значение за делото ни, един час повече и може горещо да съжаляваме.

Роян се загледа за последно в каньона и тихо промълви:

— Още не си спечелил играта, Таита. Гонитбата продължава.

Обърнаха се на другата страна и поеха след мулетата нагоре по пътеката. Вечерта дори не спряха на мястото, където бяха лагерували на слизане, ами продължиха още няколко километра нататък, преди мракът да ги спре принудително. От притеснение не си направиха труда да се настанят удобно, ами се натъпкаха с неквасения хляб и животинската мазнина, които монасите предвидливо бяха взели от манастира, и легнаха да спят. Никълъс и Роян разпънаха спалните си чували един до друг на нагорещените скали и, използвайки част от багажа за възглавници, потънаха в сиви сънища.

На другата сутрин, още призори, докато мулетарите товареха обратно животните, Никълъс и Роян изпиха по голяма чаша силно етиопско кафе. Поосвежиха се и потеглиха нагоре по пътеката.

Изгряващото слънце скоро освети като с прожектор стръмните стени на дефилето и върховете над тях толкова ясно се откроиха на фона на розовото небе, че човек си представяше как с едно движение на ръката ще успее да ги докосне. Както вървяха, Никълъс отбеляза пред запъхтялата се Роян:

— Ако поддържаме тази крачка, навярно ще успеем следобед да излезем от вътрешното дефиле. Не е изключено още тази вечер да стигнем пещерата под водопада.

— Което означава, че ще съкратим с два дни прехода и утре по някое време ще сме при камионите.

— Може и така да стане — рече Никълъс. — Ще се радвам по-скоро да се махнем оттук.

— Да, и аз се чувствам като в капан — съгласи се Роян и огледа каменистите, раздробени като на парчета от мозайка склонове, които ограждаха пътеката и ги караха да следват плътно коритото на Дендера. — Знаеш ли, Ники, през нощта доста размишлявах над ситуацията...

— И до какви заключения стигна?

— Заключение е силно казано. Просто има някои неща, които и досега не ми дават покой. Представи си, че след като са откраднали записките и снимките ни, някой от хората на „Пегас“ се окаже в

състояние да разчете сам надписа. Как ли ще реагират, щом разберат докъде сме стигнали в търсенето?

— Във всеки случай, никак няма да се зарадват — кимна Никълъс. — Но от друга страна, това няма никакво значение, след като се намираме на хиляди километри от цивилизацията. Единственото, което ни остава сега, е да си отваряме очите на четири и да внимаваме да не се побъркаме от паника. Дори и на карабината си не мога да разчитам. Все едно сме ято патици, чакащи ловеца да ги гръмне.

Изглежда Али, мулетарите и придружаващите ги монаси бяха на същото мнение, защото никой и не помисляше да забави крачка. Едва по пладне водачът даде знак за почивка и всички се завтекоха да поят мулетата или да варят кафе. Помощниците му палеха огньове, а Никълъс извади бинокъла си от дисагите на най-близкото муле и започна да катери скалистия склон край пътя. Не много надалеч видя, че Роян се е впуснала да го гони. Изчака я да го настигне и ѝ се скара:

— Трябваше да използваш възможността да починеш, а не да се изтощаваш още повече!

— Хич не ми харесва да се отдалечаваш сам нанякъде. Искам да знам какво си намислил.

— Просто разузнавам обстановката. Трябваше да пратим съгледвачи напред, а не да се втурваме сляпо към опасностите, които навярно ни чакат. Доколкото си спомням от слизането, скоро започва най-коварната отсечка по пътеката. Един Господ знае какво може да ни се случи.

Продължиха да се катерят нагоре, но така и не успяха да излязат на хребета — пътят им беше преграден от отвесна скала, която нямаше как да изкачат. Никълъс си избра най-удобната позиция за наблюдение, която му се предостави, и обходи двата склона на долината с бинокъла си. Паметта не го беше излъгала. Скоро започваше голямото изкачване, теренът ставаше все по-насечен, а растителността изчезваше за сметка на надвисналите във всички посоки скали. Бяха попаднали в нещо като океан от камък, чиито вълни усещат приближаването на брега и се надигат високо към небето, за да се стоварят с все сила върху му. Пътеката продължаваше да следва плътно реката. Брегът представляваше съвсем тясна ивица земя, над която стърчаха като разтворени чадъри зъбери и канари. Капризите на природата бяха изваяли скалите от двете страни на долината в непонятни,

заплашителни форми сякаш пътниците имаха пред себе си замъка на вещицата от филмчетата на Уолт Дисни. На едно място висока канара от червен пясъчник буквално преграждаше пътя и реката беше принудена да се отклони далеч встрани от естественото си русло. Пътеката до такава степен се стесняваше, че водачите трябваше да изтикат мулетата в плитката вода, за да не им се закачат самарите за ръбовете на скалите.

Никълъс първо огледа внимателно самата долина, но колкото и да се взираше, не можа да види нищо подозрително или необичайно. Затова насочи бинокъла си нагоре и започна да изучава каменистите склонове.

В това време прокътят гласът на Али, който ги викаше да слязат.
— Побързай, ефенди! Мулетата са готови!

Никълъс му махна в знак, че го е чул, но отново надигна бинокъла за последно. Погледът му внезапно мярна някъде из скалите блещукаща светлинка, като от отразени слънчеви лъчи. След секунда тя изчезна, но той продължи да се взира в мястото, където я беше забелязал.

— Какво има? — попита го напрегнато Роян. — Какво видя?

— Не съм много сигурен. Навярно нищо особено — отговори той, но така и не свали бинокъла. Може би ставаше дума за метален предмет или за стъклата на нечий друг бинокъл, а защо не и за оптически мерник на снайперист? Но пък и не беше изключено слънчевият лъч да е попаднал случайно на парче слюда или малък планински кристал. Дори някои растения със сочни, лъскави листа създаваха понякога илюзията, че са направени от метал. Никълъс продължи да се взира още известно време в скалата, но отдолу отново се чу неспокойният глас на Али:

— Побързай, ефенди. Мулетарите не искат да чакат!

— Добре, да приемем, че няма нищо. — Никълъс се изправи. — Продължаваме нататък.

Подаде ръка на Роян да не се подхлъзне на някой неустойчив камък и двамата започнаха да се спускат по склона. В този момент отнякъде се разнесе трещенето на свличащи се камъни. Никълъс се закова на място и дръпна Роян да не мърда. Двамата зачакаха с погледи, насочени към синия хоризонт.

Изведнџ над билото се показаха чифт засукани рога, а след това — и цялата глава на стар мъжкар куду с уши, щръкнали напред като трёби на тромпет. От скоростта козината, покриваща гърдите му, се бе развяла тревожно на вятёра. Антилопата се спря на самия рёб на възвишението, но така и не забеляза прилепилите се към земята Никёлъс и Роян. Обёрна глава назад и впери поглед в посоката, откъдето идваше. Слънчев лёч прониза едното ё око и то блесна като огледалце. По напрегнатата стойка на животното можеше да се разбере, че нещо го е подплашило и че това нещо се намира от другата страна на хёлма.

В продължение може би на минута антилопата не помрёдна, а най-сетне, без да си дава сметка за човешкото присёствие в краката си, шумно изсумтя и изчезна в галоп зад хребета. Скоро чаткането на копитата заглёхна в далечината.

— Нещо здравата го е наплашило.

— Какво ли? — чудеше се Роян.

— Може би някой леопард — отговори той и погледна в дола. Керванёт вече беше потеглил, монаси, мулета и мулетари дружно вървяха покрай реката.

— Какво да правим? — продължаваше да пита Роян.

— Би трябвало да огледаме терена напред, ако имахме време, но уви, нямаме — поклати глава Никёлъс.

Керванёт се отдалечаваше със завидна бёрзина от мястото, където бяха спрели. Ако не слезеха веднага да го настигнат, щяха да останат сами на пътя, напёлно беззащитни срещу нечие внезапно нападение. Никёлъс дори не знаеше точно в какво се състои проблемёт, а трябваше да взема светкавични решения.

— Хайде! — даде знак най-после той и двамата се изпёрзаляха до подножието на хёлма. Щом излязоха на пътеката, трябваше да подкарат в бёрз бяг, за да настигнат останалите.

В края на кервана успокоиха крачка и Никёлъс можа отново да насочи вниманието си към високия хоризонт. Все по-застрашително над главите им надвисваха стрёмни канари, които затваряха небето. Вляво от тях течеше бёрзата Дандера и с шума на водите си прикриваше всички останали звуци из долината.

Никёлъс не можеше да се нарече истински разтревожен. Той открай време се гордееше със способността си да предугажда

опасностите, с шестото си чувство, което неведнъж му бе спасявало живота. За по-научно наричаше този си усет „предупредителна система“, но сега системата си мълчеше и не даваше сигнали. Имаше поне няколко възможни обяснения за случайно уловения слънчев отблясък из скалите и още толкова — за тревогата на антилопата.

И все пак, съвпадението беше достатъчно, за да се чувства леко напрегнат и да не сваля очи от заобикалящите ги урви. Ето че по едно време, иззад ръба на скалите вятърът довя някакво изсъхнало листо. То блесна за миг на светлината и литна над долината. Беше толкова дребно и незначително, че едва ли заслужаваше дори да се споменава, но Никълъс с интерес наблюдаваше движенията му и го чакаше да падне на пътя.

Кафявото листо се въртеше из въздуха, описваше кръгове и зигзаги и накрая се залепи на лицето на англичанина. Той вдигна инстинктивно ръка и го улови, преди да е паднало на земята. Без да го поглежда, го стри между пръстите си, очаквайки да се разрони на парченца. За негово учудване обаче листото не се оказа сухо и чупливо, а напротив — меко и гъвкаво, дори леко мазно.

Никълъс разтвори длан и го разгледа отблизо. Разбра, че това изобщо не е листо, ами парченце мазна хартия, кафява и силно прозираща. Изведнъж цялата му предупредителна система зазвъня като пощуряла. Не беше само заради необичайния произход на боклучето в ръката му — макар че и той беше достатъчен да го разтревожи. Не, това, което го уплаши, беше самият характер на хартията. Никълъс вдигна парченцето пред носа си и го помириша. Едва не се задави от силния дъх на азот, който го блъсна в ноздрите.

— Маmicата му, гелигнит! — възкликна той на глас. Нямаше как да сбърка подобна миризма.

В епохата на всевъзможните пластични експлозивни гърмящият гелигнит рядко се употребяваше за военни цели. За сметка на това от услугите му все още се ползваха в минното дело и в търсенето на подземни изкопаеми. Обикновено експлозивът се смесваше с дървесна каша и натриев нитрат и се опаковаше в подобна кафява хартия. Преди да се закачи детонаторът в единия край на фишека, крайчецът на хартията се откъсваше, за да се оголи експлозивът. Самият Никълъс доста си беше играл на младини с подобни вещества, затова трудно щеше да сгреша миризмата в ръката си.

Умът му трескаво заработи. Ако някой ги причакваше над пътеката и беше минирал склона с експлозиви, то случайното отражение, което беше уловил бинокълът му, можеше да е от медната жица, свързана с детонатора, или с някое друго от приспособленията на адската машина. Ако беше така, то навярно атентаторът се криеше в същия този момент някъде зад скалите и чакаше кога да натисне буталото и да вдигне долината във въздуха. Антилопата се беше подплашила именно при срещата си със скрития натрапник.

— Али! — изрева Никълъс по адрес на водача. — Сири ги! Върни всички обратно!

Хукна презглава към челото на колоната, но вътрешният глас му подсказваше, че е твърде късно. Ако горе наистина имаше човек, то той наблюдаваше всяко негово движение. Никълъс нямаше достатъчно време да изтича пред кervана, да обърне мулетата по тясната пътека и да ги изведе обратно в безопасност. Пък и... Той се спря и погледна назад към Роян. Нейната безопасност струваше повече от всичко друго. Вместо напред, той се затича назад и я сграбчи за ръката.

— Бягай! Трябва да се махнем от пътеката.

— Какво става, Ники? — опита се да се съпротивлява Роян, но той грубо я издърпа.

— По-късно ще ти обяснявам — тросна ѝ се Никълъс. — Сега просто ме следвай!

Трябваше още няколко крачки да я влачи насила, преди и тя да се затича с него. Двамата запрепускаха в същата посока, от която бяха дошли.

Не бяха изминали и петдесет метра и цялата скала над главите им хвъркна във въздуха. Само гърмежите бяха почти достатъчни да ги повалят на земята. Сякаш нечия могъща ръка ги беше шамаросала по тила и от удара тъпанчетата им болезнено изкънтяха. Но това не беше нищо в сравнение с ударната сила на взрива, която разклати всичко наоколо. Не беше една-единствена експлозия, а цяла поредица — като пукотевица на огромна картечница, която обсипва с куршуми хребета вляво от тях. В настъпилия хаос от грохот и тътен двамата бегълци дори изгубиха представа за посоките. Притиснаха се един в друг, сякаш всеки се надяваше другият да го предпази от катаклизмите, които искаха да ги погълнат в разрушителната си паст.

Никълъс прегърна дружката си и хвърли бегъл поглед зад гърба си. Вълна от експлозии преминаваше по билото встрани от пътеката. На равни промеждутъци към небето се издигаха стълбове от прах и камънак, които като танцьори, излезли из недрата на Ада, чакаха знак от невидимия хореограф кога да изпълнят впечатляващите си пируети.

Дори и в ужаса пред настъпилата катастрофа, Никълъс отдаде дължимото на злодея, поставил експлозивите по скалите. Подобна изкусна работа можеше да е дело единствено на майстор в занаята. След като изпълнеха краткия си танцов номер, облаците прах се слягаха послушно на земята и на човек можеше да му се стори, че с това разрушението е свършило. Всичко приключваше със сивкаво сияние, което остана да кръжи над хребета. Но след по-малко от секунда целият силует на каменното възвишение се промени пред очите им.

Най-напред стръмната стена, надвиснала над пътеката, започна заплашително да се накланя напред. Никълъс виждаше огромните цепнатини, които нашариха за броени мигове цялата ѝ повърхност и започнаха да се разтварят като чудовищни челюсти. Цели каменни плоскости започнаха да се откъртват от склона и бавно да се свличат надолу, сякаш каменният великан си събуваше гащите. Падащите камъни застрашително застъргаха по сипеите и в следващия миг заваляха като градушка върху повърхността на водата.

Никълъс беше като втрещен от величествената гледка, която се разкриваше пред очите му. Още малко и съзнанието му щеше да се скове в пълна безпомощност. С нечовешки усилия успя да си наложи да разсъждава и да търси спасение. Центърът на веригата от експлозии се намираше по-нагоре по пътеката, приблизително над главите на най-предните мулета. Най-заstraшен от всички беше Тамре, а до него — и Али. Никълъс и Роян се намираха най-отзад на кервана. Навярно бомбаджията ги беше чакал да се озоват под минирания склон, но след като ги е видял да бягат в обратната посока, бързо е натиснал възпламенителя с надеждата да ги настигне.

И все пак, опасността далеч не беше отминала. Експлозията се предаваше в двете посоки и двамата с Роян можеха да се окажат в периметъра на страничните свличания. Без да изпуска Роян, Никълъс огледа склона пред себе си и направи светкавични изчисления докъде ще стигнат пораженията.

Не откъсваше очи от мощната каменна вълна, която започваше да се разбива по пътеката, помитайки едно след друго хора и животни, запокитвайки ги във водите на реката. Водите ги засмукваха като език на огромно чудовище, което блажено ги облизваше, а ако му се стореха жиливи, ги разкъсваше с остриите си зъби от червен камък. Дори и на фона на адския грохот се чуваха жалните писъци на жертвите, попаднали под ударите на злокобния сърп.

Но разрушителната вълна продължаваше да се мести в тяхна посока. Ако бяха застанали под началната експлозия, шансовете им да се измъкнат невредими бяха също толкова нищожни, колкото на гинещите пред очите им спътници. Лека-полека стихията утихваше, но колкото и да се изгубваше началната мощ на взрива, това, което щеше да им се срути на главите, бе достатъчно да ги убие на място.

Нямаше време тепърва да обяснява на Роян какво трябва да сторят; оставаха им броени секунди, в които да потърсят спасение от гибелта. Като я прегърна с две ръце, Никълъс просто се засили и скочи встрани от пътеката — по посока на реката. Почти веднага кракът му стъпи в празното и двамата се затъркаляха надолу, прегърнати в смразяваща хватка. Десетина метра по-надолу пътят им бе запрещен от широка скала, навярно с големината на двуетажна къща, издадена над реката. Леко издигнатият ѝ външен край беше достатъчен да убие скоростта им и дори да ги спре.

И двамата бяха на път да изгубят съзнание, но все пак Никълъс намери сили да се изправи и да изтегли Роян зад прикритието на голямата скала. Откриха една удобна цепнатина, където се прислониха и зачакаха. Щом усетиха как първият по-голям отломък се откъртва от склона, двамата се прилепиха плътно до скалата и от напрежение дори дъхът им секна. Камъкът се търкаляше като гумена топка по земята и след всеки удар подскачаше високо към небето. Колкото повече слизаше към реката, толкова по-голяма ставаше скоростта му и най-накрая се фрасна с адска сила в заслона им. От сблъсъка здравата скала потрепери като нежна струна, отекваща в ушите им като църковна камбана. Хвърчащият отломък се издигна за последно над главите им и завъртайки се във въздуха с грохот се стовари във водата. Под тежестта му се надигна мощна вълна, която отнесе като с нож и двата бряга.

Но това беше само предвестник на истинската буря, която загърмя из небето над двамата бегълци. Имаха чувството, че

половината планина се е срутила от взрива. При всеки следващ удар, от скалата, зад която се криеха, се откъртваха по-малки или по-големи каменни отломки, а въздухът се изпълваше с бял прах и мирис на сярата от искрите. Каскадата се свличаше в голямата си част към реката, но често някой камък се стоварваше току пред тях, а парчетата, избити от канарата зад гърба им, се ръсеха по главите им.

Никълъс се примъкна пред Роян и я закри с тялото си. В следващия миг от черепа му рикошира отскочил камък и ушите му отново писнаха. От удара зъбите му изтракаха, но колкото и да беше любопитен да погледне нагоре, устоя на изкушението и продължи да се вира единствено надолу към реката. Между космите над дясното му око потече нещо топло и лепкаво, което си проправи път по едната му страна и като някое животинче започна да го лази все по-надолу и надолу. Едва когато стигна до равнището на устата му и той усети металическия вкус на нещо солено, Никълъс си даде сметка, че е кръв.

От финия прах гърлата и на двамата започнаха да горят и в унисон с грохота от свличащите се камъни Роян и Никълъс изнесоха шумен кашлящ дует. Очите им също пострадаха и в крайна сметка трябваше да ги държат плътно затворени, без дори да помислят да поглеждат.

Огромна каменна плоча с големината на железопътен вагон се удари в земята някъде при пътеката, отскочи и се озова на броени метри встрани от тях. Пръст се разхвърча във всички посоки и в стремежа си да се защити, Никълъс с все сила притисна диафрагмата на Роян. Тя изпусна целия си въздух и от силната болка дори помисли, че ѝ се е счувило ребро.

Но лека-полека каменният порой отслабна. Големи отломъци — такива, от които всеки път им спираше дъхът — профучаваха все по-рядко над главите им и най-накрая единственият шум, който продължи около тях, бе от сипещата се пръст и търкалящите се камъчета, които си търсеха отново място под слънцето след преживяния катаклизъм. Постепенно и това бе погълнато от шума на течащата вода на реката.

Никълъс уморено надигна глава и с усилено мигане се опита да изчисти праха изпод клепачите си. Роян се размърда зад него и той се дръпна отново встрани, за да я остави да поседне. Двата се изгледаха продължително. Лицата им бяха скрити под бели маски

сякаш от театрален грим, а косите им приличаха на перуки от епохата на френското Просвещение.

— Тече ти кръв — отвори най-сетне уста Роян. От праха, а и от сковалия я ужас, гласът ѝ бе станал дрезгав до неузнаваемост.

Никълъс вдигна ръка до лицето си и обърса лепкавата бяло-червена смес по бузата си.

— Драскотина — рече той. Ти как си?

— Мисля, че съм си навехнала коляното. Докато се търкаляхме, усетих как кракът ми се огъва от удара в земята. Не мисля, че е сериозно. Почти не ме боли.

— Значи трябва да се считаме за незаслужено големи късметлии. Никой нормален смъртен не би оживял след подобно преमेждие.

Роян направи опит да се изправи, но той сложи ръка на рамото ѝ и я върна на мястото ѝ под скалата.

— Нека почакаме! Целият склон над нас е разбит, нищо не е стабилно. Трябва да мине време пластовете да улегнат, дотогава много случайни камъни тепърва ще се свличат. — Той свали копринената кърпа от врата си и ѝ я подаде да се изчисти. — Освен това не искаме... — но предпочете да не довършва изречението си.

Докато се бършеше, Роян го попита с трептящ гласец:

— Искаше да кажеш нещо?

— Освен това не искаме да покажем на ония гадни копелета, че сме още сред живите. Току-виж слезли да довършат започнатото с подръчни средства. По-добре да помислят, че най-после са успели стопроцентово.

Тя го зяпна:

— Какво, мислиш, че стоят горе и ни наблюдават?

— Можеш да си сигурна, че е така — отвърна ѝ мрачно Никълъс. — Сигурно се готвят да празнуват, че най-после са се отървали от теб. Нищо няма да спечелим, ако си покажем главите, само ще им развалим удоволствието.

— Ти откъде разбра какво ще се случи? — изведнъж смени темата Роян. — Ако не ме беше сграбчил така... — От вълнение дори не можа да се доизкаже.

Никълъс ѝ обясни с няколко изречения за мазната хартийка, която бе попаднала в ръцете му.

— Най-лесното нещо на света е да си избереш някоя тясна котловина и да минираш скалите над нея...

Но тъкмо се зае да описва техниката на взривяване, когато из въздуха се разнесе до болка познатото бръмчене на хеликоптерни двигатели, които се гласят да издигнат машината във въздуха.

— Бързо — сепна се Никълъс. — Прилепи се колкото се може по-близо до козирката — избута той Роян обратно до скалата. — Да не си мръднала! — Тя му се подчини, без да продума, а той легна до нея и с пълни шепа посипа и двамата с бял прах и ситен камънак. — Не мърдай! Каквото и да става, не се показвай!

Облегнаха глави и се заслушаха в шума от приближаващия вертолет. Скоро машината надвисна над пътеката, след което започна да се движи нагоре-надолу по извивките на реката. В един момент перката ѝ се завъртя почти отвесно над скалата, зад която се бяха притаили, и косите им се разпиляха под силата на въздушното течение.

— Търсят оцелели — ставаше все по-мрачен Никълъс. — Не мърдай. Още не са ни забелязали.

— Но ако са ни наблюдавали преди взрива, трябва да знаят къде сме се намирали и да дойдат право насам — разсъждаваше Роян. — Нещо ги е объркало.

— Не е трудно да изгубят следите ни сред цялата тази лавина от падащи камъни. Никога не могат да бъдат сигурни къде ще ни намерят. — Шумът от моторите започна да се измества нагоре по реката и Никълъс предупреди спътницата си: — Ще рискувам да надзърна, колкото да сме сигурни, че са от „Пегас“. То не че тук е пълно с хеликоптери, но знае ли човек... Ти не се показвай!

Бавно и предпазливо надигна глава и, поглеждайки хеликоптера, всичките му подозрения се потвърдиха. На около километър нагоре по течението бавно се оттегляше джет рейнджърът с цветовете на „Пегас“. Беше обърнат с опашката към Никълъс, затова той нямаше как да види кой седи в кабината. Миг преди Никълъс да се върне зад прикритието си, пилотът смени скоростта и хеликоптерът започна да набира височина.

Издигайки се над долината, машината се насочи на север и от този ъгъл Никълъс успя да различи лицата на всички пътници. На предната седалка до пилота седеше, както преди, Джейк Хелм, зад него се мъдреше мутрата на полковник Ного. И двамата се пулеха към

ниското, но след секунди вертолетът се намираше високо над околните хребети и укритието се изгуби от полезрението им. Убийците се насочиха нагоре към ръба на дефилето и скоро шумът от моторите окончателно се стопи в далечината. Никълъс изпълзя иззад канарата и помогна на Роян да се изправи.

— Няма никакви съмнения. Знаем с кого си имаме работа. Във вертолета бяха Хелм и Ного. Сигурно Хелм е бил отговорникът по минирането, а Ного е командвал среднощния разстрел. Всекиму според призиванието... И така, всичко се оказа както го мислехме. Който и да стои зад „Пегас“, той е нашият истински враг. Хелм и Ного са просто инструменти в ръцете му.

— Но Ного е офицер от етиопската армия — опита се да му възрази Роян.

— Добре дошла в Африка — пошегува се той, без дори да се усмихне. — Тук всичко е за продан, стига да му платиш цената. От членове на правителството до офицери в армията, разлика няма. — Така се беше намръщил Никълъс, докато изричаше последните думи, че прахът от лицето му се изръси от само себе си. — Сега обаче ни остава да разрешим една много тежка задача — как ще се измъкнем от долината и как ще се върнем в цивилизацията.

Погледът му обиколи целия склон нагоре. Огромното свлачище беше затрупало дълга отсечка от пътеката.

— Няма да можем да минем оттам — отсъди Никълъс и хвана Роян за ръка. Когато обаче тя понечи да го последва, устата ѝ се разкриви от болка, а тежестта ѝ от само себе си се пренесе върху десния крак.

— Коляното! — оправда се Роян и смело се усмихна. — Няма нищо, ще ми мине.

Така или иначе, куцаше, което допълнително усложняваше бавното им, предпазливо придвижване. При всяка зле премерена стъпка и двамата примираха от страх да не ги помете някой случаен камък. Най-накрая, за по-сигурно, нагазиха до кръста във водата.

Роян застана зад Никълъс и проми раната му от кръвта и мръсотията.

— Не зле — успокои го тя. — Няма нужда от шев.

— В чантата си нося туба бенадин — рече Никълъс и го измъкна. Роян намаза раната с жълто-кафявата течност и я превърза с кърпата

му.

— Така е добре — потупа го по рамото.

— Слава богу, че никога не се разделям с торбата си — отбеляза гордо той и дръпна ципа. — Поне разполагаме с малко храна и някои полезни нещица. Следващата точка от програмата ни е да потърсим други оцелели.

— Тамре! — сети се изведнъж Роян.

Двамата започнаха да газят покрай брега. На места реката беше буквално задръстена от струпалите се каменни отломъци и купищата пръст покрай тях. Някъде се образуваха дълбоки вирове, където водата им стигаше до под мишниците и Никълъс трябваше да вдига чантата високо над главата си. Най-сетне решиха да се доберат до сушата, но коварните камъни на няколко пъти се заклащаха застрашително под краката им.

След известно време се натъкнаха на телата на двама монаси, смазани от скалите и погребани наполовина под огромната им маса. Дори не се опитаха да ги освободят от затисналата ги тежест. От едно от мулетата се подаваше само някакъв крак, останалото се губеше под камънака. Дисагите се бяха разтворили при падането и по земята лежаха разхвърляни различни вещи. Сред тях Никълъс намери кожата, рогата и копитата на дик-дика. Бързо се хвърли да ги спасява, прибирайки ги в ръчната си чанта.

— Само допълнителен товар — упрекна го Роян.

— Половин-един килограм, не повече, но си струва.

Продължиха нататък и кажи-речи стигнаха до мястото, където за последно бяха видели Тамре и Али. Прекараха почти цял час в напразно търсене, но не намериха следи нито от единия, нито от другия. Склонът над пътеката бе едва ли не изравнен със земята: разхвърляна пръст, огромни каменни късове на всички посоки, пречупени и изкоренени храсти и дървета.

Роян се изкатери докъдето успя да я завлече навехнатият крак, сви ръце на фуния пред устата си и завика във всички посоки:

— Тамре! Тамре! Тамре!

Ехото поде гласа ѝ и го разнесе из цялата долина.

— Мисля, че трябва да го отпишем — обади се Никълъс. — Малкото дяволче лежи някъде погребано под скалите. Търсихме го цял

час, нямаме повече време за губене. Ако искаме сами да се спасим, трябва да тръгваме още сега.

Но тя не обърна внимание на забележката му и продължи да драпа по свлачището, без да се плаши от сипеите, които всеки момент можеха да я понесат обратно към реката. В същото време отдалеч си личеше, че болките в коляното не я оставят нито за миг.

— Тамре! Отговори ми — крещеше Роян на арабски. — Тамре! Къде си?

— Роян! Стига толкова. Ще се контузиш още повече. Обричаш и двама ни на излишни рискове. Откажи се!

Никълъс се опитваше да я вразуми, но също дочу нечие слабо пъшкане нагоре по склона. Роян продължи да се катери по посока на звука, а камъните под нея често поднасяха и я връщаха там, откъдето бе тръгнала. Най-накрая, след изтощителни усилия стигна, където искаше, и започна да надава писъци на умряло. Захвърли чантата си на една страна и с бързи крачки я настигна. Озовавайки се до нея, и неговите краката се подкосиха от ужас.

Тамре лежеше като побит сред купищата натрошен камънак. Лицето му беше до такава степен обезобразено, че човек трудно можеше да го познае. На места кожата беше свалена от острите ръбове на скалите. Роян вече бе положила измъчената му глава в скута си и чистеше с ръка запълнените му с прах ноздри, за да му позволи да диша свободно. От устата на момчето се спускаше струйка кръв, а когато Тамре повторно простена, между зъбите му бликна същинска вада. Роян понечи да избърше каквото може, размазвайки кръвта по брадичката му.

Тялото му бе погребано докъм гърдите. Никълъс се захвана да разчиства, но скоро се отказа: беше напълно безнадеждно. Цял каменен блок, голям колкото маса за билиард, бе легнал върху жертвата. Тежеше поне няколко тона и за да бъде повдигнат, бяха нужни усилията на много хора. А дори да притежаваше исполинска сила и да разбуташе скалата, Никълъс само щеше да доразмаже и без това натрошените кости на затиснатия.

— Направи нещо, Ники — помоли го шепнешком Роян. — Трябва да му помогнем.

Но Никълъс само я изгледа и поклати глава. В очите ѝ напиха сълзи, които пробиха през затворените ѝ клепачи и закапаха по

обърнатото към небето лице на Тамре. Солените им струйки размиха кръвта, оцветявайки накъсаната му кожа в розово.

— Не можем просто да стоим и да го гледаме как си отива — не се примиряваше със съдбата Роян и при думите ѝ Тамре отвори очи и я погледна.

Въпреки кръвта, устата му се сви в усмивка, която огря разраненото му, покрито с прах и мръсотия лице.

— Мамо! — прошепна той. — Ти си моята майка. Ти си толкова добра. Обичам те, мамо.

Словата му бяха прекъснати от мощен спазъм, който скова цялото му тяло. Лицето му се разкриви в предсмъртна агония, от гърлото му излезе приглушен стон, след което устата му безпомощно се усмихна. Извъртя глава на една страна, а раменете му останаха вдървени, сякаш два пъти по-тежки отпреди малко.

Роян остана дълго време да седи неподвижна и да плаче тихо, но болезнено над застиналото му тяло. Най-накрая Никълъс леко я докосна и ѝ прошепна:

— Той е мъртъв, Роян.

Тя му кимна вместо отговор.

— Знам. Издържал е, колкото да се сбогува с мен.

Никълъс се отдалечи, оставяйки я да поплаче за изгубения си приятел, но накрая отново я прекъсна:

— Трябва да тръгваме, скъпа.

— Прав си. Но ми е толкова тежко да го оставя на това проклето място. Той никога не си е имал никого. Беше толкова самотен. Нарече ме своя майка. Мисля, че наистина ме обичаше.

— А аз съм сигурен, че те обичаше — увери я Никълъс и повдигна трупа на момчето, за да ѝ помогне да стане. — Слез и ме изчакай. Ще се погрижа, колкото мога, за тялото му.

Прибра ръцете на Тамре пред гърдите му и сви пръстите му около сребърното разпятие, което момчето носеше до сърцето си. Събра купчина камъни и го покри от край до край, за да не позволи на гарваните и чакалите да се докопат до останките му.

Слезе до реката, където го чакаше Роян, и грабна обратно чантата си.

— Да тръгваме — подкани я Никълъс.

Тя избърса с ръка сълзите от лицето си и кимна.

— Вече съм готова.

Нагазиха из плиткото нагоре по течението, което им създаваше големи трудности. Свлачището беше запретило половината корито и водите се промъкваха между цепнатините. Най-после двамата бегълци се озоваха в края на огромното свлачище и започнаха да катерят стръмния бряг. След доста мъки успяха да използват благополучно на пътеката.

Дадоха си минутка почивка и погледнаха за последен път назад. От калта реката бе станала червено-кафява. Когато водите стигнеха при манастира, монасите щяха да разберат, че се е случило нещо страшно. Дори да не бяха чули гърмежите, подобен феномен нямаше как да не ги разтревожи. Все някой щеше да се качи да види какво се е случило. Все някога щяха да изровят телата на загиналите и да им уредят прилично погребение. Мисълта донякъде утеши Роян, която започваше да се сеца, че най-трудното тепърва предстои и че ги очакват цели два дни усилено изкачване.

Едва сгъваше крака си, но всеки път, когато Никълъс ѝ предложише помощта си, тя гордо отказваше.

— Всичко е наред. Просто коляното ми се е схванало, няма нищо сериозно.

И за да не му позволи да огледа коляното ѝ отблизо, държеше винаги да върви пред него по пътеката.

През деня приказваха малко. Никълъс не се опитваше да нарушава печалното ѝ спокойствие, а пък и сам се чувстваше по-добре оставен на мислите си. Роян имаше сравнително рядката дарба да не кара хората да се чувстват неловко само защото не знаят какво да си кажат. Това, че мълчеше, не означаваше, че е загърбила всичко. Напротив. Едва в късния следобед се поспряха да починат и подеха отново належащите теми.

— Ако има нещо добро в цялата тази трагедия, то е, че в „Пегас“ вече ни мислят за умрели и няма да си направят труда да ни търсят отново. Вече няма нужда да проверяваме пътеката пред себе си — утешаваше се на глас Никълъс.

Разположиха се за през нощта в самото подножие на голямото изкачване. Никълъс все пак предпочете да се отдалечат встрани от пътя. Намери един малък, горист дол и запали слаб огън, незабележим откъм пътеката.

Роян престана да се съпротивлява и му позволи да види коляното ѝ. Беше подуто и посиняло, кожата се пареше от насъбралата се кръв.

— Не трябва да ходиш с такъв крак — отсъди Никълъс.

— Пита ли ме някой? — вдигна рамене Роян и той нямаше какво да ѝ отговори.

Намокри кърпата си с вода от манерката и стегна коляното ѝ, колкото да не спре кръвообращението. След това бръкна в спасителната си чанта и извади кутийка с таблетки против вътрешни инфекции. Накара я да глътне две.

— Вече започвам да се чувствам по-добре.

Поделиха си последната кондензирана храна и се излегнаха край огъня. Не смееха да повишат глас — до такава степен ги бяха разтърсили днешните събития.

— Ами какво ще се случи, когато се качим на платото? — започваше да се пита Роян. — Дали колите ще ни чакат, където ги оставихме? Хората, които Борис остави да ги пазят, още ли ще са там? Какво да правим, ако отново се сблъскаме с хората от „Пегас“?

— Не мога нищо да ти отговоря. На всеки проблем ще му търсим разрешението, когато се появи.

— Изгарям от нетърпение да се приберем в Адис Абеба и да съобща в етиопската полиция за убийството на Тамре и останалите. Ще накараме Хелм и бандата му скъпо да платят за това безобразие.

Никълъс не ѝ отговори веднага.

— Не съм сигурен, че това би било най-мъдрото решение — рече най-накрая той.

— Какво искаш да кажеш? Та ние бяхме свидетели на преднамерено убийство. Не можем да позволим да им се размине току-тъй.

— Недей забравя, че смятаме пак да дойдем в Етиопия. Ако отсега вдигнем толкова шум, цялата долина ще се изпълни с полиция и войска. Току-виж ни попречили да открием гробницата. Няма смисъл да доставяме подобна радост на Таита.

— Не се бях замислила — разколеба се Роян. — И все пак, това си беше чисто убийство. А Тамре...

— Знам, знам — опита се да я успокои Никълъс. — Но има други, много по-сигурни начини да си отмъстим на „Пегас“, от този да търсим справедливост от етиопските съдилища. Спомни си, че дори

човек като Ного работи за удоволствие на Хелм. Видяхме го в хеликоптера. Ако „Пегас“ могат да си позволят заплатата на един полковник, какво им пречи да наемат всеки друг на свое разположение? Началникът на полицията? Върховният главнокомандващ? Членове на правителството? Още нямаме и представа докъде са стигнали пипалата на врага ни.

— Не се бях сетила — призна си Роян.

— Отсега нататък при всяко свое действие трябва да се съобразяваме, че сме в Африка. Нека вземем пример от самия Таита. Та нима не доказва той със своите измислени папируси, че е майстор на хитростта и заблудата? Никого няма да обвиняваме открито. Най-добре би било да се измъкнем тихомълком от страната и да оставим всички убедени, че сме били погребани под каменната лавина. Така ще можем да се върнем безпрепятствено, когато пожелаем. За нещастие, не вярвам, че ще ни се удаде толкова лесно. Отсега нататък трябва да внимаваме с всеки наш жест или постъпка.

Роян впери поглед в танцуващите пламъци и накрая въздъхна:

— Казваш, че имало и по-добър начин да си отмъстим на „Пегас“. Как по-точно?

— Ами, много просто. Като им измъкнем съкровищата на Мамос под носа.

За пръв път през този трагичен ден Роян си позволи да се засмее.

— Прав си, разбира се. Който и да е собственикът на „Пегас“, щом е способен да убива с толкова лека ръка, значи държи изключително на това, което търсим. Да го лишим от мечтаните съкровища, ще е почти толкова болезнено за него, колкото е загубата на близките ни хора за нас.

Двамата бяха толкова уморени, че се събудиха малко преди изгрев. Роян побърза да стане, но още при първото си движение болезнено изпъшка и се отпусна обратно на земята. Никълъс отиде при нея и тя дори не посмя да го спре, когато взе крака ѝ в скута си и започна отново да го оглежда.

Той свали превръзката и при вида на болното коляно сбърчи вежди в страшна гримаса. Беше кажи-речи с удвоен размер, подутината беше придобила цвят на синя слива. Никълъс отново намокри кърпата и завърза коляното. Даде ѝ да глътне последните две таблетки от лекарството за дезинфекция и ѝ помогна да се изправи.

— Как го чувстваш? — попита той тревожно, при което Роян направи няколко демонстративни крачки и смело му се усмихна.

— Ще го пораздвижа и ще ми мине, сигурна съм.

Никълъс обаче хвърли поглед на стръмното изкачване, което тепърва ги чакаше. Отвесният склон криеше истинското разстояние, което им оставаше да изминат, но той добре си спомняше колко опасна и усукана е пътеката до платото. Само слизането им беше отнело цял ден.

— И аз мисля, че ще ти мине — окуражи я Никълъс и я подхвана под ръка. — Облегни се спокойно на рамото ми. Все едно се разхождаме в парка.

Цялата сутрин премина в нескончаемо бъртане по баира. Колкото повече се изкачваха, толкова по-стръмна им се струваше пътеката. Роян нито веднъж не се оплака от болките, но по обилната пот, която течеше по преbledнялото ѝ като пепел лице, Никълъс добре разбираше какво ѝ е. Стана обяд, а те се намираха далеч от водопада. Никълъс почти ѝ нареди да си почине. Нямаха нищо за ядене, но Роян жадно отпи от манерката. Той не се опита да я ограничава, вместо това само изплакна собствената си уста.

Когато обаче станаха да продължат, тя хлъцна от болка и толкова застрашително се олюля, че ако не беше спътникът ѝ да я подхване, щеше да се изпързала по склона.

— По дяволите! — изруга горчиво. — Този път се схвана напълно.

— Голяма работа — махна с ръка Никълъс и отвори чантата си. Изхвърли всичко, за което не беше сигурен дали ще му послужи и остави само най-важното, както и кожата от дик-дика. Навия я на

топка, натика я на дъното на опразнената торба, дръпна ципа и върза чантата около кръста си. Бодро се усмихна на съдружницата си и ѝ предложи гърба си.

— Хайде, кльощавичката ми, скачай отгоре.

— Не можеш да ме носиш по подобен склон — изглежда Роян с ужас пътеката нагоре, стръмна като стълба в средновековна кула.

— Друг влак на тази гара не минава, госпожо — уведоми я Никълъс и отново ѝ предложи гърба си. Не ѝ оставаше друго, освен да го яхне.

— Нямаше ли да е по-добре да хвърлиш кожата на дик-дика? — попита за всеки случай тя.

— Не си го и помисляй! — тросна ѝ се той и пое нагоре.

Изкачването ставаше бавно и мъчително. След броени крачки дишането му се утежни достатъчно, за да му пречи да говори, и той понесе товара си в смразяващо мълчание. Скоро ризата му плувна в пот, но Роян не се притесняваше нито от нея, нито от силната мъжка миризма, която се носеше изпод мишниците на Никълъс. Напротив, чувстваше се по-спокойна и уверена.

На всеки половин час Никълъс си даваше почивка и полагаше Роян на земята. Оставаше неподвижен и със затворени очи, изчаквайки пулсът му да се успокои. Когато сметнеше, че е отпочинал, отваряше блажено очи и ѝ се усмихваше, сякаш ги чакаше поредната игра. Изправяше се и ѝ подвикваше: „Три, четири!“, а тя се хващаше за раменете му и двамата отново потегляха.

С всеки изминал час шегичките на Никълъс ставаха все по-сухи и принудителни. Стана късен следобед, краката му едва се отлепяха от твърдата земя, пред всеки по-стръмен завой трябваше да почива и да събира сили за атака. Щом се окажеха пред някой по-труден участък, Роян доброволно слизаше от гърба му, подпираше се на рамото му и двамата полекичка куцукаха нагоре. Но дори и в подобни мигове, тя усещаше, че приятелят ѝ е пред прага на изтощението.

Най-сетне завиха зад поредната скала, препречваща погледа им. И двамата не можеха да повярват на очите си: насреща им беше водопадът, чиито пенести струи скриваха като със завеса заветната пещера. Никълъс се домъкна с последни сили до тайното убежище и внимателно остави Роян на земята. В следващия миг се просна до нея и застина неподвижен като мъртвец.

Беше вече тъмно, когато събра достатъчно сили да отвори очи и да поседне. Роян беше донесла от съчките, които монасите предвидливо бяха складирали в пещерата, и бе успяла да запали малък огън.

— Добро момиче — похвали я той. — Ако някой ден си търсиш работа като домашна прислужница...

— Не ме подлагай на подобни изкушения — отклони предложението му Роян и застана зад гърба му да огледа раната. — Хубава, зарастваща драскотина — успокои го тя и в следващия миг някак инстинктивно притисна главата му в скута си, галейки прашната му, мазна от пот коса. — О, Ники! Как ще мога да ти се отблагодаря за това, което направи днес за мен?

Идеше му да каже думите, които първи му дойдоха на ум, но дори и след подобно физическо изпитание не бе изгубил дотам разсъдък, че да се изпусне. А и умората пречеше на общителността му. Единственото, което му оставаше, бе да се отпусне в прегръдките ѝ и да се радва на допира с тялото ѝ, без да поема сам инициативата — навярно би я подплашил.

Най-накрая Роян леко се отдръпна и седна на мястото си.

— Дълбоко съжалявам, сър, че домашната ви прислужница няма да ви предложи пушена съомга и шампанско за вечеря. Какво ще кажете за чаша планинска вода, чиста и живителна?

— Мисля, че не сме я закъсали чак дотам — възрази ѝ Никълъс.

Бръкна в спасителната си чанта и извади електрическото си фенерче. Освети пода на пещерата и избра хубав, объл камък с големината на дланта му. Вдигна камъка с дясната си ръка и заигра със светлината на фенера по мрачния таван. Почти веднага се дочу плясък на криле и наплашените скални гълъби тревожно загукаха по нишите из дъното на пещерата. Никълъс се настани в удобна позиция под тях и ги заслепи с мощния лъч.

С едно-единствено мятане уцели две от птиците, които се завъргаляха, писукайки по пода. Останалата част от ятото размаха панически криле и, разхвърчавайки се като взривен шрапнел, хукна да се спасява в тъмната нощ. Никълъс скочи върху двете си жертви, грабна ги и с добре овладян жест на китките прекърши вратовете им.

— Какво ще кажеш за една сочна птича мръвка? — попита той и се върна до огъня.

Тя — излегната на лакът, той — седнал по турски, всеки си хареса по един гълъб и се залови усърдно да скубе перата му, оцветени в сиво, кафяво или виненочервено. Дори когато чистеше вътрешностите, Роян не изklinчи от неприятната задача — още една черта, която я отличаваше от повечето жени, познати на Никълъс. Като се прибавеше и стоическото ѝ мълчание, въпреки непрестанната болка в коляното, той не можеше да не се възхити на коравата си спътница. Вече на няколко пъти тя му доказваше, че я бива за партньор. А това само подсилваше чувствата му към нея.

Роян внимаваше да не пропусне някоя случайна перушинка по розовата кожа на оскубаната птица, но подхвана по-важни теми:

— Вече няма съмнение, че материалите, откраднати от лагера ни, са попаднали в ръцете на „Пегас“.

— И аз си мислех същото — рече Никълъс. — А от антената в базата им знаем, че имат възможност за спътникови комуникации с шефа си. Можем да сме повече от сигурни, че Джейк Хелм не си е губил времето, и е пратил всичко на голямата клечка, която и да е тя.

— Така че нашият скрит враг вече разполага с целия надпис от гробницата на Танус. Знаем, че и седмият папирус е в ръцете му. Дори той самият да не е специалист египтолог, сигурно си е намерил кой да му превежда съдържанието. Съгласен ли си?

— Предполагам, че сам може да разчита йероглифи. За да стига до подобни крайности, трябва да е запален колекционер. Познавам неколцина от този тип. За тях колекционирането на вещи се е превърнало в повече от смисъл на живота.

— И аз познавам един такъв, между другото — усмихна се Роян. — Дори може да се каже, че сега се е излегнал сравнително близо до мен.

— Всичко ще си призная! — вдигна ръце в знак, че се предава Никълъс и весело се засмя. — Но в сравнение с други си оставам просто аматьор, който от време на време си убива скуката с някоя и друга разходка из непознати континенти. Онези двамата от списъка на Дураид са къде-къде по-побъркани от мен.

— Питър Уолш и Готхолд фон Шилер — повтори тя имената им сричка по сричка.

— Те наистина са способни да убиват, само и само да обогатят колекциите си с нещо ценно — кимна Никълъс. — Убеден съм, че ако

подочуе нещо за неоткритата царска гробница, всеки от двамата би бил готов на много повече от убийство.

— А доколкото известно, и двамата си падат милиардерчета.

— Парите в случая нямат никакво значение за тях. Ако сложат ръка върху съкровищата, дори не би им хрумнало да продадат някоя от находките. Ще заровят всичко в някое дълбоко подземие и няма да пуснат да припари жива душа. Цял живот ще се крият от хорските погледи, за да се наслаждават сами на колекциите си. Как да ти кажа, това е болестно състояние, патологична мастурбация.

— Доста странен начин на изразяване — възмути се Роян.

— Затова пък съвсем точен. Подобна страст няма как да не е свързана с либидото на човека. Също както при масовите убийци.

— Аз винаги съм харесвала всичко египетско, но не мислех, че човек може да полудее до такава степен от любов към археологията.

— Никога не бива да забравяш, че хората, с които си имаме работа, не са като останалите. Несметните богатства им позволяват да задоволят всяка своя прищявка. Затова простите удоволствия, дребните сладости, на които се радва цялото човечество, за тях са нещо скучно и изтъркано. Каквото поискат, могат да го получат на минутата. Мъже, жени — всички са на тяхно разположение. Перверзно или противозаконно, желанието им само по себе си се превръща в закон. Единствената цел в живота на подобни хора е да придобият нещо, което другите нямат. Ако нямаха и нея, не би им оставало нищо, за което да живеят.

— Следователно човекът, който движи „Пегас“, е луд? — заключи Роян.

— Много повече от обикновен луд — допълни я Никълъс. — Имаме срещу себе си изключително богат и влиятелен маниак, който няма да се спре пред нищо, за да почеше старата си краста.

На сутринта доизядоха студени парчетата, останали от изпечените гълъби и, обръщайки си тактично гръб, се отдалечиха в различните краища на пещерата, за да се изкъпят във водопада.

Водата беше леденостудена, още повече че двамата излизаха от нажежената пещ на нилската долина. Все едно се бяха подложили под струите на пожарогасител. Роян подскачаше като ранена птичка на

здравия си крак и си подсвиркваше от студ, а накрая заприлича на дълбоко замразена кокошка с настръхнала, посиняла кожа. Но иначе се освежи и с приповдигнат дух дори не обърна внимание на мръсотията по вонящите си на пот дрехи. Оставаше само ден мъчения и щяха да стигнат платото.

Преди да излязат от пещерата, двамата бегълци отново прегледаха раните си. Докато сцепеният скалп на Никълъс продължаваше да зараства, положението на Роян не се беше подобрило изобщо. Може би, с изключение на това, че синьо-лилавото започваше да бие на червено-кафяво и да напомня изваден черен дроб. Иначе подутината си стоеше все същата, а болките не отминаваха. Никълъс нямаше какво друго да направи, освен да поднови превръзката ѝ.

Колкото и да не му се искаше, трябваше да се раздели с любимата си чанта. Усещаше, че трудно ще издържи продължителното изкачване и няколкото килограма повече или по-малко можеха да решат дали ще излезе на платото или ще остане завинаги погребан в бездната. Това, което не се осмели да остави в пещерата, бяха неприявените филми със снимките от гробницата на Танус. Трите филма си стояха в пластмасовите кутийки и представляваха единственият материал, с който можеха да работят по-нататък. Не смееше и да помисли да се раздели с тях, затова ги прибра в джоба на ризата си и го закопча. А чантата и навитата на топ кожа на убития дик-дик пхна в най-затънтената дупка на пещерата, с надеждата някой ден да си ги прибере.

И така, те тръгнаха да изкачват последната, но най-стръмна и уморителна отсечка от прехода. В началото Роян държеше да използва и двата си крака, опирайки се на рамото на съдружника си. След час обаче коляното ѝ отново се схвана докрай и тя беше принудена уморено да приседне на някакъв камък встрани от пътеката.

— Започвам да се превръщам в досадница, нали?

— Качвайте се на борда, госпожо. За такива като вас винаги ще намерим местенце.

Роян отново яхна мощния гръб на Никълъс и протегна отмалелия си крак напред. Продължиха нагоре, но придвижването им се оказа по-бавно и мъчително от предния ден. Никълъс трябваше да спира все по-често и да почива все по-дълго. Там, където пътеката се окажеше по-полегата, Роян слизаше на земята и подскачаше на един крак, опирайки

се с ръка на рамото му. Но колкото и да се дразнеше от безпомощността си, скоро силите я напуснаха и отново трябваше да използва безплатния транспорт на Никълъс.

Изкачването се превърна в същински кошмар, от който и двамата не можеха да избягат. Часовете се нижеха един след друг, а те дори не знаеха кое време на деня е. Веднъж даже паднаха на пътеката и дълго не можаха да се надигнат от изтощение, жажда и болки в мускулите. Отдавна бяха пресушили манерката, а пътеката повече не се срещаше никъде с реката. Трябваше да стигнат до платото, за да си налят отново вода.

— Ти върви сам, аз ще остана тук — прошепна с дрезгавия си гласец Роян.

— Не бъди глупава — скочи като ужилен той и я изглежда недоумяващо. — Използвам те за баласт!

— До върха остава малко — настояваше тя. — Ще се върнеш с хората на Борис и ще ме пренесете заедно.

— Ако те наистина ни чакат и ако преди това не те спипат от „Пегас“. — И за да покаже, че всичко е наред, се изправи на крака. Дори и това движение го накара да се олюлее. — И дума да не става, че ще те оставя сама. Където съм аз, там трябва да си и ти. — И насила я вдигна от земята.

Никълъс накара Роян да брои всяка негова крачка и щом направеше сто, послушно се спираше и почиваше. Изчакваше някоя и друга минута и поемаше за следващите сто. На нея не ѝ оставаше друго, освен да се държи здраво за раменете му и да отброява тихо движенията му. Цялата вселена се бе събрала в парчето земя, където кракът му трябваше да стъпи. Дори не забелязваха мощните снаги на скалите пред себе си, още по-малко — бездната, зейнала зад гърбовете им. Когато при някое по-рязко мръдване, Никълъс я блъснаше в болното коляно, Роян мъжки стискаше зъби и продължаваше да брои, все едно нищо не се е случило.

Последния път, когато почиваха, Никълъс дори не посмя да я остави на земята. Както се беше увесила Роян на врата му, така той се облегна на близката скала и изчака дишането му да се успокои. Ако сега седнеше, нямаше да му стигнат силите да се изправи отново и да качи дружката си повторно на гърба си.

— Още малко и ще се стъмни съвсем — нашепваше му Роян. — Трябва да спрем за през нощта. За един ден извървахме достатъчно. Ще се убиеш, Ники!

— Още сто крачки — държеше той.

— Не, Ники. Пусни ме да сляза.

Но вместо отговор Никълъс се оттласна от скалата и продължи да се тътри нагоре.

— Брой! — заповяда той на Роян.

— Петдесет и една, петдесет и две — броеше послушно тя, когато Никълъс за малко не се просна по нос на земята. Без никакво предупреждение, теренът под краката му рязко се бе променил. Като пияница, който не вижда, че повече стъпала по стълбата няма, той просто бе залитнал в празното и едва бе запазил равновесие.

Миг-два Никълъс се клатушкаше като замаян, преди да спре. Беше застанал на самия ръб на пропастта и усилено се взираше в здрача пред себе си. Не можеше да повярва на очите си. В тъмното се забелязваха светлини — толкова много, че му изглеждаха като плод на болното му съзнание. Но ето че се дочуха и мъжки гласове, които го убедиха, че всичко е истина.

— О, Господи. Успя. Ние стигнахме, Ники! Ето ги колите. Ти успя, Ники, наистина успя!

Никълъс се опита нещо да ѝ отговори, но гърлото му бе съвсем пресъхнало и не можеше да издаде нито звук. С наведена като на бик глава се насочи право към колите, а Роян слабо извика по посока на хората:

— Помогнете. Моля ви, помогнете.

Опита първо на английски, сетне и на арабски.

Насреща се дочуха викове на изненада, след което неколцина души се затичаха към тях. Никълъс бавно приседна в тревата, оставяйки Роян да стъпи на крака. Наобиколиха ги черни силуети, хората ги заговориха на амхарски, подадоха им дружески ръце и започнаха да ги влачат към светлините. По едно време лицето на Никълъс беше осветено от фенер и нечий непогрешим британски акцент го поздрави:

— Здравей, Ники. Чудесна изненада. Тъкмо идвах от Адис Абеба да се погрижа за тялото ти. Чухме, че си умрял. Изглежда сведенията са били твърде предварителни, за да бъдат достоверни.

— Здравей, Джефри. Много мило от твоя страна да биеш път чак дотук.

— Смея да се обзаложа, че и двамата се нуждаете от чаша чай. Май сте се поуморили — посрещна ги Джефри Тенънт. — Никога не съм знаел, че брадата ти е рижава и зелена едновременно. Много идейно. Бих казал дори, че вървиш в крак с модата.

Никълъс си даде сметка, че представлява тъжна гледка: кален, небръснат, с изпокъсани дрехи и блуждаещ поглед.

— Спомняш си доктор Ал Сима, нали? Коляното ѝ е навехнато. Чудя се дали не би могъл да се погрижиш за нея. — В следващия миг краката му се подкосиха. Джефри Тенънт го улови миг преди да падне на земята.

— Дръж се, момчето ми — рече той и го подхвана под мишница, за да го отведе до близкия сгъваем стол. Скоро извадиха друг за Роян.

— Лета чай хапа! — произнесе Джефри репликата, по която всички африканци разбираха, че си имат работа с англичанин. Няколко минути по-късно на двамата приключенци бяха поднесени чаши врял и силно подсладен чай.

Никълъс вдигна нещо като наздравица.

— За нас, Роян. Невероятни сме!

Двамата жадно отпиха от горещата течност, без да ги е страх, че ще се опарят. Кофеинът и захарта им повлияха като електрически заряд и само след минути живнаха.

— Сега поне знам, че съм оцелял — въздъхна Никълъс.

— Знам, че не е много любезно да бързам с въпросите, Ники, но дали би могъл да ни кажеш какво точно става с вас? — попита Джефри.

— Защо по-добре ти не ми кажеш? — контрира го Никълъс.

Трябваше му време да прецени ситуацията. Какво знаеше Джефри и кой му го беше казал? Старият му приятел не се забави с отговора:

— Първото, което научихме, бе, че водачът ви Брусилов е бил намерен надупчен с куршуми в реката близо до суданската граница. Крокодилите били обезобразили цялото му лице, но граничната полиция го идентифицирала по документите в банана му.

Никълъс се спогледа с Роян и ѝ даде знак да мълчи.

— Когато се разделихме за последно с него, Брусилов тръгваше на самостоятелен лов по реката. Навярно се е натъкнал на същия отряд партизани, които нападناха лагера ни.

— Да, чухме и за това. Полковник Ного бе така добър да прати радиограма в Адис Абеба.

Едва сега се разбра, че и Ного присъства на срещата. Беше се държал встрани, но когато чу да се споменава името му, се показва на светлините на фенерите. Роян замръзна на стола си и в погледа ѝ се прочете такава омраза, че Никълъс се пресегна да я хване за ръката. Не трябваше да се издават. Роян разбра жеста му и поне видимо се успокои.

— Истинско облекчение е за мен да ви видя жив и здрав, сър Куентън-Харпър. В последните дни ни създадохте доста тревоги — рече полковникът.

— Приемете най-искрените ми извинения — пошегува се Никълъс.

— Простете, сър, не исках да ви засегна. Просто получихме доклад от страна на компанията „Пегас“, че двамата с доктор Ал Сима сте станали жертва на инцидент по време на разчиствателни операции. Лично аз присъствах, когато господин Хелм от компанията ви предупреди, че в долината се извършват различни...

— Но вие... — понечи да каже нещо Роян, ала Никълъс я стисна за ръката и я накара да млъкне.

— Предполагам, че сте прав, полковник. Вината е по-скоро наша. Не взехме необходимите предпазителни мерки. Така или иначе, доктор Ал Сима получи контузии, а и аз не по-малко от нея съм разтърсен от случилото се. По-важното е, че при експлозията загинаха множество други хора — помощниците в ловната ми експедиция, както и монаси от манастира. Да не говорим, че при атаката на лагера ни също са били убити четирима души. Щом се завърна в Адис Абеба, ще дам подробни показания пред етиопските власти.

— Надявам се, не мислите, че имаме вина... — започна да се оправдава Ного, но Никълъс го прекъсна:

— Разбира се, че не. Вие не сте отговорен за нищо. Бяхте достатъчно коректен да ни предупредите за разбойническите банди в долината. Никой не е искал от вас да присъствате на мястото на произшествията, така че кой може да ви обвинява в каквото и да

било... Напротив, бих могъл отговорно да заявя, че изпълнихте дълга си на военен по най-образцов начин.

Ного изглеждаше видимо облекчен.

— Много сте любезен, сър Куентън-Харпър.

Никълъс го изгледа продължително. Човекът срещу него даваше вид на изключително симпатичен младеж, при това с интелигентен поглед. С всеки свой жест и реплика се опитваше да бъде полезен. Никълъс дори започваше да се чуди не му ли се е сторило, че Ного е бил в хеликоптера. Може би онзи, който кръжеше над реката и като гладен лешояд търсеше труповете им, е бил само негов двойник? Колкото и да му беше трудно, Никълъс широко се усмихна:

— Ще ви бъда безкрайно благодарен, полковник, ако ми направите една малка услуга.

— Каквото пожелаете — отвърна с готовност Ного.

— Оставих ръчната си чанта и ловните си трофеи в пещерата под водопада на Дандера. Дали не бихте могли да пратите някого от хората си да ги донесе?

И докато обясняваше с подробности къде точно е скрил собствеността си, Никълъс тайно се наслаждаваше на удоволствието да прати за зелен хайвер човека, който толкова нагло се бе опитал да му отнеме живота. За да не забележи все пак Ного отмъстителния блясък в очите му, предпочете да се обърна към приятеля си:

— А ти как се озова тук, Джефри?

— Долетях с малък самолет до Дебра Мариям. Имат писта за аварийно кацане. Полковник Ного ни посрещна и ни доведе дотук с армейския си джип — обясни Джефри. — Самолетът и пилотът ни чакат в селото.

Джефри обърна за малко гръб на Никълъс и подвижна на отвратителен амхарски нещо на хората в камиона.

— Уредих ви гореща баня за двамата с доктор Ал Сима. Изкъпете се, навечеряйте се, отспете си, както подобава, и утре ще се чувствате в прекрасна форма. Щом сте готови, излитаме за Адис Абеба. Не виждам защо да не пристигнем до вечерта.

Той потупа Роян по гърба, прикривайки чисто плътските си намерения под маската на загрижения приятел.

— Трябва да призная, че съм ви безкрайно признателен, задето сте живи. Иначе ме чакаше изключително неприятната задача да вадя

трупове ви от долината. Чувал съм, че дефилето на Абай е едно от най-дивите места на земята.

— Дали ще имате нещо против, доктор Ал Сима, ако седна най-отпред? Знам, че е изключително невъзпитано от моя страна, но какво да се прави като летенето не ми понася особено. Ха-ха! — обясняваше Джефри, докато чакаха три момченца от селото да разгонят козите от пистата край Дебра Мариям.

В това време Никълъс се мъчеше да навре донесената му кожа на дик-дика под седалката си. През нощта един от сержантите на Ного бе успял да се добере до пещерата и още на закуска чантата му и трофеят бяха налице.

Самолетът се засили сред облаци прах, а полковник Ного тържествено отдаде чест на заминаващите. Никълъс му махна през страничния прозорец и тихо процеди:

— Ще ти извия врата, Ного, някой ден ще го извия.

Най-сетне пилотът успя да вдигне малкия „Чесна-260“ над земята. Хоризонтът, който се разкриваше над долината на Абай, силно напомняше пейзаж от научнофантастичен филм — все едно огромни каменни гъби бяха изникнали из пустинята и се опитваха да достигнат стратосферата. Разределеният въздух над платото беше пълен с дупки и самолетът се люшкаше като кораб в морска буря. Никълъс и Роян бяха подмятани като топки по задните седалки. Дори Джефри, разположил се на най-царското място, не се чувстваше особено добре; през цялото време седеше неспокоен и замислен, без дори да надава ухо какво си говорят.

Откакто бяха излезли от долината, Никълъс и Роян още не бяха имали възможност да поговорят насаме. Докато се намираха в лагера, трябваше да се крият от полковника, после пък не можеха да се отърват от Джефри Тенънт. Едва когато двигателите на самолета се запалиха и бръмченето на перките вдигна достатъчно шум, двамата приближиха глави и започнаха да обсъждат ситуацията.

Според Джефри британският посланик бил повече от разтревожен от неприятностите, в които двамата му сънародници бяха попаднали. Изглежда, в посолството се бяха получили цяла поредица факсове от страна на Уайтхол, изискващи незабавното откриване на

двамата изчезнали. Освен това и началникът на етиопската полиция имал за какво да ги разпитва. Никълъс и Роян трябваше особено да внимават да не издадат, че убиецът на Борис Брусилов е Мек Нимур. Още по-малко трябваше да плашат хората от „Пегас“. Ясно си даваха сметка, че единственият им шанс да се отърват поне за известно време от преследвачите си, е с нищо да не показват, че знаят самоличността им. Дори врагът им само да заподозреше, че е разкрит, реакцията му би била светкавична и смъртоносна.

Третото, което в никакъв случай не биваше да допускат, бе да предизвикат с нещо подозрението и недоверието на етиопските власти. Не беше изключено визите им да бъдат прекратени и двамата да бъдат експулсирани от страната. Затова се съгласиха, че ще е най-добре по всички въпроси да се правят на напълно несведущи, сякаш сами недоумяват как така са им се случили толкова инциденти един след друг.

Докато кацнат в Адис Абеба, бяха подготвили подробна версия на събитията, така както трябваше да бъдат представени на властите. Когато чесната най-после се установи неподвижно на пистата пред сградата на летището, Джефри отново живна и макар видимо изтощен от пътуването, кавалерски подаде ръка на Роян при слизване по стълбата.

— Разбира се, ще бъдете настанени в резиденцията — рече той на гостите си. — Хотелите в града са толкова ужасни, че на човек му настръхват косите само да ги гледа. Ако не друго, то той се радва поне на що-годе свестен готвач, а избата му има с какво да се похвали. Ще се опитам да ви намеря по някой и друг кат дрехи. Моята госпожа е с приблизително вашите размери, доктор Ал Сима, а Ники ще влезе идеално в костюмите ми. Голям късмет, че имам два смокинга. Той е свикнал да държи на формалностите.

Резиденцията на британския посланик беше построена при царуването на стария император Хайле Селасие, още преди Мусолини да нападне Етиопия през 30-те. Намираше се в покрайнините на града и със сламения си покрив и широката веранда представляваше един от добрите образци на колониалната архитектура. Моравите в просторната градина бяха поддържани от най-добрите градинари в

страната и зелените треви ярко контрастираха с тъмнолилавите цветя. За голяма радост на стопаните ѝ сградата беше устояла първо на революцията, а сетне и на освободителната война, която едва отшумяваше.

На входа на резиденцията Джефри тържествено предаде спътниците си на иконома етиопец, облечен в дълга и ослепително бяла шама. Чернокожият ги заведе да им покаже спалните: две съседни стаи на втория етаж. Докато се плискаше във ваната и блажено отпиваше от уискито със сода, Никълъс слушаше как Роян си играе с кранчетата в банята. По-нататък се дочу тихият глас на лекаря, дошъл да прегледа подутото ѝ коляно.

В огледалото обаче се сблъска с някои неприятни впечатления: първо, смокингът на Джефри му беше широк в кръста и тесен в раменете; второ, панталоните му бяха къси; трето, обувките му убиваха и четвърто, косите му се нуждаеха от подстригване.

— Уви, не мога да оправа нито едно от четирите — въздъхна примирено Никълъс и отиде да почука на вратата на Роян.

— Да не повярвам на очите си! — възкликна той, когато му беше отворено. Силвия Тенънт беше услужила на новата гостенка с една от роклите си в дървеснозелен цвят, който много отиваше на маслинената кожа на Роян. Приятелката му си беше измила косата, оставяйки я свободно разпусната над раменете. На Никълъс пулсът му затуптя като на ученик преди първата среща и той мислено се усмихна. — Иде ми да те изхрускам — рече ѝ той напълно искрено.

— Благодаря, сър — засмя се Роян на комплимента му, — но и вие не ми отстъпвате по нищо. Мога ли да ви хвана под ръка?

— Аз пък се готвех да те нося на гръб, придобити навици, нали разбираш...

— Тези времена безвъзвратно отминаха — похвали му се тя и извади на показ гравираното бастунче от слонова кост, което икономът любезно ѝ бе дал за времето на престоя. Хвана се с едната ръка за Никълъс, а с бастунчето се подпираше при всяка стъпка с болния си крак. Преди да стигнат края на дългия коридор, Роян тихичко подшушна на кавалера си: — А всъщност как се казва домакинът ни?

— Посланик на Нейно Величество британската кралица сър Оливър Брадфърд КМГ.

— Което означава кавалер на ордените „Свети Михаил“ и „Свети Георги“, нали?

— Нищо подобно — поправи я Никълъс. — Означава просто: „Казвайте Ми Господ“.

— Ти си невъзможен! — изкиска се Роян, но скоро си върна сериозността. — Успя ли да пратиш факс на госпожа Стрийт?

— Приела го е още при първия опит, получих отговор. Праща ти много поздрави и обещава да събере веднага информация за „Пегас“.

Вечерта беше приятно хладна и сър Оливър ги чакаше на верандата. Джефри избърза напред за официалното представяне на гостите. Посланикът имаше гъсти бели коси и червендалесто лице. Джефри вече ги беше предупредил за някои негови странности и най-вече за недоброжелателното му отношение към английските туристи, причиняващи главоболия. На стария господин обаче му бе достатъчно да се запознае с Роян, за да забрави всякаква неприязън.

На вечерята присъстваха още дузина гости, без да се смятат Джефри и Силвия Тенънт. Лично сър Оливър подаде ръка на Роян и я представи на останалите сътрапезници. Никълъс трябваше да ги следва сам-самичък, примирил се веднъж завинаги, че Роян привлича погледите на всички, не само неговия.

— Нека ви представя генерал Обеид, началник на етиопската полиция — започна сър Оливър.

Въпросният началник беше висок и забележително тъмен на цвят. В синята си униформа беше направо ослепителен. Когато Роян му подаде ръка, той се наведе в церемониален поклон.

— Доколкото си спомням, имаме уречена среща за утре сутринта. Отсега знам, че ще я чакам с нетърпение.

Роян хвърли несигурен поглед към сър Оливър. За пръв път научаваше за подобна подробност.

— Генерал Обеид би искал да научи повече за случилото се в долината на Абай. Настоява да разговаря лично с вас и със сър Никълъс — обясни сър Оливър. — Позволих си малката свобода да наредя на секретарката си да ви уреди среща с Негово превъзходителство.

— Просто рутинен разговор, имате искрените ми уверения. Доктор Ал Сима, сър Никълъс... Ще отнеме съвсем малко време.

— Разбира се, че ще сторим всичко по силите си да ви бъдем от полза — увери го на свой ред Никълъс. — По кое време ще се видим?

— Най-добре ще е срещата ни да се състои в единадесет сутринта. Надявам се, нямате други ангажименти.

— Ни най-малко, часът ни се струва напълно подходящ — съгласи се Никълъс.

— Шофьорът ми ще ви вземе в десет и половина — обеща сър Оливър.

На масата Роян беше настанена между сър Оливър и генерал Обеид. Беше твърде красива и чаровна, за да не прикове изцяло вниманието на двамата мъже. Никълъс си каза, че му е време да свиква да я гледа в компанията на чужди хора; в крайна сметка, доста време я пазеше само за себе си.

Той самият се радваше на недотам веселата компания на лейди Брадфърд в отсрещния край на масата. Госпожата се беше впуснала в неизвестностите на втори брак и то с тридесет години по-възрастен съпруг. Това, което му правеше по-скоро лошо впечатление, бе силният ѝ лондонски акцент, както и твърде баналните ѝ черти. Госпожата се изгубваше под дългите си, силно изрусени коси, а бюстът, подаващ се предизвикателно от деколтето, беше твърде голям, за да се приеме за естествен. Изобщо, събеседницата му представляваше олицетворение на старческите мечти и тъкмо това го вбесяваше. Оказа се, че е същински експерт по генеалогията на благородническите фамилии в Англия, още един показател, че е заклет сноб. Нито за миг не преставаше с въпросите си за предците му, любопитствайки до няколко колена назад във времето.

Най-накрая се провикна до другия край на масата, където се хранеше съпругът ѝ.

— Сър Никълъс притежава Куентън парк, знаеше ли, скъпи? — и обясни на Никълъс, че мъжът ѝ бил голям ловец.

Осведомеността на жена му накара сър Оливър да се почувства посвоему поласкан.

— Куентън парк? Четох някаква статия в „Ловния таймз“, ако не ме лъже паметта, най-реномираното ви ловно поле се наричало Високите букове.

— Високите лиственици — поправи го Никълъс.

— Там се развъждали едни от най-добрите птици в цяла Британия. Така поне пишеше — подхвърли сър Оливър, явно очаквайки покана.

— Не знам дали са най-добрите — отвърна му скромно Никълъс, — но със сигурност се гордеем с тях. Трябва да дойдете и да постреляте малко. Обадете ми се веднага, щом се приберете отново в Англия. Ще бъдете мой гост, разбира се.

От този момент нататък отношението на сър Оливър към сър Никълъс коренно се измени. Строгото поведение бе изместено от мила, бащинска усмивка и най-накрая, в прилив на нежност, домакинът дори нареди на иконома си да донесе бутилка „Лафит“, 1954 година.

— Направи доста добро впечатление — прошепна Джефри на ухото на Никълъс. — Той никога не посяга към петдесет и четвърта, ако не е в компанията на много специални гости.

Минаваше полунощ, когато Никълъс най-после успя да се освободи от задълженията си към домакинята и да спаси Роян от ухажванията на сър Оливър и генерал Обеид. Подхвана я под ръка и я поведе бавно и тържествено към стълбите, правейки се, че не забелязва недвусмислените погледи на Джефри Тенънт.

— Е, не може да се отрече, че ти беше звездата на вечерта — отбеляза най-сетне Никълъс, щом стигнаха първата площадка.

— Да беше видял как се размърка лейди Брадфърд до теб — върна му го Роян, а на него му стана приятно да усети прозиращата зад репликата ѝ ревност. Изглежда, не само той се беше озъртал по време на вечерята.

На вратата на стаята си Роян сложи край на терзанията му, като му подаде буза за лека нощ. Никълъс шумно я целуна, но тя пак го закачи:

— Този висок бюст! Да не почнеш да го сънуваш! — и затвори вратата зад себе си.

Той заподскача наперено към собствената си стая, където под вратата го чакаше пощенски плик. Навярно някой от слугите го беше оставил, докато гостите вечеряха. Веднага разкъса хартията и запрелиства страниците на дългото писмо. Лицето му се удължи от изненада и без да се замисля, отново се озова пред вратата на съседката си.

Роян се забави с отварянето и в погледа ѝ се прочете известно объркване. За да не я притеснява излишно, Никълъс размахна плика пред очите ѝ.

— Отговор на факса ми. Може ли да вляза или трябва да се обличаш?

— Един момент — даде му знак тя и затвори вратата. След секунди се показа отново. — Влез — и любезно му посочи шишето на масата. — Искаш ли едно?

— Мисля, че да. Вече знаем кой стои начело на „Пегас“.

— Казвай! — нареди му нетърпеливо Роян, но той първо се зае с уискито. Докато си наливаше, хитро се усмихваше през рамо. — Да ти наля ли газирана вода?

— Да те вземат мътните, Никълъс Куентън-Харпър — тропна с крак Роян. — Да не си посмял да ме измъчваш. Кой?

— Когато те срещнах за пръв път, ти играеше ролята на послушна арабска девойка, която знае, че мъжете имат предимство във всичко. Като те слушам как нервничиш, струва ми се, че съм те разглезил.

— Аз пък си мисля, че ако продължаваш така, ще стане нещастие — опитваше се да не показва усмивката си тя. — Хайде, Ники, кажи ми, моля.

— Първо седни — покани я Никълъс и се друсна на креслото срещу нея. Отвори плика и я изгледа в очите. — Госпожа Стрийт се е справила бързо със задачата. Във факса си до нея я бях посъветвал да се обърне към брокера ми в града. В Англия са три часа след нас, затова е успяла да го хване в офиса му. Така или иначе, събрала е всички сведения, за които я бях помолил.

— Престани, Ники, или ще се разкрещя и ще стане скандал. Кажи ми кой е той?

Той зарови из листата и започна да чете:

— Компанията „Проучвания Пегас“ е регистрирана към австралийската стокова борса в Сидни с дялов капитал от двадесет милиона...

— Не ме мъчи с подробности — замоли го Роян. — Кажи просто името.

— Шестдесет и пет процента от акциите в „Пегас“ са собственост на минното дружество „Валхала“ — продължи

невъзмутимо Никълъс, — останалите тридесет и пет — на австрийската фирма „Анаконда метълз“.

Тя вече дори не смееше да му се моли, ами само се опитваше да го вкамени с поглед.

— И „Валхала“, и „Анаконда“ са дъщерни фирми на ППХ, Промислено производство в Хамбург. Всички акции в ППХ са притежание на семейния тръст Фон Шилер, чиито единствени собственици в момента са Готхолд Ернст и съпругата му Ингемар.

— Фон Шилер — повтори бавно Роян, без да сваля очи от Никълъс. — И той присъстваше в списъка на Дураид. Сигурно е чел книгата на Уилбър Смит, нали е преведена и на немски... И се е свързал с Дураид. Но не е повярвал толкова лесно на неговите опровержения.

— И аз така виждам нещата — съгласи се Никълъс. — Не е било трудно да прати свой човек в каирския музей, за да провери не се ли занимава Дураид с нещо голямо. Продължението ни е повече от познато.

— Но как са успели толкова бързо да се установят в Етиопия? — недоумяваше Роян.

— Според мен, това си е чиста проба късмет за Фон Шилер. Дяволски късмет, бих казал. Според Джефри, „Пегас“ били придобили концесиите си още преди пет години, малко преди свалянето на президента Менгисту. Така че Фон Шилер е стъпил в страната много преди да подозира за съществуването на свитъците. Единственото, което трябвало да направи впоследствие, е било да премести главната си база от северните части на Етиопия близо до долината на Абай и да наблюдава отблизо развитието на нещата. Джейк Хелм трябва да е някое доверено лице, отговорникът по мръсните номера, който обикаля света, за да му върши черната работа. Повече от очевидно е, че Ного е подкупен. Ние просто се пъгнахме в ръцете им.

Роян се замисли.

— Всичко започва да придобива смисъл. Щом Хелм е доложил за пристигането ни на шефа си, Фон Шилер му е наредил да организира нападението над лагера ни. Все едно са били партизани. О, как го мразя! Никога през живота си не съм го виждала, но го мразя повече, отколкото съм си мислила, че мога да мразя човек.

— Е, поне знаем с кого си имаме работа.

— Но не съвсем — продължаваше да разсъждава Роян. — Фон Шилер трябва да има свой човек и в Кайро. Човек, запознат с делата ни с Дураид.

— Как беше името на твоя министър? — попита Никълъс.

— Не и той — поклати тя енергично глава. — Не и Аталан Абу Син. Познавам го от толкова години. Той е стълб на непорочността.

— Не можеш да си представиш колко зловредно действа на непорочността чек за сто хиляди долара или дори повече. Няма „стълб“, който да му устои — подхвърли спокойно Никълъс, а Роян го зяпна като ударена.

На закуска бяха само двамата. Сър Оливър бе тръгнал за посолството час по-рано, а лейди Брандфърд нямаше навика да посреща будна ясното, хладно утро на Адис Абеба.

— Цяла нощ не можах да мигна. Пред очите ми постоянно се въртеше Аталан. О, Ники, не мога дори да си представя как точно той ще е замесен в убийството на Дураид.

— Съжалявам, че ти развалих приятната нощ, но трябва да гледаме на нещата от всички възможни гледни точки — опита се да я успокои Никълъс, но сетне смени темата. — Изгубихме достатъчно време тук. „Пегас“ здраво са овладели игралното поле за момента. Искам да се върнем възможно най-бързо у дома и да започнем организацията на собствена експедиция.

— Искаш ли да се обадя да направят самолетни резервации? — стана Роян от мястото си. — Ей сега ще намеря телефон.

— По-добре свърши със закуската си.

— Вече се нахраних — рече тя и се запъти към вратата. Малко преди да изчезне, Никълъс ѝ подвикна насмешливо:

— Не е чудно тогава защо си толкова слаба. Мама винаги ми казваше, че недояждането вреди на здравето — и щедро си намаза още една филия с мармалад.

След четвърт час Роян се върна в трапезарията.

— Заминаваме утре следобед в три и половина. С „Кения Еървейз“ до Найроби, оттам същата вечер хващаме самолет на „Бритиш“ за Лондон.

— Добре — избърса Никълъс трохите от устата си и на свой ред стана от масата. — Колата чака да ни закара до полицията. Новият ти обожател генерал Обеид сигурно ни чака с нетърпение. Да вървим.

На вратата на полицейското управление ги чакаше специално изпратен служител, който ги преведе през служебния вход. Представи се като инспектор Гала и, повеждайки ги към кабинета на върховния началник, се отнасяше със забележително раболепие и към двамата.

Щом посетителите му влязоха в кабинета, генерал Обеид стана от бюрото си и излезе напред да ги посрещне. Беше чаровен и изключително любезен; ни най-малко не пестеше комплиментите си към Роян и се чудеше как по-удобно да я настани в закътаното помещение, използвано за неофициални срещи. Щом всички се разположиха по креслата, инспектор Гала веднага наля неизбежните чашки с горчиво кафе.

Поговориха си за това-онова и генералът подхвана с делови тон належащата работа:

— Както ви обещах, срещата ни ще продължи само колкото е нужно да изясним най-важните въпроси, които бихме искали да ви поставим. Инспектор Гала ще записва показанията ви. Най-напред бих искал да се спрем на изчезването и смъртта на майор Брусилов. Предполагам, знаете, че той е бивш офицер от руското КГБ?

Разговорът се оказа доста по-дълъг, отколкото си бяха представяли. Генерал Обеид беше изключително любезен, но не подминаваше абсолютно нищо в разпита си. Най-накрая стенографираните им показания бяха напечатани на машина и след като ги прочетоха за последен път, Никълъс и Роян сложиха подписите си под тях. Щом всичко беше готово, генералът лично ги изпрати до входа на управлението, където ги чакаше колата. Никълъс оцени това като проява на особено уважение.

— Ако има нещо, което да сторя за нас, ако попаднете в затруднения, не се колебайте да ми се обадите. За мен беше голямо удоволствие да се видим повторно, доктор Ал Сима. Трябва по-скоро да се върнете в Етиопия и да ни посетите.

— Въпреки малкото ни премеждие, аз оставам запленена от страната ви — отвърна му с усмивка Роян. — Може би ще се видим по-скоро, отколкото очаквате.

— Какъв прекрасен човек — отбеляза тя, щом седна в ролс-ройса на сър Оливър. — Наистина ми се понрави.

— Или се лъжа, или чувствата ви са взаимни — отвърна ѝ Никълъс.

Думите, с които Роян се беше разделила с генерала, се оказаха пророчески. Още на другата сутрин, когато заедно с Никълъс слязоха да закусват, на масата ги чакаха два идентични плика, адресирани лично до всеки от тях.

Никълъс поръча на келнера, облечен в дълга до глезените роба, кафе и отвори своя плик. Четейки съдържанието на писмото, изражението му няколко пъти се смени.

— Ухаа! — възкликна той. — Оказва се, че на момчетата сме им направили много по-голямо впечатление, отколкото се предполагаше. Генерал Обеид иска да се видим пак. — И прочете на глас призовката: — „Наредено ви е да се явите в Главно управление на полицията най-късно до обяд.“ — Никълъс подсвирна от почуда. — Силно казано, нито „моля“, нито „благодаря“...

— При мен е същото — хвърли един поглед на своята бланка Роян. — За какво, по дяволите, мислиш, че става дума?

— Скоро ще разберем — увери я Никълъс. — Във всеки случай, подобни призовки не предвещават нищо добро. Любовната ти афера с генерала е към своя край.

Този път при пристигането им пред полицейското управление нямаше инспектор, който да ги чака с разтворени обятия. Пазачът пред служебния вход ги прати обратно към приемното бюро, където трябваше да се впуснат в дълга, пълна с недоразумения дискусия със служителя, владеещ съвсем елементарен английски. От големия си опит с африканската администрация Никълъс знаеше, че би било голяма грешка да даде воля на нервите си, да покаже, че от нещо не е доволен. Най-накрая чиновникът проведе шепнешком телефонен разговор с неизвестен събеседник и великодушно махна на двамата чужденци да седнат на дървената пейка пред отсрещната стена.

— Чака. Човек дойде скоро.

В продължение на четиридесет минути Никълъс и Роян поделяха пейката с разнородна, постоянно сменяща състава си компания от

молители, просители, тъжители и дребни престъпници. Един-двама кървяха от получени при нападения по улиците рани, други стояха вързани с белезници.

— Звездата ни определено залязва — отсъди Никълъс, като държеше носната си кърпа до носа си. Беше повече от ясно, че сред съседите им има хора, забравили смисъла и ползата от сапуна. — Никой не ще да ни пусне през ВИП-а.

В края на въпросните четиридесет минути във фоайето се появи инспектор Гала — същият, който само предния ден се бе държал толкова почтително към чуждите гости. Сега обаче полицаят изглежда с нескрито презрение тълпата от чакащи и с пренебрежителен жест покани Никълъс и Роян да го последват.

Дори не благоволи да поеме протегнатата ръка на англичанина, вместо това ги отведе в едно от задните помещения. Без да ги покани да седнат, с леден глас се тросна на Никълъс:

— Отговорен сте за загубата на огнестрелно оръжие.

— Точно така. Както обясних в показанията си...

Но инспектор Гала не му позволи да се доизкаже.

— Загубата на огнестрелно оръжие поради нехайство е тежко закононарушение.

— Но от моя страна не е било проявено ни най-малко нехайство — възрази му Никълъс.

— Напротив, оставили сте оръжието без надзор. Дори не сте помислили да го заключите в огнеупорна каса. Това е чиста проява на нехайство.

— С цялото ми уважение към вас, инспекторе, нека ви напомня, че в долината на Абай огнеупорните каси не се срещат под път и над път.

— Нехайство — повтори натъртено Гала. — Престъпно нехайство. Откъде да знаем, че оръжието не е попаднало в ръцете на зле настроени към правителството елементи?

— Искате да кажете, че с малката ми ловна карабина неизвестни лица ще се опитат да свалят етиопското правителство? — подсмихна се Никълъс.

Но на инспектор Гала не му беше до шегите. Вместо това извади два идентично попълнени формуляри от чекмеджето на бюрото си.

— Мой дълг е да връча заповеди за експулсация на вас и на доктор Ал Сима. Имате двадесет и четири часа на разположение да напуснете Етиопия, след което ще бъдете считани за незаконно пребиваващи имигранти.

— Но доктор Ал Сима не е губила никакви оръжия — напомни му мило Никълъс. — Доколкото я познавам, през целия си живот не е допуснала ни най-малкото нехайство.

Отново обаче стрелата му отиде нахалост.

— Моля ви да подпишете, че сте получили и разбрали смисъла на издадените заповеди.

— Бих искал да говоря с генерал Обеид, върховен началник на етиопската полиция — отвърна му Никълъс.

— Генерал Обеид напусна тази сутрин Адис Абеба и ще направи инспекция на северните погранични райони. Няма да се върне в столицата поне няколко седмици.

— По което време ние вече ще сме се завърнали благополучно в Англия?

— Точно така. — За пръв път, откакто се бяха срещнали, инспекторът си позволи саркастично да се усмихне. — Ако обичате, подпишете тук и тук.

— Какво се е случило? — попита недоумяващата Роян, докато шофьорът ѝ отваряше вратата на ролс-ройса и двамата с Никълъс се наместваха на задната седалка. — Всичко стана толкова внезапно и неочаквано. В един момент всеки ни обича, в следващия ни изритват като мръсни кучета по стълбите.

— Да позная ли? — подхвърли Никълъс и без да дочака отговора ѝ, даде най-логичното обяснение за събитията. — Ного не е единственият етиопски служител, задължен на „Пегас“. През нощта Обеид е влязъл във връзка с Фон Шилер, който му е дал нареждания.

— Но ти даваш ли си сметка какво означава това за нас, Ники? Означава, че повече не можем да стъпим в Етиопия. Гробницата на Мамос си остава само мираж. — Роян го гледаше с широко отворени от ужас очи.

— Когато двамата с Дураид посетихме Ирак и Либия, не си спомням нито Саддам, нито Кадафи да са ни пращали покани.

— Изглежда перспективата да нарушиш закона ти се струва по-скоро привлекателна — сгълча го тя. — Направо ти иде да се

напишкаш от радост.

— В крайна сметка, ще нарушим етиопските закони — напомни й весело Никълъс. — Никой не е длъжен да ги взема особено насериозно.

— Да, но и дранголникът, където ще те тикнат, ще е етиопски, нали? Него би трябвало да го приемеш съвсем насериозно.

— Да го „приемем“ — усмихна се Никълъс. — Ако ще ни залавят, ще ни заловят двамата.

— Можете да сте сигурни, че той вече е подал официална жалба пред президента на републиката — уверяваше ги Джефри, докато ги караше с колата към летището. — Цялата тази история го е разтревожила, да не ви казвам как. Заповеди за експулсиране и всякакви такива боклуци. Откакто е тук, никога не му се е случвало да се занимава с подобен проблем.

— Не обръщай толкова внимание, старче — успокояваше го Никълъс. — Така или иначе никой от нас двамата не възнамерява да се връща втори път в Етиопия. Голяма работа, че не ни искат.

— Но принципите са важни. Уважаван британски поданик да бъде третиран като криминален престъпник. Та това си е липса на уважение към държавата — горещеше се Джефри. — Понякога ми се иска да се бях родил сто години по-рано. Нямаше да се церемоним с подобни издевателства. Пращаме една канонерка и проблемът е решен.

— Напълно си прав, Джефри, но пак ти казвам, не се тревожи заради нас.

Двамата се регистрираха за полета, а Джефри обикаляше около тях, както котка се върти около котенцата си. Бяха останали само с ръчен багаж, като цялата им собственост се състоеше от два найлонови плика, взети заедно с покупките в уличен магазин. Никълъс отново бе нагънал кожата на антилопата на топка, увивайки я в бродираната шама, която си купи за сувенир.

Джефри бе така добър да им прави компания до повикването за самолета и когато минаха зад бариерата, продължи да им маха. Като че ли погледът му беше насочен повече към Роян, отколкото към бившия му състудент.

Местата им бяха зад крилото на самолета и Роян се разположи до прозореца. Пилотите включиха двигателите и самолетът бавно започна да се предвижва по пистата. Никълъс се разправяше с любезната стюардеса, настояваща да сложи плика с ловния трофей в багажника над главата му. Роян нямаше какво друго да прави, освен да зяпа през кръглия люк и да си вземе последно сбогом с Адис Абеба.

Изведнъж тя замръзна на седалката си и без да сваля очи от люка, сграбчи Никълъс за ръката.

— Виж! — изсъска тя зловещо, сякаш искаше от разстояние да усмърти някого с погледа си.

Никълъс любопитно доближи глава до стъклото и огледа летището.

— „Пегас“! — обясни с една дума Роян и посочи малкия самолет „Фалкон“, който току-що беше кацнал и спираше в далечния край на летището. На опашката на лъскавата, боядисана в зелено машина, гордо се перчеше крилатият червен кон, вдигнал високо предните си крака. Вратата се отвори и спускайки се като подвижен мост, се опря вместо стълба на пистата. Пред зеления „Фалкон“ вече се бяха събрали посрещачи, нетърпеливи да видят пътниците.

Най-напред излезе дребничък мъж, облечен в тропически костюм с кремав цвят и с бяла панамена шапка на главата. Въпреки скромния му ръст, отдалеч се усещаше голямата му самоувереност, навикът да командва. Лицето му бе съвсем бледо, сякаш мъжът току-що напускаше страната на вечната зима, и това му придаваше особено странно излъчване наред африканския континент. Имаше здрава, изпъкнала челюст и издаден напред нос, а погледът под гъстите тъмни вежди пронизваше хората пред него.

Никълъс веднага разпозна важната особа. Прекалено често се бяха засичали по време на разпродажбите в „Кристи“ и „Сотби“. Пък и подобен човек трудно можеше да бъде забравен, дори да си го виждал един-единствен път в живота си.

— Фон Шилер! — възкликна Никълъс, а германецът надменно оглеждаше групичката пред самолета.

— Надут пуюк — изказа мнението си Роян, — или може би отровна кобра, готвеща се да нападне.

Фон Шилер надигна шапката си и се спусна по стълбата с леката походка на спортист. Никълъс изкоментира:

— Трудно ще кажеш, че е на седемдесет.

— Ако се съди само по движенията му, не бих му дала повече от четиридесет — съгласи се Роян. — Като го гледам, сигурно си боядисва косите и веждите.

— Да му се не види! — едва не извика Никълъс. — Я виж кой е дошъл да го посрещне!

На лъчите на слънцето заблестя цяла галерия от военни отличия и нечия висока фигура, облечена в синя униформа, се откъсна пред групата на посрещачите. Щом Фон Шилер приближи, орденоносецът отдаде чест, долепайки тържествено ръка до лъскавия кожен ръб на фуражката си; сетне пое тази на немеца и приятелски я стисна.

— Довчерашният ти обожател генерал Обеид. Нищо чудно, че не можа да ни приеме. Бил е зает с приготовленията си за посрещането.

— Погледни, Ники — на Роян не й достигаше въздух от възлнение. Вече не обръщаше внимание на двамината наперени чичковци, които продължаваха да си стискат ръцете на пистата. Погледът й стоеше прикован във вратата на фалкона, където току-що се беше появил друг, много по-млад мъж. Беше гологлав, кожата му изглеждаше доста жълтеникава, затова пък гъстите му, черни коси излъчваха здраве и сила.

— Този никога не съм го виждал. Познаваш ли го?

— Нахут Гудаби. Помощникът на Дураид в музея. Човекът, който наследи директорския му пост.

В момента, в който и Нахут тръгна да слиза по стълбите, самолетът на Никълъс и Роян се извърна към пистата и започна да ускорява. Повече нямаше как да наблюдават какво става пред летището. Дватамата се отпуснаха на седалките и се изгледаха продължително един друг. Пръв успя да си върне дар словото Никълъс.

— Събрание на вещиците. Време им беше. Ние поне имаме късмет да ги видим с очите си. Край на тайните. Съставът на противниковия отбор ни е известен.

— Фон Шилер е треньорът — продължи в същия дух Роян. От гняв и възмущение й идеше да хвърля предмети. — А Нахут Гудаби е център-нападателят. Именно той се е свързал с наемните убийци в Кайро и ги е пуснал по следите ни. О, Господи, Ники, да го беше чул какви ми ги разправяше на погребението на Дураид: колко му се бил възхищавал, как го бил уважавал. Гаден, гнусен лицемер! Убиец!

Двамата се умълчаха, а самолетът се откъсна от пистата и започна да набира височина. След известно време Роян промълви:

— Разбира се, оказа се прав за Обеид. И той е бръкнал дълбоко в джоба на Фон Шилер.

— Не е съвсем сигурно. Може да е дошъл просто в качеството си на високопоставен държавен служител. Все пак гостенинът е крупен чуждестранен инвеститор, а бедната Етиопия разчита компанията му да намери медните залежи, от които зависят толкова неща.

Но тя поклати глава.

— Ако беше само заради това, на летището щеше да чака някой граждански министър от правителството, не началникът на полицията. Не, вече и Обеид ми се струва също тъй коварен, колкото Нахут.

Да разбере кои са истинските убийци на мъжа ѝ, се оказа тежък момент за Роян, чиито душевни рани едва бяха започнали да се затварят. От толкова горчиви емоции, преживени една след друга, сърцето ѝ наистина започна да я наболява; струваше ѝ се, че в гърдите ѝ се е подпалила искра, от която скоро цялото ѝ тяло ще пламне в жесток пожар. Никълъс разбираше, че не е по силите му да угаси коварния огън, който бушуваше у съдружничката му; единственото, което можеше да стори, бе да я развлича със странични неща. Затова поде приятелски разговор, сякаш смъртта и желанието за мъст бяха без особено значение, а вместо това по-добре би било да се продължи започнатата с Таита игра.

Пристигнаха в Найроби, сетне се прехвърлиха в самолета за Лондон и по време на полета бяха нахвърлили в най-обща линия втория етап от общия им план. Вече знаеха по какъв начин щяха да се завърнат в долината на Абай, как щяха да проникнат в подводната шахта на Таита. Но колкото и спокойна и невъзмутима да изглеждаше Роян, Никълъс знаеше, че мъката и копнежът по безвъзвратно изгубеното продължават да я душат отвътре.

Издание:

Уилбър Смит. Седмият папирус. Том 1

ИК „Ведрина“, София, 1996

ЮАР. Първо издание

Редактор: Пенка Каридова

Коректор: Корнелия Дарева

ISBN: 954-404-081-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.